

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

R. İDELI

Effâil III

Eflâil

R. İDE Lİ

“Kendi planlarımızı yapıyorduk ama kaderin de planları olduğunu unutmuştuk.”

- Fyodor Mihayloviç Dostoyevski

“Minik kuşlarıma...”

GİRİŞ

Hayatın neler getirebileceğini tahmin edebileceğim bir yaşıyordum. Bazı insanlara ağır gelebilecek, travmalar yaşatacak birçok olay yaşamıştım. Fakat bir şekilde önüme bakmayı başarmıştım. Artık başıma geleceklerin öngörülebilir olduğuna inanmıştım.

Ta ki o videoyu izleyene kadar.

Ağrıyan başım yüzünden zar zor hareket ettirdiğim kirpiklerimi yavaşça araladım. Gün ışığı vuran gözlerime, elimi siper ettim. Neler olduğunu idrak edemiyordum. Kendine gelebilmek için birkaç saniyeye ihtiyacım vardı. Kafamın içindeki her şey çok karışıkı.

Küçük kanepede uzanan bedenim uyuşmuştu. Sızlayan kemiklerim zorlansa da mırıltılar çıkararak doğruldum. Kendime gelmek için yüzümü sertçe sıvazladım. Midem bulanıyor, başım dönüyordu. Neler olduğunu anlayamıyordum.

Kafamı, sağ tarafımda duyduğum sese doğru çevirdim. Bu, başıma daha da şiddetli bir ağrının saplanmasıya neden oldu. Bembeyaz bir odadayım. Güneş ışığının vurduğu oda aydınlıktı. Karanlığa alışmış gözlerim görmekte zorlanıyordu. Ama yine de onun bedenini seçebildim.

“Eflâl,” dedi. Videodaki sesini tanıyınca yay gibi gerildim. Gerçek olamayacak kadar net olması sebebiyle bedenimden bir ürperti geçti. Yüzüne vuran güneş ışığından dolayı onu göremiyordum. Umudunu bana bağlamış gibi kuru ama hisli bir sesle, “Geldin,” dedi.

Kalbimin çarpıntısı kulaklarıma doldu. Hâlâ inanamıyordum. Onu görebilmek için yana doğru kaydım. Gözlerimle görmem gerekiyordu. Yoksa inanamayacaktım. Ve o anda güneş, ikimizin arasındaki perdeyi kaldırdı. Güzel yüzü gözlerimin önündeydi artık.

Güçlü bir rüzgâr sesi, odayı doldurup geçmişin tozlu sayfalarına dokundu. Bir kadın yeniden hayat bulurken birçok ruhu beraberinde getirdi. Artık hiçbir şey eskisi gibi olamayacaktı.

Sadece eski bir fotoğrafta gördüğüm yüzü öylesine tanıdık ki onunla yıllarımı geçirmiş gibi hissediyordum. Bunun sebebi, onu her şeyiyle seven bir adamın kalbini tanımamamdı. Öylesine çok sevildiğini görmüştüm ki varlığını idrak edemeden önce bile yüreğim onu özlediğim hissiyle dolmuştu.

Kuruyan dudaklarımı ıslatırken ne diyeceğimi bilemeyerek ona bakıyordum. Elim ayağım buz kesmişti. Ne demeliydim ki?

Önce *nasılsın* diye mi sormalıyım?

Geçmişe mi gitmeliydim yoksa şimdiki zamanda ne yapacağımızı mı düşünmeliydim?

Fotoğraftan daha güzel olduğunu da söyleyebilirdim ama bu, şu ana uygun kaçmazdı. Çünkü kendisi beni gördüğüne sevindiğinden midir bilinmez, bana dolu gözleriyle ve umutla bakıyordu.

Aslında biraz da olsa korkuyordum. Kalbim şiddetle atıyordu. Zihnimde dönen *nasıl olabilir* sorusu tenimi karıncalandırıyordu. “*Sen ölüydün!*” diye bağırma istiyordum. Belki de ağlamak. Bu şekilde sakince durmak dışında bir şey yapmam gerekiyordu. Dışarıdan nasıl göründüğümü bilmiyordum ama beynimde kıyametler kopuyordu.

O, oturduğu koltuktan yavaşça doğrulduğunda istemsiz bir şekilde yerimde dikleştirdim. En az benim kadar gergin görünüyordu. Sakin adımlarla yanıma geldi, dizlerini kırarak önümde eğildi. “İyi misin?” diye sorunca, sadece kafamı sallayabildim. Ben onu gerçek olamayacağını düşündüğüm gözlerle incelerken o benim yüzümü şefkatle ve ilgiyle inceliyordu. “Sana zarar verecek bir şey yapmadılar ya?”

Ses tonu nahifti. Ona âşık olan adamın anlattığı gibi.

Gerçekliğini sorgulamaya devam eden beynimin izin verdiği ölçüde dudaklarımdan dökülen, “İyiyim,” kelimesi, hafifçe tebessüm etmesini sağladı.

Elini ellerimin üzerine uzatacağı sırada kararsız bir şekilde durdu. Vereceğim tepkiden çekindiği belliydi.

“Kafanın karışık olduğunu görebiliyorum. Özür dilerim. Seni sürüklediğim...” Gözlerini sıkıca yumdu. Yılların yükünü taşıyan omuzları düştü. Elimi avuçları arasına aldığı anda teninin soğukluğunu hissettim. Kafasını yavaşça kaldırdı. Acının emarelerini taşıyan gözleri, gözlerimi buldu. *Beni anla* der gibi bakıyordu. “Zorunda bırakıldım. Seni buna mecbur bıraktığımı biliyorum ama başka çarem yoktu... İnan bana.”

Göğsümün üstünde hissettiğim ağrıya rağmen zor da olsa gülümsedim. “Ben iyiyim. Sadece anlamaya ihtiyacım var.” Varlığını idrak etmek isteyerek elini hafifçe sıktım. “Sen gerçek misin?” diye sormuş bulundum.

Yaşlarla parlayan gözleri kısa bir anlığına ışıldadı. “Hem de hiç istemediğim kadar,” diye çaresiz bir cevap verdi.

Zihnim alabora olmasa onun neler hissettiğini gözlerinden okuma şansım daha yüksek olurdu. Bitkin bakan gözlerinin anlatacakları vardı. Yer yer ak düşmüş saçlarının hikâyesi benim beni derinden yaralayacaktı. Başlı başına bir roman gibiydi. Mutsuz son sandığımız ama sonu belli olmayan, ucu açık biten eski bir roman gibi.

Doğrulup benden uzaklaştı. Küçük adımlarla yürüyüp karşıdaki sandalyeye oturdu. O da nereden başlayacağını bilemiyormuş gibi duruyordu.

Onu izlediğim birkaç saniyenin ardından, “Aslında,” dedi. “Gerçekleşeceğine bir an bile inanamasam da birine anlatabilmek için yıllardır bekliyordum.” Titreyen sesine eşlik eden ellerimi birbirine kenetledim. Zor geçeceğine emin olduğum dakikalara karşı gardımı almaya çalıştım. “Sen dinlemeye hazır mısın?”

Her ne kadar korku ve endişe damarlarımda kol gezse de kafamı yukarı aşağı salladım.

Hale Akdoğan, neler yaşadığını anlatmak için kanlı canlı karşımda duruyordu.

Bu PDF'i para ile aldığınız,
dolandırıldınız.

Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

KARAN EFDAL AKDOĞAN

12 saat önce

Eskiden çok fazla şarkı dinlemez, dizelerin altında yatan anlamları düşünmez, kitaplarda altını çizdiğim satırların bile içime işlediğini hissetmezdim. *Aşk adamı değiştirir*, derlerdi de içimden gülerdim.

Bu zamanlarda ise onsuz geçirdiğim saniyelere bile yazmak istediğim onlarca şiir vardı. Şarkılarda onun gözlerini arıyordum. Baktığım her yerde okyanus mavisini görüyordum. Tüm güzel cümleler onun için yazılmış gibiydi. Saçını savuruşuna methiyeler düzebilirdim. Uzaktan bana bakıp gülümseyişini saatlerce anlatsam da yetmezdi sanki. Hem çok dolu hem de çok boş hissediyordum. Yandığımı biliyordum ama sönmek ihtimal bile değildi.

Şimdi yanımda oturuyor olsa bile gözlerimi yoldan ayırmadığım anlarda içimi kemiren bu hisle başa çıkmak çok zor geliyordu. Her an onu izlemek istiyordum, her hareketini gözlemlemek. Koca şirketi yönetmek, onlarca kişiyle uğraşmak, bu hissi bastırmaktan daha kolaydı.

Kırmızı ışıktaki durmak için yavaşladığımda onun telaşlı sesini duydum, kafamı ona doğru çevirdim. “Biraz daha hızlı süremez misin?” Mutfağa gittiğinden beri onda bir gariplik vardı ama çözemiyordum. Eliyle ileriye gösterdi. Şüphe uyandıran bir telaşla, “Bak ışık yandı. Hadi ilerle!” dedi.

İki saat kadar önce evden çıkmak istediğini söylediğinde, Ya-sin de en az benim kadar şaşırmıştı. Sorun, isteği değildi, bunu söyleme şekliydi. Evden çıkmazsa başına bir şey gelecekmış gibi davranıyordu. Şehrin diğer ucundaki mağazaya gitmek istediğini ve bunun için acele etmemizi söylediğinde apar topar evden çıkmıştık. Alacağı şey onun için hayat memmat meseleydi sanki.

Dizinin üstünde olan elini tutup dudağıma doğru yaklaştırdım. Öpmeden önce, “Lâl,” dedim ama beni duymadı. Gergin bir şekilde karşıya doğru bakmaya devam etti. “Sevgilim, ne oluyor? Neden böyle davranıyorsun? Neyin var? Bir kere daha sordurmadan cevapla lütfen.”

“Almam gereken bir çanta olduğunu söyledim ya sana!” diye hafif yüksek sesle konuşunca kaşlarım çatıldı.

“Ne çantası ya? Nedir bu çantayı almazsan ölecekmişsin gibi olan tavırlarının sebebi?” Elini elimin arasından yavaşça çekti, bacaklarının arasına sıkıştırıp saate baktı. Cevap vermesini bekleyerek, “Sana diyorum Lâl,” dedim.

Sorularıma cevap vermeden, “Kaç dakika kaldı?” diye sordu.

Bıkkın bir nefes verdim. “Birazdan varmış oluruz,” dedim.

Telefonunu eline aldı ve bir şeyler yazmaya başladı. Ters giden bir şeyler olduğunun farkındaydım. Eğer söylemiyorsa onu zorlamak istemiyordum. Birkaç dakikaya ne olduğunu öğreneceğimiz için sakın kalmaya çalışarak beklemeye başladım.

Mağazayı ileride görünce hızla yerinde doğruldu. “Karan,” dedi, sesini düz tutmaya çalıştığını fark ettiğim bir tonda.

Arkamızdaki arabalara, geldiğimizi belli eden sinyali verdikten sonra ona doğru döndüm. İçten bir sesle, “Sevgilim?” dedim.

Gergin yüzü yumuşasa da gözlerinde bariz bir telaş vardı.

“Ben çantayı alıp gelene kadar beni burada bekler misin?” diye sordu. Hayır cevabını alacağını bilerek, masum bakışlar atmaya başladı.

Net bir dille, “Hayır,” dedim.

Ben arabayı park ederken o direksiyonun üstündeki elimi tuttu. Karşımda küçük bir çocuk vardı sanki. Hareketleri de bakışları da bunu gösteriyordu. “Lütfen! Hemen alıp geleceğim. Senin gelmene gerek yok. Birkaç dakika sürecek işim.”

Kafamı sağa sola salladım. Kısa bir an mağazaya değen bakışlarım yeniden onun gözlerini buldu. “Mevzunun çanta olmadığı ikimiz de biliyoruz, değil mi? Ne olup bittiğini anlatmak istersen buyur bekliyorum ama eğer anlatmak istemiyorsan seninle gelmene ses çıkarmayacaksın,” deyip, aksini kabul etmez bir şekilde kollarımı göğsümde birleştirdim.

Ne yapacağını bilemiyormuş gibi yerinde kıvranmaya başladı. Gözleri, telefonu ve mağaza arasında mekik dokuyordu. Neler oluyordu Allah aşkına?

“Lâl?” dememe kalmadan, Yasin camı tıklattı.

Camı açtığımda Yasin yüz hizamıza gelerek tek kaşını kaldırdı. “Burası mı çantayı alacağın yer? Saçma sapan bir yer gibi duruyor. Eflâl, sen emin misin burası olduğuna?” diye Lâl’e bakarak sordu. Bir şeylerden şüpheleniyordu. Mesleğinden dolayı zaten şüpheli bir adamdı. Şimdi bu manasız durum en az benim kadar onu da kuşkuda bırakıyordu.

Lâl bir şey demeden telefonuna baktı. Kafasını kaldırdığında, dışarıda Yasin dâhil sekiz tane adamın beklediğini gördü ve yutkundü. Ne yapmak istiyorsa ona mâni oluyormuşuz gibi bir hâli vardı.

Bir anda kapıyı açıp dışarı çıktığında, hiç beklemeden peşinden indim. Yasin’le beraber hızlı adımlarla karşısına dikildiğimizde kirpiklerinin altından bize kaçamak bakışlar atmaya başladı.

Sesimin tonunu ayarlayarak, “Gerçekten sinirlenmeye başlıyorum!” dedim. “Canını sıkın şeyi bize söylersen sana yardımcı olabiliriz. Ne oluyorsa bize anlatabilirsin. Hepimizi gerdiğinin farkında mısın?” Alt dudağını gergince dişledi. Güven verme isteğiyle kollarını yavaşça okşadım. “Güzelim, neler oluyor? Başın belada gibi davranıyorsun.”

Korkunç bir şey söylemişim gibi, “Hayır! Ben sadece çanta almak istiyorum!” dedi. Benden uzaklaştı ve Yasin’e baktı. “Abi, sana söylediğim olay için yardımcı olmaya çalıştın ama elinden bir şey gelmedi. Yine de teşekkür ederim, benim için çok önemliydi.” Yasin’in elini tutup gülümseye çalıştı. Bunun gerçek bir gülüş olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordum onu. “Olanları Karan’a söylemene de kızmadım. Sen doğru olanı yaptın. İyi ki söyledin,” deyip Yasin’e sarıldı.

Kafam allak bullak olmuştu. Neydi bu veda eder gibi konuşmalar? Yoksa ben mi yanlış yorumluyordum?

Lâl’e sıkıca sarılan Yasin’e baktım. *Ne oluyor* der gibi kaş göz yapınca sakın kalmaya çalışarak derin bir nefes verdim. Ah bir bilseydim!

Lâl ondan uzaklaştı, yanıma geldi ve yüzüme bakmaya çekinir gibi bir anda gövdeme sarıldı. “Özür dilerim, sana söylemeliydim. Ama anlayacağını biliyorum. Sen hep anlarsın,” dedi.

Kaşlarım çatıldı. “Bunu aştığımızı sanıyordum. Özür dilemene gerek yok,” deyip, yüzüme bakması için onu kendimden uzaklaştırdım. Sinirli göründüğümü biliyordum, öyleydin de. “Ne yapmaya çalışıyorsun? Neler oluyor, artık söyleyecek misin?”

Yüzüne düşen saçlarını itti. Elini belime sarıp arka cebime telefonunu koydu. “Çanta almam gerek ve ne yaparsam yapayım ikna olmayacaksınız, biliyorum. Benimle beraber içeri girin o zaman,” dedikten sonra boş vermiş bir hareketle omuzlarını indirip kaldırdı.

Yasin, “La havle!” dese de peşimizden gelmeye başladı. Arkamızdan, “Kızın içine cin girdi sanki,” diye homurdanıyordu.

Kolumu sevgilimin omzuna attım. Onu kendime daha da çektim. “Bir çanta için bu kadar delirmediğini bildiğim için seni güzelce bir sorguya çekeceğim. Şimdiden kendini hazırla,” deyip gergin hâlimi bastırmak için saçlarını öptüm. “Tamam mı?”

Cevap vermedi. Tek derdi mağazadan içeri girmekmiş gibi sadece oraya doğru bakmakla yetindi. Hava güzeldi ama o üşüyor gibi titriyordu. Mağazanın içinde onu bekleyen düşmanlar varmış gibi telaşlı ve aynı zamanda özlemini çektiği birini görecekmış gibi çok heyecanlı görünüyordu.

“Ah Lâl ah!” dediğim sırada, mağazadan içeri girmiştik bile.

Toptancıyı andıran bu yerde ne aradığını kendisi de bilmiyor gibi etrafa bakınmaya başladı. Arka taraftan gelen 20’li yaşlarda genç kız bizi görünce gülümsedi. Her an patlamaya hazır bir yanardağ olsa da durgun su gibi sakin kalmaya çalıştığını göremediğimi mi sanıyordu?

Genç kız, “Hoş geldiniz. Eflâl Hanım’dı, değil mi?” deyip elini uzattı. Ne kızı tanıyordum ne de mağaza hakkında bir fikrim vardı. “Ben Eylem, memnun oldum.”

O Lâl’le tokalaşırken Yasin yanıma geldi. “Dışarıdan daha güzel görünüyordu. Ne kadar saçma bir mekân ya burası,” dediğinde, Eylem bunu duydu.

“Burası yurt dışından getirdiğimiz özel üretim malları sakladığımız bir depo. Mağazanın satış şubeleri inanın böyle değil,” deyip saygıyla gülümsedi.

Ellerimi ceplerime koyarak, “Kaçak ya da çakma mal mı satıyorsunuz?” diye inanamayarak sordum. İnanamadığımı satmaları değildi, Lâl’in böyle ürünler almak gibi bir duruma ihtiyacı olmasıydı. İsteddiği çantayı satın alabilecek maddi güce sahipti. Neden burada olduğumuzu daha çok sorgulamaya başladım.

Yasin de bir şey söyleyecekken Lâl araya girdi. “Bakmam gereken çantayı gösterir misin? Bayağı yol geldik bunun için, hemen bakmam gerek!”

Bir çanta için böylesine telaşlı ve gergin olmasına hâlâ anlam veremiyordum. Kızla beraber ilerideki kutulara doğru yürüdükleri sırada, kapının önünde bekleyen Yiğit’i el işareti yaparak yanıma çağırdım.

“Buyur abi,” dedi Yiğit.

“Mağazayı araştırdın mı?” Lâl’in telaşını gördüğümde, Yiğit’ten ne olduğu belli olmayan bu yer hakkında bilgi getirmesini istemiştim. Bir sonuca varabilmiş olmasını umdum. “Var mı bir sorun?”

Yiğit, “Aslında yok, abi. Yaklaşık dört senedir Türkiye pazarına girmiş bir marka. Yurt dışından getirdikleri ürünleri, insanları kandırarak satıyorlar. Bizlik bir sıkıntı yok ama...” dedi. Yasin’e baktı. “Yasin abi bir şey der mi bilemem.”

Yasin ellerini arkada birleştirip mağazaya göz gezdirdi. “Benim alanıma girmiyor ama ülkesini seven bir vatandaş olarak gerekli işlemlerin yapılması için şikâyetçi olacağım.” Radarımda olan Eylem’i kastederek, “Kız küçük ama başı yanmasın. Önceden uyarı geçeriz,” dedi.

Yiğit yanımdan ayrılırken biz çantaları inceleyen ikiliyi izlemeye büyük bir iş yapıyormuş gibi devam ettik. Şimdilik garip bir durum varmış gibi görünmüyordu. Biraz sonra öğrendiğimize göre mağazada Eylem’den başka kimse yoktu. Bunu öğrenince rahatlamıştım ama hâlâ her an bir şey olacaktı gibi diken üstündeydim.

Yasin’in, “Sağ ol, kardeşim,” demesiyle Yiğit’in bize doğru uzattığı çay tepsisini gördüm.

“Eyvallah,” deyip, başkasının getirdiği tabureye oturdum. Uzunca bir süredir bekliyorduk ama Lâl hâlâ aradığı neyse bulamamış gibi çanta yığınlarının arasında dolanıyordu. Ve aynı şekilde gergindi.

Yiğit kızlara da çay götürdüğü sırada Eylem, Yiğit'in varlığını fark etmedi. Yiğit ne kadar geriye doğru çekilse de Eylem'in sırtının tepsiye çarpmasıyla güçlü bir çığlık atması bir oldu. Kız, "Yandım!" diye bağırınca ona doğru koştuk. Yerinde zıplayarak üstündeki tişörtü bedeninden uzaklaştırmaya çalıştı. "Yanıyorum! Allah'ım! Yanıyorum!"

Yiğit acıyla kıvranan kıza, "Özür dilerim. Valla bilerek olmadı," diyerek debelenirken, Yasin, "Kızın başını yakmayalım dedik, sırtını yaktık lan," diye kendi kendine konuşuyordu.

"Üstünde durmasın, çıkar hemen ve soğuk su tut," dedim. Bağırma devam eden kıızı göstererek Lâl'e işaret ettim. "Yardım et, sevgilim. Böyle durursa daha da fena olacak."

Lâl bir an durdu. Önce yanlış bir şey söylediğimi düşündüren bir bakış attı sonra sakince kafasını salladı. "Tamam," dedi. Eylem'i kolundan tutup arkaya doğru götürdü. Gözlerime değen gözlerindeki ifadenin altında yatan anlamı bilmiyordum. Umarım bu işin altından canımı sıkacak bir şey çıkmazdı.

Yiğit endişeyle, "Abi, valla yanlışlıkla oldu," diye söylenmeye devam edince, Yasin onu dışarı sigara içmeye çıkardı. "Bilerek niye dökeyim? Haşlandı abi, kız. İzi kalır mı?"

Bense taburede oturup beklemeye başladım. Ömer, içinde kötü bir his olduğunu söylemişti. Artık o his benim içimde de vardı. Aradan dakikalar geçti ama ben içime düşen kuşkuya engel olamadım. Dakikalaradır içeride ne yapıyorlardı?

Ayağa kalkıp onlara bakacağım sırada Yasin de içeri girdi. "Gelmediler mi hâlâ? Kız çok mu kötü ki?" diye sordu.

Yarım ağız, "Bilmiyorum," dedim. Arka tarafa geldik. Kimsenin olmadığını görünce ilerideki küçük kapıya doğru yürüdüm. Birkaç defa tıklattım. "Lâl, sevgilim, iyi misiniz? Bir sıkıntı mı var?" Cevap gelmeyince bir kere daha tıklattım. "Dakikalar oldu. İsterseniz hastaneye gidelim?"

Ses yoktu.

“Lâl? Bak, içeri gireceğim. Müsait misiniz?” diye üsteledim ama yine cevap yoktu.

“Aç kapıyı,” dedi Yasin. Eli beline gitti ve silahını çıkardı. Ben emanetsiz gelmişim. “Aç ve kenara çekil.”

Düşünmeden kapıyı hızlıca açtığımda karanlık odada gördüğüm tek şey diğer tarafa açılan başka bir kapıdan sızan ışıktan başka bir şey değildi. Oda bomboştı. Ne Lâl odadaydı ne de Eylem.

“Lan!” dedi Yasin. “Eflâl nerede? Gidebilecekleri başka yer yok!”

Diğer kapıyı açıp dışarı çıktığımda, *Lâl* diye bağırdığımda, tüm mağazayı tekrar tekrar aradığımda aklımdan geçen tek şey onun iyi olup olmadığıydı. Yoktu. Ne burada ne de dışarıda.

“Sokağa bakın. O kadar adam nereye kayboldunuz?! Burası neden boş! İleriye doğru bakın!” diye bağırdım. Gözüme ilişen güvenlik kamerasını işaret ettim. “Hemen şunun kaydını bulun! Yasin!”

Delirmiştim. Ne olduğunu anlayamıyordum. Gitmezdi ki. Neden gidecekti? Yasin, Ömerlere ve ekibine haber verirken ben sokağın ortasında kafamı ellerimin arasına almış bekliyordum. Kaçırılmış mıydı? Zorla götürülmüş olmalıydı.

Yoksa Lâl gitmezdi. Gitmek istese söylerdi. Onu anlayacağını bilirdi.

Kafayı yediğim dakikalarda Yiğit kaydın açık olduğu bilgisayar bana doğru uzattı. Görüntüler bulunduğumuz sokağa bakan kameraya aitti. Lâl ve Eylem’in beraber kapıdan çıkışı ve onları bekleyen arabaya bindiklerini gösteren videoyu izlediğimde gördüğüm tek şey Lâl’in yüzündeki telaş ve kendi rızasıyla arabaya binişiydi.

Kaçar gibi gidiyordu, kaçırılır gibi değil.

Yiğit, idrak edemediğimi düşünmüş olacak ki, “Yengem gitmiş, abi,” dedi. “Kaçmış.”

1. BÖLÜM

Esaret

Gözleri, üstü çizilmiş bir takvim yaprağının geçmişte kalan ama geçmemiş olan hislerini andırıyordu.

Çok defa çaresizlik görmüştüm. Çok defa çaresiz kalmıştım. Fakat onun gibisini görmemiştim. Ona *enkaz* demek istemiyordum. Ortada bir enkaz vardı ve o, tonlarca moloz yığının altında kalmıştı. Yaşıyordu, *keşke ölseydim* der gibi bakarken.

Kaşlarım, onunla beraber gelen sevincin yanındaki felaketler silsilesinin korkusuyla çatılmıştı. İyi ki karşımdaydı. İyi ki yaşıyordu. Ama bundan sonrasını düşünmek beni oldukça endişelendiriyordu.

İçinde olduğumuz durum, nerede olduğumuzu bilmediğim için beni daha çok geriyordu. O mağazadan çıkışı, arabaya binişimi ve birkaç kilometre sonra beni bayılttıklarını hatırlıyordum. Bilinmezliğe doğru gözümü açtığımda gördüğüm bu yüz, gerçeklik algımı kaybetmeme neden olmuştu sanki.

Onu gördüğümünden beri arkamda bıraktığım adamları unutmuştum. Ömerler iyi miydi? Soner'in onlara bir şey yapıp yapmadığını bilmiyordum. İçimi kemiren büyük bir endişe vardı. İyi olduklarına inanmak istiyordum. Karan'ın, abimin beni anlayacaklarını ummak zorundaydım. Âna odaklanmalıyım.

Hale Akdoğan karşımdaydı. Evet. Hale Akdoğan.

Derin bir nefes aldım.

Ömer'le beraber mezarının başında ağladığımız Hale Akdoğan karşımdaydı. *Ömer'in Can Şenliği*. Kaybettikten sonra mahvolduğu eşi, gözlerimin içine bakıyordu.

Umarım delirmemiştin.

Bakışlarımdan rahatsız oluyor olabilirdi. Onu incelemekten geri duramıyordum. Karşımda duruyor, aldığı nefeslerle göğsü kalkıp iniyor olsa da beynim bana oyun mu oynuyor diye düşünüyordum. Bu yüzden gözlerimi onun üzerinden çekemiyordum.

Hale ise beni tanıyor hatta beni özlemiş gibi bakıyordu.

Yaşlanmış.

Onu gençken görmemiştin. Tek bir fotoğrafına bakarak da varmıyordum bu kanıya. Gözlerinde görüyordum. Zaman ona iyi gelmemişti. Ne yaşıdıysa yavaş yavaş yok olmuş gibiydi. Karşımda bir bedenin içine hapsolmuş ölü bir ruh vardı. Yaşlarımın yakın olduğunu biliyordum ama benden en az on yaş yaşlı gibi duruyordu. Saçlarındaki beyazlar da bu düşüncemi destekliyordu. Göz kenarlarındaki kırışıklıklar, omuzlarındaki düşüklük ve öne doğru eğilen bedeni de bu tezimi doğruluyordu.

Yıllar ondan çok fazla şey götürmüştü.

Üstünde beyaz bir elbise vardı. Elbisenin etekleri yer yer parçalanmıştı. Sanki öfkelenildiği bir anda çekiştirmiş, büyük yırtıkların oluşmasına neden olmuştu. Aynı şekilde elbisenin yakası da sünmüştü. Elbiseyi üstünden çıkarmak istemeyecek kadar seiyor olmalıydı. Ama ne olursa olsun temiz görünüyordu. Yanıma geldiğimde aldığım kokusu da bunu gösteriyordu.

Göğsümde kavuşturduğum kollarımı gevşetip ellerimi kucağımda birleştirdim. Konuşmaya ben başlayamıyordum. Ne soracağımı bilmiyordum. Yanlış bir şey sorup onu üzmemi istemiyordum.

Derince iç çekişim onun dikkatinden kaçmamış olacak ki dudakları zoraki bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı.

"Fotoğraflarını görmüştüm. Sizi yan yana gördüğümde ne kadar yakıştığınızı düşünmüştüm," diye söze başladı. Öyle hüznü ve özlem doluydu ki dayanamayıp bir anda bağıra çağıra ağlayacakmış gibi duruyordu. Ses tonu nahifti. Hiç anne olmamış da olsa bir annenin bakışlarındaki şefkate sahipti. "Yakından çok daha güzelmışsin. Bizimki şanslıymış," dedi imrenir, aynı zamanda da memnun gibi.

Utandım.

Ve hayatımda hiç bu kadar utandığımı hatırlamıyordum.

Güzel olduğumu söylediği için değil. Benim hiçbir suçum olmamasına rağmen, o esaret altındayken onun ailesiyle yaşadığım için. Mutlu olduğum için. Yıllarca esir alınmadığım için. Sevdığım adamdan koparılmadığım için. Ve onlarca sebep için.

Bakışlarımı ondan kaçırınca, bir çırpıda, "Seni üzmem için söylemedim," dedi. "Mutlu olduğunuzu görmek benim için en büyük motivasyon kaynaklarından biriydi. Onların hayatında senden önce ve senden sonra diye bir ayrım olması beni çok sevindiriyor." Yüzünde acı bir gülümseme vardı. Bunu görmek canımı yakıyordu. Minnetle, "Çok dağılmışlardı. Sen onlara ışık oldun, Eflâl. Teşekkür ederim," dedi.

Bir anlığına zaman durdu sanki. Onların hayatına girdiğim ilk andan itibaren tüm yaşadıklarımız gözlerimin önünden geçti. Eğer Hale yaşıyor olsaydı belki kimse *bunu senin için yaptım* gibi bahanelerin arkasına sığınarak bana yalan söylemeye kalkışmayacaktı. Kızacaktı belki onlara. *Yaptığınız doğru değil, kıza gerçekleri anlatmak zorundasınız* diyecekti. Kocasını azarlayacaktı belki. Alptekin'in kulağını çekecekti. Karan'ı *eğer ondan hoşlandıysan gidip bunu onun yüzüne söyle* diye haşlayacaktı.

Her şey bir yana, Ömer mahvolmamış olacaktı.

Ne denirdi ki?

Bir şey söyleyemedim. Daha fazla tutamadığım gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken dudaklarımı birbirine bastırdım ve kafamı sallamakla yetindim.

Düşüncelerim öyle karmaşıktı ki Ömer'in gerçeği duyduğunda neler hissedeceğini düşünemiyordum. Yıllardır yasını tuttuğu karısı yaşıyordu. Öyle zor bir durumdu ki sevineceği kadar kahrolacağını da biliyordum.

Zorlukla yutkundum. "Hale," dedim. Ona seslenebileceğimi hiçbir zaman düşünmemiştim. Bu yüzden hissettiğim tuhaf duyguyla başa çıkamıyordum. Yanaklarımdaki ıslaklığı elimin tersiyle sildim. "Garip geldi. Sana seslenmek. Ne bileyim. Yani. Beklemiyordum. Hâlâ. Karşımdasın ama. Kafam karıştı benim. Kusura bakma. Buradasın. Hale. Bak hâlâ değişik. Anlıyorsun, değil mi?" diye saçmaladığımda beni sakince dinledi.

O kadar acıyı ben yaşadım ama sen daha dinlemeden afalladın der gibi değil de anlayışla baktı bana.

"Sanırım kafadaki karmaşıklığı çözmek için anlatmaya başlamam lazım. Yoksa bana hayalet görmüş gibi bakmaya devam edeceksin," dedi.

Gülümsemeyi denedim. "Öyle mi bakıyorum? Kusura bakma." Burnumu çektim. "Belki haberin var belki yok, bilmiyorum ama Ömerler ben buraya gelirken..." Cümlemi toparlamadım. En son sormam gereken insana soruyor olsam da, "Onların iyi olup olmadığını biliyor musun?" diye sordum.

Onlardan bahsedince göz pınarlarında parlayan ışık elle tutulur cinstendi. Bir anda kalkıp ona sarılsam nasıl bir tepki verirdi ki?

"O seni ikna etmek için benim onayımdan geçmeyen ama mecbur bırakıldığım bir durumdu," derken memnun olmadığını belli eden bir ifadesi vardı. "Ama iyiler, merak etme. Sen gelmesen de iyi olacaktı. Dokunulmazlıkları olduğunu biliyor olmasın?"

Biliyordum. Ama buna güvenemezdim. Bir de Hale'yi görme ihtimalimi yok sayamazdım. Daha doğrusu, gerçek olup olmadığı ihtimalini.

"Videoda ağlıyordun," dedim pat diye. "Bir şey söylemiştin."

Son çarem sensin.

Gözlerini birkaç saniye yumdu. “Bazen elin kolun bağlı olunca ne yapacağını şaşıırıyorsun. Bu sebeple senden yardım istemek zorunda kaldım.” Güven dolu bakışları beni buldu. “Ama sakın korkma. Başına bir şey gelmeyecek.”

Zor da olsa buna inanmayı denedim. Hem beni buraya getirene kadar öldürebilirlerdi. Aynı şekilde Hale’yi de. Bu işin arkasında ne vardı, bilmiyordum. Bu gecenin sabahında öğreneceklerimin başımıza açacağı işleri oldukça merak ediyordum.

“Sen öyle diyorsan,” diye mırıldandım. Senelerce neler yaşadığını tahmin edemediğim bir kadının karşısında korkularımdan bahsetmek doğru gelmiyordu.

Birkaç saniye kadar kendine zaman tanıdıktan sonra, “Kaç yıl önce olduğunu artık karıştırmaya başladım ama sanırım bundan beş yıl, altı ay, yirmi yedi gün önceydi,” diye söze başladığında ürperen tüylerimi görmezden gelmeyi denedim. O âna gitmiş gibi yüzünde hem gülümseme hem de pişmanlık vardı. Yıl almış bir inciye benziyordu. Ömer’in anlattığından çok daha güzeldi. “Temmuz ayındaydık. Hava o kadar sıcak ve güzeldi ki Ömer tüm korkularımı yenip onunla beraber sahile gitmem için dil dökmeye başlamıştı.” Eli karnını bulduğunda benim de gözlerim karnını buldu. Bir zamanlar hamileydi. Titreyen sesiyle, “Hamileydim,” dediğinde avuçları arasına aldığı elbisesini sıkıca kavradı. “Korkularım bu sebeple ikiye katlanmıştı. Artık sadece kendim için korkmuyordum.”

İçinde bulunduğu buhranın bir duman olup etrafımızı sardığını hissettim. Sanki o ânın içindeki kasvet tüm odayı doldurmuştu.

“Babam, annemi kaybettikten sonra çok korumacı olmuştu. Beni gözünden bile sakınıyordu. Her an bana bir şey olacaktı gibi yaşıyordu. Her dakika arar, birkaç defadan fazla çalarsa endişe eder, neredeysem oraya gelmeye çalışırdı.” Kısa bir an durdu. Bunları anlatmak istemiyor gibi bakıyordu. “Ömer sana benden bahsetmiş miydi?”

“Sadece seni ne kadar sevdiğini ve özlediğini biliyorum,” diye cevap verdim.

Yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en sahici gülümseme oluştu. Odanın aydınlandığını, o buhranlı havanın dağıldığını hissettirdi.

“O zaman neler yaşadığımızı anlatmaya devam edeceğim.” Elbiseni bırakıp ellerini kucağında kavuşturdu. Gözleri zemindeydi. Ne düşünüyorsa, soyutlanmış gibiydi. “Babamın panik hâli bir noktada bana da bulaşmıştı. Hamile kaldıktan sonra her an başımıza bir şey gelecekmış gibi endişeyle geziyordum. Bebeğimizi kaybetmekten deli gibi korkuyordum. Ömer bana ne kadar yardımcı olmaya çalışsa da bir türlü bu histen kurtulamıyordum.”

Korktuğun başına gelir dedikleri bu olsa gerekti.

“O temmuz akşamında karnımda bebeğimle dışarı çıkarken başımıza bir şey geleceğini biliyordum. İçime doğmuştu sanki. Gitmeyelim dedim, korkuyorum dedim. Ömer kuruntu yaptığımı söylediğinde, o korkunç hissi yatıştırmaya çalıştım.” Enkaz altında kalan o ruhun can çektiğini şimdi gözlerimle görebiliyordum. “Beraber sahile gittik. Hepimiz yan yanaydık. Mutlu olmaya çalıştım. Son günlerimiz olduğunu bilmeden elimden geldiğince çabaladım,” dedi çırpınıyormuş gibi.

Sadece onun değil, Akdoğanların da son mutlu günleriydi. Onun vefatından sonra tüm aile daha da parçalanmıştı. Miray’ın, Karanların ailesinin vefatından haberi var mıydı? Yoksa eğer bu haberi ona veren ben olmak istemiyordum.

Ağlamıyordu. Ağlasa bu kadar kötü görünemezdi.

Göğsü sıkışıyormuş gibi aldığı nefesle beraber, “O an öleceğimi sandım,” dediğinde bakışları gözlerimi buldu. Feri sönmüş gözlerine bakınca aksini iddia edemiyordum. “En savunmasız anımızda karnıma saplanan bıçakla sonumun geldiğini düşündüm. *İnsan kendi kaderini diliyle yazar* derdi annem. Ben kendi sonumu kendim getirdim, Eflâl. Karşımda tüm korkularımın beden bulmuş hâli olarak duruyorum.”

“Böyle söyleme. Senin bir suçun yok,” diye araya girdim. Söylediğimi kabul etmez gibi kafasını sağa sola salladı. “Ne yaşadın, neler oldu bilmiyorum ama burada en suçsuz kişi sensin. Ne günahın var senin?” dedim *yapma böyle* der gibi.

“O gece yanımızda olsaydın...” Titrek bir nefes verdi. Bakışlarını yukarıya çevirdi. “İyi ki değildin.”

Devam etmeden ayağa kalktı. Masanın üstünde duran şişeden birkaç yudum su içtikten sonra geri oturdu.

“O bıçak...” dedi biraz sonra. “O bıçak karnıma değil, benim geçmişime, geleceğime, tüm varlığıma saplandı, Eflâl. Öldürmedi. Öyle bir yaraladı ki hâlâ burama saplı sanki.” Yumruk yaptığı elini karnına sertçe bastırdı. “Ömer’in hayatına saplandı. Kızımızın canını aldı. Beni mahkûm etti. Mahvetti. Öldürmedi evet ama... ölümünden beter etti.”

Acıyla ama sakın bir şekilde konuşuyordu. Bu kadar iyi dayanmasını şaşkınlıkla izliyordum.

Zar zor yutkundum. “Nasıl?” diyebilirdim. “Nasıl oldu bunlar?”

“Nasıl ölmedin diye mi soruyorsun?” Bunu öyle alelade bir şey söylüyormuş gibi sormuştu ki tepkisiz bir şekilde bakmaktan başka bir şey yapamadım. Omuz silktili. “Ben de öldüm sanıyordum.”

Ona doğru yaklaşma ihtiyacıyla hafifçe eğildim. “Eğer anlatıkların seni yaralıyorsa devam etmek...”

Hızlıca, “Hayır hayır,” dedi. “Gerçekten öldüm sanıyordum. Sevdiğim adamın gözlerine son kez bakmıştım. Kızımın varlığını son kez hissetmiştim. Tek isteğim Ömer’in bensiz mutlu olmasıydı. Gerisini düşünmeden yummuştum gözlerimi.” Ellerini havaya kaldırıp bulunduğumuz yeri işaret etti. “Nereden bilecektim ki burada gözlerimi açacağımı?”

Nasıl öldürüldüğünü bilmiyordum.

Öldürülmemiş ki, Lâl...

Yani o anda nasıl öldüğünün düşünüldüğünü bilmiyordum. Bu yüzden buraya nasıl geldi, Ömer onun öldüğüne nasıl ikna oldu, yıllarca kimse farkına varmadan nasıl yaşadı, hiçbir fikrim yoktu.

Gözleri yeniden daldığında konuşmaya devam etti. “En son kanlar içinde kaldığımı hatırlıyorum. Ömer’in o haykırışı kulağımdan hâlâ silinmedi,” dediğinde sanki o ses odada yankılandı. Ömer’in feryat edişini düşünmek bile kalbime tonlarca baskı yaptı. Acının tatlı gülümsemesi denilen şeyi gördüm yüzünde. “O ses her gece hem kâbus hem de bir rüya gibi giriyor düşlerime. Sesini duyuyorum ve bir kere daha ölüyorum onun gözlerinde.”

Sesini duyuyorum ve bir kere daha ölüyorum onun gözlerinde.

Yaşadığından, sevdiği adamın bile haberi yokken, yıllarca ne uğruna dayanmıştı? Evet, iyi görünmüyordu. Ama bir dayanma gücü olduğunu gözlerinde görebiliyordum.

Bir şey daha söyleyeceği sırada odanın kapısı hızlıca açıldı. Ben irkildim ama o hiçbir tepki vermedi.

İçeri giren adamla birkaç gün önce tanışmıştım. Soner, namıdiğer Tıfıl, elleri ceplerinde, yüzünde çarpık bir sırıtışla bize bakarak karşımızda dikildi.

Karan, diye geçirdim içimden. Lütfen geç kalma sevgilim.

Soner keyifli bir şekilde ağır adımlarla yürüdü. Hafif alayla, “Oh! İki görünce yan yana gelmiş kaynatıyor sanırım?” dedi ve suratını buruşturdu. “Elti mi oluyordunuz yoksa? Bu tür terimlere hâkim değilim. Af buyurun hanımlar.” Komik miydi bu şimdi? Bakışları Hale’yle benim aramda gidip geldi. “Ee, birbirinize ısınabildiniz mi? Var mı bir ihtiyacınız, isteğiniz?”

Ağzım bir parça açıldı. Bu tavrına inanamıyordum.

“Sen ne çeşit bir varlıksın? Ne demek var mı bir isteğiniz? Ölen dışında mı?!” diye çıktım. Aslında sakın kalmam gerekirdi. Ama karşımda gördüğüm kadının hâli buna engel oluyordu.

Soner alınmış gibi elini kalbine koydu. “Ama minik kuş...” dediğinde, dişlerimi sıktım. Sinirime dokunuyordu. “Farkındaysan bizim doğamızda ölmek yok. Bunun en büyük örneği karşında durmuyor mu? Ölmek dışında bir şeyler isteyebilirsin... Mesela güzel bir akşam yemeği. Ha, ne dersiniz?” deyip göz kırptı.

Beni buraya getirenin o olduğunu daha video elime geçer geçmez anlamıştım. Bu yüzden onu görünce şaşırmamıştım. Ama bu tavrı beni biraz da olsa şaşırtmıştı. Bir insanı hapsedmiş, kaç kişiyi gözü yaşlı bırakmıştı. Şimdi bu durumla yüzleştiğimde Karanların öğreneceğini o da biliyordu. Bundan sıyrılamazdı. Ölüm fermanına bakıyordu. Buna rağmen bu serinkanlı tavrı normal değildi. Psikolojik problemleri olduğuna artık emin olmuştum.

O sırtımayla devam ederken benim gözüm Hale'ye takıldı.

Soner'e ondan nefret eder gibi değil de ona acır gibi bakıyordu. Öfkeli olmalıydı ama bunu göremiyordum. Tek gördüğüm karşısındaki adama acıyan bir kadındı.

Açıkkası buraya niye geldiğimi de bilmiyordum. Beni de mi hapsedmek istiyordu? Ya da öldürecek miydi? Bunları yapmadan Karanların bizi bulacağına emindim. En azından öyle umuyordum.

Soner bana doğru yaklaştı. "Niye böyle bakıyorsun? İyi bir ev sahibi olmadığımı düşünmeye başlıyorum!" dedi. Tatlı olma çabası onda sakil duruyordu.

Ayağa kalkıp onunla aynı hizaya geldim. Direkt olarak gözlerinin içine baktım. "Ne istiyorsun? Tüm bunların sebebi ne? Ne planlıyorsun? Sonunun ne olacağını göremiyor musun?" diye sert bir üslupla sordum.

"Cık cık cık..." İşaret parmağını burnumun ucuna dokundurdu. Elini sertçe ittim ama o bundan keyif aldı. "Aceleye gerek yok. Her şeyin bir vakti var." Kafasını sola doğru çevirip Hale'ye baktı. O eğlenir yüz ifadesi silindi. Onun yerine durgun bakan bir adam geldi. "Değil mi, Hale?" dediğinde ses tonunda bile bir yumuşama vardı. "Biz ne zaman ne yapmamız gerektiğini iyi biliriz, değil mi?"

Hale cevap vermedi. Hatta buna tenezzül bile etmedi. Duy-mazdan geldi ve öylece durdu.

İkisinin arasında bir ip vardı. Bu ip hem öylesine sağlam hem de öylesine inceydi ki her an her şey kopacak ve her şeyi alaşağı edecek gibiydi.

Soner ellerini birbirine vurup "O zaman..." dedi, yeniden bana doğru döndü. "Siz biraz daha muhabbet edin. Ben de yemeği hazırlamaları gerektiğini söyleyeyim. Anlaştık mı?"

Buraya kendi isteğimle gelmiştim. O videoyu gördükten sonra gelmemek imkânsız olurdu. Başıma bir şey gelme ihtimalini de göze almıştım. Tek istediğim, Ömerlerin iyi olmasıydı. Hale'nin söylediğine göre onlar iyiydi. Bu yüzden Soner'in bu tavrına sabretmek zorundaydım. Ve ne olduğunu anlamam gerekiyordu.

Karan illaki gelecekti. Anlamış olmalıydı.

İçimden bir kere daha tekrar ettim. Hale yaşıyordu. Soner neden bunu görmemi istemişti?

Zaman bazılarına ilaç, bazılarına zehir. Tutsak ettiyse seni, ruhun artık ona esir.

En tehlikeli insan, vazgeçecek bir şeyi olmayan insandı. O insanın karşısında hiçbir kozun olmazdı. Durdurmaya yeltene-mezdin bile. Çünkü bilirdin, kendi yanacağını bile bile çoktan yapmıştı seçimini.

Hale tam olarak böyleydi.

Onun hakkında pek bir şey öğrenememiştim. Soner gittiğinden beri sessizliğe bürünmüştü. Kıpırdamadan öylece duruyor. duvar izliyordu. İçinde bulunduğu ruh hâline karışmamak için ben de hareketsiz bir şekilde duruyor, konuşmaya hazır olmasını bekliyordum.

Soner'in neden beni buraya getirdiğine dair fikrim olmamakla birlikte Hale'nin videoda ağlama nedenini de bilmiyordum. Buradaydım. Ona ne faydam olacaktı ki?

“Bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim,” diye söze başladığında, dalmış olduğum için hafifçe sıçradım ama o bunu fark etmedi. “Çok zaman geçti. Atlatmış olduğumu sanmışım. Acısı taze değil gibi gelmişti.” Derin bir iç çekti. Yüzü, acı çekiyormuş gibi bir ifadeye büründü. Ciğerlerine oksijen değil de zehir çekiyordu sanki. “Bazı yaralar ne yaparsan yap kapanmıyormuş meğer.”

Belki hoşuna gitmeyecekti belki de rahatsız olacaktı ama yine de bunu yapmaktan geri duramadım. Ayağa kalktım ve onun yanına geldim. Sandalyesinin kenarında, dizlerimin üstünde yere oturduğumda gözleri gözlerimi buldu. Bakışlarımla izin aldım elini tutmak için.

Beklediğimin aksine minnetle baktı bana. *Tut* der gibi uzattı ellerini. Ellerini avuçlarımdan arasına aldığımda içimi ısıtan bir bakış belirdi yüzünde. Uzun zamandır bu anı bekliyormuş gibi derin bir nefes verdi. Birine kendini bırakmaya ihtiyacı olduğunu görebiliyordum. Başparmağımla okşadım elini. *Buradayım, yanımdayım* der gibi.

Benden güç almış gibi omuzlarını dikleştirdi. “Gözlerimi açtığımda buradaydım,” diye devam etti. “Delirdiğimi hatırlıyorum. Burası neresiydi, bana ne olmuştu, kızım nasıldı, Ömer’in bunlardan haberi var mıydı, neden ölmemişim... onlarca soru geçiyordu zihnimden. Yatağa bağlı olmasaydım kaçıp gitmeyi denerdim.”

Sıcak ellerini daha sıkı kavradım. “Bebeğini o zaman mı kaybettin?”

Boğazından geçen yumru kalbime oturdu sanki.

“Uyandığımda onu çoktan kaybettiğimi öğrendim. Bıçak benden sonra onun küçük bedenine saplanmış. Ben dayanmışım ama o bunu kaldıramamış ve karnımda...” Dudaklarını sertçe dişledi. “Karnımda can vermiş.”

Yaşadıklarının ağırlığına, ben dinlerken dahi dayanamıyordum. Onu göğsüme bastırıp ağlamak istiyordum. Bunun onu etkilemeyeceğini bilsem yapardım da. Ağlamamak için kendimi öyle çok kasıyordum ki bedenim taş kesmişti.

"Seni neden kaçırdığını, öldü gösterdiğini tahmin edebiliyorum. Ömer'e eziyet çektirmek istiyor. Aşâğılık herif!" Öfke-me hâkim olmak çok zordu. "Ama bunu nasıl yapabildi, Hale? Ömer'in seni öldü bilmesini nasıl sağlayabildi?"

Ruhsuzca omuz silkti. "Bilmiyorum. Hiçbir zaman anlatmadı. Ne zaman bunu sorsam bana Ömer'i kötiledi. 'Kocan senin öldüğünü sanacak kadar ahmak,' dedi. 'Seni ondan çaldım ama o fark etmedi bile,' dedi. 'O hayatını yaşamaya devam ediyor, hiçbir şeyden haberi yok, keyfi yerinde,' dedi." Sesi titremeye başlamıştı. "Hiçbir zaman inanmadım bu söylediklerine. Benim canımı yakmak için söylüyordu. Ama yine de..."

Ayağa kalktım. Kafasından tutup onu göğsüme bastırdım. Yatıştırmak isteyerek, "Şş..." dedim. "O zamanlarda nasıldı bilmem ama Ömer şimdi bile sensiz kahroluyor. Bunu istemezsin, mutlu olsun isterdin biliyorum ama o seni hiç unutmamış, Hale. O gece nasıl bıraktıysan hâlâ aynı şekilde yanmaya devam ediyor o yangın. O adam seni hiç unutamadı."

Kız kardeşime sarılıyordum sanki. Ömer'i çok sevdiğim için midir bilinmez, içimde Hale'ye karşı adını koyamayacağım kadar yoğun bir duygu vardı.

Kollarını belime sardı. O kadar sıkı sarıldı ki yerimde sallandım.

Ben değildim sarıldığı. Geçmişe, belki de geleceğe dair duyduğu özlemidi.

"Ömer'in bensiz mutlu olduğunu söylese de ne zaman ona karşı çıksam üzgün olduğu anları çıkardı önüme. Mezarlıkta ağlarken, sahilde tek başına yürürken, herkesin güldüğü karelerde onun gözlerinde hüznün varken gördüm hep onu." Bedenini alan zelzele beni de esir aldı. "Onun için sabrettim. Belki bir gün yeniden kavuşuruz diye."

Buna nasıl inandırılmıştı, bir fikrim yoktu. Soner onu yıllarca elinde tutup şimdi geri verecek birine benzemiyordu. Ama ondan bu umudu almak istemiyordum. Bu yüzden sessiz kaldım.

Kafasını kaldırıp gözlerime baktığında yanaklarımdaki ıslaklığı hızlıca sildim.

Yüzümü milim milim incelemeye başladı. “Sana bakınca ondan bir parça arıyorum. Uzun zamandır kendimi ona bu kadar yakın hissetmemiştim.” Dua eder gibi, “Az kaldı, hissediyorum,” dedi.

Kaşlarım çatıldı. “Kavuşacağınıza dair bir gelişme mi var? Ben bu yüzden mi buradayım?” diye umudumu gizlemeden sordum.

Kafasını yavaşça sağa sola salladı. “Buna cevap veremem. Benim görevim seni buraya getirmektir.” Gözleriyle odanın köşesindeki kamerayı işaret etti. “Gerisini sana o anlatacak.”

Eğilip onunla aynı hizaya geldim. “Beni neden buraya getirmek istedin?” Cevap vermeyeceğini anladığımda bir kere daha tekrarladım. “Ben neden buradayım Hale? Sana ne faydam dokunacak? Elimden geleni yapmaya hazırım ama neler olduğunu bana söylemen lazım.”

Gözleri kısa bir an kameraya değdi. İkilemde kalmış gibi görünüyordu. Neyle tehdit ediliyorsa bundan korktuğu belliydi.

İçten bir sesle, “Sana bir zarar gelmeyecek, söz veriyorum,” dedi. Gelgitli bir ruh hâli vardı. Şimdi karşımda duran küçük bir kız çocuğuydu sanki. Bakışları durgunlaşmıştı. “Sadece bana yardım etmek için buradasın. Senin arkanda gözü yaşlı bir adam kalmayacak.”

“Sen ne olacaksın?”

“Ben...” dediği sırada odanın kapısı açıldı. Yemek hazır olmalıydı. Kapıda beliren adam bize *gelin* der gibi bir işaret yaptı. Hale, “Ben sonunda huzura kavuşacağım,” diye devam ettiğinde, bahsettiği huzurun ölüm olmaması için dua ediyordum.

YAZARDAN 1

Akdoğanların evinde büyük bir karmaşa vardı. Eflâl'in gi-dişinin üstünden saatler geçmişti ve işler daha da sarpa sarmıştı. Başta Karan Akdoğan olmak üzere evin tüm erkekleri ne yapacağını şaşırmıştı. Hepsinin kalbinde aynı endişe vardı.

Eflâl iyi miydi?

Mağazanın kamerasından olanları izledikten sonra Karan'ın kalbinde endişe tohumları daha da filizlenmeye başlamıştı. Eflâl ona hiçbir şey söylemeden kaçır gibi gitmezdi, bundan emindi. Gitmesi için neyle tehdit edildiğini bulması gerekiyordu. Ona bir şey olma korkusuyla boğuşurken, arka cebinde Eflâl'e ait olan telefonun varlığını unutmuştu. Hatırladığında bazı şeyler yerine oturacaktı.

Yasin de onların yanındaydı. İşlerini bırakmış, türn dikkatini Eflâl'e vermişti. Salonun ortasında gergin bir şekilde yürürken bir yandan da ekip arkadaşlarına gerekli bilgileri veriyordu. Kardeşinin onun yüzünden bu durumlara sürüklendiği düşünce-i onun yiyip bitiriyordu.

Onu bu eve kendisi göndermişti ve Eflâl'in başına gelmeyen kalmamıştı. Şimdi ne sebeple gittiğini bilmediği bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Çıldırarak üzereydi. Yine de yüzü bir mermerden farksızdı. Ne hissettiğini dışarı yansıtmayacak kadar işinin ehliydi.

Ömer kaçınıcısını yaktığını bilmediği sigarasını söndürürken Karan'a, "Başka garip bir şey olmadı mı?" diye sordu. Yasin'den de Karan'dan da olanları dinlemişti ama taşlar onun gözünde yerine oturmuyordu. "Giderken bir şey söylemedi mi? En ufak bir ipucu bırakmadı mı arkasında? Kendi isteğiyle gitmedi ya bu kız!" diye sesini yükseltti.

Karan kocaman bir endişe balonu gibiydi. Zihninin bir yerlerinde, sevdiği kadının kendi isteğiyle gittiğini, ondan kaçtığını söyleyen sesi güçlkle bastırdı.

"O kadar işte!" dedi Karan, hafifçe bağırarak. Arif'le beraber masanın başında duruyor, Yiğit kamera kayıtlarını tekrar tekrar oynatırken, fark edemediği bir detayı yakalamaya çalışıyordu. Başını elleri arasına aldı. Farklı bir şey yoktu. Hangi noktayı kaçıyordu? "Yasin'e teşekkür etti. Yardımcı olamasa da elinden geleni yaptığından emin olduğunu söyledi. Bana 'Anlayacağını umuyorum,' dedi. Neyi ulan, neyi anlayacağım?!"

Karan bu olayın geçen gün Eflâl'in restoranda gördüğü kişiyle bağlantısı olduğunu biliyordu. Bu yüzden Yasin'in bulduğu adamla bir de kendisi konuşmak için onun buraya getirilmesini emretmişti. O adamdan bir şey çıkmazsa ne yapacağını bilmiyordu. Elindeki tek ipucu oydu.

Salonda en sessiz duran ama kalbi korkuyla deli gibi çarpan biri daha vardı. Alptekin Akdoğan.

O da Eflâl'e bir şey olacak diye endişeleniyordu. Ama onun alaşağı eden bir duygu daha vardı: Terk edilme korkusu.

Ona göre Eflâl kendi isteğiyle gitmiş olabilirdi. Onlarla mutlu olmamış, yaşadıkları ona ağır gelmiş, başkalarıyla yaşamak istemiş olabilirdi. Sevgi konusunda hep ikilemde kalan Alptekin, Eflâl'in onları ne kadar sevdiğini göremeyecek kadar büyük bir terk edilme korkusuyla kaplanmıştı. Bu yüzden kalbi göğüs kafesinden çıkacak gibi atıyor, uzun zaman sonra bulduğu, ablası gibi gördüğü kadını kaybetmiş olmanın büyük endişesini yaşıyordu.

Eflâl uzakta da olsa mutluysa Alptekin için sorun yoktu. Ama gitmemişti, değil mi? Alptekin'in ailesini kaybettiğinden beri yaşadığı korkuya bir yenisini daha eklememişti, değil mi?

"Abi," dedi Alptekin. Dolu gözlerini onlardan saklamaya çalıştı. "O gün restoranda gördüğü adamla sen de mi konuşan? Belli ki Ef'in orada gördüğü adamla bir ilgisi var," diye ilk defa konuştuğunda, Karan onun gözlerindeki hüznü bakışı gördü.

"Gelsin konuşacağım," dedi Karan. Ses tonu ne kadar sert çıksa da kalbinde derin bir sızı vardı. Daha yeni her şey yoluna giriyor derken şimdi başına gelenlere inanamıyordu.

Dağlırım, diye geçiriyordu içinden. Lâl'i bulamazsam bir daha asla toparlanamam, yüzüm gülmez bir daha.

Ömer onun ne hissettiğini en iyi anlayanlardan biriydi. Destek vermek isteyerek Karan'ın yanına gelip elini onun omzuna koydu. "Sakin olmaya çalış. Eflâl akli başında bir kız. Başına bir şey gelmeyeceğinden emin olmasa gitmezdi. Kötüyü çağırma." Yiğit'e işaret etti. "Eflâl'in telefonundan sinyal alabiliyor muyuz?"

Karan aklına gelenle büyük bir küfür savurdu. Arka cebindeki telefonu hatırlayıp hemen eline aldı. Eflâl bunu onun cebine koyduysa bir sebebi olmalıydı.

"Eflâl'in telefonu mu o?" diye sordu Yasin. Telefona bakmak için Karan'ın yanına geldi. "Sende ne işi var?"

Karan ona cevap vermeden son aramalara girdi. Bir şey bulamadı. Mesajlara girdiğinde, evden çıkmadan biraz önce gelen iki tane mesaj olduğunu gördü ama mesajlar bir kere görülüp kaybolan videolardandı. Kayıtlı olmayan bu numaradan bir şeyler çıkacağını umarak telefonu Arif'e uzattı.

"Şu numarayı araştırın hemen: Bir şey çıkacağını sanmıyorum ama yine de bir umut. Kimmiş, nereden aramış, en son ne zaman sinyal alınmış, hepsini öğrenmeye çalış!" Numaraya bel bağlamak istemiyordu ama yine de bir parça da olsa umutlanmıştı. Arif telefonu alır almaz işe koyulsa da Karan, "Hemen!" dedi. Her geçen saniye Eflâl'den uzaklaşıyor gibi hissediyordu.

Gerginliğin had safhada olduğu bu zamanda Karan'ın telefonu çaldı. Arayan Baran Demiroğlu'ydü.

Yasin ekranda yazan ismi görünce Karan'ın daha fazla gerileceğini anlayıp telefonu vermesi için elini uzattı. "Öğrenmemesi imkânsızdı. Çoktan yola çıkmıştır bile. Sen ver, ben hallederim," dedi yardım etmek isteyerek.

Karan'ın kararsızlığı yüzünden okunuyordu. Şu an Baran Demiroğlu'yla uğraşmaktan daha önemli işleri vardı ama tehlikede olan onun torunuydu. Yaşlı adamlar iyi anlaşamamaları da onu endişe içinde bırakmak istemiyordu. Bu yüzden Yasin'e *eyvallah* der gibi bakarak telefonu açtı ve bahçeye çıktı.

"Alo," dedi Karan, sesini düz tutmaya çalışarak. Baran Demiroğlu'nun olanlardan haberi yoksa, bir şeyler netleşene kadar sessiz kalmayı düşünüyordu.

Baran Demiroğlu öyle bir tonlamayla, "Karan!" dedi ki haberi olduğu belli oluyordu. "Torunum nerede benim?! Neler oluyor? Onu sana emanet etmiştim! Benim torunum nerede?!"

Eflâl'in yaklaşık yarım saat önce ortadan kaybolduğunu öğrenen Baran Demiroğlu büyük bir kalp ağrısı yaşamıştı. Günlerdir içini kemiren bir his vardı ve haberi aldığı anda bu his onun yaşlı kalbini tamamen kaplamıştı.

Eflâl'in haberi olmasa da kalbiyle alakalı yaşadığı sıkıntılar onu kötü etkiliyordu. Üstüne eklenen bu olayla beraber durumu daha da kötüye gitmeye başlamıştı.

Baran Demiroğlu'nun eli kolu uzundu. Eflâl'in adının geçtiği haberleri alabileceği güvenilir kaynakları vardı. Bu kaynaklardan birinden, olanları öğrenince fenalaşmış ama olabildiğince çabuk kendine gelip İstanbul'a gitmek için yola koyulmuştu.

Akdoğanlara güveniyordu. Ama torunu ortada yoksa onlara bunun hesabını soracaktı. Kendi başındaki bela yetmezmiş gibi bir de oğlundan kalan tek yadigâra Akdoğanların düşmanlarının bela olmasına izin veremezdi.

Karan yüzünü gergince sıvazladı. "Biz de öğrenmeye çalışıyoruz," dedi mahcup bir sesle. Elini kolunu nereye koyacağını şaşırmıştı. "Öğrendiğimizde..."

Demiroğlu, Karan'ın lafını kesti. "Ne demek, öğrendiğimizde? Sen nasıl bir adamsın da sevdiğin kadının gözlerinin önünde kaçırılmasına göz yumuyorsun! Kalıbından utan!" diye bağırdığında, tüm havalimanı onun sesiyle inledi. "Eğer torunumun başına bir şey gelmiş olursa..." Devam etmedi. Bu düşünce onu nefes darlığına itti. Telefonu Karan'ın suratına kapattı ve bir an önce uçağın yolunu tuttu.

Karan'ın içini kaplayan suçluluk hissi Demiroğlu'nun söyledikleriyle büyümüşü. Kendisini sandalyeye bırakırken derin bir of çekti.

Nasıl bir adamdı da sevdiği kadının birkaç metre ilerisinde ondan uzaklaştırılmasına göz yummuştu?

Eflâl'in okyanus mavisi gözleri aklından çıkmıyordu. İyi miydi? Canını yakıyorlar mıydı? Zorla mı tutuluyordu? Neden hiçbir şey söylemeden gitmişti? Çıldırmaq üzereydi. Kafasını elleri arasına aldı. Ağrıyla kasılan kalbi endişeyle atıyordu.

Demiroğlu'nun son söylediğiyle buz kesilmişti. Ya Gül Güzeli'ne bir şey olmuşsa? Açık havadaydı ama yine de nefesi daralıyordu.

Gözlerini kapattı ve onun ne yaptığını düşünmeye çalıştı. Bir yere bağlı olabilirdi. Bileklerindeki hayalî iplerin canını yaktığını hissetti. İşkence ediliyor olabilirdi. Vücudu dikenli tellere kapılmış gibi titrediğinde gözlerini araladı. *Bunları düşünmemeliyim*, diye içinden geçirdi. Düşünürse dağılacağını biliyordu.

Yüzünü gökyüzüne doğru kaldırdı. *Bekle beni* diye fısıldadı. *Dayan sevgilim. Her neredeyse bulacağım seni.*

Tekrar salona girdiğinde herkesin aynı telaşla konuştuğunu gördü.

“Araba en son Bolu yolunda görünüyor ama sonrası yok,” dedi Arif. Yengesinin başına geleni öğrenince koskoca adam yıkılacağını sanmıştı. O kadar güvenlik önlemine, o kadar uğraşa rağmen başlarına gelenlere inanamıyordu. Eflâl’in gitmesine neden olan durumu bulabilmek için saatlerdir uğraşıyordu. “Yasin abi, senden bir haber var mı?”

Yasin kafasını sağa sola salladı. Hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Tüm ipuçlarının sonu belirsizliğe varıyordu. “Arabaya dair bir iz bulamamışlar. Gidebilecekleri tüm yollarda arama yapıyor ama daha bir haber almadım,” dedi üzgün bir sesle. “Başlayacağım böyle işe!”

Karan’ın omuzları biraz daha çöktü. Tekli koltuğa oturduğunda, Patron onun nasıl hissettiğini anlarmış gibi yanına geldi, kafasını onun dizine yasladı. Patron’un kafasını okşarken dilediği tek şey Eflâl’in iyi olmasıydı. Onu elbet bulurdu, bulacaktı. Sadece iyi olmasını diledi.

Ömer aralarındaki en depresif kişi olsa da bir anda ayağa kalktı ve onların umutsuzluğa kapılmasına izin vermemek için konuştu: “Ya Eflâl akıllı bir kız. Telefonu cebine koyduysa onu bulmanı istemiştir. Bilerek restoranda gördüğü kişinin muhabbetini de açmış. Gittiyse vardır bir sebebi. Kimse modunu düşürmesin! Bulacağız onu!” İşaret parmağıyla Karan’ı gösterdi. “Bakma böyle! Yüzünü de asma! Bir ipucu bulsak hepsi çorap söküğü gibi gelecek zaten!”

Yasin ona hak vererek, "Aynen öyle!" dedi.

Karan ne yaparsa yapsın içindeki o hisle baş edemiyordu. "Ya başına bir şey geldiyse?" dedi çaresizce. Salonun içindekilere göz gezdirdi. Bu kadar adam onu bulmak için uğraşıyordu. Dışarıda yüzlerce kişiye haber uçurulmuştu. Masa onu bulabilmek için ayağa kaldırılmıştı. Yasin'in sayesinde tüm kolluk kuvvetleri onu arıyordu. Ama saatlerdir tek bir haber bile yoktu. "Gideli çok oluyor. Bu kadar saattir kim bilir kimin elinde!" dedi yakarak.

Ona hak vermemek imkânsız olduğu için salonda derin bir sessizlik oldu. Hepsi Eflâl'i canından çok seviyordu. Onun başına bir şey geldiyse buradaki herkesin hayatı bir daha toparlanmamak üzere mahvolurdu.

"Abi," dedi Arif. Herkesin bakışları ona döndü ama o direkt olarak Karan'a bakıyordu. "Geçen gün Masa'da olan muhabbeti hatırlıyor musun?" Ömer'e baktı bu sefer de. "Sen yoktun abi. Soner bayağı bir yükselmişti."

Karan'ın kaşları olabildiğince çatıldı. O akşam ortam gerildiğinde Soner'in söylediklerini hatırlıyordu. Davetten sonra daha da bilenen Soner gerçek patronun kim olduğunu onlara göstereceğini, Akdoğanların hiçbir şeyden haberi olmadığını söylemiş, eğer onu biraz daha aşağılarsa bu sefer ellerindeki her şeyi almakla tehdit etmişti.

Elbette Karan'ın aklına ilk gelen Ali ve Soner olmuştu. Eflâl'e zarar vermek isteyecek insanların başında onlar geliyordu. Ama kimin yaptığını bilseler bile, nasıl yaptığını bulmaları gerekiyordu önce. Bu yüzden ikisine de prim vermemek için şimdilik iletişime geçmeyi denememişti. Yoksa ikisinin hedefi Eflâl olurdu.

Arif salondakilere Masa'da neler olduğunu anlatırken Karan telefonuna sarıldı. Aradığı kişi Soner'di ve açacağını biliyordu.

Bu esnada Sonerlerin cephesinde işler sakın ilerliyordu. Hale ile Eflâl'in konuşmasını dinlerken keyfi yerinde olan Soner, birazdan onların yanına gidecek ve yemeğin hazır olduğunu söyleyecekti. Planı, istediğinden bile iyi işliyordu.

Kameraya bakarken telefonunun çaldığını duyan Soner, arayanın Karan olduğundan adı kadar emindi. Bu yüzden kimin aradığına bakmadan aramayı cevapladı.

“Buyurun, patronunuzla görüşüyorsunuz,” diye gevşek bir şekilde cevap verdiğinde, Karan’ın yüzü sinirden kızarmaya başladı.

Karan sevdiği kadının onun elinde olduğuna böylece emin oldu. Tüm öfkesiyle, “Ulan adi herif! Lâl nerede?! Onu neyle tehdit ettin?” diye bağırdı. Yerinde duramıyordu. Soner’in o küçük kafasını elleri arasında parçalamak istiyordu. “Bir şey yaptın mı ona? Söyle!”

Soner gayet rahat bir tavırla arkasına yaslandı. “Sevgilinin nerede olduğunu bana mı soruyorsun? Yuh artık! Bunu da mı ben bileyim? Tövbe tövbe... Her şeyi ben yapamam ya!”

Salondaki herkes sessizleşmişti ve onun konuşmasını dinliyordu. Bu adam nasıl böyle pervasızca konuşabilirdi? Hepsi delicecek noktaya gelmişti ama Karan’ı daha fazla sinirlendirmemek için susuyordu.

Karan telefonun ahizesini ağzına doğru yaklaştırdı. “Seni öldürürüm! Duydun mu beni? Seni öldürürüm! Onun kılına zarar gelsin, masasına da başlarım sözüne de! Adi şerefsiz! Tek bir zereni bulamazlar senin!” Bağırmasıyla dışarıdaki korumalar bile yerinde sıçramıştı. “Ne istiyorsun?! Söyle bana, ne istiyorsun?! Nasıl ikna ettin onu? Neyle tehdit ettin!” Bağırmaktan boğazı ağrıyamaya başlamıştı ama o bunu umursamadı. “SÖYLE!”

Ne tehditler umurundaydı Soner’in ne de Karan’ın bağırmasından etkileniyordu. Gülümseyerek dinliyordu. Sevgilisi onun evindeydi ve yanında öldü zannedilen yengesi vardı. Patron Soner’di ve hepsi bunu bir kere daha görecekti.

Karan elinde sıkıca tuttuğu telefonu parçalamak üzereyken, Soner, “İstediğim bir şey var...” dedi. Tırnaklarını izliyordu. Maniküre mi ihtiyacı vardı? Tek düşündüğü buydu aslında.

Odadaki herkes gibi Karan da dişlerini sıkıyordu. Sakin olması gerektiğini biliyordu. Suyuna gitmeliydi çünkü sevgilisi gerçekten onun yanında olabilirdi. Ama kulakları uğulduyordu. Eflâl'in o herifle aynı havayı soluduğunu düşündükçe beyinde şimşekler çakıyordu.

Sesini normal tutmaya çalışarak, "Ne istiyorsun?" diye sordu. Zar zor bir nefes verdi. "Ne istiyorsan vereceğim. Sadece Lâl'in sesini duymama izin ver."

Soner'in yüzünde bir zafer sırtışı belirdi. Karan Akdoğan onunla yalvarırcasına konuşuyordu. *Daha fazla ne isteyebilirim*, diye düşündü. Ve dizlerine kapandığı ânı hatırladı. Ama bunu yapmasını istediği kişi o değildi.

Onun dizlerine kapanacak olan, Ömer Akdoğan'dı.

"İlk olarak, yalvarman hoşuma gitti," diye söze başlayan Soner, salondaki erkeklerin buz kesilmesine neden oldu. "İkinci olarak da maalesef bu isteğini yerine getiremem. Sevgilin yanımda değil."

Karan elini yumruk yaptı. Kendine hâkim olmakta zorlanıyordu. "Soner!" dedi dişlerinin arasından. "Lâl'i neyle tehdit ettin? Yanında olduğunu biliyorum! Ne istersen vereceğim diyorum. Sakın ama sakın..."

Soner onun sözünü kesip, "Şşş..." dedi. Hale'yle Eflâl'in birkaç oda ötede olduğunu bilmek onu öylesine mutlu ediyordu ki içinden kakhaha atmak geliyordu. Akdoğanlar resmen avucunun içindeydi. "O küçük tehditlerin bana sökmüyor Karancığım, bunu anlamadın mı? Bana tamah etmeniz gerektiğini size söylemiştim. Şimdi susup sadece beni izleyeceksin. *Patron kim* oynamıyoruz ki burada!" dedi sitem eder gibi. İşaret parmağıyla kendini gösterdi. "Patron benim!"

Karan burnundan soluyordu. Aldığı sesli nefesler tüm salonu dolduruyordu. Ne yapacağını bilmediğinden Yasin'e bakıyordu. Soner'in suyuna mı gitmesi gerekiyordu yoksa buna bir dur mu demeliydi?

Bu kararı sadece Yasin'le verebilirdi.

Yasin, Karan'ın ne söylemek istediğini anlamıştı. "Soner," dedi telefona doğru bağıarak. "Ne istediğini söyle, bizi daha fazla uğraştırma!"

Soner'in mutluluğu arşa çıkmıştı. Uzun zamandır bu kadar keyif aldığı bir an olmamıştı. Yasin de yanlarındaydı. Demek ki hepsinin rahatı bozulmuştu. Acaba Baran Demiroğlu ne zaman bu gruba dâhil olacaktı? O zaman keyfine diyecek olmazdı.

Soner güler gibi bir ses çıkardı. "Zaman her şeyin ilacı demişler amirim." Rahatsız olur gibi vücudunu kaşıdı. "Ama benim bünyede alerji yapıyor."

Karan savurduğu ağız dolusu küfrün duyulmaması için üstün bir çaba sarf etti. "Ne yapayım istiyorsun? Öylece durup bekleyeyim mi?" dedi biçare bir şekilde. "Bir kere sesini duydum, onu da yaparım! Bana iyi olduğunu göster." Gözlerini sıkıca yumdu. "Lütfen!"

Bütün bu konuşmalar yapılırken Ömer ölecek gibi hissediyordu. Soner'in sesini duymaya bile katlanamıyordu. Karısını bu adam öldürmüştü. Eflâl'e bir şey yapıp yapmayacağından emin olamıyordu. Kendini koltuğa öyle bir bıraktı ki sanki tüm umutları etrafa dağıldı. Eflâl'i de koyarsa kara toprağa, kendisini de karısının yanına gömerdi.

Soner'in güçlü kahkahası duyuldu. "Yemek yemek için bekliyorum. Lütfen bir daha ben aramadan beni aramayın." Kapatmadan önce kısa bir es verdi. "Ya da randevu alın. Patronunuzu kafanıza estiği gibi arayamazsınız ya!" dedi ve telefonu kapattı.

Bu noktadan sonra Karan tamamen çıldırdı. Eflâl'i kaybetmeye çok yakın olduğu bu anda cinnet geçirmesine ramak kalmıştı. Etrafında ne varsa, onun gazabından payına düşeni aldı. Sert bir tekme atıp devirdiği sehpanın üstündeki bardaklar yere düşüp gürültüyle kırıldı. Koltuklar da darbeden kaçamadı.

Televizyon, sandalyeler, mini bar, hepsi yerle bir oldu. Patron yüksek sesle havlarken Alptekin onu susturmak için çabalıyordu. Lakin Karan durmuyordu, duramıyordu.

“Öldürecek lan!” dedi nefeslerinin arasından. “ÖLDÜRECEK!”

Kontrolünü kaybetmişti. Aklından geçen tek görüntü Hale gibi kanlar içinde yatan Eflâl’di. Ölüyormuş gibi hissediyordu. Kalbine bir bıçak saplanmıştı sanki de ruhuyla beraber tüm varlığını yok etmişti.

Artık kendisine de zarar vermeye başladığı bir noktada Arif ve Yasin onu durdurmaya çalıştı. İkisi de kollarından tutmuştu ama Karan’ı zapt edemiyorlardı.

Yasin onu durdurmaya çalışırken, “Yapma Karan!” dedi. “Kendinde olmazsan onu bulamayız. Kendine gel! Dur lan! Dur!”

Ömer de ayağa kalktı ve o da onlara yardım etmeyi denedi. Karan’ın kafasını tutup gözlerine bakması için uğraştı. “Ölmedi lan! Ölmeyecek! Sakin ol!” Karan’ın göğsü aldığı şiddetli nefeslerle inip kalkıyordu. “Bulacağız onu! Sen benim gibi olmayacaksın! Eflâl’e bir şey olmayacak! Her şeyin yok olmasını göze alamaz! Ona zarar veremez!”

Karan sakinleşmeye çalıştı. Ömer’in *benim gibi olmayacaksın* demesi, ona dokunmuştu. Ömer’in neler yaşadığının en büyük şahidi oydu. Eflâl’e bir şey olma ihtimali bile onu mahvetmişti. Eğer gerçekten onu kaybederse...

Bu düşünceyi silip atmaya çalıştı. Onu tutan ellerden uzaklaştı ve Yasin’den telefonunu aldı. Nefeslerini düzene sokarken aklındaki şey, Masa’dakilere Soner’in bu işte parmağı olduğunu haber vermektir. Bu durum, Masa’ya karşı gelmektir. Herkes neler olduğunu bilirse Eflâl’e ulaşmak daha kolay olurdu.

Kalbi, sevdiği kadının yokluğuyla titrerken şimdiye kadar etmediği kadar çok dua ediyordu.

Gül Güzeli iyi olsun, diye geçirdi içinden. *O iyi olsun, ben her şeye katlanırım.*

Dakikalar saatleri deviriyordu. Akdoğanlar için zaman hem su gibi akıp geçiyor hem de saniyeler asırlar gibi geliyordu. Tüm ev halkı diken üstündeydi. Bulabildikleri tek ipucu Eflâl'in telefonundaki videoyu gönderen numaranın sinyalleriydi. Numara sahibi kimse, belli ki işinin ehliydi. Saatlerdir onu bulmak için uğraştıklarını anlamış ve onların önüne bariyerler çekip durmuştu.

Karan sigarasını yaktıktan sonra ardı ardına derin nefesler çekti. Yasin ve Ömer'le beraber, gece sabaha dönerken bahçede oturuyordu. Hiçbirinden çıt çıkmıyordu. Bir ölüm sessizliği vardı. Bu, onları daha da korkutuyordu.

Ömer, "Masa'daki herkese ulaştık, değil mi?" diye sorup sessizliği bozunca ona cevap veren Yasin oldu: "Tek bir kişi hariç, evet. Onun da cenazesi varmış."

Karan'ın kafasında onlarca tilki dönüyordu. Hepsinin ucunda Eflâl'e bir şey olma ihtimali olduğu için düşüncelerini toplayamıyordu. Yerinde duramayıp ayağa kalktı.

"Ben yapamıyorum," dedi biraz sonra. Derin bir nefes almaya çalıştı. "Burada böyle oturmakla hiçbir şey çözülüyor. O mağazaya bir daha bakmaya gideceğim."

"Mağazanın bir olayı yok, Karan. Gitsen de bir şey değişmeyecek," dedi Ömer. "Ama ben de oturdukça daha çok kuruyorum kafamda." O da ayağa kalktı. "En son görüldükleri Bolu yoluna gidebiliriz. Bir yerden başlamak gerekiyor."

Hepsi bu fikrin mantıksız olduğunu adı kadar iyi biliyordu. Dışarıda yüzlerce adam o yolun etrafını sarmıştı. Kimse bir ipucu bulamadıysa onların bulma ihtimali de pek yoktu. Ama üçünün aklından tek bir şey geçiyordu.

Tüm Türkiye'yi aramaları gerekse bile Eflâl neredeyse onu bulacaklardı. Neye mal olursa olsun.

Karan kafasını sallarken cebinden telefonunu çıkardı. Arayacağı kişi Masa'daki adamlardan biriydi. Belki de en kötü olanıydı. Adamda tüm illegal işler vardı. Eflâl'in kaçırıldığını ona da söylemişlerdi ama Karan ondan özel bir yardım isteyecekti. Normalde suratına bile bakmazdı bu adamın ama şimdi mecburdu. Sevgilisi için en pis çukura girmek zorundaydı.

Şaşkınlığını gizlemeyen Sait telefonun diğer ucundan, "Karan?" dedi. "Hayırdır?"

Sait'i Masa'dakilerden ayıran tek özellik bir onuru olmamasıydı. Para için satmayacağı şey yoktu. En çok parayı veren, onun sahibi olurdu. Bu yüzden de en korkulması gereken oydu ya.

Sait, Karan'ın aramasına şaşırmış da olsa neden aradığını biliyordu. Kaybolan sevgilisi için arıyordu. Sait ne kadar satılmış bir adam olsa da onun için bu tarz işler doğru değildi. Ona göre kadınların dokunulmazlığı vardı. Her türlü pisliğe bulaşırdı ama kadınları işlerine alet etmezdi. Bu yüzden Arif ona haber verdiğinde Eflâl'in bulunması için hiç beklemeden adamlarına emir vermişti.

Karan yüzünü sertçe sıvazladı. "Sait, müsait miydin?" diye sorunca, Yasin'le Ömer'in ağzı beş karış açıldı.

Ömer sessiz bir şekilde, "Denize düşen yılanı sarılmış," deyince, Yasin içten içe ona hak verdi. İkisi de Karan'ın Sait'ten nefret ettiğini biliyordu.

Sait konuşmanın ciddi olduğunun bilincinde, yerinde doğruldu. "Buyur," dedi net bir dille.

Karan hiç uzatmadan, "Olanları biliyorsun. Yardıma ihtiyacım var," dedikten sonra, ondan ne istediğini anlatmaya başladı.

Çıkmaz sokaktaydılar. Onlara yardım edebilecek kişi en tekinsiz adam da olsa buna mecburdular. Vazgeçmeleri gereken şeyler olabilirdi ama zorundaydılar. Geçen her saniye kötü ihtimalleri arttırıyordu.

Karan'ın Sait'le yaptığı konuşma sürerken Yasin ekip arkadaşlarından bir haber aldı. Bir anda telefonuna öyle bir görüntü düştü ki dizlerinin üzerine kapaklanacağını sandı. Tuz Gölü'nde bir kadın cesedi bulunmuştu. Eşkâli Eflâl'e uyuyordu.

Yasin titreyen elini zapt etmeye çalışırken ekrana zar zor bakabiliyordu. Üstünde kimlik bulunmayan maktulün birkaç saat kadar önce öldürüldüğü düşünülüyordu. Hem de karnından tek bir bıçak darbesiyle.

Hale'yi hatırladı Yasin, onun nasıl öldürüldüğünü.

Göğsünde yükselen fırtınaları güçlükle bastırdı. Kimseye belli etmemeye çalıştı. Yanlış ihbar ihtimaline tutundu. Öyle olmalıydı. Kardeşi ölmek için çok gençti. Babasının emanetiydi ona. Kardeşini tüm benliğiyle koruyacağına söz vermişti.

Bakışları fotoğraftaki cesedin saçlarına değdi. Kardeşinin saçları da böyle parlardı. Yutkunamadı Yasin.

Ömer, Yasin'in tavrından bir şey olduğunu anlasa da aklına bu ihtimali getirmemeye çalıştı. Korkuyla, "Bir haber mi var?" diye sordu. "Betin benzin attı Yasin. Bir şey mi öğrendin?"

Yasin avucu arasında sertçe sıkıdığı telefonu cebine koydu. "Eflâl'le ilgili değil ama bir bakmam gerekiyor." Yalan söyleme konusunda sıkıntısı yoktu Yasin'in. Aldığı eğitimlerde usta bir yalancı olmuştu. Ama sevdiklerine yalan söyleme konusunda sorun yaşıyordu. Bir de mevzubahis kardeşi olunca her şey daha da zorlaşıyordu. Karan'a değdi bakışları. Birkaç saatte yerle bir olmuştu. Şimdi bu ihtimalden bahsederse iplerin kopacağını biliyordu. Bu yüzden önce emin olmak istedi. "Siz yola çıkın. Ben size yetişirim," dedi ve Ömer'in cevabını beklemeden koşar adım oradan uzaklaştı.

Yasin gidip bakacaktı. Orada yatan kardeşiyse eğer, bunca yılını verdiği mesleğini de umursamazdı hapse girmeyi de.

Ömer, Yasin'in arkasından bakakaldı. Ona inanmasa da ardını arkasını araştırmaktan korktu.

İçeride hummalı çalışmalar sürmeye devam ediyordu. Arif koordine etme işinde iyiydi. Uzaktan bile onlarca adamın görev dağılımını yapmakta oldukça başarılıydı. Tek sorun sevgilisine yalan söylemesi idi. Sena'nın olanlardan haberi yoktu. Arif'in de ona bahsetmeye niyeti yoktu. Zaten yengesinin başına bir şey geldiğini düşündükçe dikkati dağılıyordu, bir de Sena'ya anlatırsa işine hiç odaklanamazdı.

Telefonu kapatan Karan yüksek sesle of çekti. "Of! Of! Of!" dedi telefonu masaya fırlatırken. "Tek bir haber yok ulan! Nasıl olduğuna dair tek bir ipucu yok!" Soner'i defalarca aramıştı ama aramaları cevaplanmamıştı. Artık çıldırmanın eşiğine gelmişti. "Delireceğim! Nerede?! Allah'ım sen yardım et!"

Ömer, "Demiroğlu'ndan haber yok mu?" diye sordu.

Karan kafasını sağa sola salladı. "Buraya gelmeden önce başka bir yere uğramış. Onun da kendine göre bir planı var herhalde, bilmiyorum." Göğsünün sıkıştığını hissetti. "Ben hiçbir şey bilmiyorum Ömer. Birkaç metre ötemde sevgilimi kaçırıyorlar, benim ruhum duymuyor!"

Acıyla karışık güldü Ömer. Beterin beteri vardı çünkü. Onun kolları arasında duran karısını öldürmüşlerdi. İnsanın bazen eli kolu bağlanıyordu işte.

Arif bahçeye çıktığında, bir haber alma umuduyla bakışlarını ona çevirdiler. "Bir gelişme mi var?" diye sordu Karan. Sesinde iyi bir şey duymaya dair o çaresiz ihtiyaç vardı.

"Baran Demiroğlu birazdan burada olur. Onu söylemeye geldim," dedi Arif.

Karan'ın solmaya başlayan umutları onu yavaşça dibe doğru çekiyordu. Ruhsuzca, "Anladım, tamam," diye cevap verdi. Beline yerleştirdiği silahı kullanmamayı diliyordu. "Demiroğlu'yla görüştükten sonra çıkacağız biz. Buranın koordinasyonu sende. Yiğit bizimle gelsin." Etrafa bakındı. "Yasin nerede?"

Arif'in, "İşi varmış. Haber vereceğim dedi, abi." cevabıyla, Ömer yalan söylemekten kurtulmuş oldu.

"Sait'le konuştum. Onun Soner'le olan iş birliği zamanlarında öğrendiklerine ihtiyacım vardı. Birkaç konum biliyormuş. Bilgileri birazdan bana atar, ben de sana yollarım. İçlerinden bakmadıklarımızı seçip atarsın bana." Karan'ın gözleri çökmüş, kıpkırmızı olmuştu. "Telefon numarasında hâlâ bir gelişme yok mu?"

Arif hayır demekten bıkmış usanmıştı. Ama verecek başka cevabı yoktu.

"Tamam," dedi Karan.

Başka ne diyebilirdi ki?

Aklına gelen bir ihtimal vardı. Bunu yapabilmesi için MİT'in onayından geçmesi gerekiyordu. Onaylamayacaklarını elbette biliyordu. Ama Karan tüm köprüleri yakmaya hazırdı. Yasin'in onun arkasında duracağından emindi. Karşısına sadece Masa'yı değil, MİT'i de almış olacaktı fakat şu an bunlar umurunda değildi. Tüm dünya karşısında dursa da onu durduramazdı.

Eflâl'i sağ salim eve getirebilmek için yapamayacağı şey yoktu.

Hepsi beraber salona geldiklerinde, evin bahçesine giriş yapan arabaların sesini duydular. Baran Demiroğlu gelmişti. Karan'ın baş ağrısı bu gidişle dinmeyecekti.

Salonun bir köşesinde duran, olduğu yere ait değilmiş gibi koltuğun köşesinde oturan Alptekin kendini yalnız hissediyordu. Eflâl'e bu kadar bağlandığından kendisinin de şu ana kadar haberi yoktu.

Önce Hale'yi kaybetmişti. Sonra Miray'ı ve ailesini. Abileri kalmıştı bir tek. Onlar da kendi acısını yaşarken ona ellerinden geldiğince destek olmuştu. Ama yetmemişti. Hep yarım kalmıştı. Bir türlü kavuşamamıştı o aile sıcaklığına.

Altında kaldığı yüklerin üstesinden her şeyi şakaya alarak gelmişti Alptekin. Bu sebeple de pek büyüyememişti ya.

Eflâl farkında olmadan da olsa onun ailesinin yerini doldurmuştu. Evinde mutluydu artık. Abisinin yüzü gülüyordu. Bir şeyler paylaşabileceği hiri vardı. Hem seviyordu da onu. Çok seviyordu. Mutluydu Alptekin. Bazı şeyler tamamlanmaya başlıyordu artık. Miray'ın yanında olduğu kadar Eflâl'in yanında da rahat olabiliyordu. Düzeliyordu hayatları. Eflâl hem anne olmuştu ona hem de kardeş. Ruhuna ışık olmuştu.

Ama şimdi yıkılmıştı Alptekin. Kalkıp onlara yardım etmek istiyordu. Eflâl'i bulabilmek için çabalamak istiyordu. Yapamıyordu. Karşısına çıkacaklardan korkuyordu. Zaten diken üstünde oturuyor gibiydi. Her an kötü bir haber alacakmış gibi gergindi.

Öylece oturup beklemeye devam edecekti.

Miray'ı kaybettiğinden beri bu kadar kötü olmamıştı. Üstesinden nasıl geleceğini bilmiyordu.

Karan, kapıya Demiroğlu'nu karşılamaya gittiğinde Ömer ve Arif de ona eşlik etti. Arabadan inen Demiroğlu'nun peşinden gelen Reşat en az ağası kadar öfkeliydi. *Nasıl olur da küçücük kadını koruyamazlar!* diye düşünüyordu. Ağası olmasa Akdoğanlara bunun hesabını fazlasıyla sorardı. Söylemişti ağasına, *Eflâl bizimle yaşasın* demişti ama ağası onu kesin bir dille reddetmişti. Nerede yaşamak istiyorsa orada yaşayacağını söylemişti. Başlarına bunun geleceğini nereden bilebilirdi ki?

Demiroğlu onu kapıda bekleyen üçlünün karşısına dikildiğinde sert bir dille, "Haber var mı?" diye sordu. Hiçbirinden cevap gelmeyince omuzları düştü. Kalbindeki ağrı onu ayakta kalmaması konusunda uyarınca kapıda bekleyenlere hiçbir şey söylemeden direkt olarak içeri geçti.

Karan ona hoş geldin diyemezdi. Ortada hoş bir durum yoktu. İyi bir haber de verememişti. Bu yüzden kendisini daha fazla suçlu hissediyordu.

Karşılıklı koltuklara oturduklarında tüm salon sessizliğe büründü. İki tarafın da gayesi ortaktı: Eflâl'i bulmak. Bu yüzden sağlıklı bir iletişim kurmak zorundaydılar.

Baran Demiroğlu, kalbi izin verdiği müddetçe konuşmaya başladı. "Ali'nin peşindeydim. Bu işte onun da parmağı varsa bizi hiç güzel şeyler beklemiyor," dediğinde herkes buz kesildi. "Bu yüzden daha hızlı olmalıyız. Telefon kaydından başka bir ipucu yok mu?"

Demiroğlu'nun Arif'e olan sorusu o kadar sert ve netti ki Arif istemsiz bir şekilde oturuşunu düzeltti. Dümdüz bir sesle, "Yok," dedi.

Karan, "Biz Ömer'le en son görüldükleri yola bakmaya gideceğiz. Burada oturarak bir yere varamıyoruz," dediğinde, Demiroğlu sadece kafasını salladı. "Ali konusuna gelince, Soner başarısını kimseye kaptırmaz. Bu işi tek başına halletmiştir."

Ömer de bu konuda onunla hemfikirdi. O hasta adamın kendini kanıtlama derdinde olduğunu biliyordu.

Demiroğlu'nun içi biraz da olsa rahatlamıştı. Ali'nin bu olaya dâhil olması demek Eflâl'in ölüm fermanını imzalamak demekti.

İkilinin gideceğini anlayan Demiroğlu, "Torunumu bulmadan dönmeyin sakın," dediğinde, herkes bunun bir tehdit değil de bir istek olduğunu biliyordu. Yaşlı adamın gözünün ferisi sönmüştü. Yıllardır oğlunun mezarına bile gidememişti. Ölümüne bile sahip olmamak ne demek, en iyi o bilirdi. Ziyaret edecek bir mezarı bile olmayan bir evlada sahip olmak ne demek, en iyi o hissederdi. Bu yüzden, "Ya dirisiyle," dedi canından can kopsa da. Boğazı düğüm düğüm oldu. "Ya da ölüsüyle."

Karan ayağa kalkacağı sırada duyduğu cümleyle taş kesildi. *Ya da ölüsüyle* demişti, bu ihtimali de düşünüyordu. Karan'sa yok sayıyordu. Kendini *Eflâl'in başına bir şey gelse hissederdim* diye avutuyordu. Bu fikre alışamazdı.

Herkes için çok zordu.

O lafı söylerken Baran Demiroğlu da katlanılamaz bir acı çekmişti. Ama evladından uzak kalmak canına yetmişti. Ne olursa olsun torunundan uzak kalmayacaktı. Ölüsüyle de olsa, kavuşacaktı.

Ona büyük bir inançla baktı Karan. “Sağ salım getireceğim,” dedi. Bunu dua eder gibi söylemişti. “Kılına zarar vermiş olanın da affı olmayacak” Emrini bekleyen adamlara kafasıyla işaret etti. “Yürüyün, yengenizi almaya gidiyoruz.”

2. BÖLÜM

Sevgiye Düşman

Karan'ın beni yanağımdan öpmesiyle uyanacağım bir uykuda olmayı dilediğim bu masada otururken kusma isteğimi bastıramıyordum.

Hale'nin yaşıyor olması, kırk yıl düşünsem aklıma gelmeyecek bir şeydi. Elbette yaşamasını isterdim. Fakat bu şekilde değil.

Ömer'e düşman olan bir adam tarafından yıllarca hapis tutulmasını istemezdim. Bir anda her şeyden koparılıp hapsedildiği bu yerde ona iğrenç bir sevgi besleyen bu adamla yaşamak zorunda kalmasını istemezdim. Kızını karnındayken kaybetsin istemezdim. Umutlara bağlı yaşasın ama her gün biraz daha ölsün istemezdim.

Yaşamasını isterdim ama bu şekilde ölü gibi görünürken değil.

Ömer'i düşünüyordum.

Şu an herkesle beraber beni arıyor olmalıydı. Başıma bir şey gelecek diye endişeyle dolu olduğunu tahmin etmek zor değildi. Bulduğu kişi bir tek ben olmayacaktım.

Öldü sandığı karısıyla karşılaşınca kim bilir neler hissedecekti. O kadar acı ve yalnızlık bir hiç uğrunaydı. Kahrolacaktı.

Ama sevinecek de Lâl. Karısı yaşıyor.

Tabii ki sevinecek ama yine de... Zar zor yutkundum Hale'nin içinde bulunduğu ruh hâline baktığımda bazı şeylerin onlar için zor olacağını biliyordum. Ömer karşısında eski kansı-
nı bulamayacaktı. Yıllar Hale'ye iyi davranmamıştı.

Bakışlarım masadaki yemeklere değdi. Güneş biraz önce doğ-
muştu ama biz akşam yemeği yiyorduk. Daha doğrusu Soner
yiyor, Hale'yle ben onu izliyorduk. Midem biraz daha kasıldı.
Karnıyarık bu saatte görmek isteyeceğim belki de son yemektir.

Soner ağzındaki lokmayı bitirip, "Siz yemiyor musunuz?"
diye sordu. Hale'nin önündeki tabağa baktı. "Sen patlıcan sev-
miyorsun diye sana patates yaptırdım. Ondan yesene biraz.
Dünden beri doğru düzgün bir şey yemedin," deyip, ileride bek-
leyen yardımcı kadına servis yapması için işaret etti.

Bir anda gelen öğürme isteğini bastırmak için elimle ağzımı
kapattım.

Ömer'le Hale'nin birlikteliği, Soner'in Hale'yi alıkoyduğu
süreden daha az sürmüştü. Soner, Hale'yi Ömer'den iyi tanıyor
olabilirdi. Neyi sevip sevmeyeceğini bilecek, belki de Hale'nin
hayatına dair her şeyi öğrenecek kadar.

Sanırım bazı şeyleri artık kaldıramıyordum. Ömer'in hisse-
decekleriyle empati yapan zihnim alabora olmak üzereydi.

Hale, Soner'in söylediği karşısında tepkisiz bir şekilde dursa
da gözlerindeki ifadeyi seçebiliyordum. Acıma.

"Sen de yesene minik kuş," diyen Soner'e iğrenir gibi baktım.
Bu hitabı ondan duyduğumda tüylerim diken diken oluyordu.
"Akdoğanlar, *misafirini iyi ağırlamamışsın* derlerse bana, çok
üzülürüm. Lütfen bir şeyler ye." Elindeki bıçakla masanın or-
tasında duran içli köfteleri işaret etti. "Senin kayınço da severdi
bunları. Bak tadına, bayılacaksın."

Alptekin burada olsa onu içli köfte diye diye döverdi.

Yüzünde memnun bir ifade belirdi. “Ben giderek bu aile terimlerini öğreniyorum, değil mi? Yakında kendimi de o ailenin içinde bulacakmış gibi hissediyorum,” deyip kocaman gülümsedi.

Ona ters ters baktım. “Yengem, yengemin kocası ve onu öldü gösteren adam, kocaman bir aile olursunuz, evet!” dedim.

Yüksek sesli bir kahkaha attı. “Bayıldım bu fıkre!” dedi neşe içinde. İçkisinden keyifle bir yudum aldı. “Dilin açılmaya başlıyor, ha? Anlat bakayım, dediklerimi yaparken sen de çok iyi hissetmedin mi?”

Ağzım açık kaldı. Dalga geçmiyordu. Karanlara belli etmeden buraya gelişimden ve onun emirlerini yerine getirmek zorundayken keyif aldığımı düşünüyordu. Sadist manyak!

Ona inanamayarak baktım. “Ne saçmalıyorsun? Neden bundan keyif alayım?” diye sordum.

İşaret parmağını bardağının kenarlarında gezdirirken omuz silkti. “Hoşuma gitmedi diyemezsin...”

“Gitmedi!” dedim üstüne bastıra bastıra.

Kafasını eğlenir bir ifadeyle sağa sola salladı. “Gitti gitti.”

Hayretler içerisinde, “Neden gitsin ya?” dedim.

“Çünkü çok güzel emir veriyorum.”

“Senin sorunların var!”

“Aksini iddia etmedim, minik kuş.” Kocaman gülümsedi. “Bak Hale’ye, dediklerimi yapıyor, keyfi yerinde. Şimdi ödülünü de alacak.”

Kasılan midem onun söyledikleriyle daha da çalkalanıyordu. “Ne ödülü ya ne ödülü? Kadına yıllardır neler çektiriyorsun kim bilir! Dediğini yapmamaktan başka bir şansı mı vardı sanki! Bir de utanmadan ödül diyorsun! Ne yapacaksın? Zamanı geriye alıp onu öldü göstermeyecek misin!”

Soner dudaklarını büküp, *bu da olabilirmiş* der gibi parmağını şaklatıp beni işaret etti. "Senin kafa zehir gibi maşallah" Yüzünü buruşturdu. "Ama böyle bir gücüm yok maalesef. Ben daha çok ileriye dönük planlar yapıyorum. Mesela... Hale'nın yaşadığını Ömer'e söyleyecek olman gibi."

Kaşlarım olabildiğince çatıldı. "Ne?" dedim. "Neden? Yani bunun ödül kısmı nerede?" Hale'ye baktım. "Ömer bunu bilsin tabii ki ama..." Elimi mideme bastırıp masaya doğru eğildim. "Bir dakika bir dakika... Ömer'e bunu söyleyeceğim ama Ömer, Hale'yi göremeyecek mi?"

Soner elini yumruk yapıp aşağı doğru indirdi. "Yes! Nasıl plan ama? Kendimle gurur duyuyorum!"

Hale'nin bir şey söylemesi için bekliyordum. Bu muydu beni çağırma nedeni? Ömer'e onun yaşadığını söylemem miydi?

Konuşmasını umarak, "Hale?" dedim. "Ömer yıkılır. Yaşadığını bilecek ve sana kavuşamayacak mı? Mahvolur Ömer. Bu muydu planın?" Kafam allak bullak olmuştu. "Ömer'e bunu nasıl yapacağım?"

Soner elini uzatarak, "Ama şöyle bir durum var," dedi. Ona bakmam için parmaklarını birkaç defa şaklattı. "Biz yıllar önce Hale'yle bir anlaşma yaptık. Ben ona söz verdim. Bir gün Ömer'e onun yaşadığını söyleyecektim. Görüyorsun ki sözümün eri bir adam olarak gerekeni yapıyorum," deyip göz kırptı.

Cevabını bilsem de, "Ama kavuşmalarına izin vermeyeceksin?" dedim, soru sorar gibi bir tonda.

"Sen beni tanımaya başladın, farkında mısın?" dedi yapmacık bir sevinçle. Ağzına üzüm attı. "Tabii ki vermeyeceğim! Deli miyim? Amacım Ömer'in daha da mahvolmasını sağlamak. Bakalım yıllardır öldü sandığı karısının yaşadığını öğrenince ne yapacak? Daha da kahrolacak!"

Karşımda çok zalim bir adam vardı. Tüm gayesi Ömer'e acı çektirmektir. Daha fazlası mümkün olamaz dediğimiz anda Ömer'i yerle bir edecekti.

Kaşlarını kaldırarak, "Ama," diye devanı etti. "Hale sanıyor ki Ömer onun yaşadığını öğrenince onu bulabilecek." İğrenç bir kahkaha attı. "Saatler oldu ama hâlâ seni bulamadılar. Ben bu plan üzerine yıllardır çalışıyorum. Onların da uzunca bir süre çabalaması gerekecek. Bu yüzden Hale ne kadar istese de bu o kadar zor ki..."

Her şeyin bir anda karmaşık bir hâl alması sindirim sistemi-me iyi gelmemiş olacak ki kendimi tutamayıp öğürdüm. Midemdekiler dışarı çıkmaya çalıştığı için daha fazla dayanamadım ve ayağa kalktım. Yardımcı kadın ne olduğunu anlayarak bana lavaboyu gösterdi. İçeri girip hemen klozete eğildim ve ne varsa istifra ettim.

Ömer'in yüzü aklıma geldikçe midem daha da kasılıyordu. Ona karısının yaşadığını söyleyen ben olmamalıydım. Hem de ona kavuşamayacakken!

Biraz sonra yanıma gelen Hale, elini sırtıma koydu. Dizlerini kırıp yanımda eğildi. Yüzüme düşen saçlarımı çekerken çok nazikti.

Yorgun bir sesle, "Alışırısın," dedi. "İlk duyduğunda zor geliyor ama alışıyorsun. Alışırısın."

Sözleri rahatlamama değil, daha da kötü hissetmeme neden oldu.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. İçim dışıma öyle bir çıkıyordu ki sanki tüm yaşanmışlıkları ve hiç yaşanamayacakları çıkarıyordum. Boğazım, daha fazla kusamasam da öğürmelerim yüzünden ağrımaya başlamıştı ama bunu durduramıyordum.

Sırtımı sıvazladı. "İyi misin?" diye şefkatle sordu. Benim yerime sifonu çekip bana peçete uzattı. "Kalk da yüzünü yıkayalım."

Dizlerimdeki dermansızlık yüzünden ondan destek alarak ayağa kalktım. Gözlerine baktığımda, gözyaşlarım daha hızlı süzölmeye başladı. Boğazım düğüm düğümdü. "Nasıl dayandın Hale? Onlarca yıl..." dedim zorlukla.

Beni lavaboya doğru yönlendirdi. Yüzünde yine o acı tebessüm vardı. "Bir gün ona tekrar kavuşurum umuduna tutundum," dedi kısık bir sesle. Her ne kadar Soner bunu bilse de Hale onun duymasını istemiyor gibiydi. "Yaşadığımı bilirse Ömer bulur beni." Aynada gözlerimle birleşen gözlerinde umudu gördüm. "Biliyorum, bulur o beni."

Soner'in gözlerinde gördüğüm o hırslı ifadeden sonra bundan emin olamıyordum.

Ömer elbette çabalardı. Hatta bunun için canını ortaya koyardı ama Soner uzun yıllardır bu plan için uğraşmıştı. Ömer'in kalbindeki sevgi onu yensin diye dua etmekten başka çarem yoktu.

Yüzümü yıkayıp kuruladıktan sonra lavabodan çıkmadan önce durdum. Hale de durdu. Hiç tereddüt etmeden sıkıca sarıldım ona, Ömer için. Kavuşamama ihtimalleri için.

Benim gibi sarıldı o da.

"Her şey yoluna girecek," dedim. "Buna inanmak istiyorum."

"Ona," dedi titreyen sesiyle. "Ona, onu bir an olsun sevmeyi bırakmadığımı söyle, olur mu?" Ağlamamak için dişlediğim dudaklarım sızlıyordu. "Ne özlemeyi ne sevmeyi ne de umut etmeyi bıraktım." Yavaşça fısıldadı: "Her şeye rağmen, onun için."

"Bunu ona sen söyleyeceksin."

Uzaklaşıp yüzüme baktı. Gözleri kıpkırmızıydı fakat ağlamıyordu. "Ve ona kavuşamazsam bu sefer sabredecek bir şeyim olmadığını da söyle." Göğsümün ortasına taş oturdu sanki. Nefeslerim düzensizleşti. "Beklemesin beni. O zaman kızım ile kavuşmak için yapmam gerekeni yaparım."

İçim titredi ama dudaklarımdan bir şey dökülmedi.

Yapma diyemedim. Onu neyle teselli edeceğimi de bilmiyordum. Bu yüzden tekrar sarıldım ona, bu sefer kendim için. Onu bir daha görememe ihtimalim için. Geri gelmeyecek yıllar için.

Soner içeriden, "Yemekler soğudu ama!" diye seslenmese onu bırakasım yoktu. Hiç böylesine çaresiz hissettiğimi hatırlamıyordum. Tüm dünyadan nefret ettim. "Size diyorum hanımlar!"

İkimiz de yavaşça uzaklaştık. Ben gözlerimi silerken Hale çoktan ilerlemeye başlamıştı. Hâlâ nasıl dayandığına inanamıyordum. Çok çabuk ayak uyduruyordu.

İçeri girdiğimde Soner'in bakışları direkt olarak beni buldu. "İyi misin minik kuş? Mideni mi bozdun? Ah, bir saniye!" Eliyle ağzını kapattı. "Amca mı oluyorum yoksa?"

Amca mı? Bu adamın gerçekten Alptekinsiz'den yemesi gereken sağlam bir dayak var.

Hale'nin bakışları da beni buldu ama o karnıma doğru bakıyordu. Üzülür müydü böyle bir şey olsa? Elbette sevinirdi fakat kendi yaşadıkları aklına gelirdi.

Soner'e ters ters bakıp, "Saçmalama!" dedim. "Midemi bulandıran sensin!"

Üzgün bir sesle, "Bir şey diyeyim mi?" dedi. Gözleri kısıldı. "Bazen kırıcı oluyorsun."

Başımdaki ağrının şiddeti onun saçma sapan konuşmalarıyla artıyordu. Susmazsa boğazına çatalımın saplanamayacağının garantisini veremiyordum.

Ağzımdaki iğrenç tadı bastırmak için suyumdan birkaç yudum aldım. Hiçbir şey yiyelim yoktu. Özellikle bu saatte ve kusmuşken. Masadaki yiyeceklere bakmadan Soner'e doğru eğildim.

Ciddi bir sesle, "Sana birkaç sorum var," dedim.

Kafasını *buyur* der gibi salladı.

"Hale'yi nasıl öldü gösterdin?"

Yaptığından gurur duyar gibi gülümsedi. “Çok güveniyorsun onlara, değil mi? Ne de olsa koskoca Akdoğanlar. Tuzağıma nasıl düşebilirler?” Kollarını birleştirip masaya dayadı. “Onlara da sövlemiştim ama beni ciddiye almamışlardı. ‘Burada tek bir patron var, o da benim,’ demiştim, ayağıma getireceğimi söylemiştim. İnanmamışlardı.” Rahat bir tavırla arkasına yaslandı. “Bak şimdi buradasın. Gözlerinin önünden kaçırdım seni. Hale’yi öldü göstermek bile daha kolay olmuştu.”

Söyledikleri kanımı donduruyordu.

Onunla Akdoğanlar arasındaki fark, Soner’in acımasız olmasıydı. Ve hayatındaki tek amacın onları bitirmek olması. Bu yüzden onun karşısında savunmasız kalıyorlardı. Nereden bileceklerdi ki Hale’nin yaşadığını göstermek için beni kaçıracağını ve Ömer’i buradan vurmak isteyeceğini?

Korkumu gizlemeye çalıştım. Bulamama ihtimalini düşünmemeye çalıştım. “Ya Ömer seni bulursa? Bundan korkmuyormusun?” diye sordum.

“Sen de bu söylediğine inanmıyorsun ki,” dedi *yapma* der gibi. “Ben istediğim zaman seni bulabilecekler. Ben istemediğim için Hale’yi hiçbir zaman bulamayacaklar.” Hale’ye bakmasam da kasıldığını biliyordum. “Bu yüzden korkum yok... Minik kuş.”

Kaşlarım çatıldı. “Bana minik kuş demeyi kes!”

“Tamam tamam,” deyip ellerini kaldırdı. “Minik kuş demem sana...” Sırıttı. “Minik kuş.”

Burnumdan sesli bir nefes verip of çektim. “Bunu neden yapıyorsun? En büyük sensin, tamam! Hepimiz sana patronumuz sensin deyip diz çöksek rahatlayacak mısın? Godfather mı olmak istiyorsun? Bu nasıl bir egoistlik?!”

Evet der gibi gözlerini açıp kapattı. Kollarını göğsünde birleştirdi.

“Yani sana itaat etsek bizi rahat bırakacak mısın?” diye sordum.

“Egoistim ama salak değilim,” dedi gülerek. “Beni kandırmak için diz çökmemiş bile olsanız onların mutlu olduğunu görmek istemiyorum!” dediğinde, ilk defa öfkелendiğini gördüm. Bu durum ürkmeme neden oldu. Gözlerinde intikam ateşinin yalımları parlıyordu. “Sen sanıyor musun ki seni bıraksam bile Karan’ın mutlu olmasına izin vereceğim?”

Boğazıma bir yumru oturdu. “N-Ne?”

“Aldığım her bir nefes onları bitirmek için olacak! Ben bir yemin ettim ve bunun için elimden geleni yapacağım! Alptekin hayatına birini mi aldı? Mutlu olacağını mı sanıyor?” Ellerini yüzüme doğru yaklaştırdı ve birbirine çarptı. “Bam! Sevgilisi benim evimde uyanıyor olacak!”

Korkmamak imkânsızdı. Deli gibi korkuyordum.

Sadece, “Bu seni mutlu etmez,” diyebildim. Onu daha fazla sinirlendirmek istemiyordum.

Dişlerini göstererek güldü. “Ama onları mutsuz eder.”

Çok kötü bir adamla karşı karşıyaydık. İğrenç bir şekilde oynuyordu. Bir kalbi varsa eğer o kalbi nasırlarla kaplı olmalıydı. Hiç sevilmemiş olduğunu görebiliyordum. Başkasının sevildiğini görmek ona azap gibiydi. Hepimizin mutsuzluktan kahrolmamızı istiyordu. Sevgiye düşmandı.

Gözlerini gözlerimden çekmeden, “Yaniii ..” dedi. “Ben onların mutsuz olmasından zevk alıyorum. Şimdi onlara ölmekten daha beter şeylerin olduğunu göstereceğim. Bunu hazzının nasıl hissettirdiğini tahmin bile edemezsin!”

“Ne zaman bitecek bu?” diye soran ben değil, Hale’ydi. Sesi uysal çıksa da sorusu merak doluydu.

Soner’in bakışları ona dönerken, sorudan rahatsız olduğunu belli eden bir ifadesi vardı.

Ne saçmalıyorsun der gibi, “Bitmeyecek?” diye cevap verdi. “Söylediklerime inanman için daha kaç yıl benimle yaşamam gerek? Hâlâ o salak kocanın seni bulabileceğini sanmana inanmıyorum!” Sesi yükselmiş ve çatallaşmıştı. “Bu kadar mı inancın yok bana?!”

Hale sanki soruyu kendisi sormamış gibi öylece otursa da ben yerimde sıçramıştım. Soner ufak tefek, tıfıl bir adam olsa da sinirli hâli insanı korkutuyordu. Onun evinde esirken bu korku daha da katlanıyordu.

“Gerçekten yazıklar olsun sana! Yıllar geçti be yıllar! Nasıl hâlâ aklında bu olabilir?” diye bağırdı. Ayağa kalkmasıyla beraber masadaki bardaklar sallandı. “Sana onların ne kadar işe yaramaz adamlar olduğunu bir kere daha göstereceğim ve sen benden başka sığınacak bir limanın olmadığını bu sefer anlayacaksın!”

Hale’nin bunu hiçbir zaman anlamamasını diledim. Eğer anlarsa bu sefer gerçek bir mezarın başında ağlıyor olacağımızı biliyordum.

Soner’in yüzündeki öfke Hale’nin sessizliğiyle daha da büyüdü. İçkisini sinirle kafasına dikti.

“Hanımefendiler doymuş olmalılar. Masayı toplayın!” dediğinde, yardımcı kadın harekete geçti ama Soner elini kaldırarak onu durdurdu. “Ya da bunu ben hallederim,” dedi. Yüzünde samimiyetsiz bir tebessüm belirdi. “Kahvaltıda görüşürüz. Ben siz çok konuşmayın,” diye Hale’ye uyarısını verdikten sonra hiç beklemediğim bir hareket yaptı.

Masa örtüsünü kenardan tutup üstündekilerle beraber çekti ve yürümeye başladı. Masadaki her şey yerle bir olurken o ilerlemeye devam etti. Attığı kakhaha ve arkasında bıraktığı gergin hava onun tatmin olması için oldukça yeterli olmalıydı.

3. BÖLÜM

Öyle Bir Yerdeyim Ki

*G*arkıda diyor ki, *yaprak döker bir yanımız, bir yanımız bahar bahçe...* Öyle bir denge ki neresinden tutarsan elinde kalıyor.

Hale'nin kömür karası saçlarını okşarken aklımdan geçen bu şarkıyla kafamı duvara yasladım. Öyle bir yerdeydim ki feryat fışgan ağlamakla mutluluk gözyaşları dökmek arasında kalmıştım. Bu sefer bıçağın iki ucu da keskindi.

Ömer huy olarak birbirlerine benzediklerini söylemişti, hatırlıyorum. Elbette bu şartlar altında bunu anlamam mümkün değildi ama Ömer'in sevdiğine dokunmak bile sevginin sıcaklığını hissettiriyordu.

Bazı kavuşmaların mahşere kalmasına dair aklıma düşen şarkıyı zihnimin en derinlerine attım.

O hazin yemekten sonra Hale beni odasına getirmişti. Bir şey konuşmamıştık. Sessizliğe ve bana ihtiyacı olduğunu bildiğim için onu bir bebek gibi dizlerime yatırmış, saçlarını okşaya okşaya uyutmuştum. Güneş çoktan doğmuştu. Yine uyuyamamış, gerçekleşmemiş ihtimaller için gözyaşı dökmüştüm.

Parmaklarım ipek saçları arasında dolanıyordu. Kapalı gözlerimden dökülen yaşlar yanağımdan süzülüp gerdanıma düşüyordu. Onunla ne kadar vaktim kaldığını bilmemek beni daha da üzüyordu. Her an bir şey olacağını düşündüğümünden diken üstündeydim.

Derin bir nefes aldım.

Karan'ın ve diğerlerinin meraktan deliye döndüğünü tahmin edebiliyordum. Olanları onlara söylememek için tehdit edilmiştim. Hoş, söylesem, *Hale yaşıyor* desem bana deli derlerdi. Bu yüzden bir ipucu olabilmesi için telefonumu Karan'a bırakmıştım.

Tıfil'in senelerce uğraştığı bu intikam için Akdoğanlar temiz kalpli kalıyor, Lâl.

Maalesef öyleydi.

Soner'in beni bırakacak olması, içimi rahatlatmalıydı. Fakat Hale'nin onunla kalacağını düşündükçe aksine daha çok geriliyordum. Elinde kalan son umudun solma ihtimalini düşünmemek için kafamı sağa sola salladım.

Hale, "Eflâl?" dediğinde gözlerim kapalı ve oda sessiz olduğu için hafifçe sıçradım. Yerinde doğruldu. Yüzümdeki ifadeyi tarttıktan sonra, "Belin ağrıdı mı?" diye sordu.

Gözlerindeki kızarıklığı görünce, "Sen uyumadın mı?" diye sordum. Yanaklarımdaki ıslaklığı sildim. "Ben mi uyutmadım?"

Hafifçe tebessüm etti. "Uzun bir süredir uyku problemim var. Uyumak için değil, dinlenmek için uzandım dizlerine." Elimi tuttu, hafifçe sıktı. Bahçedeki lambaların ışığı yüzüne vuruyordu. Siyah saçlı, beyaz tenli, kömür karası gözlere sahip bir melek gibi görünüyordu. Minnetle, "Teşekkür ederim. Her şey için," dedi.

İnanmak istediğim umut dolu bir sesle, "Son değil. Biliyorsun, değil mi?" dedim. Cevap vermedi.

Yataktan inip elbisesini düzeltirken onu izliyordum. Karansız geçirdiğim şu saatler bile zulüm gibi geliyordu. Onun nasıl katlandığına inanamıyordum. Bunca acıya göğüs gerecek kadar güçlü olmalıydı.

İlgili bir anne gibi hafif azarlayarak, “Geldiğinden beri hiçbir şey yemedin. Efdal seni gördüğünde bana kızacaktır eminim. Gitmeden bir şeyler ye,” dedi.

Ben de ayağa kalktım. Anlamayarak, “Efdal?” diye sordum.

Eflâl mi demek istemişti acaba?

Dudakları yukarı kıvrılır gibi oldu. İfadesi birkaç saniye boyunca dondu. “Ondan vazgeçmiş olduğunu tahmin ediyordum. Ama sen söylersen o beni anlar. Ve o benim gözümde hep Efdal,” dedi hüznle.

Bu Efdal kimse, onu nerede bulacağımı ve ne söyleyeceğimi anlamamıştım ama bunu aklıma kazıdım.

Onun peşinden yürürken, “Gitmeden bir şeyler ye, derken? Ne zaman gideceğimi biliyor musun?” diye sordum.

Hale’nin adımları direkt olarak salona gidiyordu. Sorumu duydu ama cevap vermedi. Sanırım bunun sebebi saatler önce sinir harbi yaşamamış gibi sırttan Soner’in bize bakıyor olmasıydı.

Soner, “Ne uyudunuz ya? Ölüm uykusu muydu diye soraçağım ama biliyorsunuz ki bu bize ters,” deyip göz kırptı. Boydan boya camın önündeki tekli koltukta oturuyordu. Önünde kahvesi vardı ve keyifli bir pazar günündeymiş gibi gazetesini okuyordu. Koltukları işaret etti. “Buyurmaz mısınız?”

Hale laf dinleyen küçük bir çocuk gibi ikili koltuğun en köşesine oturdu. Bu, Soner’in kafasıyla Hale’yi işaret ederek *gördün mü* ifadesini takınmasına neden oldu. Aşağılık adam emir vermekten zevk alıyordu. Bir de bununla böbürleniyordu.

Ben ise onun tam karşısına, tekli koltuğa oturdum. Saatlerce ağlarken düşündüğüm bir şey vardı. Bu adamın karşısında sessiz kalmak istemiyordum. Zaten beni serbest bırakacaktı. Yapabileceği en uç şey bana fiziksel bir zarar vermek olurdu. Bunu da yapmayacağını düşünüyordum. Beni buraya getiren adamların nazik olmaya çabalamasından da bunu anladım.

Pat diye, “Karan’la konuşmak istiyorum,” dedim. Omuzlarımı dikleştirip, çenemi havaya kaldırdım.

Soner güçlü bir kahkaha attı. Gazetesini sehpaye koydu. “Ben de cumhurbaşkanı olmak istiyorum. Ne güzel isteklerimiz var, değil mi? Keşke hepsi gerçekleşse...”

Yüzümü buruşturdum. “Ben ciddiyim! Planını bozacak bir istek değil ki bu? Onların iyi olduğunu öğrenmeye ihtiyacım var. Hem ne kaybedeceksin?”

Kısa bir an düşünür gibi oldu. “Gereksiz bir istek. Sonucunda bir şey kazanmayacağım da?” Kaşları havalandı. “Ama bana bir şey teklif ediyorsan o zaman başka...”

Sözlerinde herhangi bir ima olsaydı sinirlenirdim ama yoktu.

“Gittiğimde senin hakkında söylemem gereken şeylerin dozunu arttırırım,” dedim. Yüzünde anlamadığını belli eden bir bakış belirdi. “Onlara senin ne kadar kudretli olduğunu ve eğer seninle anlaşma yapmazsak hiçbir şekilde kazanamayacağımızı söylerim.” Kafamı sağa doğru yatırdım. “Ki bu doğru zaten,” dedim inanmasını umarak.

Soner’in yüzü, şimdiden elinde tuttuğunu düşündüğü zafer meşalesinin ışıyla aydınlandı. “Başka ne dersin mesela?” diye heyecanla sordu.

Bam teline dokunmuştum.

“Planının ne kadar kusursuz olduğunu söylerim. Baksana, beni bulmaya yaklaşamadıkları ortada. Bu da bariz bir gerçek!” diye devam ettim. Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Ve onlara senden güçlü olmadıklarını hatırlarım. Tek başına bile neler başarıyorsun!”

Omuzları kabardı. “Senden bu lafları duymak beni gerçekten çok mutlu etti, minik kuş.” Kaşlarımı çatmamaya çalıştım. “Bir noktada ben bile ikna olacağımı sandım ama biliyorsun ki böyle bir şeye izin vermem mümkün değil...” Gevşekçe sıırttı. “Ama sen yine de bu cümleleri kur, tamam mı? Öv beni!”

“Ne kaybedeceksin? Bir kere sesini duyayım ya! Bir kere! Meraktan ölmüştür adam! Lütfen Soner. Bak, istediğini yaptım geldim buraya. Sen de...”

“Emirlerimi yerine getirdikten sonra benden bir ödül beklemeni anlıyorum. Ama bu benim inisiyatifimde olan bir şey. Bunu öylece isteyemezsin,” diyerek sözümü kesti. “Hem senin ödülün Hale’nin yaşaması değil mi?” Ayıplar gibi bakarak eliyle ağzını kapattı. “Bu kadar açgözlü olma minik kuş!”

Tüm sinirimle derin bir nefes verdim.

“Hale’nin yaşadığına ikna olmaları için bana bir şey vermen lazım,” diyerek konuyu değiştirdim. “En azından Hale’yle konuşsunlar. Ha, ne dersin?”

Burnundan güler gibi bir ses çıkardı. “Sen hâlâ anlayamamışsın sanırım. Mevzu burada başlıyor zaten.” Dirseklerini dizine dayayarak bana doğru eğildi “İnanmayacaklar ki?”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Bu da ne demekti?

Olanları onlara anlattığımda en başta inanmayacaklarını biliyordum. Normal olan buydu ama sonra nabızlar düşünce ikna olacaklarını düşünmüştüm. Bunun için onlara bir şeyler söylemem ya da göstermem gerekiyordu. Yoksa bana ilaç verildiğini, aklımın bulandığını düşünebilirlerdi.

Ama bu adam bunun olmayacağını söylüyordu.

Hale'nin gözlerinin içine baktım. Eli kolu bağılıymış gibi derin bir sessizlikle duruyordu. Ömer'in öylece bana inanmasını mı bekliyordu? Adam çıldırırdı. Nasıl inanacaktı? Ben Hale'yi hiç görmemiştim ki? Belki kandırılmışıyım, böyle anlamam istenmişti. Ömer'in böyle düşünmesi çok olası bir ihtimaldi çünkü Soner onun canını yakmak istiyordu.

Anladığım şey, gözlerim irileştirdi. Zaten tam da bunu istiyordu!

Ömer'in delirmesini, hayalle gerçeği ayırt edememesini istiyordu. Bu sebeple beni kaçırmaması bir taşla iki kuş vurmasına neden olmuştu. Hem onlara gücünü göstermiş hem de Hale'yi önceden görmemiş bir insana oyun oynamış gibi göstermişti.

Onun şeytanlığı kanımı dondurdu.

Ne diyeceğimi bilemeyerek, "Sen," dedim. Bir Hale'ye bir ona bakıyordum. "Bu yüzden bizi her an her dakika izliyordun. Hale ağzından bir şey kaçırır da Ömer'in onun yaşadığını anlayacağı bir şey söyler diye tetikte bekliyordun! Sen gerçekten şeytansın!"

Kahvesinden büyük bir yudum aldı. "Teveccühünüz," dedi.

Elim ayağım buz kesilmişti. Bu durumla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Ömer'e nasıl söyleyeceğimi bilemezken şimdi onu nasıl ikna edeceğim derdine düşmüştüm. Çıldıracaktım!

Gözlerimi yumup sakın kalmaya çalıştım fakat çıkmaz sokakta kalmışlık hissi beynimde tehlike çanlarının çalmasına neden oluyordu.

"Benimle az konuşmanın sebebi buydu," dedim gözlerim hâlâ kapalıyken. Hale'ye söylüyordum. "Gözlerindeki korkunun tek sebebi Ömer'in seni bulamayacak olması değildi. Senin yaşadığına inanmama ihtimaliydi." Yüzümü sıvazladım. "Ah be Hale, nereden tutsam elimde kalıyor."

"Burada iş sana düşüyor. Bakalım ne kadar ikna edici olacaksın. Hep beraber izleyip göreceğiz," dedi Soner. Umutlarım daha da soldu.

İkna olmaları için bir neden arıyordum. Fiziksel özellikleri taklit edilebilirdi. Konuşmasını, neler söylediğini anlatabilirdim ama Hale olduğuna dair net bir kanıt sunamazdım. Ellerim bomboş kalmıştı. Bedenimi alan ürpertinin sebebi buydu.

Biliyordum, güzel şeylerin de kötü şeylerin de bir sonu vardı. Sadece kabullenmek istemiyordum. Hale'yi arkamda bir bilinmezliğe doğru bırakıp gidecek olma düşüncesi katlanılmazdı. Göğsümün ortasına bir delik açılmıştı da durmadan hava alıyordu sanki.

Şimdi onunla beraber yürüdüğüm bahçedeki havanın tamamen çekildiğini düşündüğüm dakikalar yaşıyordum. Elim kolum, çaresizliğin getirdiği yükü boşalmıştı. Son iki günü hiç yaşamamış olmayı diliyordum.

Hale bir anda, "En sevdiğin renk ne?" diye sormamı beklemiyor olacak ki kafasını çevirip bana garip bir yüz ifadesiyle baktı. "Seni tanımaya çalışıyorum," dedim.

Tabii ki buna inanmadı.

"Bu şekilde, beni gördüğüne kimseyi ikna edemezsin Eflâl. Sevdiğim rengi bilmen, yaşadığıma dair bir kanıt oluşturmaz," dedi.

O soğukkanlıydı, ben olamıyordum. Ne yapmamı bekliyordu? Elimde sihirli bir değneğim yoktu sonuçta!

İç çektim. Biçare bir sesle, "Hale, yardım et o zaman!" dedim. Sesimi kısık tutmaya çalışıyordum. Bahçede bizden başka kimse yoktu ama o adamın yerde bile gözü kulağı olabilirdi. "Sadece Ömer'in anlayabileceği bir şey söyle bana. Kendin için yap bunu!"

Çaresizliğin vücut bulmuş hâliyle, “Yapamam,” dedi. “Üzgünüm Eflâl.” Durdu ve ellerimi tuttu. “Biz gittikten sonra tek başınasın.” Elinden bir şey gelmediğini gözlerinden okuyordum. Tek umudu bendim ve bana yardımcı olamayacak kadar dipteydi. “Ve kaderim senin ellerinde.”

Omuzlarım, üstüme binen yükü eğildi. Bu sorumluluğu almak istemiyordum. Başarısız olmaktan deli gibi korkuyordum. Ya bana inanmazlarsa, o zaman ne yapacaktım?

“Ama kendini sorumluluk altında hissetme,” diye devam etti. Zor da olsa gülümsedi. “Ben Ömer’in beni bulacağını biliyorum. Sadece biraz yardıma ihtiyacı var. Ona bunu ben sağlayacağım. Senin yapman gereken...”

Devam edemedi. Çünkü bahçe kapısının başında, “Hale!” diye bağırان bir adam vardı. Soner’in yüzündeki ifadeden dolayı Hale sustu ve benden uzaklaştı. Yanlış bir şey söylemiş gibi endişeli bir bakış belirdi yüzünde. Bu sefer acıma duygusu yerini korkuya bırakmıştı. “İçeri!” dedi Soner. Kafasıyla da işaret etmişti.

Onun kendini bir şey sanan yüzünü dağıtmak istiyordum! Umarım bunu benim yerime Karan ya da Ömer yapardı. Hatta Arif yapsa tadından yenmezdi.

Başka çaremiz olmadığından içeri girdik. Hale’nin nereye gittiğini bilmiyordum ama ben direkt olarak Soner’in karşısına dikildim. O kendini bir şey sanan ifadesinin dağılmasını istiyordum.

“Yalnız kurt olmayı seven bir adama göre Ali’yle iş birliği yapmak ne kadar doğru?” diye alaya alır gibi sordum. “Yoksa senin arkanda da o mu var?”

Soner başka bir şey söyleyeceğimi sanmış olacak ki başta gülen yüzü sonradan asıldı. “Senin dilin uzamaya başladı. Kadınlara elimiz kalkmaz diye kendini güvende sanma!” dedi üstüne bastıra bastıra. Birine el etti. “Hazırlayın!” dedi sert bir üslupla.

“Bana işkence etmek, hatta beni öldürmek isteyen bir adamla çalışıyorsun ve kadınlara elimiz kalkmaz mı diyorsun? Ne saçmalıyorsun!”

Yüzünü buruşturdu. “Valla billa başımı ağrıttın. Allah, Karan’a sabır versin.” Adım atacakken durdu ve gözlerime baktı. “Hatta seni ondan ayırmazsam adamın canı daha çok sıkılır. Nasıl bir baş belasıydın ya sen?”

“Ne dedim ya?!” dedim. Kollarımı göğsümde birleştirdim. “Tabii ki söylediklerim sana ağır geliyor. Yediremiyorsun! Yoksa neden Ali’yle çalışasın ki?”

Elini bana doğru uzattı. “Sana mı soracaktım? Senin sevgilinin birlikte çalışmadığı bir bizim kasap kaldı, sen neyin lafını yapıyorsun?!” Kapıdan giren yardımcı kadına baktı. “Zaten son demlerini yaşıyorsun, beni delirtme de iç şu çayı.”

“Ne çayı?”

“Papatya çayı. Sinirlerine iyi gelir.”

Uzatılan çayı almadım. “Ne saçmalıyorsun?”

Yüzünü sertçe sıvazladı. Ya sabır çekti. “Biz gideceğiz. Ama gitmeden önce senin uykuya dalman gerekiyor. O yüzden iç şu çayı da işimizi kolaylaştır.” Çayı aldı ve enseminden tutarak bana içirmeye çalıştı. Ufak tefek olsa da güçlüydü. Karşı koymakta zorlanıyordum. “Hadi, aç ağzını. Bak, sevgiline kavuşacaksın. Yoldalar, geliyorlar. Aç hadi ağzını! Aa de...”

Elini ittiğim için, çay diye adlandırdığı içeceğin bir kısmı yere döküldü. Bu onu daha da sinirlendirdi. Hatta köpürüyordu.

“Hale’yi görmek istiyorum. Daha değil! Onunla vedalaşamadım!” diye çırpındım.

Burnundan solumaya başladı. “Çayın içinde mucizevi bir karışım yok. Pat diye bayılmıyorsun herhalde! Birkaç dakikada etkisini gösteriyor.” Yeniden içirmeye çalıştı. “Hale gelecek! Öpüşüp koklaşsınız. Sen iç şunu!”

Bardağı dudaklarıma bastırıldığı ve başka şansım olmadığı için birkaç yudum almak zorunda kaldım. Üstümdeki tişört de çaydan nasibini almıştı.

Çayı içip telaşla, "Hale nerede?" dedim. "Onu görmek istiyorum. Nerede?!"

Hale'nin, "Buradayım," dediğini duydum.

Salonun girişinde bana bakıyordu. Veda ediyordu bakışları, bir de yalvarıyordu.

Bu yüzden ona doğru koştum ve bedenini geriye savuracak şekilde sıkıca sarıldım.

"Seni bulacağız Hale! Her şeyim üzerine yemin ederim seni bulacağız! Sadece bekle, tamam mı? Lütfen sabret." Uzaklaşıp gözlerine baktım. Her bir detayını Ömer'e anlatmak istediğim için yüzünü ezberlemeye çalıştım. "Güven bana ve sadece sabret. Seni onun eline bırakmayacağım." İki yanağını da güçlü bir şekilde öptüm. "Kız kardeş sözü!"

Soner arkadan, "Dramalar kraliçesi," diye beni tiye alsa da Hale'nin gözlerinde ilk defa gördüğüm o yaş, ona bir daha sarılmama neden oldu.

"Söz ver bana. Bekleyeceğim de!" dedim. Zamanım daralıyordu. Açlıktan mı yaşadıklarımın etkisinden mi yoksa çaydan mıdır bilinmez, zihnim bulanıklaşmaya başlıyordu. Canhıraş, "Söyle Hale! Söz veriyorum, sabredeceğim de!" diye bağırmağa çalıştım ama sesim çok yüksek çıkamadı.

"Çabalayacağım," dediğinde, ona belki de canını yakacak kadar sıkı sarıldım ya da ben öyle sandım. "Teşekkür ederim. İşe yaramasa bile çaban için teşekkür ederim Eflâl." Gözlerimin içine baktı. Beni evladının mutluluğuna bakan bir anne gibi izledi. "Efdal çok şanslı."

Efdal'in kim olduğunu sormadım. İyice yitirmeye başladığım zihnim buna izin vermedi.

Dizlerim gücünü kaybedince Hale bunu anladı ve onun yardımıyla yavaşça yere doğru eğildim. Kendisi yere oturup beni göğsüne doğru yasladı. Yüzünü göremiyordum ama onu hissediyordum. Tam arkamdaydı. Sırtımı yasladığım göğsünün altında hızlı atan bir kalbi vardı.

Yaşamak isteyen bir kalp. Ama sevdiğinin dizinin dibinde.

Gözlerim kapanmadan, bilincimi kaybetmeden hemen önce kulağıma doğru fısıldadı: “Ömer’e söyle, beni bulamazsa Aden ile beraber onu da kalbimde uyutuyor olacağım. Üzülmesin, makûs talihimi bu sefer gerçekten de yaşayacağım.”

Ve belki de onu bir daha görmeyecek olan gözlerim yavaşça kapandı. Tüm endişe ve korkularım onun yokluğuyla beraber karanlığa karıştı.

YAZARDAN 2

İstanbul'un kasvetli havasından uzaklaşan Karan ve Ömer son hızda Bolu'ya doğru ilerliyordu. Arabanın içindeki en-dişe elle tutulur cinstendi. İkisi de geçen zamanın Eflâl'in iyi olma ihtimalini azalttığını biliyor ve korkuyordu.

Karan'ın gözleri yolda olsa da aklı bir çift okyanus mavisindeydi. O gideli neredeyse yirmi dört saat olacaktı ve tek bir haber yoktu. Çalan her telefonda yüreği ağzına geliyordu. Kötü bir haber alma korkusuyla direksiyonu öyle sıkıyordu ki parmak boğumları beyazlamıştı.

Ne düşünürse düşünsün aklına yatmayan bir şey vardı. Eflâl ne gösterilerek tehdit edilmişti?

Kendi canlarıyla tehdit edilmiş olsa, o gittikten sonra tehlikede olmayacaklarının garantisi yoktu. Başka ne olabilirdi?

Bilmiyordu. Ve bunu öğrendiğinde o şey her ne ise onu ortadan kaldıracaktı. Onun Hale olduğundan haberi yoktu tabii.

Eflâl'i gördüğü ilk anda ona sıkıca sarılacak, kollarından tutup bir daha hangi sebeple olursa olsun gitmemesi gerektiğini ona anlatacaktı. Kendi canı için bile olsa ondan uzaklaşmaması gerektiğini anlamalıydı. Küçük ellerini tutacak ve onu bir daha yalnız bırakmayacaktı.

Şimdi ona sarılmak için vazgeçemeyeceği hiçbir şey yoktu. Bu olay, aşkının boyutuyla yüzleşmesini sağlamıştı.

Ömer ise giderek daha da dibe çekiliyordu. Eflâl geldiğinde bazı şeylerin yolunda gitmeye başladığını görmüştü. Şimdi her şey yeniden raydan çıkıyordu. Karan'ın kullandığı arabanın sağ koltuğunda oturuyordu. Son sürat gitseler de arabanın hızının yeterli gelmediğini düşünüyordu. Bir an önce onu bulmalıydılar. Eflâl bu hayata alışık değildi. Ona her ne yapıyorsa, dayanmasını umuyordu. Ve karısı gibi olmamasını.

Ölmemesini.

Bir anda çalan telefon ikilinin arasındaki sessizliği böldü. Ek-randa Arif'in ismi yazıyordu. Karan iyi bir haber alma umuduy-la ilk çalışta telefonu açtı.

“Arif, bir gelişme mi var?” diye sordu.

Telefonun diğer ucundaki Arif'in işi başından aşkındı. Aynı anda hem Masa'dakilerin adamlarına hem kendi adamlarına hem MİT'e hem de Karanlara haber veriyordu. Hepsini koaynı anda yapmak oldukça zordu ama o insanüstü bir güçle bunu hallediyordu. Arif eğitimliydi. Askerliğini komando olarak dağ-da yapmıştı. Elbette şartlar kıyaslanamazdı. Burada canından çok sevdiği birinin hayatı söz konusuydu. Dışını sıkar, elinden geleni yapardı.

“Telefondan başka bir sinyal aldık abi. İlk sizi aradım. Bulunduğunuz yolun devamında, on beş kilometre kadar sonra sıra sıra dizilmiş evler başlıyor. Sinyalin bizi yönlendirdiği yer orası,” dedi Arif.

Karan gaza daha çok yüklendi. “Lâl o evlerden birinde mi? Emin misin?” diye sorarken sol şeritten olabildiğince hızlı ilerle-meye devam ediyordu.

Ömer, “Sinyalin bizi yönlendirdiği yer ne demek?” diye sor-du. Anlamamıştı. Sinyali karşı taraf mı yönlendiriyordu?

Arif vereceği cevaptan emin olmadığı için gergin bir hareketle elini kafasına götürdü. “Ya onların güvenlik duvarını kırabildik ya da onlar bize izin verdi,” dediğinde, Karan’la Ömer kısa bir anlığına göz göze geldi. “Orada ne bulacaksınız bilmiyorum ama her şeye hazırlıklı olun abi.”

Zordu. Arif için de çok zordu. Bahsettiği, bir tuzak da olabilirdi Eflâl’in cansız bedeni de. İkinci ihtimali söylemeye dili varmazdı.

Sonunun kötü olmayacağını bilse, büyük bir sinir harbi geçirebilirdi. Orada ne bulurdu, bilmiyordu. Tuzak olması da umurunda değildi. Ne olursa olsun oraya gidecekti.

Karan, “Kaç tane evden bahsediyorsun?” diye sorarken emniyet şeridine geçmişti bile. “On tane mi yüz tane mi? Kaç tane ev var?”

Umurunda değildi. Gerekirse tüm Bolu’yu arardı.

Ömer o an telefonuna gelen konuma bakıyordu. Cevabı veren o oldu: “Koca bir mahalleden bahsediyor. Burada yüzlerce apartman ve daire var.” Karan’a baktı. “Tabii ki hepsini tek tek arayacağız ama bunun bir oyalama olduğuna eminim. Eflâl’in orada olduğunu sanmıyorum.”

Karan bunu duymazdan geldi. Elllerinde sadece bu vardı. Şimdilik bu yola gitmekten başka şansı yoktu. “Sait’in attığı konumla kesişen bir yer var mı? Hepsini karşılaştırdınız mı?”

Arif, “Hepsi önceden bakılmış adresler abi. Maalesef bir şey çıkmadı,” dedi.

Karan gergin bir nefes verdi. “Başka bir gelişme olursa ararsın,” dedi ve telefonu kapatıp Sait’i aradı.

Ömer’in Sait konusunda çekinceleri vardı. Ne yapacağı belli olmayan bir adamla iş birliği yapıyor olmak ona göre doğru değildi. Her an onları satıp Soner’in tarafına geçebilirdi. Bunun ince bir ipte yürümekten bir farkı yoktu.

Karan’ın aradığını gören Sait, “Alo?” dedi. “Buyur Karan.”

“Arif sana da haber verir birazdan ama ben de söyleyeyim dedim. Sinyalden haber çıktı. Biraz geniş bir konum olduğu için senden yardım istemek için aradım. Biz gidiyoruz ama yeterli gelmeyecektir. Sen de destek olur musun?” diye direkt olarak söze giren Karan’ın gözünde, yardım istemenin utanılacak bir yanı yoktu.

Sait rahat bir ifadeyle, “Bolu’ya doğru yola çıktığınızı öğrenince ben de çıkmıştım yola. Birkaç kilometre arkanızda sayılırım. Orada görüşürüz,” diye cevap verdi. Karan’ın “Eyvallah,” cevabıyla telefonu kapattı.

Ömer, “Sait konusunda emin miyiz?” diye sordu.

Bu soruyu bekleyen Karan ona bakmadan net bir sesle, “Bu konuda eminiz,” diye cevap verdi. “Hiçbir zaman Hale konusunda da ailelerimiz mevzubahis olduğunda da Soner’i savunan bir adam olmadı. Başka hiçbir konuda güvenmem ama onun bu gibi olaylarda bir bam teli var.”

Ömer yine de onun dâhil olmasını istemiyordu. “Zaten herkes çabılıyor. Ona ihtiyacımız...”

Karan onun sözünü kesti. “Bunun farkındayım. Yine de bir desteği daha yok sayamam. Düşmanım da olsa yardım istemek durumundayım. Lâ’i bulalım. Sonra herkese yeniden düşman oluruz,” dedi. Gerekirse şeytanla anlaşırđı.

Ömer sadece kafasını salladı. Karan bir noktada haklıydı.

Onlar yoldayken Tuz Gölü’ne varmak üzere olan Yasin’in cephesinde işler yolunda gitmiyordu. Sinyalden haberi vardı. Ekipleri oraya yönlendirmişti ama hâlâ içini yiyip bitiren o hissten uzaklaşamıyordu. Göreceklerinden çok korkuyordu. Bundandır ki elleri buz tutmuştu. Bitmek bilmeyen yol boyunca yaptığı tek şey ekiplerden haber almak ve dua etmektir. Orada yatan cesedin, kardeşi olmaması için Allah’a yalvarıyordu.

Ona yardımcı olan sevgilisi Selin de gölde bekleyen ekiptendi. Eflâl'i sadece fotoğraflardan gören Selin, cansız bedeninin o olup olmadığına dair bir yorum yapamıyordu. Yasin'in güçlü bir adam olduğunu biliyordu ama bunu yaşamasını istemiyordu. Serinkanlı durmaya çalışarak sevgilisini beklemekten başka şansı yoktu.

Biraz sonra olay yerine varan Yasin, altlarının ona verdiği selamları alamadan, üstü kapatılmış olan cesedin olduğu yere doğru hızlı hızlı yürüyordu. Sadece ayakları görünen bedeninin yanına gelene kadar saniyeler asır gibi geçti.

Selin onun yüzünü görünce bir an ne yapacağını şaşırdı. Yasin'in yüzü mermer gibi duygusuz dursa da teni bembeyaz olmuştu. Yavaşça yere eğildi ve Yasin'in bakabilmesi için maktulün yüzünü açtı.

Dizlerinin üstüne oturan Yasin içinden yalvarırken gözlerini cesedin yüzüne dikmişti. Maktulün yüzü tamamen dağılmış olduğundan, emin olamıyordu. Kadının saçlarına baktı, Eflâl'in saçlarına benziyordu. Nabızı o kadar hızlı atıyordu ki odaklanması onun gibi biri için bile oldukça zordu.

"Tüm bedenini açın," diye verdiği emir, Selin tarafından gerçekleştirildi.

Yerde yatan beden çok fazla dayak yemişti. Vücudunda darp izleri vardı. Yüzden yapılan teşhis başarısız olduğundan, Adli Tıp'a gitmeden önce Eflâl olup olmadığının anlaşılması için bir nedene ihtiyaçları vardı.

Yasin'in kalbi korkuyla kasılıyordu. Kadının Eflâl olmadığına dair bir bulgu yoktu. Vücut ölçüleri, boyu, saçları, tüm uzuvları o olduğunu gösteriyordu. Belli belirsiz kafasını sağa sola salladı. Kardeşi olamazdı. Bunu kabul edemezdi.

Selin, "Yasin?" diye seslendi. "Dikkatli bak. Biliyorum, çok endişelisin ama..." Selin onun yüz ifadesinden anlıyordu. Eflâl olma ihtimali hâlâ vardı. Maktulün ense tarafında kalan doğum lekesini göstermek için oradaki polislerden yardım istedi. "Eflâl'de böyle bir leke var mıydı?"

Yasin gördüğü lekeye dikkatle baktı. Hayır, böyle bir leke hatırlamıyordu. Bu, kardeşi olamazdı. Onun doğum lekesi yoktu. Olsa bilirdi. Eflâl değildi ama başka bir kadın cinayeti idi. Derin bir nefes verse de bu işin peşini bırakmayacağını herkes biliyordu.

Ayağa kalktı ve onunla beraber ayaklanan sevgilisine sıkıca sarıldı. Onlardan böyle bir davranış görmeyi beklemeyen ekip arkadaşları şaşırsa da hepsi bakışlarını uzaklaştırdı. Yasin, Selin'in kulağına, "Kardeşim yaşıyor," diye fısıldadı.

Selin, Yasin'in sarılışına karşılık verirken, "Ve onu bulacağız," demeyi ihmal etmedi.

Yasin onun yüzünü elleri arasına aldı. "Ve sen onun en sevdiği yengesi olacaksın."

İşte orası biraz muammaydı.

Sinyalin geldiği konuma geleli ve her bir dairede Eflâl'i arayalı bayağı oluyordu. Kapanan her bir kapıda umutlar daha fazla soluyordu. Artık herkes bunun bir oyalama olduğuna ikna olmuştu. Yine de hiçbiri vazgeçmiyordu.

Kalabalıklardı. Ne kadar insan o kadar çok arama demekti.

Karan, Ömer ve adamlarıyla beraber onlara eşlik eden Sait'e Yasin ve sevgilisi de katılmıştı. Hepsinin altında onlarca adam vardı. Her birinin de tek bir amacı, Eflâl'i sağ salim bulmaktı.

Yiğit hızlı adımlarla arabanın önünde bekleyen Karan'ın yanına ulaştı. "Abi, bu binalardan da bir şey çıkmadı. Arka sokağa geçiyoruz," diye haber verince, Karan kafasını sallamakla yetindi. Yiğit ve birkaç adam gözden kaybolurken onlar hâlâ arabanın önünde bekliyordu.

Karan, Yasin'e bakarak, "Bir gelir misin?" deyince, o ve ikisi ileriye doğru yürümeye başladılar.

Yasin onların yanına tekrar geldiğinde ne olduğunu anlayan tek kişi olan Ömer'e, olanları anlatmıştı. İkisi de ilk defa şükredecek bir şey bulmuşlardı.

Bahsedeceği konuda büyük bir gerginlik yaşayan Karan'ın başka bir çaresi kalmamıştı. Soner bu kadar saat Eflâl'e bir zarar vermeden ya da onlara bu durumu haber vermeden dursa da Karan yine de korkuyordu. Eflâl'i öldürmeyeceğini anlayabiliyordu. Ama bu duruma katlanamıyordu.

"Söyleyeceğim şeyi iki kere düşün," diye söze başlayan Karan'ın varmak isteyeceği yeri Yasin az çok tahmin edebiliyordu. Çünkü kendisi de aynı şeyi düşünüyordu. "Seni de beni de zor duruma sokacak, biliyorum ama..."

Yasin, Karan'ın yaşadığı sıkıntıyı görünce elini onun omzuna koydu. "Ne söyleyeceğini biliyorum. İçine gireceğiniz durumu da biliyordum." Karan devam etmesi için bekledi. "Biraz önce Selin'e bunu yapacağımı söyledim. Biliyorum, her yerimizden kan alırlar ama buna mecbur kaldığımızı da görüyorum."

Karan acı bir tebessüm etti. "Eyvallah Yasin," dedi ve ona sarılarak sırtına iki defa vurdu. "Başka bir çarem kalmadı. Herkesi karşımıza alırız, her şey açığa çıkar ama başka yolu yok. Ben bütün olacıklara hazırım," dedi kendinden emin bir sesle. "Onu bulalım, gerisini sonra dert ederiz."

"Ben bütün sorumluluğu alacağım," dedi Yasin.

Karan bunun mümkün olmadığını bilse de sesini çıkarmadı. MİT'e karşı sorumluluğu alacak olsa bile Masa'ya karşı alamazdı. Kurtlar sofrasında bir başlarına kalacaklardı. İkisi de başlarına gelecekleri az çok tahmin edebiliyordu.

Kapıya dayanmış bir savaş vardı. *Kurt kışı geçirir ama yediği ayazı unutmaz* derlerdi. Bakalım onlar bir başlarına geçirdikleri bu kışın ayazında nereye savrulacaklardı?

“Bana Yiğit’i çağırın!” diye bağırdı Karan. Önünde duran beş tane adam bir an ne yapacağını bilemedi. Zaman geçtikçe daha da sinirli birine dönüşen Karan’dan korkuyorlardı. “Hemen!” dediğinde, hepsi afallasa da oradan uzaklaşıp Yiğit’i aramaya gittiler.

Ömer, “Sakin olmaya çalış,” diyerek Karan’ı uyardı. Bu tavırla herkesi geriyordu.

Karan sinirle güldü. “Kolay da sanki ben yapmıyorum!” diye çıktı. “Tek bir şey bile bulamadık lan! Sen gelmişsin bana sakın ol diyorsun! Şu an her şey olabilirim ama sakın olamam! Benim sevdiğim yok! Nerede, ne yapıyor, bilmiyorum!” Arabanın tekerine sert bir tekme attı. “Düşmanımın yanında olması hariç!”

“Delirmeye çok yakınım Karan. Sen de böyle davranıp beni delirmeye sürükleme!” dedi Ömer.

Karan kollarını iki yana açıp, “Ulan ben delirdim zaten! Delirdim!” diye bağırdı. Ne yapacaklarını bilemeyerek sokağın ortasında durmuşlardı. “Kendimi iğrenç hissediyorum! Adam tek başına lan! Bize bak...” dedi etrafını göstererek. “O kadar kişi birleştik ama tık yok! Şu an gömseler beni gıkım çıkmaz!”

Onu sakın bir şekilde izleyen Sait hak verir gibi kafasını salladı. Soner’i iyi tanırdı. O herif kafasına Akdoğanları bitirmeyi koymuştu. Yıllardır tek gayesi bu olan bir adama karşı tüm İstanbul birleşse de savaşıması zor olacaktı.

Karan’ın tek umudu, Yasin’in bulacaklarıydı. Onu bulduğunda Eflâl’i de bulacaklar demekti. Bu yüzden dişini biraz daha sıkması gerekiyordu.

Eflâl’in restoranda gördüğü kişiyle bağlantısı olan adamdan bir şey çıkmamıştı. Karan, adamın ağzından girip burnundan çıkmıştı ama bir sonuca ulaşamamıştı. Adam kendi hâlinde biriydi. Tek suçu, yanlış zamanda yanlış yerde olmaktı.

Elindeki her bir umut bir bir soluyordu. Avuç içlerini arabaya yaslayarak kafasını önüne eğdi. İçinde kopan fırtınaların haddi hesabı yoktu. İşe yaramaz hissediyordu kendini. Onu ne koruyabilmiş ne de bulabilmişti. Ölseydi o zaman. Bu acizlikle yaşamanın ne anlamı vardı?

Alptekin ve Arif gelesi yarım saat kadar olmuştu. İkisi de uzaktan ettikleri yardımı yeterli bulmamıştı. Çelik gibi sinirleri olan Arif, bu sayede olanlarla başa çıkabiliyordu. Fakat Alptekin için aynısını söylemek mümkün değildi.

Alptekin yerinde duramıyordu. Abileri aşağıda beklerken bile o kapı kapı geziyordu. Açılan her kapıda yüreği ağzında atıyordu. “Ef?” diye sesleniyordu her seferinde. Kimsenin bakmayacağını bilse oturur ağlardı. Bütün bu olup bitenler onun hassas kalbine iyi gelmiyordu.

Arif, Yiğit’le beraber Karanların yanına geldiğinde yanlarında bir adam vardı. Adam, sabah Eflâl’e benzeyen birini gördüğünü iddia ediyordu. Arif adamın para koparmak için yalan söylediğini düşünse de ne olur ne olmaz diye yanında getirmişti.

Karan adamı görünce Arif’in anlatması için elleri ceplerinde bekledi. Sonra adama doğru yavaşça yaklaştı. Adam, 40’lı yaşlardaydı. Yalan söylemesi için tek bir neden vardı. O da bu kadar pahalı arabalarla gelen adamların zengin olduğunu bilmesiydi.

“Üstünde ne vardı?” diye sordu Karan. Adamın yalan söylediğine emindi. Ve bu kadar sinirliken böyle bir duruma tahammülü yoktu.

Adamın kararsız bakan gözleri kısıldı. Hiç riske atmadan, “Pantolon, bluz,” diye cevap verdi.

Karan elini adamın omzuna koydu. “Sağ elindeki alçı duruyor muydu? Yoksa çıkartmış mıydı?” diye yem attı adama.

Adam kafasını hızlıca aşağı yukarı salladı. “Duruyordu.”

Adamın omzunu sert bir şekilde sıktı Karan. Böyle tiplere tahammül edebilecek durumda değildi. Adamın yüzü acıdan şekilden şekle girerken, “Dua et!” dedi Karan, dişlerinin arasından. “Dua et, işim başımdan aşkın, yoksa ben sana yalanını yedirmesini bilirdim!” Adamı sertçe itti. Arif tutmasa adam yeri boylamak üzereydi. “Götürün şunu, gözüm görmesin!”

Ömer olanları uzaktan izlerken bir yandan da Masa’daki adamlardan biriyle konuşuyordu. Herkes eğrisini doğrusunu tartmadan bir ipucu bulduğunu söylüyordu. Dikkatli olup hangisine inanacaklarına emin olmalıydılar. Yoksa sadece boşa zaman kaybı olurdu.

Saatlerdir buradaydılar. Güneş yeniden batmaya hazırlanıyordu. Eflâl’in gidişinin üzerinden çok saat geçmişti. Karan’ın elinden gelenler sınırlıydı. Bu yüzden yine telefonuna sarıldı ve Soner’i aradı.

Bu sırada Eflâl’le Hale’yi dinlerken muz yiyen Soner, Karan’dan saymadığı aramalardan birinin daha geldiğini görüp keyifle sırıttı. Nerede olduklarını, ne yaptıklarını biliyordu. Onlara yanlış bir ipucu vermişti ve saatlerdir boşa zaman kaybetmelerini izliyordu.

Soner’dan akıllısı mı vardı? Hiç sanmıyordu.

Karan bir kere daha arayınca Soner dayanamadı ve aramayı cevapladı.

“Alo alo! Patronunuz konuşuyor.” Boğazını temizledi. “Buyurun, ben patronunuz.”

Karan tam kapatmak üzereyken açılan telefonla, “Soner?” dedi hızlıca. Konuşmasıyla tüm dikkatler onun üzerine çekildi. Tüm sokak bir anda sessizliğe büründü. “Lâl nasıl? Neden telefonlarımı açmıyorsun?! Bana onun iyi olduğunu kanıtla!”

Onlar göremese de Soner yüzünü buruşturdu. “Neden bunu yapayım? Bu senenin iyilik ataşesi ödülü bana mı gelecek?” Kenli kendine kafasını sağa sola salladı. “Yok, ben almayayım.”

Karan yumruğunu sıkıyordu. Yanında duranlar onu daha da öfkeliendirmemek için nefes bile almıyordu.

Nefret dolu bir şekilde, “Böyle nereye varacaksın Soner? Seni elbet bulacağım! Bu kovalamacanın sonucunda başına gelenlerden korkmuyor musun?” dedi. Eflâl onunla birlikteyken onu tehdit etmek istemiyordu. “Bak...” dedi daha sakın bir tonla mayla. “Bunu unutabiliriz. Masa’dakilere de anlatırız durumu. Kimse sana karşı olmaz. Ne dersin?”

Soner güler gibi oldu. “Masa sandalye falan umurumda değil benim. Tek derdim sizsiniz. Hâlâ anlamadığına inanmıyorum!” Muzdan büyük bir ısırık aldı ve ağzı doluyken konuşmaya devam etti: “Ve hayır. Demirden korksaydık silah taşımazdık, değil mi?”

Ömer ve Arif, Karan’a yakın oldukları için Soner’in söylediklerini duyuyordu. Ne olduğunu anlamayan diğerlerinin kafaları karıştı. Yanlarına yeni gelen Alptekin ise ürkek bir şekilde abisinin ağzından çıkacakları bekliyordu.

Karan öfkeyle, “Ne istediğini söyle bana. İkiiletmeden yerine getireceğim. Söyle! Nereye varmaya çalışıyorsun!” dedi.

Soner ciddileşti. “Zamanı geri alamazsın Akdoğan. Benim istediklerim geçmişte kaldı. Sizin de başınıza gelecekler gibi,” dediğinde, sesi kıyameti andırıyordu.

Karan telefonu hoparlöre alıp arabanın üstüne koydu. Yüzünü sıvazladı. Çıldırarak üzüldü.

“Kovalamaca mı oynuyoruz Soner? Biz o yaşı çoktan geçmedik mi?!”

Soner’in çocukluğu çok kötü geçmişti. Kaç zaman önce çocuk olduğunu hatırlamıyordu bile. Bu yüzden buna verecek bir cevabı yoktu.

“Babanın yaktığı bir evimiz vardı, hatırladın mı Karan? Orada bir çocuk bıraktım ben. Şimdi bu eve baktığımda ne çocuk görüyorum ne de çocukluk. Anlayacağın, ben zamanın çok ötesinde yaşıyorum. Ama senin zamanın doluyor. Lâl’ine senden selam söyleyeceğim.” Sır verir gibi kısık bir sesle konuşmaya devam etti: “Ama acele et. Bu kadar açlığa dayanması bile mucize.”

Telefon kapandı.

Karan’ın gözleri direkt olarak Arif’i buldu. “Abant’taki eve bakmış mıydınız?” diye sordu telaşla. Soner’in bahsettiği evi biliyordu. “Oradaki eve bakmış mıydınız?”

“Hayır abi,” dedi Arif. “O ev seneler önce yanmıştı. Kontrol etme gereği duymadık.”

Karan büyük bir küfür savurdu. Yumruğu arabanın kaputunu boylarken, “Oradalar!” dedi. Belindeki silahı kontrol etti. Karşısında onlarca adam vardı. Arabasına binmeden önce ondan beklenen emri söyledi: “Karşımıza ne çıkacak, bilmiyorum. Tek istediğim Lâl’i sağ kurtarmak. Geride kalan ne varsa bu kez babama bırakmayacağım, ben yakacağım! Herkes arabalara geçsin!”

Soner’in söylediklerinden çıkan anlam doğruydü. Soner, Eflâl ve Hale ile beraber Abant’taki evdeydi. Fakat Karan’ın bilmediği bir şey vardı. Soner bilerek o cümleleri kurmuştu. Onlar geldiğinde o ve Hale çoktan uzaklaşmış olacaktı. Karan ve diğerleri Soner’in giderken yanında götürdüğü kişiyi ne olacağını kimse kestiremezdi.

Bu defterin yeni açılan sayfasında birkaç kelime belirdi: Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

4. BÖLÜM

İki Ucu Bağlayan İp

Rüya olmasını dilediğim fakat başımdaki ağrıyla midemdeki boşluğun bana gerçeği hatırlattığı âna gözlerimi açtım. Buraya ilk geldiğim zamandaki gibi aynı yatakta uzanıyordum. Yine aynı tedirginlik vardı üzerimde.

Ama karşımda Hale yoktu. Yalnızdım.

Dışarıdan gelen sesleri duyuyordum. Evin içinde çıt çıkmıyordu fakat dışarıda büyük bir gürültü vardı. Birilerinin kapıyı kırmaya çalıştığını, çıkan seslerden anlayabiliyordum. Araba seslerine karışan konuşmaları seçebilmem mümkün değildi.

Soner, Karan'ın geleceğini söylemişti. Bu seslerin ona ait olmasını diliyordum.

Yavaşça yerimden doğruldum. Fazlaca dönen başım bana yardımcı olmuyordu. Yatak başlığından destek alıp dengemi sağladım. Kendime tanıdığım birkaç saniyeden sonra küçük adımlarla yürümeye başladım.

Ev bomboştı. Kimse yoktu evet ama eşyalar da yoktu. Sanki hiçbir şey yaşanmamış gibiydi. Hiçliğin ortasında kalmış gibiydim. Bu durum tüylerimi diken diken etti.

Sarsak adımlarla salona geldim. İkili koltuktan başka bir şey kalmamıştı. Sanki bir rüyayı yaşamıştım. Ya da kâbusu. Bunu bilen sadece ben vardım. Daha da kötü hissettim.

Biraz daha ilerlememle bir anda her yandan içeri giren adamlarla baş başa kalmam bir oldu. Bazıları simsiyah, yüzlerini bile kapatacak şekilde giyinmişken bazıları sadece takım elbise giymişti. Hepsinin ortak özelliği, ellerindeki silahları bana doğrultulmasıydı.

Korkmamıştım. Silahlara alışmaya başladığımdan değil, onun sesini duyduğum için.

“Lâl!” dedi özlediğim ses. Beni gören Karan, önünde duran adamların arasından hızlıca geçti. Elindeki silahı beline yerleştirdi. Duvardan destek almasam düşecek olan bedenimi kendine doğru çekip ayaklarımı yerden kesmek suretiyle bana sarıldı. Bu hareketiyle, farkında olmadan tuttuğum nefesimi verdim.

Bitmiş miydi yoksa yeni mi başlıyordu?

Onun ani sarılmasıyla daha da kararan gözlerim, etrafımdaki insanları seçemiyordu. Âşık olduğum kokusuna kendimi bırakmıştım. Etrafımda onlarca adam vardı ve hepsi bir şeyler söylüyordu fakat ben anlayamıyordum. Kulaklarımda büyük bir uğuldama vardı.

Karan, belime sarıp beni havalandırdığı kollarını daha da sıkılaştırdı. Bu hareketiyle midem daha da bulanmaya başlasa da sesimi çıkarmadım. İçinde olduğum o güvende olma duygusu her şeyden önce geliyordu. Yüzünü boynuma bastırdı. Aldığı derin nefesleri ve ettiği şükürleri duyuyordum. Korkusu kendini hissettiriyordu. Beni uzun bir süre bu şekilde taşısa da hiç yorulmayacakmış gibiydi.

Beni yere indirmeden gözlerime bakmak için başını uzaklaştırdığında, bulanık bakan gözlerim yüzünden onu zar zor seçebildim.

Endişe dolu bir sesle, “İyi değilsin,” deyip, salondaki tek eşya olan koltuğun üstüne oturttu beni. Saatlerdir süren açlık, aldığım ilaçlar ve yaşananlar yüzünden bitkin düşmüştüm. Başka bir şeyim yoktu ama o, görebildiğim kadarıyla büyük bir endişe taşıyordu. “Sağlık ekibi gelsin hemen!” dedi.

Sırtımı koltuğa yasladıktan sonra vücuduma bakmaya başladı. Hasar tespiti yapıyor olmalıydı. En büyük hasarın kalbimde olduğunu bilemezdi. Bu yüzden elleri hızlıca bedenimde dolaşarak ve iyi olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu.

Dudaklarımı aralayacak mecalim olsa onu korkutmak istemezdim ama kafamı bile zor taşıyordum. Tansiyonum oldukça düşük olmalıydı.

Bileğimde bir el hissettim. Sıcak el nabzıma bakarken, Karan üstümdekilerden imkân bulabildiği şekilde bedenime bakmaya devam etti. Hızlı nefes alışını duyuyordum sadece.

Abim, “Nabızı düşük,” dediğinde, Karan beni nazik bir şekilde uzandırdı. “Dudakları da kurumuş. Aç susuz mu bırakmış kıızı?” deyip büyük bir küfür savurdu.

Ömer, “Zaten adam gergin. Daha fazla germe,” dediğinde abim homurdansa da başka bir şey söylemedi.

Sevgilim, elimi ellerinin arasına aldı, defalarca öptü. “Buradayım, güvendesin. Yanındayım,” dediğinde kalbim ısındı. Kendimi hâlsiz hissetmesem onun elini sıkıca tutmak ve iyi olduğumu, sadece yorgun düştüğümü söylemek isterdim.

Salondaki karmaşanın içinde, kulağıma yaklaşarak, “Ef?” diyen sesi tanıyordum. Çok da özlemiştim. Fakat küskün bir şekilde, “Bir daha gitme sakın!” demesine gülümseyecek hâlim yoktu maalesef.

Ömer'in, "Kız kendinde değil. Sonra atarsın tribini," demesine de abimin, "Kan testi yapsınlar hemen. Ne vermişler öğreneyim," demesine de Karan'ın herkese bir şeyler emrederek terör estirmesine de bir tepki veremedim. Serum takılmasını, düşen tansiyonumla şekerimin yükselmesini beklemekten başka bir şey yapamadım.

Hale nasıldı?

Ve ben Ömer'e nasıl anlatacaktım olanları?

Dakikalar geçerken etraftaki sesler yavaş yavaş azalmaya başladı. Hemşire, biten serumu çıkarmıştı. Karan hâlâ elimi tutuyordu. Diğerlerinin etrafımızda olduğunu, kısık sesle konuşmaya çalışıp becerememelerinden anlıyordum.

Batuhan, "Ne oldu şimdi?" diye sorunca onun da burada olduğunu anlamış oldum. "Bu kızı saatlerce elinde tuttu da ne geçti eline? Bu herif salak mı? Amacı neydi? Ulan bit bana mı mantıksız geliyor şu olay?"

Abimin, "Kendini kanıtlamaya çalışıyor. Gücünü gösterdi bize. İstese Eflâl'e..." diye başladığı söz Karan'ın sert sesiyle kesildi.

"Hiçbir şey yapamazdı!" dedi. Elimi tutan elinin kasıldığını hissettim. "Onun kadar iğrenç bir zihniyette olmadığımız için bu sefer bizi gafil avladı ama bir daha böyle bir şey olmasına izin vermem." Hiç bırakmak istemiyormuş gibi tutuyordu beni. Sesini alçalttı. "Hem onun yanında da böyle şeyler konuşmayın. Daha neler olduğunu öğrenemedik."

Batuhan sorduğu soruda haklıydı, olanları bilmedikleri için böyle düşünmesi çok normaldi. Hale'nin yaşadığını tahmin etmek çok zor olsa gerekti.

Biraz sonra tüm ev iyice aranmış ve bir şey bulunamadığına dair bilgi verilmişti. Ömer tanımadığım bir adamı yolcu etmek için dışarı çıkarken, Karan diğerlerinden bizi yalnız bırakmalarını istemişti.

Alptekin bunu pek hoş karşılamamış, pek tabii mızızlanmıştı. Onu kucaklayarak götüren Arif'e neler yaptığını göremesem de duymuştum. Adamı delirtmişti.

Karan'ın eli yüzümde dolaşmaya başlayınca kafamı onun eli-ne doğru yatırdım. Tenimde hissettiğim nefesinden sonra dudakları çeneme dokundu. Uzaklaşmadı, defalarca öptü.

Mırıltı gibi çıkan bir sesle, "Çok korktum," dediğinde içim sızladı. "Ömrümden ömür gitti Lâl." Dudakları yokluğumun acısını çıkarmak ister gibi tüm yüzümde dolandı. İki eli de yüzümü buldu, sıkıca kavradı. "Gözlerini aç da dinsin içimdeki şu fırtına."

Yavaşça araladım gözlerimi ve o, gözlerimin içine bakarak derin bir nefes verdi. Dudağıma küçük bir öpücük kondurdu.

"İyisin, değil mi? Bir yerinde bir şey yok?" Gözleri bedenimle yüzüm arasında mekik dokudu. Sormaktan çekinerek, "Sana bir şey yaptı mı?" diye sordu. Kafamı sağa sola sallayarak cevap verdim. Biraz olsun rahatlasa da gözlerindeki o endişeli ifade bakiydi.

Belimden kavrayıp doğrulmamı sağladı. Öyle sıkı sarıldı ki kemiklerim sızladı.

Bu sefer kolumu boynuna dolayabildim.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Elini enseme koydu, beni daha da kendine çekti. "Özür dileycek kişi sen değilsin," dedi. Saçlarımı öptü, defalarca. "Ama bir daha ne olursa olsun kendini tehlikeye atmaman gerektiğini sana öğretmem lazım." Bunu hafif alaya alarak söylemişti fakat sonradan bunun için gerçek bir azar yiyeceğimi anlayabiliyordum. "Duydun mu? Bir daha asla benden gitmeyeceksin."

Sıcak boynunu öptüm. Kendimi şu andan fazla güvende hissettiğim bir an yoktu. "Gitmeyeceğim," dedim.

Onu o kadar çok özlemiştim ki bu yakınlık bile az geliyordu. Hareket edişimden, dizlerinin üstüne oturmak istediğimi anlayınca beni yan bir şekilde kucağına doğru çekti. Kollarımı boynuna doladım, kafamı göğsüne yasladım. Bir daha gidebileceğimi hiç sanmıyordum zaten.

“İyi olduğunda söyle bana. Herkes seni çok merak etti,” derken saçlarımı okşuyordu. Kısa bir an durdu. Öfkesini saklamaya çalışarak, “Birkaç günde bile küçülmüşsün sanki. O pezevenk sana yemek vermedi mi?” diye sordu.

Hale’yi gördükten sonra benim midemin yemek göresi gelmemiştii de bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Cevap vermeme beklemeden devam etti: “Hâlâ buz gibisin. Serumla olmaz zaten. Biraz daha böyle dur ama sonra yemek yemen gerek.”

Ben pek güçlü sarılamıyordum ama onun kolları beni sımsıkı sarıyordu. Küçük kaldığım kucağında beni öyle bir tutuyordu ki hiçbir şeyin bizi ayırmasını istemiyor gibiydi. Yine de sadece kafamı sallamakla yetindim.

Gerçeği nasıl anlatacağımı düşündükçe bedenimde küçük titremeler meydana geliyordu. Karan bunun açlıktan olduğunu düşünüyor olabilirdi ama ben kaldıramadığım için kasılıyordum.

Ne diyecektim Ömer’e?

Hale yaşıyor. Bana inanmayabilirsin, elimde kanıt da yok ama lütfen inan. Ha bir de yaşıyor ama Soner onu bulmana izin veremeyecek. Belki de yıllarca onu arayacaksın. Ne güzel, değil mi? Hadi bu habere sevinelim! mi diyecektim?

Karan’ın boynuna biraz daha sokuldum. Kokusu beni rahatlatıyordu. Elim kalbinin üstüne yasladım. Ömer’in yaşadıklarını ona yaşatmak istemiyordum. Soner’in tehditleri, durdurulmazsa bunu yapacağına yönelikti. Ona bunu yapamazdım.

Saçlarımı okşayan eli sırtıma doğru geldi. “İçim içimi yiyor. Neler olduğunu öğrenmezsem kafamda kurmaya devam edeceğim,” dediğinde, yüzüne bakmak için doğruldum. Duymaktan korkuyor gibi bakıyordu. “İyi misin sevgilim? İstersen evimize gidince anlatabilirsin.” Beni rahatlatmak ister gibi gülümsedi. “Sen hazır hissedene kadar beklerim.”

Avucumu yanağına yasladım. Sakallarının tenimde bıraktığı hissi çok seviyordum.

Küçük bir çocuk gibi baktım ona. “Bana inanırsın, değil mi?”

Kaşları hafifçe çatıldı. “O nasıl söz? Ağzından çıkan, kanundur benim için,” dedi aksi mümkün değilmiş gibi. Yüzüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Ne yaşandıysa, senin bir suçun yoktu. Bunu hiçbir zaman unutma. Sen günahsızsın... Benim gözümde öylesin ve hep de öyle kalacaksın.”

Gözlerimi birkaç saniye yumdum. O, Soner’in bana bir şey yaptığını sandığı için böyle konuşuyordu. Olanlar ise bambaşkaydı.

“Anlatacağım ama burada durmak istemiyorum,” dediğimde, kafasını *tamam* der gibi salladı ve ben kucağındayken bir anda ayağa kalktı. Hoşuma gitse de, “Yürüyeblirim. Hem dışarıda bir sürü adam var. İndir beni Karan,” dedim.

Daha sözüm bitmeden Karan dış kapıya ulaşmıştı bile.

“Korkudan öldüm diyorum, kadın hâlâ dışarıda adam var diyor. Bu saatten sonra seni bir milim bile yakınımdan ayırmayacağım.” Kafasını eğip gözlerime baktı. Sanırım bakışlarıyla beni ikna etmeye çalışıyordu. “Dizimin dibinden ayrılırsan bozuyoruz. Anlaşıldı mı?”

Gülümseyerek, “Anlaşılmadı,” dedim. “Bu şekilde sonsuza dek yaşayamayız. İndirir misin? Abim de dışarıda!”

Kapıdan çıkacakken durdu ve gözlerime baktı. “Abinin sevgilisi de dışarıda. Ama seni indirmemin sebebi bu değil.” Ayaklarımın yere basmasını sağlasa da benden uzaklaşmadı. Katı bir sesle, “Gerçekten iyi olduğuna emin olana kadar dediklerimi yapacaksın. Ve dizimin dibinden ayrılmayacaksın derken de ciddiye dim,” dedi.

Gerçekten çok korkmuş olmalıydı. Yeni doğmuş bir bebeğe bakar gibi bakıyordu bana. Sanki her an başıma bir şey gelecekmiş gibi.

Onu kırmak istemedim. “Olur güzelim,” dedim.

Elini belime koydu. Dudaklarını şakağıma bastırdıktan sonra, “Yolda sana yiyecek bir şeyler alalım. Yedikten sonra uyu, dinlen biraz. O zamana kadar test sonuçların da çıkmış olur,” dedi.

Uzun bir süre dinlenebileceğimi sanmasam da onu sessizce onayladım.

Dışarı çıktığımızda Ömerlerin ileride beklediğini gördüm. Hepsi sigara içiyordu. Ve hummalı bir şey konuştukları belli oluyordu. Hepsinin farklı farklı teorileri olduğuna emindim. Ama ben ilk önce abimle konuşmak istiyordum. Çünkü Hale’yi en az tanıyan o olduğunu düşündüğüm için en az onun üzüleceğine inanıyordum.

Varlığımızı fark edince hepsinin bakışları bize döndü. Fakat diğerleri onların yanına gitmemizi beklerken bize doğru koşan biri vardı.

Alptekinsiz.

Alptekin yanıma gelir gelmez bana sarılıp daha ne olduğunu anlamadan havada birkaç tur döndürdü. “Ef! Nasıl korktum, biliyor musun? Beni terk ettin sandım! İyi ki gitmedin.” diye de bağıırıyordu.

Karan, “Ne yapıyorsun Alptekin? İndir kızı! Henüz iyi değil. Midesi bulanacak. İndir hemen,” dese de Alptekin bu hâlde bile beni güldürecek kadar deliydi.

Beni yere indirse de kollarımı sıkıca tuttu. “Bizi terk ettin sandım. Seni bir daha göremeyeceğim sandım!” deyip bir daha sarıldı. Gözleri kıpkırmızıydı, ağlamış olmalıydı. Onu ne kadar sevdiğimi bir kere daha anladım. “Çok özledim seni. Sensiz ne yapacaktım, bilmiyorum. Ben sana çok alışmışım Ef. Lütfen bir daha gitme,” dedi küçük bir çocuk gibi.

İçimdeki kız çocuğu ağlamak istediği için dudaklarımı içeri den dişledim ve “Söz,” dedim.

Ömer’in dalga geçerek, “Biz de özledik ama bırak da biz de sarılalım,” demesiyle Alptekin zor da olsa benden uzaklaştı.

Öyle saf bir sevgisi vardı ki onu hak edecek ne yaptığımı bazen ben de bilmiyordum.

Kafamıza darbe yemek dışında mı? Ben de bilmiyorum.

Zihnimdeki karmaşaları zar zor bastırıp, Ömer’in bana doğru uzattığı kollarının arasına girdim. Birkaç saat önce karısına sarılmamışım gibi sarıldım ona.

“Aklımızı aldın,” dedi sırtımı sıvazlarken. “Vardır mantıklı bir sebebin ama yine de bir daha yapma bunu. Uzun uzun konuşuruz ama sen yine de senden değerli bir şey olmadığını bil,” dedi bir abi sıcaklığıyla.

Karından da mı değerli? diye soramamak zulüm gibiydi.

Yavaşça ayrılacağımız sırada duraksadı. Yüzünde dehşete kapılmış gibi bir ifade vardı. Daha hiçbir şey söylememiştim ki. Neden böyle bakıyordu?

Şaşırmış bir şekilde, “Sen ne kokuyorsun?” diye sordu.

Gözlerim irileşti. Bedenim kaskatı kesildi.

“Ne?” diyebildim.

Ömer’in yüzündeki ifade daha da korkmama neden oldu. Sadece bir koku yüzünden böyle bakıyorsa gerçeği söylediğimde kim bilir nasıl olurdu.

Karan, ne yapacağını şaşırarak hâlimi fark edince ellerini ceplerinden çıkardı ve bana kaşlarını çatarak baktı. Aklından ne geçtiğini bilmiyordum. Hale'nin kokusunun üstüme sineceğini düşünememiştim. Onun da bunu düşünmediği barizdi.

Ömer kafası karışmış gibi, "Sanırım ben yaşananlardan fazla etkilendim," deyip bir adım geri gitti. Bana bakınca ne gördüğünü bilmiyordum ama ben donmuş gibi duruyordum. "Yoksa... Neyse..." Gülümsemeye çalıştı. "İyiysen bir sorun yok, minik kuş. Eve gidince detaylıca konuşuruz."

Minik kuş deyince tetikleniyordum.

Arkasını döndü ve yanımdan uzaklaştı.

Abimle sarılmıyor olsam Ömer'in peşinden gidip *yanlış anlamadın, o karının kokusuydu* diyebilecek cesareti kendimde bulabilirdim. Ama ben eve gidene kadar bunu yapmaya hazır hissetmiyordum.

"Güzel kardeşim benim," diyen abimin de korkluğu her hâlimden belli oluyordu. "Bir daha çanta falan almak yok. Elindekilerle idare et!" Dalga geçerek, ne kadar endişelendiğini gizlemeye çalıştığını biliyordum. Arkasında duran fotoğrafından tanıdığım Selin'i işaret etti. "Tanışmak için iyi bir zaman olmadı ama bugüne kısmetmiş. Selin, kardeşim Eflâl."

Selin gerçekte çok daha güzeldi. Sıcakkanlı birine de benziyordu ama benim şu an öyle bir enerjim yoktu.

Onunla samimi olmaya çalışarak tokalaştım. "Çok memnun oldum," dediğimde gülümsedi. "Başka bir zaman uzun uzun sohbet etmek isterim."

Kafasını anlayışla salladı. "Ben de memnun oldum. Sen dinlen, kendine gel, sonra bunun acısını çıkartırsın." Gözleri Karan'la benim aramda gidip geldi. "Geçmiş olsun. Onu bulmak için elimizden geleni yapacağız."

Karan Selin'le ve abimle konuşurken ben insan irisine ve Batuhan'a sarıldım. Herkes gibi onlar da korkmuştu. Onlara bunu yaşatmak istemezdim ama pek şansım yoktu.

Hepsine tek tek sarılıp iyi olduğumu söyledikten sonra bir kere daha Alptekin'le sarıldım. Karan da gözünü bir an olsun üstümden çekmiyordu ama Alptekin her an yok olacaktım gibi bakıyordu. Uzun bir süre onun bu bakışlarından kaçamayacakmış gibi hissediyordum.

Gözlerim bahçenin köşesinde sırtı dönük bir şekilde sigara içen Ömer'deydi. Şimdiden yıkımı yaşamaya başlamıştı.

Karan elimi tuttu. "Gidelim sevgilim," dedi kafasıyla işaret edip. "Sen kendine geldiğinde her şeyi evde konuşuruz." Yiğiti yanına çağırdı. "Herhangi bir gelişme olursa saati dert etmeden ara. Diğerlerine haberi Arif verecek ama sen de öğrendiklerinden emin ol."

Emir vermeye devam edecekken bana bakması için elini çekti. "Ömer?" diye sordum.

"O da gelecek ama Yasinlerin bir süre daha burada kalması gerekiyor," diye cevap verdi. O beni arabaya doğru yönlendirirken ben gözlerimi Ömer'den ayıramıyordum. Karan kapımı açtı. Rahat olduğumdan emin olduktan sonra alnıma küçük bir buse kondurdu.

Karan şoför koltuğuna, Ömer onun yanına, benle Alptekin de arkaya geçtik, gitmeye hazırдық. Her şeyin değiştiği bu yerden ayrılırken hislerim karmakarışıktı. Arkamı dönüp bakınca Hale'yi göremeyeceğimi biliyordum. Yine de kendime engel olamadım.

Orada yoktu.

Ellerimde geçmişin boyaları, bir umut bekliyorum sarsın diye yaralarımı.

Bu eve birkaç gün sonra veda edeceğimi düşünürken şimdi bir bilinmezliğin içinde yine buradaydım. Ankara'ya gitme durumum şu anlık rafa kalkmıştı. Hem onlardan ayrı kalamazdım hem de ortada büyük bir sorun vardı.

Çoğunu uyuyarak geçirdiğim yolun sonunda İstanbul'a varmıştık. Yolda gelirken dedemle konuşmuştum. İstanbul'da olduğunu öğrenince beni beklemesini söylemiştim ama o anlamlandıramadığım bahaneler öne sürüp gitmesi gerektiğini söylemişti. Bir de durmadan şükretmiş, en yakın zamanda yanıma geleceğini söylemişti.

Eve girer girmez banyoya gitmiş ve yolda yediklerimi çıkar-mıştım. Zihnim gibi midem de olanları kaldıramıyordu.

Karan bir şeyler olduğunu anlamıştı. Bundandır ki yol boyu gözlerimin açık olduğu her an bakışlarının üzerimde olduğunu görmüştüm. Ruhumu daraltan sıkıntının nedenini anlamasa da bana iyi gelen o güven veren gülümsemesini sunmuştu. Fakat yine de sarılmamıştı o yaralar.

Yara bende de değildi üstelik. Sevdiklerimin canı acıyor diye yanıyordu canım.

Yol boyu başımı yasladığım Alptekin'in omzu da iyi gelmemişti. Aklım o omuza yaslanamayan baştaydı. Ve ondan alınan gelecekte.

İlk olarak abimle konuşmak isteme fikri şimdi yanlış geliyordu. Bu onlara haksızlık olurdu. Zaten abim hâlâ Bolu'daydı. Böyle bir şansım da kalmamıştı.

Açıkçası nereden başlayacağımı bilmiyordum. Tek sorun bu da değildi. Korkuyordum.

Ya benim kandırıldığımı düşünürlerse ve Hale bir başına kalırsa korkusu, beni alaşağı ediyordu.

Karan'ın koluna yasladığım başımı ellerimin arasına alıp sıvazladım. Düşündükçe daha da dibe çekiliyormuş gibi hissediyordum. Söyleyip kurtulmak istiyordum.

“İyi misin?” diye sordu Karan. Odaya çıkmayı teklif etmişti, uyuyayım diye ısrarcı olmuştu ama ben bunu istememiştim. Kan testimde verdikleri maddenin zararlı olmadığını öğrenince biraz olsun rahatlamıştı ama bedenindeki gerginlik hâlâ elle tutulur cinstendi. Yüzümü dikkatle inceledi. “Başın mı ağrıyor? Neden uzanmama konusunda ısrarcısın?”

Hâlâ neler olduğunu anlatamadığım için bana yaklaşımı kararsızdı. Yanlış bir şey söyleyip beni üzmem istemiyordu. Kafasından geçenleri tahmin bile edemiyordum.

Derin bir nefes verip, “Size bir şey söylemem gerek çünkü,” dediğimde salondaki herkesin bakışları bana döndü.

Bense sadece ona bakıyordum.

Ömer’e.

Alptekin, Arif ve Batuhan kendi aralarında konuşurken susular ve devam etmemi beklemeye başladılar.

Ellerim titriyordu.

Derin bir nefes verdim.

Karan kararsızlığımı anlamış gibi, “Orada bir şey mi oldu?” diye sordu. Hafifçe bana doğru döndü. Titreyen ellerimi ellerinin arasına aldı. “Neden canın acıyormuş gibi bakıyorsun? Sana bir şey mi yaptı?”

Bir çırpıda, “Bana değil,” dedim. “Ben nereden başlayacağımı bilmiyorum. Nasıl söyleyeceğimi de. Çok zor her şey. Çok karışık. Bunu yapan ben olmak istemezdim. Ben...” Hızlı başladığım konuşmam nefessiz kalışımla durakladı. “Bana inanmak zorundasınız!”

Ömer, “Sana neden inanmayalım? O herif sana ne söyledi de kendini suçluyorsun sen?” dediğinde gözlerimi Karan’dan çekemedim, ona bakmaya çekindim.

“İstersen yalnız konuşalım,” diyen Karan’ı, kafamı sağa sola sallayarak reddettim.

İki ucu bağlayan bir ip gibi hissediyordum kendimi.

Geçmişle geleceği.

Yaşanmamışlıklarla yaşanacakları.

Ömer'le Hale'yi.

Ölümle sevdayı.

"Biliyorum inanması güç, belki de imkânsız olacak ama onun amacı da zaten bana inanmamanıza neden olmaktı. Bu yüzden... Lütfen... Lütfen bana inanın," dedim biçare bir şekilde.

Arif, "Yenge, sana inanmayacağız da ona mı inanacağız?" dedi hayret eder gibi.

Karan'dan uzaklaşıp yavaşça ayağa kalktım. Herkes ne yapacağını merakla beklerken ben Ömer'in yanına oturdum. O da diğerleri gibi meraklı bir ifadeyle bakıyordu sadece. Ve kafası karışık görünüyordu.

Hafifçe gülümsemeye çalıştım. Tüm kalbimle, "Seni çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" dedim. Gözlerim doldu. Şimdi ağlarsam kendimi durduramazdım.

Ruh hâlime anlam veremediğini görebiliyordum. Verilen ilaçlar yüzünden böyle olduğumu sanıyor olabilirdi. Oysa beni karman çorman eden gerçeklerdi.

Kafamdan tutup beni kendine doğru çekti. "Ben de seni çok seviyorum minik kuş. Canını sıkan neyse onu bulup yok edeceğim, söz veriyorum!" dedi. Sıkıca sarıldım ona. Yumuşak bir sesle, "Hadi neler olduğunu anlat bize. Biz senin aileniz. Ve her zaman yanındayız. Ne olmuş olursa olsun," dedi.

"Seni üzecek bir şey yapmayacağımı da biliyorsun, değil mi? Gerçekliğine inanmasam söylemeyeceğimi de biliyorsun. Seni üzmem. Asla yapmam bunu. Bana inan Ömer. İmkânsız, biliyorum ama lütfen bana inan," dedim.

Diğerlerinin kendi aralarında fısıldaştığını duydum ama ne dediklerini anlamadım. Tek duyduğum, Ömer'e mi yoksa bana mı ait olduğunu bilmediğim o kalbin sesiydi.

Gözlerimin içine baktı. İşte şimdi adını koyamadığım bir ifade vardı gözlerinde. Çünkü yine almıştı o kokuyu. Bendeki gariplikle de birleştirence kafası daha da karışmıştı.

“Effâl, korkutma beni.”

Yutkundum. “Oraya gittiğimde biriyle karşılaştım ben, Ömer. Hiç tahmin edemediğim biriyle,” diye söze başlayınca kaşları çatıldı. Elini tuttum. En gergin kişi ben olsam da, “Sakin kalmaya çalış, tamam mı?” dedim.

Dudakları bir parça aralandı. Şüpheyile karışık bir kararsızlıkla, “Kim olabilir ki?” diye sordu.

Ben tahmin edememiştim ama o etmiş gibiydi.

Sol gözümünden akan yaşa takıldı gözleri. Her ne anladıysa bunun onu dibe çektiğini gördüm.

Bu ızdıraba son vermek için bir çırpıda, “Hale,” dedim. Kalbim göğüs kafesimi delmek ister gibi attı. “Hale yaşıyor.”

5. BÖLÜM

Gerçek Bir Sanrı

Derin sessizlik anlarında bir kız çocuğu doğduğunu söylerlerdi ya hani, öyle bir anın içindeydik. Asırlar gibi geçen saniyeler beni daha da çıkmaza sokuyordu. Kimseden çıt çıkmıyordu.

Anlamamışlar mıydı?

Hale yaşıyordu.

Kıyamet kopması gerekirdi.

Hale yaşıyordu.

Ömer'in gözleri bomboş bakıyordu. Ne bir sevinç vardı ne inkâr ne de hüznün. Sanki ona karısının yaşadığını değil de bugün havanın çok sıcak olduğunu söylemişim gibiydi.

Elini hafifçe sıktım. Tepki vermesini umarak, "Ömer?" dedim.

Onun yerine Karan cevap verdi. "Lâl, ne yaptı nasıl yaptı bilmiyorum ama bu mümkün değil. Sana verdikleri ilaçlar..."

Üstüne bastıra bastıra, "Hayır!" dedim. Ömer'in elini kendime doğru çektim. Gözlerinin içine baktım. "Konuştum onunla. Neler olduğunu anlattı. Hale'ydi. Yemin ederim Hale'ydi. Kandırılmadım. Anlamaz mıyım sanıyorsun? Karındı o, Ömer," dedim tane tane ama yüksek bir sesle.

Ömer gözünü bile kırpmadı. Bir ölü gibi bakıyordu bana. Bomboş ve tepkisizdi bakışları. Bu beni daha çok korkuttu.

Ağlıyordum. Hiçbir zaman inanmama ihtimali göğsüme bir bıçak gibi saplandığından ağlıyordum. Hale'nin solup gideceğini düşünerek ağlıyordum. Omuzuma yüklenen bu yükün ağırlığını kaldıramadığım için ağlıyordum.

Gözlerimden akan yaşlar bulanık görmeme neden olduğu için elimin tersiyle gözlerimi sildim. Yalvarır gibi, "İnan bana," dedim. "Bunu ben söylemek istemezdim ama öldü bildiğin karın yaşıyor. Gözlerimle gördüm onu. Sarıldım, dizlerimde uyudu. Yemin ederim!"

Alptekin kısık bir sesle, "Testin sonuçları yanlış olabilir mi?" diye sorduğunda bedenimi bir titreme aldı.

İnanmayacaklardı.

"Lütfen inan bana!" diye bağırdım. Kolunu tutup onu sarsıtım. Karşımda bir ölü vardı sanki. "Senin karın hiç ölmemiş! Acı çek diye yapmış! Bir gün değil, her gün öl istemiş! Yalvarırım inan bana!"

Ömer'in verdiği ilk tepki dudaklarının yukarı doğru kıvrılması oldu. Burnundan güler gibi bir ses çıkardı. Bu muydu tepkisi? "Bu kadar alçalacağını tahmin edememiştim," dedi, bıkkın bir şekilde. "Şimdi de böyle mi vurmayı deniyor?" Kafasını derbeder bir ifadeyle sağa sola salladı. "Benim karım yaşasa bunu bilirdim Eflâl. Üzgünüm."

Bilmedin işte! Bilemedin!

Sinirle ayağa kalktım. Zihnimde şimşekler çakıyordu sanki. Bu tepkileri alacağımı tahmin etmiş olsam da yine de kabul edemiyordum.

"Hayır işte! Bana inanmayacağınızı biliyordu. Bu da onun oyunu! Beni kaçırdı çünkü Hale'yi yaşarken görmediğim için bir tek ben kandırılabilirdim! Anlamıyor musunuz?" diye bağırdım. Hepsine tek tek baktım. "Hepinizi kandırdı! Amacı da buydu! Sizinle oynuyor!" Karan ayağa kalkıp yanıma geldi.

Yüzünde dehşet ifadesi vardı. İnanmıyordu. Hatta delirmişim gibi bakıyordu bana. “Yemin ederim Hale’ydi o! Konuştum onunla! Yaşıyor, Karan! Onu bulamazsak her şeyin sonu gelecek!”

Ömer, “Eflâl,” dedi *yapma* der gibi.

“HAYIR! HAYIR HAYIR!” diye bağırdım. “Bana inanmak zorundasın! Hayır!”

Batuhan’ın, “Sinir krizi geçiriyor,” dediğini işittiğim sırada Karan beni kendine doğru çekip hareket edemeyeceğim bir şekilde bana sarıldı.

Ondan uzaklaşmaya çalışınca, “Sakin ol güzelim. Çırpınma, sakin olmaya çalış,” deyip beni daha sıkı sardı. “Sakinleş, öyle konuşalım.”

“Ben sakinim!” diye yüksek sesle konuştum. “Bunun yaşanacağını biliyordu! Onu tanımıyor musunuz? Yıllardır bunu planlamış!” Alptekin’in endişe dolu bakışlarını görünce elimi ona doğru uzattım. “Hepinizden nefret ediyor! Senin de hayatına biri girse ona da aynısını yapacakmış! Psikopat o! Bana nasıl inanmazsınız?!” dedim ağlamalarımın arasından.

Karan’ın kollarında çırpınıyordum ama o beni bırakmıyordu. Sakin olmamı söylüyordu ama ben Hale’yi düşündükçe delirecek gibi oluyordum.

Onu bulamazsak canına kıyacaktı.

Onları ikna edemezsem ölecekti.

Bir kez daha.

“Karan, yukarı çıkar istersen,” dedi Ömer. Sesinden anlam çıkaramayacak kadar yüksek bir nabızdaydım. Tek bildiğim bir parça bile olsun bana inanmıyor oluşuydu. “Bir kere daha test yapsınlar. Kafasını karıştırmak için bir şey vermiş olabilirler.”

Hale solup gidecekti.

“Bırak beni!” deyip Karan’ın kollarına tırnaklarımı batırdım. “Ömer’i ikna etmem lazım. Yoksa Hale ölecek! Karan, bırak beni! BIRAK!”

Tüm vücudumla beni bıraksın diye çırpınıyordum. Bacaklarına tekme atıyor, kollarını çiziyor, onu itmeye çalışıyordum ama nafileydi. Benden güçlüydü ve beni sıkıca tutuyordu.

Karan, "Ne saçmalıyorsun Lâl, dur lütfen!" dedi. "İstmeden canını yakacağım. Dur!"

Ömer ayağa kalkıp yanıma gelene kadar debelenmeye devam ettim. Bana merhametle bakıyordu. Yüzümü elleri arasına alıp gözyaşlarımı sildi. Sakin bir sesle, "Seni kandırmış, Effâl. Bir kere ölen bir daha ölemez," dedi. İhtimal bile vermiyordu. "Özür dilerim sana bunu yaşattığımız için. Lütfen ağlama."

Hıçkırıldım. "İnanmazsan öldürecek kendini, Ömer. Onu bulacağına inanıyor." Kafasını sağa sola salladı. "N'olur inan bana!" dedim bir umut. "Kokusunu almadın mı? Unuttun mu onun kokusunu? O zaman neden öyle baktın bana? Sen de anladın!"

Yutkundum. "Koku taklit edilir. Sana..."

"Hayır!" diye bağırdım. Boğazım acıyordu ama kalbim kadar değil. "Dizlerimde uyuttum ya ben onu! *Ömer beni bulur*, dedi! O sana inandı!"

Elimi tutup kalbinin üstüne yasladı. Acı bir tebessüm etti. "Nerede olduğunu biliyorum. O burada," dedi. "Benim canımı yakmak için seni kullanıyor. Karımı kollarımda kaybettim ben. Hale yaşasaydı bunu bilmez miydim?" Ağlamalarımın arasından ona cevap veremedim. Nefesim tıkanıyordu. "Lütfen hırpalama kendini. Ağlama n'olursun."

Olmayacaktı. Onu ikna edemeyecektim.

Omuzlarım düştü. "Lütfen..." diyebilirdim sadece.

Dudaklarını alnıma bastırdı. "Uyandığında her şey yoluna girmiş olacak. Ve biz seninle Hale'yi görmeye gideceğiz. Tamam mı?"

Bu noktada gözüm döndü.

"Hale orada değil!" diye bağırdım. O kadar yüksek bir sesle bağırdım ki Ömer ürkerek bir adım geri gitti. "HALE YAŞIYOR!"

Ve tekrar Karan'ın kollarından kurtulmaya çalıştım. Durmadan tekrar ettiğim, "Hale yaşıyor," cümlesi onlar için bir anlam ifade etmiyordu. Dehşete kapılmış bir şekilde bana bakmaya devam ediyorlardı.

Karan beni tek hamlede kucağıma alıp ona vurmalarımı görmezden gelerek odaya çıkarana kadar aynı şekilde bağırmaya devam ettim. Hale yaşıyordu. Ve benim yüzümden ölecekti. Bana inanmak zorundaydılar.

Beni yatağa yatırma çabalarına karşı gelmeye çalıştım ama Karan'ı bile alt edememişken, bacaklarımı tutan Alptekin ve Arif'le baş etmem çok zordu.

Hale'nin tek çıkar yolu bendim. Beni bırakmaları gerekiyordu. Delirmemiştim. İlacın etkisinde değildim. Kandırılmamıştım. Hale ölecekti. Beni bırakmaları gerekiyordu.

Ne kadar debelendim bu esnada, ne kadar ağladım, bağır-dım bilmiyordum. Koluma batan iğneyi bile fark edememiştim. En son gördüğüm, Karan'ın edişe dolu gözleriydi. Kendini suç-luyordu. Bana inanmazsa ömrüm boyunca benim de kendimi suçlayacağım gibi.

Bilincimi yitirmeden, "Efdal," dediğimi duyup duymadıklarını bilmiyordum bile.

Ömer, "İyice araştırmadan haber vermeyecek. Bir daha arayıp meşgul etmeyelim adamı," dedi.

Karan, "Başlatma şimdi meşguliyetine! Onun işi bu!" diye çıktı. "Kızın hâlini görmüyor musun? Bir şey yaptıkları ortada!"

Uykuyla uyanıklık arasındaydım. Karanlığa doğru çekilmek üzereydim ama beni uyanık tutan, göğsümdeki ağrıydı. Bu yüzden onların sesine tutunarak gözlerimi aralamaya çalışıyordum.

Rüyamda Hale'yi görmüştüm. O beyaz elbisesiyle karşımda durup bana gülümsemişti. *Senin suçun değil*, demişti ama ben yine de bu yükü üstümden atamıyordum.

Ben onunla elbet bir şekilde kavuşacağım. Ya bu dünyada ya da öbür dünyada. Sen elinden geleni yaptın. Bırak, kader şekillendirsin yolumuzu.

“Görüyorum ulan görüyorum. Ne yapacağını şaşırmış pezevenk! Kırk yıl düşünsem böyle bir hinlik aklıma gelmez,” dedi Ömer. Göğsüm daha fazla sıkıştı. “Hale yaşıyor ne demek? Buna inanmayacağımızı biliyor. Kıza ne gösterdiyse...” Okkalı bir küfür savurdu.

Karan, “Lâl'i kandırabilir ama bunu yapması için bir neden yok. Neden kaçırırsın? Hale yaşıyor demek için mi? Aklın alıyor mu bunu?” diye sorduktan sonra yatak hareket etti, ayağa kalktığını anladım. Biraz sonra odanın diğer tarafında bir çakmak sesi duydum. Düşünceli bir sesle, “Bu işin içinde başka bir şey var,” dedi.

Ömer ofladı. “Onun saçma sapan bir nedeni vardır illaki. Benim bir şekilde ikna olup perişan olacağımı düşünmüş olabilir. Ne bileyim! Vardır boktan bir nedeni!”

Kısa süreli bir sessizlik oldu, kendimi zorlayarak gözlerimi açmaya çalıştım. Günlerdir aldığım ilaçlar yüzünden sersem bir hâldeydim. Ama üzerimdeki sorumluluk kendime gelmeme yardımcı oluyordu.

Uyanacağımı anlayan Karan, “Lâl?” diyerek yanıma doğru geldi. Oturduğu için yatak çöktü ve ben ona doğru yaklaştım. Yanağımı hafifçe okşadı. Yumuşak bir sesle, “Güzelim?” dedi.

Başım ağrıyordu. Bu yüzden suratımı buruşturarak gözlerimi araladım. Son günlerde uyutulduğum anlar hariç doğru düzgün uyuyamamıştım. Bütün dengem altüst olmuştu.

Ömer de sağ tarafımda ayakta durmuş, bana bakıyordu. İkisinin de söylediğim şeyden etkilenmediğini gördüm. Hale'yle ilgili tek bir şüpheleri yoktu. Tek endişeleri benim iyi olup olmamamdı.

Bana ciddi sorunlarım varmış gibi bakıyorlardı. Akıl hastalığı teşhisi konulmuştu da benim mi haberim yoktu? Bu kadar mı imkânsızdı söylediklerim?

Ben iyiydim. Ama Hale'nin içindeki umutlar yerle bir olmandan onu bulamazsak ben dâhil kimsenin yüzü gülmeyecekti bir daha.

Sakin olmaya çalıştım. Yoksa benim delirdiğimi düşüneceklerdi. Onları ikna etmek istiyorsam olanları en baştan anlatmalıydım. İlacın etkisinden de olsa gerek zihnim berrak bir su gibiydi. Yine endişe doluydum ama endişem su yüzüne çıkamıyordu.

“Günaydın,” dedim dalga geçer gibi. Hatta gülümsedim. Normal bir olay yaşamış gibi davranmak isteyerek doğruldum. “Artık uyumak istemiyorum. Bu uykular beni sersem yapıyor,” diye mırıldandım. Elimi karnıma koydum. “Bir de acıktım. Beraber yemek yiyelim mi?”

Aşağıda gerçekten dehşete kapıldıklarını görmüştüm ama şimdi daha endişeli bakıyorlardı.

Sanırım normal gibi değil de deli gibi görünüyordum.

“Yeriz tabii,” dedi Karan. Kafasının allak bullak olduğunu görebiliyordum. Ömer’le kısa bir an bakıştılar. “Ne yemek istersin?”

Gözlerimi Ömer’e çevirdim. “Hale demişti ki, ‘Seni aç gönderirsem Efdal kızar bana.’ Ve ben çok açım. Efdal’i tanıyanınız var mı? Gelsin de kızsın,” diye sanki dünyanın en normal olayından bahsediyormuş gibi konuştum.

Efdal kim ise Ömer’in göz bebekleri büyüdü. “Sen bu ismi nereden biliyorsun?”

“Hale söyledi dedim ya,” dedim.

Karan ellerini önce boynuma koydu, oradan da yanaklarına çıkardı. Gözlerimin içine bakıp sıcak bir şekilde gülümsedi. İnanmış mıydı?

Yanağımı okşarken, “Güzelim benim, güzel sevgilim,” dedi. Kalbim ağzımda atıyordu. “Soner de bu ismi biliyordu. Onun söylemiş olma ihtimali var mı?” Yorgun hareketlerle ellerini itmeye çalıştım. Beni durdurup, “Bak, lütfen sakın olmaya çalış,” dedi. “Ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Aslında o söylemiş tir ama Hale söyledi diye seni kandırmıştır.”

Ellerini uzaklaştırıp kafamı geriye doğru attım. Üstüne bastırarak, “Hale söyledi!” dedim.

Ömer’in sinirli bir şeyler homurdandığını duydum. Siniri bana değildi. Soner’in ne kadar aşağılık olduğundan bahsediyordu.

Biraz sonra, “Karım öldü benim, Eflâl. Bunu kanıtlamak için elimden bir şey gelmez ama öldü benim karım,” dedi. Kafamı kaldırıp gözlerine baktım. Gerçek anlamda çok üzgün görünüyordu. “Bunu daha kaç kere söyleyeceğim, bilmiyorum. Ve inan bana bu beni gerçekten yaralıyor. Lütfen bana bunu yapmasına izin verme.”

Söyleyeceğim şey onu daha da yaralayacaktı.

“O zaman mezarını aç. Karın orada değil,” dedim.

Sakinleştiricinin etkisinden olsa gerek, hem çok sakindim hem de düşündüklerimi tartamıyordum.

Ömer’in ilk defa bana öfkeyle baktığını görüp buna kafamı takamayacak kadar sakindim üstelik.

“Lâl!” dedi Karan. Kızgın ve ayıplar gibi bakıyordu. “Sakın bir daha böyle bir şey söyleme.”

“Açıp baksanız orada olmadığını görürsünüz,” dedim.

Ömer ellerini yumruk yaptı. Kasılan çenesinden dişlerini sıkıldığını anladım. “Sen benim kardeşimsin. Kalbini kırmak, isteyeceğim en son şey ama bu senin söyleyebileceğin bir cümle değil.” Yanlış bir şey söylememek için tane tane konuşuyordu. Gözlerini sıkıca yumup açtı. “Lütfen haddin olmayan konularda fikir sunma. Ben bir pezevenğin oyunu yüzünden karımın anısına saygısızlık etmem!”

“Ömer...” dedim ama konuşmama fırsat vermedi.

“Sen kendine geldiğinde konuşuruz. Bu şekilde devam ederssek birbirimizin yüzüne bakacak yüzüm kalmaz,” dedi. Karan’a gözüyle bir şey anlatmak ister gibi baktıktan sonra öfkeli adımlarla odadan çıktı.

Ben Hale’nin orada yatmadığını bildiğim için gayet rahat konuşabiliyordum. Onlar bana inanmadıkları için sinirleniyorlardı. Ben de kandırıldığımı düşündükleri için onlara sinirleniyordum.

Soner sanırım içimizden en salak olanı seçmekle doğru yapmıştı.

Bu gidişle ben onları ikna etmeyi geçtim, onlarla ayrı düşecektim.

Karan sağ tarafımdaki masaya kalçasını yaslamış, kollarını göğsünde bağlamış bir şekilde durarak bana bakıyordu. Sanki karşısında bir hasta vardı.

Ona ters ters baktım. “Bana böyle bakma!” dedim. Toparlanıp ifadesini değiştirdi. “Kanımda bir şey çıkmamasına rağmen bana inanmıyorsunuz.” Kafamı *peki* der gibi salladım. “Böyle bir konuda kandırılacak kadar salak olarak görüyorsunuz beni. Tamam! Salak olsam bile bu konuda kandırılmam!” dedim üstüne basa basa.

“Öyle bir şey demedim,” dedi.

“O şekilde bakıyorsun,” dedim.

“Özür dilerim. Sadece neler olduğunu anlamaya çalışıyorum,” deyip sigarasını yaktı. Gözlerini benden bir saniye bile ayırmıyordu. Yatıştırıcı bir sesle, “Olanları en başından anlatmak ister misin?” diye sordu.

Hem isterdim hem istemezdim. İnanacaksa anlatmak istiyordum, inanmayacaksa da inanması için ne yapmam gerektiğini söylemesi gerekiyordu.

Yüzümü sıvazladım.

“Anlatırım ama herkese ayrı ayrı anlatacak mecalim yok.” Üzgün bir şekilde gülümsedim. “Ömer’in yüzümü göresi yoktur ama...”

“Söylediğin şeyin onu ne kadar üzdüğünü görmüyor musun?” diye sordu. Kızarak sormamıştı bunu. Ama böyle bakacağına keşke kızsaydı. Sigarasından ardı ardına nefesler aldı. En az Ömer kadar etkilenmiş görünüyordu. “Ne demek mezarı açalım, Lâl? Ömer buna katlanabilir mi sanıyorsun?”

“Ben...” dedim ama devamını getiremedim.

Ömer’i üzmemek istemezdim. Ama bu yola baş koyduysam buna mecburdum.

Karan sigarasını bitirene kadar sessiz kaldık. Sonrasında yanıma gelip yatağın kenarına oturdu. Uykusuzluktan gözleri çökmüştü. Yine de yüzünden gülümsemeyi eksik etmedi.

Onu ne kadar çok sevdiğimi biliyor muydu? Onun için neler yapabileceğimden haberi var mıydı? Elbette yoktu. Hepsini zaman gösterecekti.

“Sana inanıyorum,” dediğinde, kalbim göğüs kafesimi delmek ister gibi atmaya başladı. “Sana ne gösterildiyse onu anlatıyorsun. Bu senin suçun değil. Ömer öfkелendi ama geçmiştiir şimdiye kadar.”

Kafamı ağır ağır sağa sola salladım. “Bilim kurgu filminde yaşamıyoruz. Beynime bir şeyler sokmadılar. Ben gerçekten Hale’yle konuştum.” Omuz silktilim. “Tamam, inanma. Ama ben asla vazgeçmeyeceğim.” Yüzüne doğru yaklaştım. Gözlerimi kısıp gözlerine dik dik baktım. “Neden, biliyor musun? Çünkü Hale’nin kaderi benim ellerimde!”

Sanki *Hale yaşıyor* dememişim de *beni öp* demişim gibi dudaklarıma kapanınca, şaşkınlıktan tepki veremedim.

Kısa ama hızlı öpücüğünden sonra uzaklaştığında ben aynı şekilde bakmaya devam ediyordum. Ani olan öpücük, yok edecek kadar az olan dengemi daha çok şaşırtmıştı.

Gözlerimin en derinine baktı. İşte şimdi gerçek bir gülümseme vardı yüzünde. Boğuk bir sesle, “Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok özledim,” dedi.

Bu sefer ben öptüm onu. Bütün duygularımı bıraktım dudaklarına. Sinirimi, öfkemi, korkularımı, endişelerimi alsın isteyerek öptüm. Onda yatışayım istedim.

Öpüşlerimin arasından, "Bana inan," dedim. "Lütfen sevgilim, inan bana."

Çenemi kavrayıp dudaklarımı sıkıştırdıktan sonra birkaç defa daha öptü. "Neler olduğunu bulacağıma söz veriyorum," dedi.

Uzaklaşıp ofladım. "Karşında bir salak var gibi hissediyorsun, değil mi?" dedim. Gülümsedi. Kaşlarını kaldırarak, "Öyle mi dedim?!" dedim.

"Gülü seven dikenine katlanırmış sevgilim," deyip ayağa kalktı. Tutmam için elini uzattı. *Küfretmeden küfretti adam.* "Aşağı inelim hadi."

Konuyu değiştirmiş olsa da üstelemedim. Ben de aynı şeyleri yaşasam ona bu şekilde bakabilirdim. Hak veriyordum. Hale'nin yaşadığına inanmaları çok zordu. Yine de bana güvenmeliydiler. Kandırılmamıştım!

Omzumda Karan'ın kolu, aşağı indiğimde diğerlerini aynı yerlerinde otururken buldum.

Hepsi bize delirmişiz gibi bakıyor. Hoş, pek de normal sayılmayız.

Onlara gözlerimi büyüterek bakıp, "Ben iyiyim," dedim. "Bana inanmıyor oluşunuz beni deli yapmaz. Şöyle bakmaktan vazgeçin!" Masanın yanına geldim, yemekler hazırlanmıştı. Züleyha teyzeye teşekkür ettikten sonra arkamı döndüm. Hâlâ aynı şekilde bakmaya devam ediyorlardı. Ayağımı yere vurdum. "Deli değilim ben!"

Arif kendini toparlayan ilk kişi oldu. "Esağfurullah, yenge. Sadece kafanın karıştırıldığını düşündük," dedi hızlıca.

Bıkkın bir nefes verdim. Çok fazla film izlemişlerdi. Hale'nin yaşıyor olması da sadece filmlerde olurdu ama gerçekte işte.

Onları ikna edebilmek için ne yapmam gerekiyordu?

Bir anda beynimde bir şimşek çaktı. Gerçekten kandırılmışım, değil mi? Bunu kabul edemezdim.

Düşüncelerimi geçiştirmek isteyerek elimi havada salladım. Hepsinin bakışları bende olduğu için bu hareketimi gördüler ve bana daha da garip bir şekilde bakmaya başladılar.

Sanırım battı balık gerçekten yan gidiyordu.

Hepimiz masada yer bulduk fakat bir kişi eksikti. Ömeryoktu. Muhtemelen dışarıda sigara içiyordu. Gidip gönlünü almak istiyordum. Fakat yine aynı şeyleri söyleyeceğim için bir sonuca varamayacağımızı da biliyordum. Bu yüzden önce buradakilere anlatıp onları ikna etmekle başlasam daha iyi olurdu.

Masada sadece çatal bıçak sesleri hâkimdi. Midem iyi olmadığı için çok fazla baharatlı olmayan şeyler yemeye çalışıyordum. Herkesin bakışları bende olduğu için yemekte zorlansam da aklıgım yavaş yavaş dinmeye başladığı için zihnim aydınlanıyordu.

Biraz sonra boğazıma oturan lokmanın nedeni Hale'nin umutla beklediğini hatırlamamdı.

Elimdeki çatalı yavaşça bırakıp arkama yaslandım. Bir yerden başlamam gerekiyordu. Aleyhime işleyen bir zaman vardı.

"Size her şeyi en başından anlatacağım," diye söze girdiğimde onların da yemek faslı bitmiş oldu. Yine başladık der gibi değil de gerçekten anlamak ister gibi bakıyorlardı. "Sadece inanmaya çalışarak dinleyin beni. Tek isteğim bu."

Telefonuma gelen videodan bahsederek başladım anlatmaya. Ömerlerin tehlikede olduğunu, onların canıyla tehdit edildiğini anlattım. Sonra Hale'nin videoda söylediklerini anlattım. Başka çarem olmadığına ikna olsunlar istedim.

Hale'den bahsettiğim her saniye hepsinin bakışlarındaki ikilemi görebiliyordum. İnanmak istiyorlardı ama bunu yapamıyorlardı. Onlara göre bana oynanan bir kurguyu anlatıyordum.

Bolu’da o evde uyanışımı ve Hale’yi karşımda görüşümü anlattım. Soner’in planlarından bahsettim. Bana inanmayacakları için Hale’nin kendi canına kıyacağını söyledim.

Sonra uzun uzun Hale’yi anlattım. Saçlarını, gözlerini, konuşmasını, ses tonunu, onlardan bahsederken bakışlarındaki o ifadeyi, yıllardır bekleyişini, umutlarını... Hepsini bir bir anlattım.

Ara ara sessiz bir şekilde ağladım da.

Anlatırken tekrar yaşadım aynı şeyleri. Yine aynı çaresizlikle doldum.

Hepsi dikkatle ve sessizce dinledi beni. Yeri geldi şaşırdılar yeri geldi hayret ettiler yeri geldi sinirlendiler. Ama hiçbir şekilde Hale’nin yaşadığına ikna olmadıklarını gözlerinde gördüm.

İkna edemedim.

“Beni bekliyor,” dedim. Son cümlelerim bunlardı. “Son umudu benim. Bunca yıldır ondan haberiniz olsun diye beklemiş. Şimdi...” Omuzlarımı indirip kaldırdım. Zordu bunu söylemek. “Bitirecek her şeyi.”

Onların sessizliğini bozan ilk kişi Karan’dı. Beni gözünü bile ırpmadan dinlemişti.

“İlk olarak, senin bu konuda herhangi bir suçun olmadığını anlamanı istiyorum. Sen burada en günahsız olansın Lâl. Üstünde garip bir sorumluluk varmış gibi hissettiğini görebiliyorum. Ama bunu kendine yapma,” dedi. Elimi tuttu. “Söylediklerinin hepsi mantık çerçevesine oturuyor. Ama Hale öldü, sevgilim. Gözlerimizin önünde öldü hem de.”

Alptekin şüpheyle, “Neden böyle bir şey yapsın ki?” diye sorunca, bakışlarım onu buldu. Çenesini kaşıdı. “Sana inanmayacağımızı düşünmesi çok normal. Ama tamam, inanmadık, bu olay kapandı gitti. Eline ne geçecek bunu yapınca?”

Yerimde hızlıca doğruldum. “Ben de onu diyorum işte!”

“Hale yengem yaşıyor diyelim,” diye devam edince içimde umut doğdu. “Ve onu yıllardır *senin yaşadığını söyleyeceğim* diye oyaladı. Seni kaçırıp bunu sana göstermesi çok mantıklı. Çünkü sen onu yaşarken görmedin.” Kafamı *evet* der gibi hızlıca salladım. “Hem Hale yengemin istediğini yapıp yaşadığını söylemiş oluyor hem seni kaçırıp bize kendini kanıtlamaya çalışıyor hem de yengemi yine bizden uzaklara götürüyor. Hepsi çok mantıklı!”

Umutla, “Bana inanıyor musun?” diye sordum.

Hafifçe tebessüm etti. “Hepsi mantıklı ama gözlerimin önünde öldü, Ef. Bunu nasıl açıklayacaksın?”

“Bunu da planlamış! Hale nasıl yaptığını bilmiyor, söylememiş ona. Ama size bu kadar düşmanken bunu yapmak çok da zor olmasa gerek!” dedim.

Konuşmanın en başından beri yok sandığım ama arka taraftan konuşarak beni dinlediğini belli eden Ömer’in sesini duyunca tüylerim diken diken oldu.

“Bunu söylemek bile o kadar saçma geliyor ki... Yine de söylemeden duramayacağım,” dediğinde kafamı çevirip ona baktım. Elindeki içki bardağını bana doğru kaldırdı. Dağılmış görünüyordu. Onu böyle görmenin bende hissettirdiklerini tarif bile edemezdim. “Hale neden o olduğunu anlayacağımız bir şey söylemedi sana? O zaman bu kadar karmaşaya gerek kalmazdı.”

“Çünkü...” dedim ama sözümü kesti.

“Çünkü o Hale değildi ve sadece Soner’in bildiği kadarını biliyordu. Bunu anlamak çok mu zor Eflâl?” derken sesinde kızgın bir ton vardı. İçkinin de etkisiyle daha da sinirlenmiş görünüyordu.

Ayağa kalkıp masanın yanına geçtim. Kollarımı iki yana açıp hızlıca indirdim. “Söyleyemezdi çünkü Soner buna izin vermiyordu. Her yerde bizi dinliyordu. Eğer söylerse bana zarar vermekle tehdit etti. Nasıl söylesin?”

Ömer alayla güldü. “Her şeyi de düşünmüş...”

“Geldiğimden beri bunu söylüyorum! Her şeyi planlamış ki onu öldü sanıyorsunuz!”

O da ayağa kalktı ve karşıma geçti. “Ben sakın bir adamım ama bunu söyleyerek beni sinirlendiriyorsun! Lütfen bana da kendine de bunu daha fazla yapma!” diye âdeta bir sinir harbiyle konuştu.

Karan ikimizin arasına girdi. “İkiniz de sakın olun!” dedi otoriter bir sesle. “Ne olduğunu anlamadan birbirinizin kalbini kırmayın. Belli ki oturmayan taşlar var.”

Sinirle güldüm. Parmagımla Ömer’i işaret ettim. “O senin onu bulacağına inanmıştı. Sana güvenmişti! Ama sen...”

Ömer elindeki bardağı masaya sertçe bıraktı. “Ben ne ya? Ben ne?!” Beni kollarımdan tutup yüzüme doğru eğildi. “Sana canımı veririm. Sık kafana de, şu dakika sıkayım. Ama böyle şeyler söyleyerek aramızı bozuyorsun! Hale öldü! Benim karım, benim kollarımda öldü! O gördüğün, Hale değildi!” Gözleri, karısı gibi acıyla bakıyordu. Sesini alçalttı. “Yapma minik kuş,” dedi yalvarır gibi. “Daha da batarım dibe. Bu sefer tutunacak dalım da kalmaz.”

Gözlerimden akan yaşa engel olamadım. “Lütfen Ömer. Son çaresi benim. Bana inan, lütfen!”

Karan beni uzaklaştırmak için elimden tuttu. “Yine gerilmeyi istemiyorum. Sonra yine konuşuruz,” deyip Ömer’e kafasıyla işaret yaptı. “Sen de çok içme. Yeter bu kadar.”

Yüzümü elimle kapatıp sakın kalmaya çalıştım. Ömer’in uzaklaşan adım seslerini duyuyordum. Aklıma gelen, Hale’nin en son söyledikleriydi.

“Demişti ki, Ömer’e söyle, beni bulamazsa Aden ile beraber onu da kalbimde uyutuyor olacağım. Üzülmesin, bu sefer geç kalmıştım yaşayacağım,” dedim ve adım sesleri durdu. Biçare bir şekilde, “Onu yüzüstü mü bırakacaksın?” diye sordum.

Ömer, “Ne dedin sen?” dedi. Elimi yüzümden çektiğimde hızla bana doğru geldiğini gördüm.

Masadaki herkes bir anda ayağa kalktı. Karan elini uzatıp Ömer'i durdurdu. İkimizin arasına etten bir duvar ördü. Ömer bu harekete şaşırdı, hatta yıkıldı da. "Bıraksana lan! Kıza bir şey mi yapacağım? Delirdin mi?! Karan çek şu elini!"

Ömer'in gözlerinden çıkan alevi gören Karan, "Saçmalama. Sakinleş bir önce," dedi. Beni biraz daha geriye doğru çekti. "Alkol aldın, nabzın yüksek. Bir şey yapacağından değil. Gerilme-yelim daha fazla," dese de önümden çekilmiyordu.

Ömer, "Başlatma şimdi eline koluna!" dese de daha da yaklaşmadı. Direkt olarak bana bakıyordu. "Ne dedin Eflâl? Bir daha söyler misin?" dedi sakın olmaya çalışarak. Göğsü öylesine şiddetle inip kalkıyordu ki gördüğümün yanılsama olduğunu sandım.

Söylediğimi bir kere daha tekrar ettim ama bu sefer sesim titriyordu.

Ömer kafasını elleri arasına aldı. Gözleri irileşmiş, dudakları aralanmıştı. Sinir krizi mi geçiriyordu yoksa şoka mı girmişti, anlayamıyordum.

Alptekin, "Aden kim?" diye sordu.

Bilmiyordum.

Ömer'in bir anda dizlerinin bağının çözüldüğünü görünce nefesim kesildi. Düşecek oldu ama Karan'la Arif onu tuttu. Gözlerinden yaşlar boşalıyordu. Bana bakıyordu ama başkasını görüyor gibiydi.

İnanmış mıydı? Hiçbir şeyi idrak edemiyordum. Hareketsiz bir şekilde duruyordum. Elim ayağım buz kesilmişti.

"O isim," dedi Ömer. Tutmasalar yıkılacaktı. Sesi gibi elleri de titriyordu. "O isim kızımın ismiydi. Sadece Hale'yle benim bildiğim, kızımızın ismi. Cennet bahçemizin ismi." Delirmiş, aynı zamanda da ilk defa nefes alıyormuş gibi bakarken kafasını şükreder gibi yukarı doğru kaldırdı. "Hale," dedi sanki gerçekten ona sesleniyormuş gibi. Gözyaşları yanaklarından birer birer süzüldü. "Hale'm, yaşıyor musun?"

6. BÖLÜM

Yıkım ve Kabulleniş

Ölüm değil, yaşam sessizliğiymiş yaşıyanan.

Ya da gerçekleşmeyen ihtimallerin geç de olsa gerçekleşmesine dair olan umudun sessizliğiymiş.

Belki de ben artık kafamı toplayamıyordum.

Karan'la Arif, Ömer'i kollarından tutup koltuğa doğru götürürken hepimiz peşlerinden gittik. Ömer sessiz gözyaşları dökmekten başka bir şey yapmıyordu. Gerçekten inanmış mıydı, emin olamıyordum. Alkolün etkisinde olduğu için verdiği tepkiler kendini sorgulatıyordu.

İlk konuşan Karan oldu. "Biriniz su getirsin. Bir de kahve yapmalarını söyleyin," deyince, Batuhan dediğini yapmak için salondan çıktı.

Onunla göz göze gelince anladım ki ikimiz de bir felaketin kıyısında olduğumuzu biliyorduk. Buraya kadar neler yapmam gerektiğinden az çok emindim. Fakat şimdi ne olacaktı?

Nereden başlayacaktık? Yıllardır süren ama bizim birkaç gündür dâhil olduğumuz bir savaşta, gerideydik. Ne cephemiz vardı ne de cephanemiz. Bir aradaydık, hep beraberdik. Bunun yeteceğine inanmak istiyordum.

Ömer yanaklarını elinin tersiyle silince bakışlarım ona değdi. O da bana bakıyordu. Eliyle işaret edip beni yanına çağırıdı. Adım atmadan önce durup Karan'a baktım. Onun gözleriyle verdiği onayla beraber Ömer'in yanına yaklaştım.

Kısık bir sesle, "İyi misin?" diye sorduğumda, ağlamaklı bir şekilde güldü.

"Sanırım bir rüyanın içindeyim," diye cevap verdi. Derin bir nefes aldı. "Her ihtimali düşünmüştüm ama bunun hiçbir ihtimali yoktu." Yanına oturmam için eliyle koltuğa vurunca, usulca oturdum. Yüzümü dikkatle inceledi. Tekrar ağlayacak gibi duruyordu. "Rüyanın içinde miyim Eflâl?"

Yutkundum. Rüya mıydı kâbus muydu, zaman gösterecekti.

"Her şey gerçektir Ömer. Kaç defa söylemem gerekiyor, inandın mı bilmiyorum ama..."

Cümlemi o tamamladı. Mucizeyi dile getirerek, "Hale yaşıyor," dedi. Ama ömründen beş yıl, altı ay, yirmi yedi gün gitmiş gibi söyledi.

Neler hissettiğini tahmin bile edemezdim. Büyük bir çıkmazın içindeydi. Hale'nin yaşadığını söylerken bile bomboş gözlerle bakıyordu.

Onu ilk defa böyle görüyordum. Yıllardır boğulduğu denizden kafasını çıkarmış, ilk defa nefes alıyor gibi bakıyordu. Ama aynı zamanda da burada değil gibiydi. Kabul etmenin kıyılarındaki gezmesine neden olan ismi, Hale bilerek söylemişti. Soner'in bunu anlamamış olmasını diliyordum.

"Aden," dediğimde, Ömer yerinde doğruldu. "Ömer, seni hiçbir zaman üzmemek istemedim, istemem de. Bu ismi bana Hale söyledi. Hem de tam ben bayılmadan önce. Bilerek söyledi, senin anlayacağını biliyordu. Bana inanıyorsun, değil mi?"

Ömer, "Ben ne yaşadığımı bilmiyorum," diye cevap verirken, Batuhan'ın uzattığı suyu hâlsiz bir hareketle alıp içti. "Belki de beynim bulandı. Ama o ismi bir ben biliyordum bir de Hale," dediğinde, gerçek olma ihtimaline tutunduğuna inandım.

Hale'yi görmemişti. Ne kadar değiştiğini, yorgun gözlerini, beyazlamış saçlarını bilmiyordu. Karşısında eski Hale'yi bulacağını sandığı için dualar ettiğini biliyordum.

Alptekin'in, "Bu mümkün olamaz," demesi, daha biraz önce sönmüş olan ateşi tekrar harladı. Reddederek kafasını sağa sola salladı. "Abim ne dediğini bilmiyor, belli ki kafası karışmış. O, gözlerimizin önünde öldü. Olamaz böyle bir şey!" Sesini yükseltti. "Olamaz!"

Karan onu, "Sakin ol Alptekin," diyerek uyardı. Herkes gibi onun da kafası karışmış görünüyordu. "Neler olduğunu öğrenene kadar herkes sakın olsun. Ortada büyük bir oyun döndüğü aşikâr. Adi herifin amacı bizi birbirimize düşürmek."

İnanmıyordu.

"Abi baksana, kandırıyor bizi! Hale yengem yaşasa bilmez miydik? Kaç sene oldu? Bir ismi bildiler diye bu, yaşıyor demek mi? Ef'i kandırmışlar!" dedi Alptekin.

Artık saymayı bıraktığım, kim bilir kaçınıcı kez, "Hale yaşıyor," dedim.

Karan ne yapacağını bilemez gibi yüzünü sıvazladı. "Lâl, lütfen şunu söylemekten vazgeç." Kahvenin geldiğini görünce, "Ömer ayılsın bir, sonra söylemeye devam edersin," dedi.

Dediğine aldırmadan Ömer'in elini tuttum. Bomboş baksa da yüzünde çok hafif bir tebessüm vardı. "Hale'nin kokusunu almıştın, değil mi? Bunu nasıl açıklayacaklar Ömer?" Elini daha sıkı tuttum. "Biliyorum çok zor hatta imkânsız geliyor. Ama o seni bekliyor. Bir şeyler için geç olmadan bana inan, lütfen."

Tepki vermedi. Karşımda bir duvar varmış gibi öylece durdu. Kaldırması elbette zordu, biliyordum ama böylece durması normal gelmiyordu. Şokta mıydı?

"Kızım?" diye sordu. Dudaklarımı içeriden dişleyip kafamı sağa sola salladım. Omuzları yavaşça aşağı doğru düştü. Acı bir tebessüm yayıldı yüzüne. "Bir hayaldi sadece."

"Ama Hale yaşıyor. Tek başına atlatmış bütün sıkıntıları. Onun neler yaşadığını..." diye başladığım sözü Batuhan kesti.

"Eflâl, bence de üstüne gitme," dedi. "Tamam anlıyorum, senin de yaşadıkların kolay değildi ama biraz zaman vermelisin."

Ona hak verip yavaşça ayağa kalktım. Ömer iyi görünmüyordu. Bir anda üstüne gitmek doğru olmazdı. Zamanla anlayacağını, gerçekten inanacağını biliyordum.

Ömer dâhil hepsinin bakışları bendeydi. Kaderin iplerini elimde hissediyordum. Bu yüzden kalbimde esen rüzgârın beni sarsmasına izin vermeden dik durup öyle konuştum.

"Son kez söylüyorum. Hale yaşıyor ve ben ona bir söz verdim. Onu bulamazsam, bu sefer yıllar önce yaşadığını düşündüğümüz şeyi gerçekten yaşayacak. Ben elimden geleni yapacağım!" Bakışlarım onların allak bullak olan yüzlerine değdi. "Bunu kabul etmeniz zaman alacak gibi görünüyor. Siz bana yardım etmezseniz onu bulamam. O yüzden size süre tanıyorum. O zamana kadar biraz dinleneceğim." Ömer'e baktım. Duygularımı bastırmaya çalıştım. "Ne zaman dinlemeye hazır olursan, sana onu anlatmaya hazırım. Hale'nin yüzünü, sana anlatmak için dakikalarca inceledim."

Ömer nefesini tutmuş, ne yaşıyorsa idrak edemiyormuş gibi görünüyordu.

"Gerçeğe döndüğünüzde beni uyandırırınız," deyip onları karmaşık bir hâlde bırakarak odamın yolunu tuttum.

Sırtımı yasladığım sandalye, hafifçe sallandığım için garip sesler çıkarıyordu. Düşüncelerimi bastırmama neden olan bu sese minnettardım. Yoksa Karan'ın karşımda oturup dümdüz bir ifa-deyle duvarı izlemesi, içinde bulunduğum durumda beni daha da çıkmaza sürüklüyordu.

Dediğimi yapmış, uyuyup uyanmıştım. Karan'ın uykumdayken ara ara yanıma gelip saçlarımı öptüğünü hayal meyal hatırlıyordum. Öyle kötü rüyalar görmüştüm ki onun varlığını hissetmesem dudağımda bir sürü uçukla uyanacağımı biliyordum.

Uyanır uyanmaz duş almış, üstümü değiştirmiş ve aşağı inmiştim. Alptekin'i salonda beni beklerken bulmuştum. Karanların bahçedeki küçük evde olduğunu, kendisinin de oraya gideceğini, abisi istediği için benim yanımda kaldığını söyleyince ona minnetle gülümsemiştim.

Aradan saatler geçmişti ama Patron ve yavruları dışında başka kimseyi görmemiştim.

Ömer nasıldı, durumu kabul edebilmiş miydi, diğerleri ikna olmuş muydu, Hale'yi aramak için bir şey yapacaklar mıydı, yapacaklarsa ne zaman yapacaklardı, hepsi muammaydı.

Yukarı çıkacağım sırada abim gelmişti. Bana sadece sarılmış, nasıl olduğumu sormuş ve alelacele Karanların yanına gitmişti. O evde neler olduğunu merak etsem de odaya gelmiş ve şu an üstünde oturduğum sandalyeye oturup sallanmaya başlamıştım.

Evet, kafayı yememek için.

Biraz sonra Karan odaya girmişti. Hemen yanıma gelip alınma küçük bir buse kondurduktan sonra başucuma bıraktığı notu görüp görmediğimi sormuştu. Ne notu görmüştüm ne de notta yazan diğer evde olduklarına dair bilgiyi. Hiçbiri umurumda da değildi. Bana inanıyorlar mıydı, bunu öğrenmek istiyordum.

Ama Karan hiçbir şey söylemeden banyonun yolunu tutmuştu. Aradan geçen yirmi dakikadan sonra duştan çıkıp yatağa oturmuştu. Ve hâlâ aynı şekilde oturmaya devam ediyordu.

Her şeyi mahvetmiş olmaktan deli gibi korkuyordum.

“Yanıma gelir misin?” diye seslenmesiyle odadaki sessizlik dağıldı. Ayaklarım ona itaat ederek, dediğini yaptı. O uzanır pozisyona geçince, yanına uzanıp kafamı göğsüne yasladım. Sanık hiç yakın değilmişim gibi beni biraz daha kendine doğru çekti. Kulağım kalbinin tam üstündeydi. Bu sesi duymak şükürle dolmamı sağladı. İyice sarıldıktan sonra, “Beni anladın, değil mi?” diye sordu.

Neyden bahsettiğini bilmediğim için, “Ne konuda?” diye sordum.

“Bir daha ne sebeple olursa olsun, neyle tehdit edilirsən edil, gitmek yok,” dedi üstüne bastırarak. Korkusu hâlâ tazeydi. “Anlıyorum, yaşadığın garip bir olaydı. O yüzden bu seferlik makul bir şekilde karşılayabiliyorum. Ama bir daha benim başıma silah dayadıkları bir video bile gönderseler kendini tehlikeye atmaya caksın. Anladın mı?”

Kaşlarım olabildiğince çatıldı. “Ölmene göz mü yumacağım yani?” diye inanamayarak sordum.

Bedeninin kasıldığını hissediyordum. Sırtımda dolaşan elinin hareketi durdu. Sert bir nefes verdi. “Beni kurtarabileceğini sana düşündüren ne? Beni alt eden adamlar seni mi edemeyecek? Ya da sen geldin diye beni öldürmeyecekler mi? İkimizi birden öldürecekler!”

Kafamı kaldırıp gergin yüzüne baktım. “Böyle bir şey olduğu yok. Eğer ki olursa dediğini yapacağım, anladım,” dedim çünkü onu yatıştırmam gerekiyordu. Başına silah dayandığını görüp de kendi canımı düşünmemi bekleyemezdi. “Dediğin gibi, farklı bir durumdu o. Bunları değil de başka bir şeyi konuşmamız gerekmez mi?”

Yanağıma nazıkçe bastırıp başımı göğsüne tekrar yasladı. “Şimdi değil, sevgilim. Günlerdir ne yaşıyorum, bir ben bir Allah biliyor. Konuşacağız elbette. Zaten saatlerdir elli tane kişiyle konuştum. Biraz durayım istiyorum.” Saçlarımdan öptü. “Biraz huzur bulayım.”

Anlıyordum fakat içim içimi yiyordu.

“Ömer nasıl?” diye sordum.

“Uyusun diye ona belli etmeden uyku ilacı verdik. Birkaç saatir uyuyor ama ona da uyku denirse işte. Durmadan sıçırıyor, sayıklıyor...” Derin bir nefes verdi. “Allah sonumuzu hayır etsin.”

Bir şeylerin yeni başladığını sanıyordum ama öyle olmuyordu. Daha hiçbir şey başlayamamıştı. Zaman gerekiyordu, bolca zaman.

Parmaklarımı kolunda gezdirmeye başladım. “Bana inanıyor musun?” diye sormamla kendisini yan çevirmesi bir oldu. Sırtımı göğsüne bastırıp bana sıkıca sarıldıktan sonra enseme küçük bir öpücük kondurdu. “Karan?”

Biraz daha hareketlenip daha rahat bir şekilde daha da yayıldı ama beni hiç bırakmadı. “Hâlâ muallaktayım ve bunu konuşmak istemiyorum. Sen gittiğinden beri bir gram uyuyamadım. İzin ver, kollarımda olduğunu bilerek biraz gözlerimi kapatayım.”

Sessiz bir şekilde cevap verdim. Uzunca bir süre nefesinin düzene girmesini beklerken onun kokusu ve varlığının verdiği güvenle benim de gözlerim yavaşça kapandı. Hepimizin mutlu olduğu rüyalarla görmek istediğim ama rüyamda dahi başımızdan kara bulutlar yine eksik olmadı.

Daha önce bir cenaze evi görmemiştim. Annemle babamı kaybetmiştim ama o zaman bile tek başıyordum. Abimler dışında beni kimse teselli etmemişti. Bilmiyordum, küçüktüm. Onların arkasından Kuran okutmamıştım, 40'ları geldiğinde bir şey yapmamıştım, mezarlarına gidememiş, topraklarını sulayamamıştım.

Ben acımı hep kendim yaşamıştım. Bilmiyordum, kalabalık yas nasıl tutulur. Bilmiyordum, biri nasıl teselli edilir. Bilmiyordum, geçmişe nasıl çare olunur.

Bu da benim ayıbımdı.

Bu sebeple, şimdi cenaze evine benzeyen, bir ölüyü uğurluyormuş gibi duran bu evde ne yapacağımı da bilmiyordum. Ölenle ölünmüyordu elbette. Ama hayat öğretmişti ki öldüğü sanılan birinin, yıllar sonra yaşadığını öğrenince de pek yaşamıyordu.

Ömer uyku ilacıyla daldığı uykusundan uyanmıştı. Karşımda oturuyordu. Onun isteğiyle salonda yalnızdık ve baştan sona her şeyi tekrar anlatmamı istiyordu.

Yaşadığım şey onların yaşadıklarının yanında hiçbir şeydi. Ama ben bunlara alışık değildim. Tehdit edilmiş, kaçırılmış, gerçekleri öğrenmiş, bir kadının yaşam amacını sırtlanmış, sevdiklerimi ikna etmeye zorlanmış ve oldukça yıpranmıştım. Ömer'e iyi gelecekse, gerçekten inanacaksa tekrar tekrar anlatmaya da razıyım. Fakat her anlattığımda aynı şeyleri yeniden yaşıyordum. Üstelik hiçbirini atlatamamışken.

Tane tane anlatmaya başladım. İlk başta Hale'yi restoranda lavaboda gördüğümünden başlayınca, Ömer sözümü kesti.

"Detayları duydum Eflâl. Ben neler olduğunu bir daha dinlemek istemiyorum. Bana ondan bahset."

Yutkundum. "Bana inanıyor musun Ömer?"

Bu olaylar yaşanmadan önce de derbederdi. Ama şimdi tamamen başka görünüyordu. Dağınık saç ve sakalı, şişmiş gözleri ve elinden düşmeyen sigarasıyla bambaşka bir Ömer vardı.

Sigarasından derin bir nefes çekti. "O ismi bir ben biliyordum bir de Hale'm. Birbirimize söz vermiştik. Kızımız doğana kadar ismi kimseye açıklamayacaktık. Hale'nin sözünden döndüğünü hiç görmedim. Ben o gittikten sonra sözümü tutamam diye o ismi ağzıma bile almadım... Mevzu sana inanıp inanmamak değil. Hale yaşıyor olabilir mi? İnan bilmiyorum Eflâl. Ben onu kollarımda kaybettim. Tek bir isimle buna inanabilir miyim? Belki bir yerde ağzımızdan kaçırdık ve o it bir şekilde öğrendi, bilmiyorum." Omuz silkti. "Ben çok karışığım."

Ona doğru yaklaştım. "Yaşamasını ister miydin?"

Bu sorunun cevabı beni oldukça korkutuyordu.

Gözleri birkaç saniye daldı. “Bunu düşündüm. Bunu çok düşündüm,” dedi içli bir sesle. “Ben onu bir kere toprağa gömdüm. Acısını çektim, yokluğuyla cebelleştim. Yıllarca neler yaşadım, ne için sabretti, neye tutundu, nasıl dayandı... Düşününce bile nefesim kesiliyor.” Ona anlayışla baktım. “Yani bir şansım olsa yaşamasını istemezdim. Kendimi düşünecek olsam...” Kısa bir an durdu. “Bu konuda kendimi düşünemem. Eğer gördüğün o kadın benim karımsa onun için tüm dünyayla savaşırım. Tüm yaşadıklarını bir bir silerim, iyi olsun diye canım pahasına uğraşırım. Ama ben sevince bencil olamıyorum. O yattığı yerde uyuyor olsun, ben onun acısını çekmeye devam edeyim istiyorum.”

Bazı sevdaların karşısında kelimelerin gücü kalmazdı. Öyle bir â nın içindeydim.

Hale yaşıyordu. Fakat bu öyle bir yaşamaktı ki insan sevinse mi üzülse mi bilemiyordu. Bu yüzden Ömer’e hak veriyordum. Keşke yıllarca acı çekmeseydi de o gece bu dünyadaki görevi bitseydi.

Aradan geçen dakikalardan sonra, “Haklısın,” diyebilirdim. “Hem tamamen inanmakta hem de bunun gerçek olmasını istememekte.”

Üçüncüsünü yaktığı sigaradan üst üste nefesler alıp, izmariti küllükte söndürdü. “O adam beni mahvetmek için elinden geleni yapacak bir adam. Sana gerçek bir ipucu vermeyerek de beni kandırıyor olabilir. Bu da bir taktiği olabilir. Evet, benim mahvolmamı istiyor. İnansam da beter olacağım inanmasam da. Hale’nin yaşamadığına inanmamı sağladığı için bile Hale yaşıyor olabilir diye düşüneceğimi biliyor.” Kafası karışmış olacak ki kaşları çatıldı. “Sen ne demek istediğimi anlıyorsun.”

Anladığımı belli edercesine başımı salladım. “Ama Hale yaşıyor.”

Burukça gülümsedi. “Ama takdir edersin ki buna inanmam çok zor. Bu yüzden bana o isimden başka şeyler vermek lazım.”

Yerimde rahatsızca kıvrandım. Bu yükü sırtlanmak istemişim. İkna olmak istemesini anlıyordum pek tabii ama o adam sırf Ömer'i ikna edemeyeyim diye Hale'nin konuşmasına mâni olmuştu. Elimde pek fazla bir şey yoktu. O yüzden Hale'nin dış görünüşünden bahsedecektim.

"Tahmin edeceğin üzere aradan yıllar geçmiş, Ömer. Onu gördüğünde elbette tanırsın ama o, oldukça..."

Doğru kelimeyi bulamadım. Yaşlanmış, yorulmuş, tükenmiş...

Ömer'in, "Gerçekten o kadın Hale'yse," diye başladığı söz, o olmamasını dilediği sessiz bir duayla devam etti. "Elbette yılların ona dost olmadığı bir zamandan geçmiş olacak. O yüzden, gördüğünü anlat bana, kendini kötü hissetme. Yüzünde ben var mıydı mesela?" İhtimallerin haykırışı sesine öyle bir yansırıyordu ki duymamak imkânsızdı.

Hale'nin yüzü gözümde canlandı, çenesinin sol tarafındaki ve sağ kaşının altındaki benleri hatırladım. Bunu söylediğimde Ömer hiçbir tepki vermedi. "Bir de sol kolunda, bileğinin üstünde vardı. Başka bir yerinde varsa görmedim ya da hatırlamıyorum."

Peki der gibi gözlerini açıp kapattı. "Boyusu? Kilosu değişmiştir elbette. En son gördüğümde hamilelik kilosu vardı. Saçları, gözleri, elleri?"

"Benden birkaç santim kısaydı. 1.68-1.69 civarında olabilir. Kilosu 50'yi geçmez, hatta belki 45'i bile."

Ömer'in yüzü asıldı.

"Saçları simsiyah. Ortadan ikiye ayırdığı saçlarının sol tarafı biraz daha yukarıda kalıyordu. Hep evde olduğundan ten rengi fotoğrafta gördüğümde biraz açılmıştı. Gözleri koyu kahverengiydi." Neredeyse unutacak olduğum detayı hızla ekledim: "Sağ gözünün altında, tam kirpik bitiminde de beni vardı!"

Hemen yerinden doğruldu. "Çok küçük ama değil mi? İğne ucu kadar?"

"Evet!"

Ömer'in nefes alışı hızlandı. "O mu, Eflâl? Hale miydi gerçekten? Benim karım yaşıyor olabilir mi?" Bir anda ayağa kalktı yerinde duramıyor gibiydi. "Öyleyse de değilse de onu bulmadan anlayamam bunu. Nasıl bulacağım? Onu bulmam lazım!"

Ben de ayağa kalktım. "Öncelikle sakın ol. Evet, her hâlükârda onu bulmak zorundayız. Soner çok kötü biri, Ömer. Tek amacı sizsiniz. Hepinize acı çektirmek istiyor." Ömer beni duymuyormuş gibiydi. Sadece hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. "Duyuyor musun? O, yıllardır bu an için yaşıyor. Sana *seni kandırdım, karın yaşıyor*, demek için varlığını sürdürüyor. Öylece çıkamazsın karşısına. Plan yapacağız, tamam mı?" Bana bakması için kolundan tuttum. "Ömer? Sana diyorum!"

Kafa karışıklığı yüzüne yansımış bir hâlde, "Bilmiyorum! Ben ne için dua edeceğimi şaşırdım!" dedi.

Yaşadığını bir kez daha söylememe gerek olmadığı için sessiz kaldım. Ömer, Karan'ın söylediğine göre doktor kontrolünde hafif bir sakinleştirici almıştı. Bazı tepkilerini bu yüzden yadırgamamamız gerekiyordu.

Abimler biraz sonra salona girdiklerinde bizim ayakta olup bu yüz ifadesiyle onlara bakmamıza anlam veremediler.

Alptekin bezgin bir hâlde koltuğa otururken, "Yine kime n'oldu? Kim Azrail'le güreşiyor? Vallahi billahi bezdim ya!" dedi. "Biz de normal insanlar gibi normal şeyler yüzünden şaşırırsak olmuyor mu? Hep bir oyun, kandırmaca, bizi salak yerine koymaca! Yeter artık!"

Hiç kimse onun bu çıkışına cevap vermedi. Sanırım aramızda bir tek Alptekin, Hale'nin yaşadığına hiçbir şekilde inanmıyordu. Bu yüzden en soğukkanlı duran oydu.

Abim direkt olarak yanıma gelip şakağıma öpücük kondurdu. "Nasılsın?" deyip Ömer'e baktı. "O neden böyle duruyor?"

Omuz silktim. "Sanırım o da benim gibi ne yapacağını bilmiyor."

“Her şey yoluna girecek,” dedi abim. “En karanlık gece de sona ermedi mi? Yine beraber kucaklamadık mı güneşi?”

Gerçekten bir umuttu yaşamak.

Karan net bir sesle, “Lâl, bize biraz izin verir misin?” deyince, anlam veremediğim için yüzüne baktım. “Birkaç olay oldu, onlardan bahsetmem gerek,” diye devam etti.

“Anlamadım? Beni dâhil etmeyeceksin sanırım? Bütün her şeyi ben yaşamışken, sen beni dışlıyor musun? Neden? Çok mu hassas kalıyorum? Neden? Kaldıramaz mıyım?” Kafamı sağa sola salladım. “Ben burada kalıyorum. Artık bu fikre alış,” diyerek oturdum ve kollarımı göğsümde bağladım.

Karan, “Bu konuların seni yıprattığını düşündüğüm için öyle söylemiştim. Bana yukarıda yorulduğunu söylemiştin, o sebeple öyle dedim. Yoksa bence en çok başa çıkan sensin. Hem ben sana özetini geçecektim zaten. Ama eğer kalmak istiyorsan...” dedi. Eliyle işaret etti. “Kaldın zaten.”

Bir anda sert çıktığım için ona gülümseme gönderdim. Değişik bir süreçten geçiyorduk. Herkesin gerilen sinirlerine dikkat etmemiz gerekiyordu.

Ömer hariç herkes yer bulurken, o öylece ayakta dikiliyordu. Karışık olduğunu görebiliyordum. Buna yol açan bendim zaten.

Arif, “Abi, oturacak mısın?” deyince, Ömer hiçbir şey demeden onun yanına oturdu. “Sait’ten de haber var,” deyince hepsinin bakışları Arif’i buldu. “Soner’i bulamamış ama birkaç tahmini var, onları yollayacak.”

Karan, “Tahminle yapılmaz bu işler. Bize gerçek bir bilgi vermeyecekse kafamızı karıştırmasın,” dedi. Gergin ve sinirliydi. “Yoksa tüm Türkiye’deki her yerden çıkabilir o yılan herif. Tahminle işler yürümüyor!”

Abim, “Herkes gergin, biliyorum ama benim de bir şey söylemem lazım,” diye lafa girdi. “Bildiğiniz gibi MİT de Soner’i arıyor. Ve kim bulursa bulsun MİT’e teslim edilmesini istiyorlar. Ne yapmış olursa olsun...”

Ömer, “Yok öyle bir dünya!” diye araya girdi. “Öyle bir dünyaya yok! Bu sefer değil! Ne söylerlerse söylesinler, beni içeri alsalar, boynuma ip geçirselers de umurumda değil. Bu dava artık benim hayatım. Onu kimseye vermem! Hesabımı görmeden kimseye vermem!”

Abim bir şey diyecek gibi oldu ama konuşmadı. Ömer’i biraz tolere etmek durumundaydık. O da aksi bir yanıt verecek olsa da bu yüzden sessiz kaldı.

Karan’ın bakışları bendeydi. “Seni dâhil etmek istemiyordum. Bu konuşmayı dinlemenı dahi istemezdim fakat kalmak istiyorsan sana birkaç bir şey sormam lazım. Evde kaç kişiydiniz, hatırladığın bir isim ya da sima var mı, dikkatini çeken farklı bir şey oldu mu? Onu bulabilmemiz için bir şeyler bilmemiz gerek. Özür dilerim sevgilim, seni dâhil etmek istemiyorum ama maa- lesef elimden bir şey gelmiyor.”

Emin olmak isteyerek, “Onu derken Hale’yi mi kastediyorsun yoksa Soner’i mi?” diye sordum.

Hale beni bekliyordu, bizi bekliyordu. Her geçen gün, onun sona yaklaşması demekti. Biliyordum, güçlü bir kadındı, yıllardır dayanmıştı ama bu sefer başkaydı. Bu sefer onun kaderi benim gayretime bağlıydı.

Karan kararsız bir şekilde Ömer’e baktıktan sonra bana döndü. “Hale’yi,” diye verdiği cevap, yüreğime su serpti, derin bir nefes aldım. “Ve sana söz veriyorum, ne onun dirisini bulana kadar duracağım ne de Soner’in ölüsünü bulana kadar.” Arif’e başlaması için işaret verdi. “Şimdi ne yapacağımızı konuşma vakti.”

7. BÖLÜM

Kapıdaki Fırtına

“Şimdi ne yapacağımızı konuşma vakti.”

Bilmediğim, hiçbir zaman aşına olmadığım bir yerdeydim. Karşımda onlarca kapı vardı. Bu kapıların ardında da alışık olmadığım birçok olay. Her birinin ise söyleyecek sırrı vardı. Kimi geçmişten gelen bir intikamın tohumuydu kimi geleceğin habercisi. Hepsine yabancıydım. Tanıdık olan, bir tek sevdiklerimdi. Tutunduğum varlıklarının anahtarım olduğunu biliyordum. Onlar yanımdayken açamayacağım hiçbir kapı yoktu.

Bir kum saatinin içindeydik. Her an devrilecek gibi duran, bizi alaşağı edecek olan. Onu tutan ilahi güç bize her şeyin kendi elinde olduğunu hatırlatmak istercesine zamanı geri alıyordu. Olmaz denileni olduran bu gücün karşısında boynumuz kıldan ince kalıyordu.

Zaman geriye akar mıydı?

Bunu da zaman gösterecekti.

Karan, *ne yapacağımızı konuşma vakti*, dedikten sonra Arif diğer evde ne konuştuklarına dair bir özet geçti bana. Bahsettiği insanların çoğu Masa'daki insanlardı.

Geçtiğimiz davette onlarla tanışmıştım ama hiçbiri hafızamda yer etmediği için Arif'in anlattıklarını zar zor yakalamıştım.

Özetin özeti olarak, bir fırtınanın eşiğinde duruyorduk.

Tıfıl'ın başlattığı savaş herkesi etkilemişti. Beni kaçırmayı (aslında kendi isteğimle gitmiştim ama beni tehdit ettiği için teknik olarak bu bir kaçırma sayılıyordu), Akdoğanlara karşı bir savaş başlatıp bunu alelade bir şekilde yapması ve Hale'nin yaşamayı (onlara göre bu sadece bir iddiydi) bardağı taşıran son damlaydı.

Kimse Masa'nın dağılmasını istemiyordu. Özellikle MİT.

Yıllardır süregelen bu oluşum, Akdoğanların talihsiz bir şekilde dâhil olmasıyla birlikte farklı bir yere evrilmişti. Yasin Gökem onlarla beraber bu davaya gönül vermiş, bu organizasyonu bitirmek için canını dişine takmıştı.

MİT elbette kendi çıkarını gözecekti. Masa'nın dağılması demek onlarca adamın yargılanmadan kaçması demekti. Bunu Akdoğanlar da istemiyordu. Ama Masa'nın belli başlı kuralları vardı. Ya Soner'e hepsinin kararıyla ceza verilecek ya da Masa tamamen dağılacaktı. Herkesin kararı ilkinin olması yönündeydi ama Soner'den bahsediyorduk.

Onun kindar yüzünü unutamıyordum. Yıllarca bu planı için uğraşmıştı. Şimdi öylece çekip gitmesinin, kendine güvenmesinin bir nedeni olmalıydı. Herkesin ona karşı cephe aldığı bir savaştan kaçarak kurtulacak biri değildi. Ne planlıyordu?

Karan'ın söylediğine göre gitmeden kendine Masa'da yandaş oluşturmuştu. Akdoğanların MİT'le çalıştığına dair bilgiler verdiğini ve onları bir şekilde ikna ettiğini düşünüyordu. Karan'a göre Tıfıl kendini avmış gibi gösteriyordu ama bütün bu olayları birleştirerek bizi av yapacaktı.

Aklım karman çorman olmuştu.

Hale'nin yaşadığına inanmakta hâlâ tereddütleri olan Karan, Akdoğanların Masa tarafından infaz edilmeleri için bunun bir yem olarak planlandığı ihtimali üzerinde duruyordu. Hale'yi kurtarmak için Akdoğanların yapamayacakları şey olmadığını biliyorlardı. Masa mı, içeri girmek mi, her şeylerini kaybetmek mi... Onların sevdiklerinin canının yanında bunlar hiçbir şeydi.

Soner, Akdoğanların yumuşak karnını biliyor, ona göre oynuyordu.

Ama onlar inanmakta haklı olarak güçlük çekseler de ben Hale'nin yaşadığını biliyordum. Fakat bu durum, Soner'in bunu kullanarak hem Akdoğanları bitirmesi hem de kendince onlara patronun kim olduğunu göstermesi için güzel bir fırsattı.

Yani tam bir keşmekeşin içindeydik.

Alptekin, "Abi, neden Sait'i de dâhil etmiyorsunuz?" diye sorunca, düşüncelerimden kurtulup dikkatimi ona verdim. "Masa'daki herkes şüpheli olabilir ama benim gözümde en şüphelisi o. Adamın şerefi, onuru, haysiyeti, hiçbir şeyi yok," dedi iğrenir gibi.

Karan o sırada telefonuna bakıp birine bir şey yazıyordu. Aslında tam yanında oturuyordum, kime ne yazdığını görebilirdim ama daha fazla gereksiz bilgi öğrenmek istemiyordum. Bu yüzden kafamı koluna yaslayıp, bu şekilde onun yanında olmaya çalışıyordum.

"Sait de o listenin içinde ama bize Lâl'i ararken çok yardım etti. Bir de Masa'nın dağılmasını istemeyenlerin başında geliyor," diye cevap verdikten sonra kolunu kaldırıp omzuma attı. "Fakat dediğin gibi onursuz bir adamdan bahsediyoruz. Bu yüzden gözümüz üzerinde."

Alptekin aldığı cevaba karşılık kafasını salladı. Kucağında Patron'un benekli yavrusu duruyordu, onun başını okşamaya devam etti. Alptekin'in de alabora olduğunu görebiliyordum ama yine dışarıya gülüp içeride ağlayan adam olmaya devam ediyordu.

Bu kadar olayın arasında öylece duran biri vardı. Ömer Akdoğan.

Konuşmaların hepsini can kulağıyla dinliyordu. Fakat hiçbir şekilde konuşmuyor, fikrini beyan etmiyordu. Sadece durmadan sigara içiyor ve aklından neler geçtiğini bilemediğim bir şekilde bakışlarıyla etrafı izliyordu.

Umarım bu fırtına onu da beraberinde götürmezdi.

Abim birkaç defa öksürünce tüm bakışlar ona doğru döndü. MİT’le bizim aramızda kaldığını görmemek imkânsızdı. Aradaki köprüyü oluşturmaya çalışıyordu. Bu yüzden Selin’le iletişim hâlindeydi. Her şeyi rapor ettiğini biliyordum. Zaten görevi de buydu.

Gergin bir şekilde, “Bize her türlü yardımı vereceklerini söylediler,” diye söze başladı. “Soner’i bulmak için büyük bir ekip oluşturuldu. Ekibin başında ben varım. Bu yüzden merkeze gitmem gerekiyor ama...” Kısa bir an durdu.

“Her şeyden haberleri olsun istiyorlar,” diye, Arif onun sözünü tamamladı.

Abim kafasını salladı. “Aynen öyle. Bu yüzden sizinle iletişimi koparmamız gerek. Ve onlara sormadan tek bir adım dahi atmamanızı istiyorlar. Çıkmadan önce bana haber verin. Ben gerekli yerlerde onları yumuşatmaya çalışacağım,” deyip ayağa kalktı. Ben de ayağa kalktığımda o çoktan yanıma gelip bana sıkıca sarılmıştı. Bana ithafen, “Sen de telefonunu duy, olur mu? Bir daha senden haber alamadığım bir an yaşamak istemiyorum,” dedi.

Yanaklarına öpücük kondurdum. “Merak etme, amirim. İşin başından aşkın olacak, ben rahatsız etmem seni ama sen beni arada ara, olur mu?” diye sordum. Ona bir gülümseme gönderdim. “Selin’e de benden selam söyle.”

“Söylerim,” deyip gözlerime baktı. “Ayrıca rahatsız etmezsin. İstedığın zaman ara. Müsait olmaya çalışırım, biliyorsun,” derken sesinde azarlar bir ton vardı.

Ona *tamam* diyeceğim sırada biri konuşmaya atladı. “Hala en çok beni seviyor. Böyle şeyler söyleyerek en çok seni sevmesini sağlayamazsın. Her şeyden pay çıkarma ya!” *Tabii ki Alptekin, şaşırmadık.* Hafifçe sırıttı. “Ve sizi özleyeceğiz amirim, hoşça kalın,” deyip *hadi git* der gibi el salladı.

Abim ona *sen kafayı yemişsin* bakışları attıktan sonra vedalaşıp evden çıktığında ben de Karan’ın yanına oturup ona doğru döndüm.

“Abim çıkmadan önce *bana haber verin* derken ne demek istedi? Nereye gideceksiniz?” diye sordum. Gergin bir şekilde ensesini ovalamaya başladı. Sanırım hoşuma gitmeyen şeyler duyacaktım.

O da yavaşça bana doğru döndü. “Sana artık yalan söylemeyeceğime dair söz verdim. Ama bu sadece yalan söylememek de değil, bir şeyler de gizlemeyeceğim,” dediğinde, istemsiz bir şekilde nefesimi tuttuğumu fark ettim. “Soner’in nerede olabileceğine dair birkaç tane duyum aldık. Bunların çoğu asılsız ya da o şerefsizin bir kandırmacası olabilir.”

“Sizin mi gitmeniz gerek?” diye endişeyle sordum.

Elini boynuma koyup başparmağıyla hafifçe okşadı. “Gerçek bir ipucu varsa bunu yok sayamayız. Gitmemiz gerekecek ama Arif seninle kalacak.” Gözlerimin en içine baktı. Yumuşak bir tonla, “Korkmana gerek yok. Bu ev kale gibi korunuyor. İçinde sen varken kimsenin yanına yaklaşmasına izin vermem,” dedi.

Korkmamın sebebinin onların canının tehlikede olması olduğunu anlayamıyordum.

Bileğini tutup kafamı eline doğru eğdim. “Gitme diyemem. Onu bulmak için söz verdiğim biri var. Ama bana söz ver, hepimiz güvende olacaksınız. Tamam mı?” Hiçbir tepki vermeyince devam ettim: “Karan? Söz ver bana! Hiçbirinize bir şey olmayacak, değil mi?”

Bir şey demedi. Dudaklarını alnıma bastırıp benden uzaklaştı. Bununla beraber anladım ki hepsine bir şey olabiliirdi. Bu oyun, sandığımdan çok daha fazla kanlı bitecekti.

Korkuyordum ama bu basit bir korku değildi. Soner'i görmesem, onun nasıl biri olduğunu anlamasam belki de bu kadar endişelenmezdim. O, her şeyi yapabilecek biriydi. Ve bunu oldukça acı bir şekilde kanıtlamıştı.

Ve ben bu kadar şeyi kaldırabilecek bir bünyeye sahip değildim.

Birkaç ay öncesine kadar tek derdi erken uyanmak, işe gitmek, faturaları ödemek gibi basit hayat gaileleri olan bir kızdım. Şimdi ise sevdiklerimin canının derdine düşüyordum. Yaşadıklarımı başka birine yaşatsak, eminim o da kaldıramazdı. Ölümün her an size yoldaş olabileceğini bilmek çok amansız bir duyguydu.

Biraz sonra Yiğit'in içeri girmesiyle beraber Karan onunla konuşmak için uzaklaştı. Arif de peşlerinden gidince ben de Ömer'in yanına geldim.

Varlığını fark etmediğini düşünerek, "Ömer," diye seslendiğimde kafasını bana doğru çevirdi. Gözlerini böyle görmeye ne zaman alışacaktım? "Seni böyle görmeyi hiç sevmiyorum. Konuşmak ister misin? Biliyorum, çok karışıksın. Neye inanacağını, ne yapacağını bilmiyorsun. Ama bunu beraber çözebiliriz, değil mi? Böyle içine kapanma lütfen."

Ömer ilk defa bir tepki vererek alaylı bir şekilde gülümsedi. Bu beni daha da korkuttu.

"Öncelikle ne yapacağımı biliyorum ve içime kapanmadım," demesini elbette beklemiyordum. Çünkü hiç öyle durmuyordu. "Sadece biraz düşünmeye ihtiyacım vardı. Evet, deliye dönmedim, her yeri kırıp dağıtmadım, ağlama krizlerine girmedim." Birkaç saniye düşündü. "Sanırım bunun bana çaktırmadan verdiklerini sandıkları sakinleştiriciyle ilgisi var. Ama bu sayede düşüncelerimi toplayabildim. Artık ne yapacağımı biliyorum."

Bakışlarım odadaki diğer kişi olan Alptekin'e değdi. Dııy dukları karşısında o da benim gibi ne diyeceğini bilemez şekilde bakıyordu. Fakat benden önce durumu daha iyi yöneten o oldu.

"Eminim mantıklı bir şeyler düşünmüşsündür. Neler diğ. şündüğünü bize de anlatmak ister misin abi?" deyip yanımda geldi. Gayet sürece hâkim bir sesle, "İstişare etmiş oluruz. Belki konuştukça aklımıza daha iyi planlar gelir," dediğinde, ona şaş. kınlıkla baktım. Bayağı profesyonel ve rahat davranıyordu.

Ömer normal bir şeyden bahsediyormuş gibi, "Soner'i araya. çağım," deyince durum aksi yöne evrildi.

Alptekin bir anda Karan'a seslenerek, "Abi!" diye bağırmağa başladı. "Abi, bakar mısın buraya? Abi! Burada bir olay var!" derken parmağıyla Ömer'i işaret ediyordu. *Bütün profesyonellik yerle bir oldu, Tekinsiz.* "ABİ!"

Şimdiye kadar Soner'le iletişime geçilmemişti. Bunun iki sebebi vardı. Birincisi, olayların Soner'in beklediğı kadar büyük olmadığını göstermekti. Bu yüzden bütün planlar sessizce yönetiliyordu. İkincisi, konuşmanın fayda sağlamayacağı düşünülüyordu. Soner'in yine böbürleneceğı bir konuşma yapmak gereksiz olurdu.

Fakat şimdi Ömer onu arayacağını söylüyordu. Ve bu noktada kimse onun bu kararına karşı çıkamazdı.

Alptekin bir kere daha bağırınca biraz önce salondan çıkan üçlü apar topar içeri girdi. Karan, "Ne oluyor? Neden bağırıyorsun?" diye sorarken sinirli görünüyordu. Birimize bir şey olmadığını görünce rahatlaması gerekirdi ama o aksine sinirlendi. "İnsanı korkutuyorsun Alptekin. Zaten hepimiz gerginiz. Ne gereğı var böyle hareketlerin!"

Alptekin kafasıyla Ömer'i işaret etti. "Ömer abim o iti arayacakmış. Ne yapsaydım, sana mektupla mı haber verseydim? Bağırdım işte!" diye savunmaya geçti.

Karan'ın laşları çatıldı ama kafasını *eyvallah* der gibi salladı. "Bir bildiği vardır." Cevabını bu kadar erken duymayı beklemiyordum. En azından biraz da olsa reddeder diye düşünmüştüm. Hatta o, ipin ucunu kaçırp, "Ne zaman arayacaksın?" diye sordu.

Ömer cebinden telefonu çıkarmak için sigarasını dudaklarına yerleştirdi. Rahat bir ifadeyle, "Şimdi," dedi ve hiç beklemeden aramayı yaptı. Bir yandan da sigara içmeye devam ediyordu. Son zamanlarda o kadar çok sigara içiyordu ki ciğerlerinin sadece birkaç günde kötüye gittiğini söyleyebilirdim.

En akli başında olanı da kaybettik Lâl. Sonumuz Allah kerim.

Hoparlöre aldığı telefonunu dizinin üstüne koydu. O, sigarasını içmeye devam ederken hepimiz onun tepesinde durmuş, ne konuşacağını duymayı bekliyorduk. Son birkaç günde gerginlikten çatlamadıysam bir daha da çatlayacağımı sanmıyordum.

Birkaç çalıştan sonra, "Alo?" diyen sesi duyduğumda Karan'ın elini tutma ihtiyacı hissettim. O ise gerildiğimi anlayıp *bir şey yok* der gibi gülümsedi. Soner'in, "Ben de bu arama ne zaman gelir diye bekliyordum. Sindirmesi zor mu oldu? Neden geç kaldın?" diye alınmış gibi konuşması, tüylerimi diken diken etti. Tüm kelimeleri alaycıydı ve bu, insanı ürpertiyordu.

Ömer'in olağan bir sohbet içindeymiş gibi, "Aslında senin aramanı beklemiştim. Şovunu yapmayı seversin. Asıl sen neden aramadın?" diye sorması, daha da ürpermeme sebep oldu.

Soner kısa bir kahkaha attı. "Doğru söylüyorsun ama tahmin edersin ki işim başımdan aşkındı. Herkese hükûnetmek kolay değil. Peşimden bu kadar insan koşarken onları alt etmek ne kadar zor, biliyor musun? Dün gece gerginlikten pilavımın yarısını bitiremedim. Hem de mısırlı pilavdı!"

"Hale'nin en sevdiği yemektir. O bitirdi mi?"

Ömer'in sorusunun ortama bomba gibi düşmesiyle odadaki herkesin nefesini tuttuğunu gördüm. Kısa bir an sessizlik olurken herkes Soner'in cevabını bekliyordu.

Telefondan gelen, "Farkındaysan yaşadıkların seni geçmiş götürüyor. Sana anılarını tazeletiyorum. Bunun için bile teşekkürü hak etmez miyim?" cevabı, Soner'in kaçak dövüştüğünü gösteriyordu.

Fakat Ömer netti. "Karım senin yanıdaysa seni o geçmişe gömeceğimi biliyorsun, değil mi? Seneler öncesinin filmini izleteceğim sana. Egon zedelenmez, korkma, başrol sen olacaksın." Hem rahat hem de öfkeli konuşmayı çok iyi beceriyordu.

Soner yine güldü. "Her şeyin farkındasın ama Gençlik Parkı'ndasın be Ömer." Bu cümlesiyle hepimiz birbirimize *ne saçmalıyor bu* der gibi baktık. "Yani hâlâ film çekiyoruz sanıyorsun. Gerçeğe dön Ömer! Aloooo! Ben senin hayatını yaşıyorum. Asıl olay olması gereken bu!"

Ben senin hayatını yaşıyorum.

Sanırım bu herkesin gerçeği anlaması için yeterli bir cümleydi.

Ömer yavaşça ayağa kalktı. Yumruk yaptığı elleri ve sıkıdığı dişleri, ne kadar sinirli olduğunu belli ediyordu. Telefonun hoparlörünü ağzına doğru yaklaştırdı. "Benden çaldıkların var. Hakkını yiyemem, beni oyuna getirdin. Hangi parktayım bilmiyorum ama seni nerede bulacağımı biliyorum," dedi. Sesi şimdiye kadar ondan beklediğim duyguları yansıtıyordu. Nefret, intikam ve öfke. "Şimdi o saklandığın ininde son günlerinin keyfini çıkar. Seni bulduğumda, benden çaldığın yılların hesabını soracağım. Karımı senin elinden kurtarmaya geliyorum!"

Yalnızca bir günah vardır, tek bir günah. O da hırsızlıktır, diyor Khaled Hosseini. Onun dışındaki bütün günahlar hırsızlığın çeşitlemesidir... Bir insanı öldürdüğün zaman, bir yaşamı çalmış olursun. Karısının elinden bir kocayı, çocuklarından bir babayı almış olursun. Yalan söylediğinde, birinin gerçeğe ulaşma hakkını çalarsın. Hile yaptığın, birini aldattığın zaman doğruluğu, haklılığı çalmış olursun. Kendisine ait olmayan bir şeyi alan insan, bu ister bir can olsun isterse bir dilim ekmek, adi bir insandır. Çalmaktan daha kötü bir suç yoktur.

Son günlerde sevdiklerimin hayatından çalınan yılları görünce, bunu bir kere daha idrak ediyordum. Hırsızlıktan beter bir günah yoktu. Bunu iliklerime kadar hissediyordum.

Ben Karan'ın üstündeki ince ceketin yakasını düzeltirken o, yanağıma öpücükler konduruyordu. Havalara giderek bozmaya başlamıştı. Bu yüzden kalın giyinmesini istemiştım ama o sadece balıkçı yaka bir kazak giyerek soğuktan korunacağını sanıyordu.

Yakasındaki ellerimi tuttu. "Buz gibisin," deyip bu sefer de ellerime öpücük kondurdu. Birbirimizden ayrılmadan yatağın ucuna oturduk. "Endişelisin, biliyorum. Aklın hep bizde olacak, bunu da biliyorum," dedi. Onaylamak için kafamı salladım. Yüzüm asıktı, hatta dudaklarımı sarkıtıyordum. Ama bunu o gitmesin diye yapmıyordum, gitmek zorundaydı. "Telefonum hep açık olacak. Bana ulaşamazsan Ömer'i, Yasin'i, Alptekin'i, Yiğit'i, daha bir sürü kişiyi arayabilirsin. Seni merakta bırakmayacağım, söz veriyorum."

Dudaklarından küçük bir öpücük çaldıktan sonra, "Size bir şey olmayacağına dair söz veremiyorsun ama..." dedim.

"Tutamama ihtimalimin olduğu sözler veremem sevgilim."

Kollarımı boynuna sarıp kucağına oturmam onu şaşırtmamış olsa gerek hemen belime sarıldı. Yüzümü boyun girintisi ne yasladım. Burada böylece kalsaydık keşke, gitmek zorunda kalmasaydı.

“Beni de götür diyemiyorum bile. Hem sen götürmezsin hem de olayların içine girmek gibi bir isteğim yok,” dedim mırıldanarak. Boynundan gelen, kendine has kokusunu içime çektim. “Ne zaman *tamam her şey yoluna* girdi diyebileceğiz? Ben artık senden ayrılmak istemediğime karar verdim. O şekilde yaşayamazmışım. Bu olay bana bunu gösterdi.”

Hafif alayla, “En son Ankara’ya gidiyordun,” dedi.

Boynuna küçük bir ısırık bıraktım. “O, sizi kaybetmeye bu kadar yakın olduğumu bilmeden önceydi. Ne yaparım nasıl yaparız bilmiyorum ama ben sizden uzak kalmak istemediğimi anladım,” dedim.

Beni kendinden uzaklaştırıp gözlerime baktı. Şaşkın ve istekli görünüyordu. “Nasıl yani? Ciddi misin sen? İstanbul’da mı kalacaksın?” diye sordu.

Şu günlerde bana iyi gelen bu tatlı heyecanı, onu ısırma isteği uyandırıyor bende. Dayanamayıp yanağını acıtmayacak şekilde ısırıktan sonra, “Şu olaylar bir bitsin, nasıl yapacağımızı düşünüyoruz. Ama evet, sizden ayrılmak istemiyorum,” dedim.

Resmen gözlerinin içi güldü. Bir anda beni o kadar büyük bir tutkuyla öpmeye başladı ki bir an bayılacağımı sandım. Hızlı öpücüğüne karşılık vermeye çalışmak bile çok zordu.

Öpüşlerinin arasından, “Benim her şeyim,” dedi. “Sen iste, ben bir yolunu bulurum. Bana dünyaları verdin,” derken sesi günler sonra neşe dolu çıkıyordu.

Nefes nefese ondan uzaklaştım. “Sakin ol. Sanki nikâh masasında da evet dedim,” diye takılmam, onu daha büyük bir şekilde gülümsetti.

Göz kırptı. Çapkın bir şekilde, “O da olacak,” dedi.

"Hadi ya... Daha evlilik teklifi bile almadım. Ne nikâhı?"

Kafasını sağa doğru yatırdı. "Sen beni kocan mı yapmak istiyorsun?" deyip kendini beğenmiş bir şekilde sırtıttı.

"Alptekin olsaydı, 'Hayır, seni karısı yapmak istiyor,' der, benim yerime konuşurdu ama bu görev bana düşüyor..." dememe kalmadan dudaklarını boynuma bastırdığı için gülmeye başladım. Sakalları gıdıklanmama neden oluyordu. Yüzünü boynumdan uzak tutmaya çalışıyordum ama nafileydi. "Karan! Yapma lütfen... Dur! Karnım ağrıdı! Dur lütfen!"

Gülerek benden uzaklaştı ama ben kahrkaha atmaya devam ediyordum. Yüzünden silinmesini hiç istemediğim gülümsemeyle, kahrkaha atışımı izledi. Bana âşık olduğunu söylemesine gerek yoktu, gözleri her şeyin ispatıydı.

Beni biraz daha kendine doğru çekti. "Seni çok seviyorum," dedi. "Seni şimdiye kadar kimseyi sevmediğim kadar çok seviyorum. Tepeden tırnağa kadar, tüm hücrelerimle, her bir zerremle seviyorum. Seni bana getiren kadere ne kadar şükretsem az... İyi ki varsın sevgilim. İyi ki girdin hayatıma."

"13 numaralı kapıya ve bozulan telefonuma da şükrediyor musun?" dedim.

Kaşları çatıldı. "Sen neden *seni seviyorum* demedin?"

Saçmalama der gibi baktım. "Sevmiyorum çünkü!" Yalandan bir kızgınlıkla yine boynuma doğru yaklaşacağı sırada, hızlıca, "Tamam tamam!" dedim. "Çok seviyorum! Seni de beni sevmeni de her şeyini de çok seviyorum! İyi ki benim güzelim olmuştun!"

Bağırarak konuştuğum ve *güzelim* dediğim için suratını buruşturdu. Bu onu daha da tatlı gösterdi. Ne olurdu ki şimdi yatağıma girsek, sevdiğimiz filmi izlerken uyuyakalsak ve geleceği düşünmesek... Bazı şeyleri kabullenmek zor oluyordu.

"Bazen değiştirmek değil, kabul etmek gerekiyor sanırım. Varsın olsun *güzelim* olalım, ne yapalım?" deyip derin bir nefes verdi. Başka bir şey daha diyecek oldu ama aşağıdan seslenen Alptekin yüzünden söylemedi. "Beni bekliyorlardır."

Ayağa kalkmak için hareketlendim ama beni durdurdu. “Gitmen gerekmiyor mu?”

Gözlerimin içine baktı. “Onu bulacağım. Her kimi gördüy- sen, o kişi kimse, onu bulacağım. Ne Ömer’in böyle olmasına izin veririm ne de senin. Bunun için söz veriyorum sana.”

“Neden uzunca bir süre olmayacaktıysın gibi hissediyorum?”

Parmağının tersiyle yanağımı okşadı. “Ne kadar sürer, bil- miyorum. Dediğim gibi seni merakta bırakmayacağım ve her fırsatta seni görmeye geleceğim.” Bana sıkıca sarılıp, ben ku- cağındayken ayağa kalktı. Hiç bırakmak istemeyerek kolları- mı boynuna sarmıştım, ayaklarım havada sallanıyordu. “Önce Allah’a sonra Arif’e emanetsin.”

Göğsümün ortasına yerleşen endişeyle karışık korkunun nasıl hissettireceğini anlatacak kelimelerim yoktu. Geri dön- düklerinde neler değişmiş olurdu, tahmin etmek güçtü. Sadece hepsinin iyi olmasını diliyordum. Canlarına bir şey olmamasını, sağ salım dönmelerini ve yanlarında Hale’nin de olmasını dili- yordum.

Onlarla vedalaşırken hiçbirine korkularımı belli etmemeye çalıştım. Hepsine sarıldım, yanaklarından öptüm, dikkatli ol- malarını söyledim ve bunları yaparken kocaman gülümsedim.

Fakat ben daha yaşadıklarımı sindirememiştim. Bu yüzden kimsenin gözü arkada kalmasın diye onlar uzaklaşana kadar gözyaşlarımı tuttum. Onların arkasından el salladıktan sonra kendimi yatağın içinde ağlarken buldum. Bu da bazı şeyleri at- latmak için zamanın gerekli olduğunun başka bir kanıtıydı.

YAZARDAN 3

Zorlu geçen bir toplantıdan sonra SUV aracın içinde oturan Ömer ve Karan Akdoğan oldukça sinirliydi. Şoför koltuğunda oturan Yiğit'in şimdi ne yapacaklarını sormaya çekineceği kadar gergin bir ortam vardı.

Tüm bu olaylardan sonra ilk defa toplanan Masa'da bir ilk daha vardı. İlk defa bir üye eksik olmasına rağmen toplantı yapılıyordu. Bu, Masa'nın geçmişinde hiç görülmemiş bir şeydi. Bir kişinin ihaneti organizasyonun çökmesi demekti.

Herkesin birbirine güvenerek tüm yasa dışı işlerini konuşturduğu bir yerde birinin ihanet etmesi savaş sebebiydi. Artık herkes tehlikedeydi. Ve bu savaşta bir taraf seçmeleri gerekliydi. Kimsenin koltuğu sağlam değildi. Her biri her an düşmek ya da düşürmek için diken üstünde duruyordu.

Toplantı kasvetliydi. Herkes kendi derdine düşmüştü. Ama bu birleşimin tek güzel yanı, sadece kendini düşünüyorsan kurtulamayacak oluşundu. Bir işten paçanı sıyırmak istiyorsan herkese el uzatmak zorundaydın. Çünkü onlar batarsa sen de batardın.

Bu yüzden Masa'nın bir taraf seçmesi gerekiyordu. Soner miydi yanında duracakları yoksa Akdoğanlar mı?

Masa'nın toplantısından ayrılalı yaklaşık iki saat oluyordu ama ne Ömer'in ağzından tek bir kelime çıkmıştı ne de Karan'ın. İkisi de sadece öylece durup düşünüyordu. Kafaları karışmıştı ve ne yapacaklarını tam olarak kestiremiyorlardı.

Karan'a göre Masa'da Soner'in tarafında olduğu aşikâr olan iki kişi vardı. Karan neler olduğunu oradakilere anlatırken, bu iki kişi çaktırmadıklarını sanarak Akdoğanlatı suçlu göstermeye çalışmışlardı. Yasin'den yardım aldıklarından ve bu sebeple onların köstebek olabilme ihtimalinden bahseden de bunlardan biriydi.

"Yasin'in iş kimliğiyle arkadaş değilim ben. Onunla olan arkadaşlığımıza hiçbir zaman Masa'yı dâhil etmedim! Şimdi bana yardım ediyor evet ama bunun Masa'yla ilgisi yok. Benim sevdiğim kadın kaçırıldı, onun kardeşi! Onu nasıl dâhil etmeyecektim? Bir şeylerin altını deşecekken geçmişe iyi bakın! Bizim açıklayamayacağımız hiçbir şey yaşanmadı!"

Karan'ın yüksek sesli yaptığı savunma, orada oturan üç kişi tarafından haklı bulunmuştu. Tansiyon yüksek olduğu için bir daha Yasin'le ilgili bir konu açılmamıştı. Fakat Akdoğanlar bil-mese de kimse onlara tamamen güvenmiyordu. Soner'in ortaya attığı fikirler onların aklını çelebilecek cinstendi.

Bu uzun görüşmede konusu hiç açılmayan bir olay vardı: Hale'nin yaşıyor olma ihtimali.

İki Akdoğan da bu olaydan bahsetmemişti. İlk sebepleri Soner'in hiçbir şekilde Hale'yi bu acımasız oyuna dâhil etmemesi-ydi. İkincisi ise Hale'den bahsederek bu yamyamların önüne yeni bir av atıp Akdoğanların güçsüz görünmesini istememele-riydi. Üçüncüsü ve en önemlisi ise Hale'nin yaşadığından tama-men emin olanamalarıydı.

Kaçıncısını yaktığını bilmediği sigarasını içen Ömer derin düşüncelerdeydi. Kalbiyle aklı arasında bir savaştaydı. Karısı kolları arasında ölmüştü. Bu aklına yatmıyordu. Kalbi ise ona soruyordu: Eğer yaşıyor olsaydı onun varlığını hissetmez miy-din? Bunca yıl boşuna mı yas tuttun?

Ömer, Hale'nin yaşayıp yaşamadığını kendisinin seçeceği noktada, onun o gece kolları arasında ölmesini isterdi.

Hayal edemiyordu Ömer. Neredeyse altı yıl olacaktı. Ne yaptığı, neler çektiğini, nasıl dayandığını bilmediği altı yıl. O adamın ona acı çektirdiği koskoca altı yıl.

Kalbinin kasıldığını hissetti. Şimdi onu kanlı canlı karşısında görse, her gece rüyalarına giren gözlerine baksa, koşarak gitse yanına, sıkıca sarılsa... Bencil olur muydu?

İçinden Aden ismini tekrarladı. Cennet bahçesi anlamına geliyordu. Doğduğunda onlara cennette bir bahçede gibi hissetti-receğini düşündükleri için bu ismi seçmişlerdi. Zihni ona oyun oynamıyorsa bu ismi sadece bir kere karısının ağzından duymuş ve kızları doğana kadar bir daha söylememeye söz vermişti. Bu ismi ikisinden başka kim bilebilirdi?

Kusmak istiyordu. İçindeki yangın bitene kadar, göğsündeki acı dinene kadar kusmak ve bunların hepsinin büyük bir kâbus olmasını istiyordu. Mimik oynamayan yüzünün arkasında onun dahi adını koyamadığı bir alev yanıyordu. Dışı da içi de en çok onu yakıyordu.

Arabadaki diğer düşünceli kişi olan Karan, en az Ömer kadar bir çıkmazdaydı. Ona göre Hale'nin yaşıyor olma ihtimali elbette vardı. Onların dünyası ölünün bile bir gün karşına dikilebileceği türden bir yerdi. Bunca yıldır neler neler görmüştü. Hale'nin yaşıyor olması düşük bir olasılıktı ama imkânsız değildi.

Ama korkuyordu. Hem Hale'nin onlardan uzakta yıllardır çektiği çileden hem de kimseyi koruyacak gücünün olmamasından.

Bu yüzden paranoyak bir şekilde Eflâl'in içinde olduğu evi izliyordu. Durmadan kameralardan evin giriş çıkışlarını kontrol ediyor, olası bir tehlike var mı diye gözünü dört açıyordu. Bir kere ondan koparıldığında neler hissettiğini görmüştü, bir daha buna katlanamayacağını biliyordu.

Derin bir nefes aldı. Bir diğer korkusu, Hale'nin yaşamama ihtimalinin getirdiği sonuçlardı. Hale'yi çok seviyor ve özlüyordu. Kalbinde onun yeri her zaman başka olacaktı. Yaşıyorsa, o ve Ömer için tüm dünyayı karşısına alırdı. Fakat ya yaşamıyorsa ve bunlar onları tuzağa çekmek için bir numaraysa? Ya onları savunmasız yakalamak için kurulmuş bir komploysa? Ya Eflâl'i kucağında kanlar içinde yatarken bulsun diye hazırlanmış bir tezgâhsa?

Karan hiçbir şey bilmiyormuş gibi hissediyordu. Soner istediğini almıştı. Onların bir çıkmaz sokakta hissetmesi için uğraşmış ve bunu başarmıştı. Süründüklerini görmek istemişti. Ve çok daha beteri olmuştu.

Biraz sonra arabaya binip sessizliği bölen Yasin'in yanında bir kişi vardı. Yasin, Karan'la Ömer'in yüz ifadelerini görünce toplantının iyi gitmediğini anladı. Bir de üstüne kendi anlattıkları eklenince her şeyin daha da kötüye gideceğini düşünüyordu.

Yasin, "Selamünaleyküm," diyerek Karan'ın yanına oturunca diğer adam da Ömer'in yanına oturdu. İkisi de Yasin'in selamını sessizce aldı. Yasin, kaşlarıyla karşısındaki adamı gösterdi. "Sizinle tanıştırmam gereken biri var. Savaş da artık bizimle beraber."

Karan, adamın adının Savaş olduğunu öğrenince tam da bulundukları duruma yakışır bir isim olduğunu düşündü. Adamın uzattığı eli sıktı. Sorgulayıcı bir tonla, "Hangi konuda bizimle beraber?" diye sordu.

Karan artık herkese şüpheyile yaklaşıyordu. Yasin onu yanlarına getirdiğine göre Savaş'ın güvenilir biri olduğuna şüphe yoktu. Ama yine de Karan kuşkularını göz ardı edemiyordu.

Savaş soruya kendisi cevap verdi. "Yasin Bey'in sizinle ilgili olaylara duygusal yaklaşmasıyla ilgili kuşkularımız vardı. Bu yüzden benim de olaya dâhil olmam istendi. Bundan sonraki her bir gelişmeden benim de haberim olması için görevlendirildim. Umarım bu işi hiçbir sorun olmadan atlatırız."

Ömer de adamla tokalaşırken *neler oluyor* der gibi Yasin'e bakış atıyordu. Ters bir sesle, "Senin iş dediğin, bizim hayatımız," diye söylendi.

Yasin araya girip, "Ben de bu durumdan memnun değilim," dedi. "Birkaç tane tatsız konuşmadan sonra ya beni tamamen uzaklaştıracaklardı ya da yanıma gözetmen dikeceklerdi." Savaş'a baktı. "İdare etmemiz gerek."

Yasin işini hakkıyla yapan bir adamdı. Sadece sevdiklerinin değil, herhangi bir sivilin canı tehlikede olduğunda da ipleri eline almak isterdi. Şimdi mevzubahis kardeşi ve kardeşi gibi gördüğü adamların canı olunca da aynısını yapmak istemişti ama üstleri tarafından farklı anlaşılmıştı. Emir demiri kesiyordu. Ne söylenirse onu yapmakla yükümlüyü.

Tabii her zaman değil.

Karan konuyu geçiştirmek isteyerek, "Sizin tarafınızda bir gelişme var mı?" diye sordu. Sesi öfkeliydi. "Bizim toplantı pek verimli geçmedi. Birkaç tane daha konum bilgisi aldık, araştırılması için yönlendirme yaptık ama hepsinin boş çıkacağına eminim. Pezevenk her şeyi kılıfına uydurarak gitmiş. Neredeyse bizi suçlu çıkartacaklardı!"

Yasin, "Bizde iki tane güvenilir kaynaktan aldıkları söylenen lokasyon bilgileri var," deyince, Ömer'in dikkatini çekti. "Ekiplere haber verildi. Bir gelişme olursa bilgisini veririm."

Evden ayrılıp bu işin peşine düşeli iki gün oluyordu. Hiçbiri birkaç günde onları bulabileceklerini düşünmüyordu. Bu sebeple hepsinin sınırları çelik gibi sağlam olmalıydı yoksa onlar için bu savaş başlamadan biterdi.

"Biz de gidelim. Belki bir şey buluruz," dedi Ömer. Sonra ekledi: "Hem burada bir şeye yaradığımız yok. Düşüne düşünce delirmekten iyidir." Sesinde hem öfke hem hüznü vardı.

Yasin *tamam* der gibi kafasını salladı. Karan ise, "Benim Sait'le konuşmam gerek. Siz gidin, bir gelişme olursa haber verirsiniz," dedi.

Hepsi fikir birliğine vardığında Ömer, Yasinlerin ekibine katılarak oradan ayrıldı. Bir şey çıkmayacağını biliyordu. Fakat bildiği ne varsa tersi çıkıyordu son günlerde. *Belki* diye geçiriyordu içinden. *Belki oradasındır Hale.*

Karan ise Sait'le görüşmek için yola çıkmadan önce yine telefonuna sarıldı. Neredeyse sabah olacaktı. Eflâl uyuyor olmalıydı. Evin etrafındaki kamera görüntülerini izleyip bir sıkıntı olmadığını gördükten sonra sevdiği kadına mesaj attı.

"Toplantı bitti. Kayda değer bir gelişme olmadı. Ömer, Yasin'le beraber. Ben, Sait'le görüşmeye gidiyorum. Uyandığında beni ararsın? Baş ağrıma iyi gelecek tek şey senin sesin."

"Ve seni çok seviyorum. Uyan da aydınlansın günüm."

Eflâl Görkem.

Demiroğlu olmaya değil Akdoğan olmaya daha yakın olan.

Uzandığı koltuğun değil, çivi yatağında yattığını düşünen Eflâl, yavaşça doğruldu. Aklında onlarca şey vardı. Sevdikleri, geleceği, geçmişin getirdikleri, belirsizlikler ve onlarca endişe... Çıkmaz sokakta olmak değildi hissettiği. Çıkmaz sokağın ta kendisi olmuştu.

Telefonunu eline aldı ve onu bu karmaşık düşüncelerinden kurtarmasını istediği kişiyi aradı. Baran Demiroğlu.

Eflâl, "Alo?" diyen sesle derin bir nefes verdi. Bir sesle bile gözlerinin dolmasına inanamıyordu. "Güzel torunum, nasılsın?"

Baran Demiroğlu girdiği kalp ameliyatından çıkalı saatler oluyordu. Ağrısı vardı, kendisini daha da yaşlanmış hissediyordu. Öyle de olmuştu. Yaşlı adamın kalbi artık yaşadıklarına dayanamıyordu. Eflâl'i bulduklarını öğrendiğinde, torununu görmeye gidece kadar bile mecali kalmamıştı. Acilen Ankara'ya gitmiş ve ameliyata alınmıştı.

Eflâl'in bunlardan hiç haberi yoktu. Ne dedesinin kalp rahatsızlığından ne de aynı rahatsızlığın babası ve kendisinde olmasından.

"Seni görsem iyi olabilirdim," diye dürüstçe cevap verdi Eflâl. Sitem etmek, küçük bir kız çocuğu gibi davranmak istemiyordu ama bu zor günlerde onu yanında istiyordu. "Ne zaman bitecek işin? Seni görmeye ihtiyacım var. Ve seni gerçekten çok özledim."

Baran Demiroğlu'nun son günlerde hiç gülmeyen yüzü, torununun bir cümlesiyle ıslıl ıslıl parlamıştı. Reşat'ın yardımıyla doğrulup oturdu. Eflâl'e yalan söylemek istemiyordu. Onun güçlü bir kız olduğunu biliyordu. Ama bu kadar yükü sırtlanmışken bir de ona kendi yükünü vermek istemiyordu.

Söze, "Ben de seni çok özledim. Rüyalarımnda hep seninle kahvaltı ettiğimiz zamanları görüyorum," diye başladı. "Ama çok yakın bir dostum ameliyat oldu. Onu yalnız bırakamadım güzel kızım. Yoksa deden seni görmeden durabilir mi sanıyorsun?"

Baran Demiroğlu'nun içi gidiyordu. Eflâl'e yalan söylediler diye Akdoğanlara kızarken, aynı bahanelerle o da ona yalan söylüyordu.

Eflâl, "Geçmiş olsun. İyi mi şimdi?" diye sordu. Dedesinin sesi yorgun geliyordu ama Eflâl, bunun sebebinin arkadaşına üzülmeye başladığını düşündü. Ameliyat olan kişinin, dedesi olduğunu aklına getirmemişti.

Baran Demiroğlu, Reşat'la göz göze geldi. Yalan söylediği için utanıyordu. Ona gözlerini dikip, yaptığı ayıbı yüzüne vurmaya çalışan Reşat'a elini sallayarak odadan çıkmasını işaret etti.

"İyi çok şükür. Sen nasılsın? Karan'la konuştum, tek başınaymışsın. Nasıl hissediyorsun?"

Eflâl iç çekti. Son zamanlarda içine kapanmış, hislerini dışa vuramamıştı. Herkesin derdi, sıkıntısı vardı. Bu yüzden yazmaya vermişti kendini. Fakat bu da yeterli gelmemişti. Her an patlamaya hazır gibi hissediyordu.

“Sanırım bazen hiçbir şey yolunda gitmeyecekmiş gibi geliyor,” diye başladığı cümlesine titreyen sesi eşlik etti. “Elim kalbimde yaşıyorum dede. Bir yardımım dokunmuyor. Zaten nasıl yardım edilir onu da bilmiyorum. Yanlarında olmaya çalışıyorum. Kendimi yük etmemeye çalışıyorum ama ben bunlara alışık değilim.”

Eflâl’in ağlamaklı sesini duyan Demiroğlu ne diyeceğini bilemedi. Ali Demiroğlu yetmezmiş gibi bir de Soner denen herif çıkmıştı. Torununu bir fanusun içinde güvende yaşatmak, ona zarar vermek isteyenlerden uzaklaştırmak isterdi ama bunu yapamıyordu.

“Sevdiğin insanlara yük olmazsın Eflâl. Onların seni ne kadar sevdiklerini bilmiyor musun? Yokluğunda hepsi deliye döndü. Eğer yorgun hissediyorsan bunu onlara söyle. Eminim seni anlayışla karşılayacaklardır.” Kısa bir an durdu. Aklına gelen fikirle, “Birkaç günlüğüne Urfa’ya gelmek ister misin?” diye sordu. Herkes seni çok özledi. Hem kafan dağılmış olur?”

Eflâl ağlamasa da burnunu çekti. “İsterdim ama daha hiçbir şey belli değilken buradan uzaklaşırsam aklım daha çok kalır onlarda. Yine de teşekkür ederim dede.”

Demiroğlu onun ağlamaklı sesini duyunca ağrıyan kalbinin üstüne elini koydu. İçinden, *ne oğlumu koruyabildim ne torunumu mutlu edebiliyorum*, diye geçirdi. Çekilecek çilesi olduğunu düşünüyordu.

Kalbine çöreklenen ağrıya, “Sen bilirsin güzel kızım,” dedi. “Peki Hale’den bir haber var mı? İlk duyduğumda buna inanamadım ama sen kendinden emin konuşuyorsun. Onu bulduklarında iyi olacağını düşünüyor musun?”

Eflâl bilmiyordu. Kafasını belli belirsiz sağa sola salladı. “İyi olmadığı, bir süre de olamayacağı bir gerçek. Ama...” Yüzünü sıvazladı. Bu düşünce onu sarsıyordu. “Ya bulamadan ona bir şey olursa? Bu, Ömer’in tekrar yas tutması demek. Mahvolurlar. Ve istemeden de olsa buna ben sebep olmuş olurum,” diye hayıflandı.

“Saçmalama!” dedi Demiroğlu. Eflâl’in güzel kalbi çok nabıftı ve o kendini suçladığında, Demiroğlu buna dayanamıyordu. “Ne demek ben sebep olurum? En günabsızları sensin! Hiçbir suçun yokken onlarca şeye maruz kaldın. Bir de kendini mi suçluyorsun? Duymamış olayım Eflâl!”

Onun azarlayıcı ses tonunu duyan Eflâl akan gözyaşını usulca silip gülümsedi. “Sinirlenince habama daha çok benziyorsun,” dediğinde ikisinin de burnunun direği sızladı. “Kaşların çatılıyor, burun deliklerin büyüüp genişliyor, ters ters bakıyorsun...” Aklına ailesi düşünce daha da dibe batmış hissetti. “Onu ne zaman görmeye gideceğiz dede?”

Baran Demiroğlu ne cevap vereceğini bilemedi. Torununu kandırmak istemiyordu. Mezarları bulmaya yaklaşamamıştı bile. Konuyu değiştireceği sırada Alptekin’in Eflâl’i araması onu bu durumdan kurtardı.

Eflâl hızlıca, “Dede, arkadan Alptekin arıyor. Onu aramıştım ama ulaşamamıştım. Telefonu açıkken onunla konuşsam sana ayıp olur mu?” diye sordu.

“Olmaz kızım. Sen konuşmanı yap. Yakın bir zamanda görüşürüz inşallah. Hoşça kal güzel torunum.”

“İnşallah dede. Sen de hoşça kal,” diyerek telefonu kapatan Eflâl, Alptekin aramayı sonlandırmadan cevapladı. “Alo, Alp? Neden telefonun kapalıydı? Beni merakta bırakıyorsun. Abinlerin yanında değilsin. Ne yapıyorsun iyi misin, bilemiyorum. Bir daha sakın telefonunu kapatma!”

Alptekin, canı sıkkın bir hâldeydi ama Eflâl’in kızgın sesini duyunca gülümsedi. Alaya alarak, “Ya Efsuyu, beni merak mı ettin sen?” dedi. “Bu en çok beni sevdiğinin kanıtı değil de ne?”

Eflâl sinirle ayağa kalkıp ayağını yere vurunca Patron oturduğu yerden kalkıp ona bakmaya başladı. “Bir de dalga mı geçiyorsun? Alp, seni döverim! Zaten uzaktayım, zaten diken üstündeyim, yemin ederim elimde kalırsın!” diye sesini yükseltti.

Patron onun bağırması üzerine bir kere havladı. “Neredesin, ne yapıyorsun, iyi misin? Saçma sapan konuşma da cevap ver!”

Alptekin, boştaki elini havaya kaldırdı. “Haklısın, tamam. Teslim oluyorum,” deyip ciddi bir ifadeye büründü. “Telefonumun şarjı bitti ve doldurabileceğim bir yerde değildim. O yüzden aramalarınıza dönemedim. Aklın bende kalmasın. Tehlikede olabileceğim bir yerde değilim.”

Eflâl rahatlamış bir nefes verdi. “Söylemesi kolay tabii...”

Alptekin’in içindeki çocuğun, kendisi için endişelenen biri olduğunu anlayınca yüzü güldü. Kocaman gülümsedi. İyi ki Eflâl vardı hayatında. Sevgisini gizlemeyen bu kadın onun kalbine merhem olmuştu. “Biliyorum, endişe ediyorsun ama gerçekten iyiyim ve güvendeyim,” dedi.

Eflâl’in kaşları çatıldı. Sorgular bir şekilde, “Sen neden abinlerin yanında değilsin? Onların bilmediği bir şey mi yapıyorsun?” diye sordu. Yanına gelen Patron’un kafasını okşadı. “Sakın bana dolambaçlı cevap verme Alp.”

Alptekin hızlıca, “Onların bilmediği bir şey yapmıyorum. Sadece biraz karışık bir mevzu. Sen güvende olduğumu bil yeter,” dedi. “Şimdi kapatmam lazım Ef. Abimlerle de konuşup işimin başına dönmem gerek. Beni özle. Öpüyorummm,” diyerek Eflâl’in daha fazla sorgulamasına izin vermeden telefonu kapattı.

Aslında Alptekin doğruyu söylüyordu. Doğru adımlar atarsa tehlikede değildi. Hatta onları Hale’ye götürecek olan o adımı bile atabilirdi.

Bu iş için aylardır uğraşan bir Alptekin vardı. Aslında ilk amacı Hale’yi bulmak değildi. Evet, Soner’e ulaşmak için bir yol belirlmişti ama bunu başka zamanlar için kullanacağını düşünmüştü.

Karşıdan ona gülümseyerek gelen, planının başrolü olan kıza bakarken aklından geçen şuydu: *Hale’nin yaşadığına inanmazken doğru mu yapıyorum?*

Yanına gelen genç kıza gülümsedi, hızlıca selamlaşıp sarıldı. Kızın başı yanmasın diye Yasin'le istişare etmişlerdi. Bu yüzden içi rahattı. Ona zarar gelmeyecekti.

Alptekin'in planı basitti. Baştaki adama ulaşmak istiyorsan o adamın zaaflarına ulaşmalıydın. Fakat Soner'in egosu dışında bir zaafı yoktu. Alptekin, buna ulaşamazdı. Bu yüzden ona yakın olan birisine ulaşması gerekmişti. Bu kişi de Betül'dü.

Soner'in yanından ayırmadığı, onun pişirdiği yemekten başka bir şey yemeyen bir adam vardı. Baş aşçısı Salih. Soner nereye giderse Salih de oraya giderdi. Yıllardır değişmeyen kurallardan biri de buydu. Fakat Alptekin, Salih'e ulaşamazdı.

Peki ne yapacaktı?

Salih'in zaafını bulmalıydı. Bu kişi de Salih'in karısı Yeşim'di.

Yeşim ev hanımıydı. Soner, çalışanlarına eli bol davranırdı. Bu yüzden Salih dolgun bir maaş alıyordu. Ve maaşının çoğunu karısına veriyordu. Çocukları olmadığı için karısının üstüne fazlaca düşüyordu. Eşinin bir dediğini iki etmeyen Salih'in zaafına ulaşmak da Alptekin için zordu.

Peki ne yapacaktı?

Yeşim'in zaafını bulmalıydı. Bu kişi de Yeşim'in yeğeni Betül'dü.

Betül'ün annesi -Yeşim'in ablası- vefat ettikten sonra Betül, teyzesinin yardımıyla hayatına devam etmişti. Betül, Yeşim'in hiç doğmayan evladı gibiydi. Bu dünyada ondan daha fazla sevdiği bir şey yoktu. O istesin canını bile verirdi.

Alptekin doğru kişiye oynamıştı. Betül'e ulaşırsa Yeşim'e ulaşmış demektir. Yeşim'e ulaşmak Salih'e ulaşmak demektir. Salih'e ulaşmak ise Soner'in inine girmek demektir.

Alptekin'in Betül'le olan arkadaşlığı bu noktada işe yaramayı başlamıştı. İkisi de birbirini arkadaş olarak gördüğü için kızın kalbi kırılmayacaktı. Alptekin istediğini aldıktan sonra ona gerçeği söyleyecekti. Onunla gerçekten arkadaş kalmak istiyordu. Ama şu an bir ölüm kalım savaşı veriyorlardı. Bu yüzden, onu kullanmış olsa da bunu yapmak zorundaydı.

Betül'e, "Ne içmek istersin? Bol çikolatalı bir kahve?" diye sordu. Genç kız gülümseyerek, "Beni tanıyorsun artık!" diye cevapladı. Kahve dükkânına girerlerken Alptekin planını çoktan yürütmeye başlamıştı

Diğer yanda, Alptekin ve dedesiyle konuştuktan sonra Effâl biraz rahatlamıştı. Karanlardan da yaklaşık yarım saat önce haber almıştı. Hepsinin iyi olduğunu bilerek uykusunu açmak için mutfağın yolunu tuttu. Masanın başında oturan Arif'i görünce yüzünde bir gülümseme peyda oldu.

"İnsan irisi, ne yapıyorsun? Kahve yapacaktım, sana da yapmamı ister misin?" diye sordu.

Bilgisayarın bakmaktan gözleri ağrıyan Arif bu fikre sıcak baktı. "Çok makbule geçer yenge," derken bile gözünü ekrandan ayırmıyordu.

Arif, yengesini korumak için onunla beraber evde kalıyordu. Ama akli diğerlerindeydi. Bu yüzden uzaktan da olsa elinden geleni yapmaya çalışıyordu. Bu sebeple ekiplerin dağılımını yine o yapıyordu. Kimin molaya çıkacağı bile onun kontrolündeydi. Haberi olmadan kuş bile uçurtmuyordu. Kendisinden sonraki yetkili kişi olan Yiğit, her adımını ona sorarak atıyordu.

Effâl kahveleri yapıp Arif'in karşısına oturdu. Dedesiyle konuştuktan sonra aklına bir şey gelmişti. Hale'yi bulacaklarına inanıyordu. Peki Hale geldiğinde iyi mi olacaktı?

Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra, “Arif,” diye seslendi. “Biliyorum, işin başından aşkın ama sana bir şey danışacağım.” Arif birkaç tuşa daha bastıktan sonra bilgisayarı kenara koyarak onu dinlediğini belli etti. “Hale’nin yaşadığına inanıp inanmadığını bilmiyorum. Ama ben yaşadığını biliyorum. Onu sağ salim bulacaklarına da inanmak istiyorum. Bu sebeple Hale geri döndüğünde onun için güvenilir bir psikolog bulmamız gerek.”

Arif birkaç saniye düşündü. Hale’nin yaşıyor olmasına ihtimal veriyordu. Bu dünyada birçok şey görmüştü. Elbette şaşırırdı ama ihtimal vermekten geri duramazdı.

Ona göre, Eflâl’in uğraşması gereken bir şeylere ihtiyacı vardı. Eflâl’i hep düşünceli görüyordu. Kafasını dağıtacak bir şeyi olmadığı için derin düşüncelere dalıyordu. Bu yüzden en mantıklı şeyi söyleyerek, “İyi düşünmüşsün yenge,” dedi. “Ama belki psikolog desteği yeterli gelmez. Yurt dışındaki klinikleri de araştırmak gerekir.”

Eflâl heyecanla kafasını aşağı yukarı salladı. “Evet evet, doğru diyorsun. Senin bildiğin güvenilir yerler var mı? Yoksa da beraber araştırıp bulabilir miyiz?”

Arif sıcak kahveyi tek dikişte bitirdikten sonra, “Yanıma gel de beraber bakalım yenge,” deyip yanındaki sandalyeyi çekti. Eflâl hemen Arif’in yanına geçti, onun önündeki kalem ve kâğıtlardan birer tane alıp not tutmak için hazırda beklemeye başladı.

Bir umuda tutunuyordu Eflâl. Tüm hayatı boyunca pozitif düşünmeye inanmıştı. Şimdi Hale’nin geleceğine yönelik planlar yaparsa evrenin ona yardımcı olacağına inanıyordu.

Umudu vardı ya, elbet bir yolunu bulurdu.

Aradan geçen günlerde hiçbir yol katedilemeyince herkesin sinirleri gerilmeye başlamıştı. En ufak bir yanlış bilgide bile patlamaya hazır bomba gibiydiler.

Karan'ın Sait'le konuşması normal geçmişti. Beraber ellerinden geleni yapmaya hazırdı. Yine de Karan ona tam anlamıyla güvenemiyordu. Bu noktada kimseye tamamen güvenemiyordu ya.

Ömer'le Yasin'in baktığı konumlardan hiçbir şey çıkmadı. Hepsi Soner'e ait depolardı fakat hiçbirinde ne Soner vardı ne de Hale'ye dair bir iz.

Ömer giderek umutsuzluğa kapılıyordu. İçinde bulunduğu belirsizlik onu alaşağı etmek için hazır bekliyordu. Soner'le aralarındaki yıllardır süregelen savaşı kazanacağına dair inancı zaten azdı, şimdi o inanç yok olma noktasına gelmişti.

Hepsi bir aradaydı. Durum değerlendirmesi yapıp şimdi ne yapacaklarını konuşacaklardı. Fakat kimse ne yapacağını bilmiyordu. Bir bilinmezliğin ortasında kalmışlardı.

Karan, Yiğit'e yönelik olarak, "Tırlar yola çıktı mı?" diye sordu. "Hepsinin vaktinde varması önemli yoksa gerçekten bir işle döndüğünü anlayacaklar. Şoförü arayıp ne zaman varacağına dair bilgi al."

Yiğit kafasını sallayıp, denileni yapmak için telefonuna sarılırken Ömer, "Masa'dan gelen bilgileri araştıran ekipten haber var mı?" diye sordu.

Cevap veren Karan oldu: "Arif ilgileniyor. Bir şey öğrenmiş olsaydı söylerdi. Artık bir gelişme olmadığında haber verme dedim. Bir haber yoksa gelişme de olmamıştır."

Yasin, Selin'den bilgi alıp onların yanına geldikten sonra sandalyeye kendini sertçe bıraktı. "Yok ya yok! Tüm dünya birleşip peşine düşsek de bir şey bulamayacağız sanki. Adam her bir adımını senelerce düşünerek atmış. İt oğlu it!" Sigarasını yakarken küfürler savurmaya devam etti. "O tıfil boyunun ölçüsünü almadan bana gün yüzü yok!"

Ekibe alışması saatler süren Savaş, “Bu şekilde kovalamaca oynarsak bir yere varamayacağımız aşikâr değil mi? Ona yem atmamız gerekiyor,” deyince tüm bakışlar ona döndü. “Ya onu yeme çekeceğiz ya yemi ona götüreceğiz. Yoksa bu durum uzar gider.”

Yasin net bir sesle, “Yem dediğin bir insandan başkası olmaz. Ve ben kimsenin canının ortaya atılmasına izin vermem,” dedi.

Savaş yanlış anlaşılacak istemeyerek yerinde toplandı. “Öyle demek istemedim. Elbette bir insanı öne sürmemeliyiz. Yem deme nedenim, Soner’i insandan saymamamdı.” Yasin sadece kafa sallamakla yetindi. Savaş işini ehliyle yapan akıllı bir gençti. Bu yüzden Yasin gibi adamlara her zaman saygısı sonsuzdu. “Demek istediğim, birini işin içine katarsak onu yakınımıza çekebiliriz. Bu adamın isteği sizi öldürmek değil ki. Bu adamın isteği sizin süründüğünüzü görmek.”

Ömer’in kafasındaki düşünceler onun bu söylediğiyle toparlanmaya başladı.

Savaş, “Yani sizin bu şekilde onu arayıp işinizden geri kalmanız ve sevdiğiniz insanların yaşamını kısıtlamanız, yollarda heba olmanız onu mutlu ediyor,” diye devam etti. “Zaten istediği bu! Sizin huzursuz olmanız. Eğer onun karşısına çıkma cesareti gösterirseniz eminim afallayacaktır. Ona meydan okumanıza rağmen karşınıza çıkmazsa ve bu işin burada biteceğini söylerseniz delirecektir. Sizin dimdik duruşunuz onu afallatır. O karşısında yaralı birini görmek istiyor. Bunu ona vermeyelim!”

Karan’la Ömer’in bakışları kesişti. Bunu yapmak demek büyük bir risk almak demektir. Evet, Soner yıllardır onları değil, sevdiklerini öldürmek için uğraşıyordu. Soner’e göre, babasının da ölmemesi, yıllarca acı çekmesi ve sonra ölümünün kendi elinden olması gerekiyordu. Akdoğanlar ondan bunu almıştı. O ise bu misyonunu onlar üzerinde geliştirmeye karar vermişti.

Yasin kararsız bir sesle, “Yine de riskli,” dedi fakat o da bu fikri düşünmeye başlamıştı. Bu şekilde süren kovalamacanın bir yere varma ihtimali çok ama çok düşüktü.

Telefonu çalan Karan masadan kalkarken, diğerleri bu konu üzerinde konuşmaya devam etti.

“Alo?” dedi Karan. Hızlıca, “Sevgilim, ben de senin aramanı bekliyordum. Neden bu kadar geç uyandın? Bir şeyin yok ya?” diye sordu.

Aslında vardı. Eflâl büyük bir regl ağrısı çekiyordu ve bu sebeple uyuyamamıştı. Üzerine bir de endişeleri binince tüm gece eziyet gibi geçmişti. Uyanır uyanmaz telefonuna sarılmış, sevdiği adamın sesini duymak istemişti.

Uykulu bir sesle, “Şimdi iyiyim,” diye cevap verip esnediğinde, Karan’ın yüzünde bir tebessüm oluştu. Bir haftadır ondan uzaktı. Şimdiden burnunda tütüyordu. “Siz ne yaptınız? Bir gelişme var mı?”

Karan iç çekti. “Seni özlemem dışında bir gelişme yok maalesef. Hâlâ neyi nasıl yapsak diye konuşuyoruz. Ve ben artık düşünme yetimi kaybetmek üzereyim. Her şey ya çok mantıklı geliyor ya da çok mantıksız. Ortası bende yok artık.”

Eflâl bir an ne diyeceğini bilemedi. Karnındaki ağrıya almadan yatağın içinde doğruldu. “Birkaç günde bitebilecek bir şey değildi, sevgilim. Ama böyle hissetmen çok normal. Ben de seni çok özledim. İnan, saatler geçmek bilmiyor artık. Sadece özlemek de değil, endişeli olmak da yoruyor insanı.” Alptekin’den mesaj gelmediğini görünce, “Alp bana yazmamış. Senin haberin var mı?” diye sordu.

İkisi de artık Alptekin’in planından haberdardı. Bu sebeple Betül’le daha fazla vakit geçirmesi gerektiğini biliyorlardı. Ve Betül de tehlike arz eden biri olmadığı için Alptekin’in güvende olduğunu biliyorlardı.

Karan saate baktıktan sonra, “İki saat kadar önce konuştuk,” dedi. “Sana her şeyin yolunda olduğunu söylememi istedi. Birkaç güne kadar bize bir konum vereceğini söylüyor. Ve buna inanmak istiyordu.”

“Umarım öyle olur. Peki madem, iyiyse sorun yok.”

Karan adamların olduğu tarafa gidince hepsi ayağa kalktı. Orurmalarını işaret ettikten sonra elini cebine koyup yürümeye başladı. “Sen neler yaptın, klinik araştırmaktan başka? Ankaradakilerle konuştun mu? Ya da ne yapacağına karar verdin mi?”

Eflâl gülümsedi. “Hâlâ İstanbul’da kalmayı düşünüyorum. Kararımda bir değişiklik olmadı sevgilim.”

Karan bu durum gerçek olana kadar inanacağına benzemiyordu. “Ama yine de İstanbul’da kalmak için oradaki işleri yoluna koymak ve kendine İstanbul’da bir kariyer planı hazırlaman gerekmez mi?”

Eflâl bunları düşünmeye çalışmıştı. Ama kalbi, düşüncelelerini bir şekilde onların sağ salim eve gelmesine getiriyordu. Bu yüzden, Gökhan’la bunları konuşmuş olsa da şimdilik odaklanamadığını fark etti. Biraz süre tanıdı kendine. Hepsi eve dönene kadar bu fikir hakkında düşünmeyi askıya aldı.

Ruhsuz bir sesle, “Gerekir ama şimdi değil. Kafamı toplayamıyorum. Ne zaman düşünmeye başlasam aklım başka yerlere gidiyor. Ve bu durumdayken kendimi düşündüğüm için suçluluk duyuyorum,” dedi. Yeniden uzanır pozisyona geçmesinin nedeni, karnının oldukça ağrmasıydı. “Sen geldiğinde beraber düşünürüz. Olur mu?” diye mırıldanarak sordu.

Karan anlayışla, “Nasıl istersen sevgilim,” dedi. “Ben ne istersen yaparım. Bir şekilde orta yol buluruz. O zaman sen şimdilik bunları düşünme. Geldiğimde ne istiyorsan düşünüp tartar, beraber karar veririz.”

Eflâl yatakta Karan'ın yattığı tarafa geçip onun yastığına sardı. İçinden ağlamak geliyordu. Hormonları tavan yapmıştı. Çok mutsuzdu. Ama Karan'ın aklı kalmasın diye içindeki ağlama isteğini bastırdı.

"Üstünde ne var?" sorusunu beklemeyen Karan, adımlamayı bıraktı. Ne demek üstünde ne vardı? Bir an ne diyeceğini şaşırdı. Eflâl'in, "Hava soğuk. İncecik gömlekle durmuyorsun, değil mi?" demesi üzerine, aklının çok yanlış yerlere gittiğini anladı.

Boğazını temizledi. "İnce giyinmiyorum. İstersen fotoğraf atay," dedikten sonra aklına gelen isteği gizlemedi: "Görüntülü arasana. Hem seni de görmüş olurum."

Eflâl bu fikte pek sıcak bakamadı. Dün gece yatağın içinde dönüp durmuştu. Üstü başı zaten dağınıktı, saçlarına değinmek bile istemiyordu. Daha yüzünü bile yıkamamıştı. Karan'a bu şekilde görünmek istemiyordu. Ama Karan'ı da görmek istiyordu. Ne yapacaktı?

Cevap gelmeyince Karan, "Lâl?" diye seslendi. "Hat mı düştü? Orada mısın?"

"Ben seni yarım saat sonra arasam müsait olur musun?"

Karan hızlıca, "Olur tabii ama bir sorun mu var?" diye sordu.

Eflâl yataktan çıkıp üstündekileri çıkarmaya başlamıştı bile. Acilen duşa girmesi gerekiyordu. Karan'ı göreceği için regl de karın ağrısı da umurunda değildi. "Yüzüm gözüm şiş. Şimdi beni böyle görmeni istemedim," diyerek bir nebze de olsa doğru bir cevap vermiş oldu.

Karan, Eflâl'in bu dediğine inanamadı. *Onu ne şekilde görsem göreyim, benim gözümde dünyanın en güzel kadını olacağını bilmiyor mu?* diye düşünüyordu. Ona bu düşünceyi benimsetememiş miydi?

"Nasıl rahat edeceksen öyle yap, ısrarcı olmayacağım ama seni her şekilde beğeneceğimi biliyorsun, değil mi? Tırtıl olsan bile seveceğimi söylemiştim. Yüzün şişken mi sevmeyeceğim?" diye inanamayarak sordu.

Eflâl, Karan'ın bu sözleri üzerine, daha önce sorduğu o soruyu hatırlayarak gülümsedi. "Biliyorum, ben de seni her şekilde severim ama bu şekilde kendimi iyi hissetmeyeceğim," dedi. Suyu açıp duş kabinine girmeden önce hızlıca, "Yarım saate ararım seni. Öptüüm," diyerek telefonu Karan'ın suratına kapattı.

Karan suratına kapanan bir telefona ilk defa sinirlenmekten başka bir tepki veriyordu. Yüzündeki sırıtışı gören herkes onun Eflâl'le konuştuğunu biliyordu. Günlerdir yüzü bir kere bile gülmeyen adam, sevdiği kadının sesiyle bambaşka birine dönüşüyordu. Koskoca adam elleri ceplerinde tüm yolu sırtarak yürürken telefonu çalsın diye dakikaları sayıyordu.

İşte buna aşk diyorlardı.

Bu cephede bunlar olurken diğer cephede Alptekin emin adımlarla ilerliyordu. Betül'le daha da yakınlaşmıştı. Genç kızın eski sevgilisine dair unutamadığı tüm detayları dinlemiş, ona elinden geldiğince destek olmuştu. Duyguları gerçekte Alptekin'in. Bu yüzden de iyi oynuyordu ya.

Çay bardağını avucunun içine alıp ısınmaya çalışırken Betül'e yandan bir bakış attı. "*Bizim bir yazlığımız var mı demiştin sen?*" diye sordu.

Betül kafasını telefondan kaldırıp ona baktı. "Evet. Niye ki?"

Alptekin dudaklarını büzdü. "Ne bileyim, havalar iyice bozmadan gideriz dedim. Hem şu eski sevgiline de birkaç tane göndermeli fotoğraf atardın. Seni unuttum, aştım gibisinden... Hem de kafamızı dağıtmış olurduk. Ne dersin?" diye, Betül'ün ağzını aradı.

Betül'ün bahsettiği yazlık, teyzesiyle eniştesinin yazlığıydı. Anahtar onda yoktu ve Betül'ün oraya gitmesi için teyzesi, Betül adına eşinden izin almak durumundaydı. Eniştesi, mülkleri konusunda oldukça hassas bir adamdı. Teyzesi ondan onay almadan Betül'e izin veremezdi.

Betül kararsız bir sesle, “Bilmiyorum. Teyzeme sorarım ama şimdi durduk yerde eniştemin sorularına maruz kalmak istemiyorum. Evleri konusunda biraz pimpiriklidir de,” dedi.

Alptekin ısrarcı gibi gözüküp dikkat çekmek istemiyordu ama bu mühim bir meseleydi. Teyzesi, bu pimpirikli enişteyi arasa iyi olurdu. Ama kadın bunu durduk yerde yapamazdı. Telefon kullanmanın yasak olduğu bir yerde, kocasının onunla konuşabilmek için kullandığı gizli telefonunu araması gerekiyordu. Canı sıkkın olan yeğenini mutlu etmek için elinden geleni yapardı. Bunu yapabilmek için de çalışanlardan başka birinin yardımıyla kocasına haber uçurması gerekiyordu.

Salih telefonunu açarsa nerede olduğunu öğrenebilirlerdi. Salih telefonunu açarsa Soner ve Hale’nin yerini bulabilirlerdi. Salih telefonunu açarsa her şey çözüldü.

Salih telefonunu açmalıydı.

Alptekin şimdilik ısrar etmedi. Bu fikri biraz işlemesi gerektiğine karar verdi. Sabırlı olmalıydı.

Soner bir yerde hata yapmıştı. Ona göre sevgi zayıflık göstergesiydi. Sevgi, insanları alt etmek için önemli bir silahtı. Fakat o silahın namlusu ona döndüğünde zayıflık olarak gördüğü duygunun karşısında duracak başka bir silahı yoktu.

Bu sırada Eflâl, Karan’ı aramak için hazırdı. Duş almış, yüzüne biraz renklendirme işlemi yapmış, ıslak saçlarını sadece taramış ve ütülü bir tişört giymişti. Uykudan böyle uyansa ne vardı ki? Aramayı yaparken hâlâ aynadan kendine bakıyordu.

Eflâl’in aradığını gören Karan hemen ceketini giydi. Saçını sakalını düzeltip, heyecanla beklediği aramayı yanıtladı.

Vurgulu bir tonlamayla, “Sevgilim,” dedi. Eflâl’in gülen yüzünü görünce kalbine bir sıcaklık yayılmıştı. Islak saçlara bakıp, “Sihhatler olsun. Saçlarını kurutmamışsın. Evin içi sıcak ama sen kurut mutlaka,” dedi. Onun yüzünü izlemeye doyamayacak gibi hissediyordu. “Gözlerin kızarmış. Şampuan mı kaçtı?”

Ağladım diyemedi Eflâl. “Evet, biraz aceleyle duş aldım ya...” Karan’ın uzamış sakallarına baktı. Onu her şekilde beğeniyordu ama bu hâli -özlediğinden midir bilinmez- daha çekici gelmişti. “Sakalların uzamış. Saçların da. Senin de gözlerin kızarmış. Ne kadar uyuyorsunuz günde? Ne zaman mesaj atsam anında cevap veriyorsun.” Gözlerini kısıp şüpheli bir şekilde sordu: “Yoksa sen vampir misin?”

Karan kısa bir kahkaha attı. Anında cevap vermesinin nedeni, Eflâl’in mesaj bildirimlerinin farklı tonda olmasıydı. Karan, o sesi duyduğu anda uyuyor olsa bile gözlerini hemen açıyordu.

Karan onun oyununa ayak uydurarak, “Hemen de anladın ya...” dedi. “Gelince kanını içip seni de vampir yapacağım. Ve bu şekilde bana daha çok bağlanmış olacaksın.”

Eflâl de güldü. “Beni vampir yaptığında sana daha çok bağlanma gibi bir özellik gelmiyor, sevgilim. Ama bunu istiyorsan tabii ki bağlanırım!”

Karan onun gülen yüzünü keyifle izledi. Bulduğu tabureye oturup onunla yarım saat kadar konuştu. Birçok şeyden bahsettiler ama konu dönüp dolaşıp birbirlerini ne kadar çok sevdiklerine geldi hep. İki âşık kalp nerede ve ne şekilde olursa olsun birbirleri için atmaya devam etti.

En kötü plan, plansızlıktan iyidir demişlerdi. Ömer’in düşündüğü tam olarak buydu. Şu on günlük süreçte anlamıştı ki ondan kaçmak için usta yollar kullanan bir adamı, gerçek bir planı olmadan yenemezdi.

Soğuğa direnmek için ceketinin yakasını bile düzeltmedi. İçi yanıyordu. Sigarasından ardı ardına nefesler çekti. Tek başına oturduğu bir denizin kıyısında uzaktan kulağına çalınan müziğe, yüreğindeki yangını harlaması için izin verdi.

O bizim kavuşmalarımız yârim, diyordu türkûde. Mahşere kaldı.

Tüm İstanbul'a adını haykırsa, kapı kapı gezse, her yüzü çevirse, o mu diye baksa, her nefes alışında bir kere daha öldüğünü hissetse... Bulur muydu onu?

Işıklarla parlayan manzarada gözlerini gezdirdi. "Burada bir yerde misin Hale? Ben seni göğsümde uyuturken neredesin sen? Affet beni. Acına da sahip çıkamadım..." Öyle bir iç çekti ki dünyadaki tüm oksijen sanki ciğerlerine süzölmüş gibi hissetti. "Eğer nefes alıyorsan, sana da sahip çıkamadım. Affet *can şenliğim*."

Oturduğu yerden kalkıp sahil boyunca adımlamaya başladı. Sevdığı kadının ondan uzakta nefes aldığını düşünmenin ağırlığı altında ezildi. İhtimali bile göğsündeki yarayı dağladı. İçindeki acı bitene kadar bağırıp çağırmak istiyordu. Annesinin dizlerine kapanmak, hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordu. Artık bitsin istiyordu. Ölmek istiyordu.

Parmaklarını yaşlarla dolu gözlerine sert hareketlerle bastırdı. Şimdi ağlamanın zamanı değildi. Hale'nin yaşıyor olma ihtimaline tutunup dik durmak zorundaydı.

Adımladıkça yaklaştığı sazın sesi, ellerinin buz kesilmesine neden oluyordu. Bazen dayanamıyordu bu acıya. Göğsünü açıp kalbini sökseler bile canının daha az yanacağını düşünüyordu. Bu acıyı düşmanın bile yaşamasını istemeyecek kadar merhamet doluydu Ömer. Yaşanılan hiçbir şeyi hak etmemiştir.

Yavaş yavaş Karanların olduğu yere vardığında, kafasının toplanmak yerine daha da dağıldığını biliyordu. Onu görse dener miydi acısı yoksa daha da harlanır mıydı, bilemeyecek kadar büyük bir açmazdaydı işte.

Yasin, Ömer'in yaklaştığını görünce yerinde doğrulup, "Ne zaman yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor, Ömer," dedi. "Alptekin'den haber geldiğinde eş zamanlı olarak hareket etmemiz gerek."

Ömer kafasını *tamam* anlamında sallayarak sandalyeye oturdu. “O zamana kadar benim Soner’i aramam lazım. Sonrasında ise ona inanmadığımı ve bu işi bitirdiğimizi göstermek için birkaç güne ihtiyacımız olacak. Eğer gerçekten tükenmediğimizi ve hayatımıza devam etmek için harekete geçtiğimizi anlarsa, eğer biraz onu tanıdıysam arayan o olacaktır,” dedi.

Bu fikri ortaya atarak ekibin inancını kazanan Savaş, “Aramayı şimdi yapabilirsiniz. Zaten yeterince bıkmış ve sonuca ulaşamamış gibi görünüyorsunuz. Kimse aksini iddia edemez,” dedi.

Savaş sadece gerçeği söylemişti ama ortamda bir sessizlik oluştu.

Ömer acı bir tebessüm etti. “Haklısın. Yıllardır bu şekilde olduğum için pek yadırgamıyorum da,” diyerek cebinden telefonunu çıkardı. “Bizi izletiyordur. O yüzden konuşmayı yaptıktan sonra dışarı çıkıp arabayla biraz uzaklaşıyım. Bir şey olursa bana haber verirsiniz,” dedi ruhsuz bir şekilde.

Karan, “Tamam ama Lâl’i de ara. Seni çok merak ediyor,” dedi.

“Ararım,” dedi Ömer ve ilk taşı atmak için Soner’in adının üstüne tıkladı.

Akdoğanlar tarafında her şey karmaşık ilerlerken Soner’in tarafında her şey rayındaydı. Planı hızla ilerleyen Soner, keyif kahvesini içiyordu. Biraz önce Ömer’in sahil kenarında yürürkenki görüntüleri, eline ulaşmıştı. Onun o keder dolu yüzünü görünce kendisine bol köpüklü bir kahve yapılmasını istemişti. Keyfine diyecek yoktu.

Masa’da onun yanında olan insanların sayısı artıyordu. Oradaki adamların hepsi, en çok kâr neredeyse, doğrusunu yanlısını düşünmeden oraya koşardı. Soner’in onlara vadettiği şeyler fazlaydı ve hepsinin aklı çelinmeye başlamıştı.

Ama Soner'in en büyük kalesi Sait'ti. Sait'in en başından beri Akdoğanlara yardım ediyor gibi görünüp aslında ona yardım etmesi, onu oldukça keyiflendiriyordu. Sait sayesinde ona yaklaşımları mevzubahis bile olmuyordu. Her şeyden önceden haberi oluyor ve ona göre adım atıyordu.

Soner'in egosu öyle çok beslenmişti ki kendisini dünyanın kralı sanıyordu.

Gözleri, bahçede yürüyen, kraliçesi yapmak istediği kadına döndü. En büyüğün kim olduğunu anlayınca Hale de onun elini tutacaktı. O zaman başa çıkamayacağı kimse olmayacaktı.

Biraz sonra sehpanın üstünde çalan telefonunu eline aldı. Arayan Ömer Akdoğan'dı. Yalvarmak için aradığını düşünüp telefonu hemen açtı.

"Şimdiden söyleyeyim, birkaç damla gözyaşı dökerek beni etkileyemezsin Ömer. Evet, duygusal bir adamım ama kanamam. O yüzden, yalvaracaksan bunu gerçekten içten yapman lazım," diye başladığı konuşma, keyfini şimdiden daha da yerine getirmişti.

Telefonun hoparlöründen Soner'in sesini duyan onlarca adam büyük bir kinle doldu. Fakat hiçbirinin kini, Ömer Akdoğan'ın hislerinin yanından bile geçemezdi.

Ömer yumruk yaptığı elini öyle çok sıktı ki tırnakları battığı için avucu kanamaya başladı.

Sakin kalmaya çalışarak, "Yanlış anladın," dedi Ömer. "Artık senin oyununa gelmediğimi haber vermek için aradım. Eflâl'i kandırdın ve biz de inandık. Güzel numaraydı, tebrik ederim. Ama Hale yaşamıyor, o gece kollarımda öldü. Şimdi karıma benzesin diye tuttuğun kadını serbest bırak. Çünkü ben artık bu oyuna devam etmiyorum!"

Soner yavaşça yerinde doğruldu. Oyuna devam etmiyorum da ne demekti? Daha yeni başlamışlardı. Daha Ömer'in ağladığını bile görememişti. Şimdi bunu kabul edemezdi.

“Hemen pes mi ediyorsun? Belki de Hale’ydi gerçekten. Belki de karını yıllardır elimde tutuyordum. Bu kadar çabuk mu yoruldun?” diye sorarken, onu denemeye çalışıyordu.

Ömer yorgun bir nefes verdi. “Hale olmadığını biliyorum. Eğer öyleyse bunu bana kanıtla. Yoksa ben bu kovalamacaya devam etmeyeceğim. İşlerim ve yapmam gerekenler var. Ama merak etme, seni bulmaktan vazgeçmeyeceğim. Görüşmek üzere Soner,” deyip telefonu kapatmak üzereyken Soner bir anda lafa atladı.

Telaşla, “Dur dur!” dedi. “Beni kandırıp Hale’nin yaşayıp yaşamadığını söylememi istiyorsun. Vazgeçtiğini sanıp, savaşman için sana bir neden vereceğim ve sen emin olacaksın. Beni salak mı sandın?!”

Ömer umursamazca, “Yaşamadığını biliyorum ve seninle oynamıyorum. Ne düşünürsen düşün. Ben bu oyundan çıkıyorum,” deyip telefonu Soner’in suratına kapattı.

Soner elinde telefonla öylece kalakalırken neye inanacağını bilmiyordu. Ömer onu kandırıyor muydu yoksa gerçekten ona inanmayıp hayatına devam mı edecekti? Soner’in yaşatmak istediği acı, tatmin olacağı seviyeye ulaşmamıştı henüz. Sadece on gün olmuştu. Yeterli gelmiyordu. Onları biraz gözlemleyecek ve duruma göre yeni bir hamle yapacaktı. Bu yüzden Sait’i arayıp bir bildiği var mı diye sormaya karar verdi.

Telefonu kapatan Ömer ruhsuz bir şekilde ayağa kalktı. İyi oynamıştı. Oradaki herkes onun vazgeçtiğine inanmıştı. Hatta belki de gerçekten vazgeçmişti. Kimse onun ne yapacağını kestiremiyordu.

Arabanın anahtarını da alan Ömer, Karan’la Yasin’e baktı. “Önemli bir şey olursa haber verirsiniz. Ben düşünmek için Sapanca tarafına gittikten sonra, ona inanmadığımı belli etmek için Hale’nin mezarına gideceğim. Haberleşiriz,” dedi ve yavaşça oradan uzaklaştı.

Karan onun arkasından bakarken, “Bu iş nasıl yoluna girecek, bilmiyorum,” dedi. “Belki uzun bir süredir en iyi zamanlarını yaşıyordu. Bir anda şu olanlara bak,” diye yüksek sesle hayıflandı.

Yasin onun bu çıkışına hak verdi. “Ben de bilmiyorum ama şimdi durmamamız gerek. Ben ekibi başka yere taşıyacağım. Siz de başka bir yere geçersiniz. Sonra ikimiz onun gözü önünde bir yerde buluşuruz,” deyip ekibine işaret verdi. “Allah sonumuzu hayır etsin.”

Karan sessiz bir şekilde, “Âmin,” dedi.

Tüm ekip ayrılmak için görevlerini öğrenirken Karan’ın aklından geçen, sevdiği kadının yanına gidecek olmasıydı. Bu yüzden Arif’i arayıp Eflâl’in ne yaptığını sordu. Geleceğini ona haber vermeyip sürpriz yapacaktı. Birkaç saat vakit geçirip, sonra onu oyalamaya çalışan Masa’daki birkaç adamın karşısına dikilmesi gerekiyordu. Fakat o şimdilik yolun sonuna değil, yola odaklanmak isteyip, sevdiği kadının yanına gitmek için yola koyuldu.

Aradan günler geçti.

Uzun bir yolda yürüyorlardı. Uzun ve meşakkatli bir yol. Bazen sonunu görememişlerdi, bazen devam edecek gücü bulamamışlardı. Fakat şimdi bazı şeyler yoluna giriyordu. Tren rayına oturmaya başlamıştı.

Ömer’in oyunu, Soner’in dikkatini çekmişti ve gerçekten hayatına devam ettiğine inanmasını sağlamıştı. Ömer üzgün değildi. Elbette karısı ölü olduğu için üzgündü ama Soner zaten bu tabloyu yıllardır izliyordu. Soner, onun daha fazla acı çekmesini istemişti. Almak istediği tepki kesinlikle bu değildi.

Masa’daki işlere odaklanmaya başlayan Akdoğanlar, Soner’e bir çelme daha takacak gibi görünüyordu. Karan Akdoğan’ın Masa’ya çektiği rest ve aldığı risk sayesinde, Soner yanında olan bir kişiyi kaybetmişti bile. Başka bir şey yapmalıydı. Onların tahmin edemeyeceği ve hepsini derinden yaralayacak bir şey.

Bakışları Hale'nin olduğu canlı yayın kaydına dönen Soner'in aklından geçenler şeytana bile pabucunu ters giydirdi. Biraz geçmişe gitmenin kimseye zararı olmazdı, değil mi?

Ömer, geçen günlerin ardından gerginliğini üstünden atamamıştı. Doğru yolda olup olmadığından emin değildi. Soner'i inandırmak için elinden geleni yapıyordu. İşinin başına dönmüştü. Hale'nin mezarını ziyaret etmişti, ki bu onun için çok zor olmuştu. Gerçek ortaya çıkmadan bir daha bunu yapabileceğini sanmıyordu. Yıllardır olduğu gibi yalnız ve kederli adama bürünmüştü yine. İşe yaramasını beklemekten başka şansı yoktu.

Şimdi herkes Akdoğanların evinde yemek masasının başında otururken, herkesin boğazından geçen lokma acı bir tat veriyordu. Fakat en çaresiz hisseden Eflâl'den başkası değildi.

Eflâl, onların planını mantıklı bulmuştu. Ama aradan geçen günlerde bir yere varılmaması onu kahrediyordu. Zaman geçtikçe umudu azalıyordu. Hale'nin yaşadığına emin olan tek kişi oydu ve Hale onları beklerken işleyen zamana katlanamıyordu.

Her gece uyumadan önce ettiği duaya bir şey daha eklemişti: *Allah'ım, biz onu bulana kadar sen Hale'ye dayanma gücü ver.*

Alptekin'in planı ise başarıyla ilerlemişti. Betül yazlığa gitme fikrini kabul etmişti. Alptekin, Soner'den gelmesini umdukları aramayla beraber, Betül'ün teyzesinden izin almasını isteyecekti. Herkes gibi o da bir adım atmak için hazırda bekliyordu.

Biraz sonra Ömer'in telefonunun çalmasıyla masadaki derin sessizlik son buldu. Ömer ekrana baktı. Arayan Soner'di. Bir anda ayağa fırlamasıyla herkes beklenen ânın geldiğini anladı.

Yasin, "Sakin ol Ömer," dedi. "Belki de başka bir sebeple arıyor. Hemen heyecana kapılmayalım."

Ömer kafasını sağa sola salladı. "O başka bir sebepten aramaz. Beni yaralamak için bir şey yapacak," dedi ve derin bir nefes verip telefonu açtı. Umursamaz bir ifade takınıp, "Ne var Soner?" dedi.

Eflâl, Karan'ın elini tutup ondan güç alırken diğerleri gibi nefesini tutmuştu.

Soner neredeyse ilk defa ciddi bir sesle, "Sana konum bilgisi atacağım. Tek başına gelmezsen ve arkamdan iş çevirirsen bu sefer acı çekmen için uğraşmam, direkt öteki tarafı boylarsın. Sana bir konum atacağım. Gerçeğin ne olduğunu görmek istiyorsan iki saat sonra orada ol. Hayatını çaldığımı gördüğünde de umursamaz olmaya devam edemeyeceğini göreceksin," deyip telefonu kapattı.

"Hale'yi gösterecek!" dedi Eflâl. Kalbi ağzında atıyordu. Umutları yeniden yeşerdi. "Hale'nin yaşadığını kanıtlayacak!"

Karan onun elini hafifçe sıktı. "Sakin ol Lâl," deyip Alptekin'e döndü. İşte tam şimdi kriz ânı kimliğine bürünmüştü. "Duydun, iki saatin var," deyip masadan kalktı. "Ben Sait'e haber vereceğim. Son dakikaya kadar konumu atmaz ama hazırlıklara başlayın. Yasin, Savaş'a söyle, üçer kişilik altı ekip hazır olsun. Arif, Alptekin'den bir şey çıkarsa o konuma göndermek için en güvendiğin adamlarını seç. Ömer sen de elini yüzünü yıka ve kendine gel," diyerek salondan çıktı.

Alptekin hemen Betül'ü aramaya koyuldu. O, genç kızın teyzesini aramasını sağlarken, Yasin, Selin'i arayıp gerekli ayarlamaları yapıyordu. Arif de kendi ekibini ayarlamak için bahçeye çıktı.

Eflâl, ne yapacağını bilemezmiş gibi duran Ömer'in yanına geldi. Ömer'in elini tutup, "Hazır mısınız?" diye sordu. Titreyen kimin eliydi, bilmiyordu.

Ömer, "Bilmiyorum," diye gerçeği söyledi. Bomboş bakıyordu. "Orada ne göreceğim, buna katlanabilecek miyim, bilmiyorum." Eflâl'in gözlerinin içine baktı. "Sahiden yaşıyor mu, Eflâl? Benim karım yaşıyor mu?"

Gözünden akan yaşları bu sefer silmedi Eflâl. Bunu yapacak gücü kendinde bulamadı. Ömer'in göğsüne sıkıca sarıldı. "Yaşıyor, Ömer. Her şeyim üzerine yemin ederim, o yaşıyor." Bu kucaklaşmada kimin kimden güç aldığını bilmiyordu. Yemin eder gibi, "Ve sen onu sağ salim eve getireceksin. Hepiniz sağ salim eve döneceksiniz. Hiçbirinize bir şey olmayacak," dedi.

"İnşallah," dedi Ömer. Birkaç dakika öylece durdu. Karma karışık olan zihnindeki gri bulutların dağılmasını bekledi. Gücünü toplaması gerekiyordu. Şimdi tam anlamıyla savaş meydana çıkıyordu.

Karan, Sait'le konuşup Soner'in göndereceği konumu önceden öğrenmişti. Bu yüzden Sonerler oraya varmadan tüm hazırlıkları yapmak için ekipleri yönlendirmişti.

Fakat aynısını Soner de yapıyordu.

Soner, Sait'ten ikili oynamasını istemişti. Sanki Akdoğanların tarafındaymış gibi davranmasını, önceden ona söylediği konumu gizlice onlara söylemesini, onların tuzak kurduklarını sanmalarını istemişti. Akdoğanların Ömer'i bir başına yollamayacaklarını zaten biliyordu. Şimdi onlar Soner'e pusu kurduklarını sanırken aslında onları pusuya düşürecek olan Soner'in ta kendisiydi.

Bu sefer bir taşla iki değil, onlarca kuş vuracaktı.

Hazırlıklar tamamlanırken herkes Eflâl'le vedalaşıp evden çıkmıştı. Yüreği ağzında atan Eflâl koltuğun köşesine sinmiş ve dua etmeye başlamıştı. "Allah'ım, sen hepsini bana bağışla."

Alptekin'in cephesinde işler yolunda gidiyordu. Betül'ü teyzesini aramaya ikna etmişti. Betül aramayı yaparken o, Arif'le beraber bilgisayarların başında bekliyordu. Ekipteki herkes sinyalin gelmesi için heyecanla beklerken, dakikalar sonra ekrana bildirim düştü.

Alptekin, "SONUNDA BE!" diye bağırduğunda herkesin yüzüne sevinç gülümsemesi yayıldı.

Arif hızlıca, "Herkes arabalara! Olabildiğince çabuk olmalı-
yız! Hadi!" diye emir verdi. Belindeki silahı kontrol edip Savaş'a
da haber verdikten sonra yola çıkmaya hazırlardı.

Karanlar ise atılan konuma doğru gidiyordu. Ömer, diğer-
lerinden önde ilerliyordu. Varacağı yere yaklaşık yarım saat
kalmıştı. Bedenini alan titremeye engel olamıyordu. Dakika-
lar sonra Hale'yi görebilirdi. İdrak edemiyordu. Direksiyon
hâkimiyetini bir anlığına kaybedince bulanık gören gözlerini
ovuşturdu. Kalbi göğüs kafesini delmek ister gibi atıyordu. Bi-
raz daha gaza bastı.

Soner her şeyin başlangıcı ve sonu olduğuna inandığı Bolu Da-
ğı'ndaki kullanıma kapatılmış yolda beklerken onları yenmek için
ayağına çağırmanın gururunu yaşıyordu. Önlerinde biat etmeleri
için harika bir zamandı. Avucunun kaşındığı hissetti. Bir an önce
gelmeliydiler. Onlara patronun kim olduğunu göstermeliydi.

Ömer ıssız yola doğru dönerken içinde bir korku yoktu. Bu
yol onun sonu olabilirdi, canı elinden alınabilirdi, bir kurşunla
ölebilirdi. Bunu umursamıyordu. Sadece içindeki yangını söndü-
rebilmek istiyordu. Ve gerçeği gözleriyle görebilmeyi diliyordu.

Virajı hızlıca döndü ve ileride onu bekleyen Soner'le adam-
larını gördü. Gaza daha fazla asıldı. Onların yanına varmadan
birkaç metre geride durdu. Arabadan inmeden önce gözleri et-
raftakileri taradı.

Yıllardır özlemini çektiği kadın yoktu. Omuzları düştü
Ömer'in. Hale'nin yaşadığı haberinin gerçek olmadığını, gerçek
olsa bile felaket olduğunu söyleyen içindeki bir yanın kazandığını
hissetti. Gerçek bir bilinmezliğe doğru adımını atıp arabadan çıktı.

Soner kalabalık bir grupta gelmişti. Ve Akdoğanların etrafı
yerleştirdiği adamların arkasında da Soner'in ekibi vardı. Burayı
onlara mezar yapabilecek güce sahip olduğuna inanıyordu. Sa-
yıcı onlardan üstündü.

Ömer elleri montunun cebinde, Soner'e doğru yürürken yüzü ifadesizdi. Aralarında iki metre kadar bir mesafe bırakıp durdu. "Neden çağırdın beni buraya? Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun yine? Ne yapacaksın?" Alayla güldü. "Öldürecek misin?"

Dilini *cık* sesiyle şaklatan Soner, "Sana ölümden beter acılar olduğunu bir kere daha hatırlatacağım," deyip ellerini arkada birleştirdi. "Ama bana pusu kurduğunu düşünen Karanların gelmesini bekleyelim önce. Onlar gelmeden tadı çıkmaz, değil mi?"

Ömer omuz silkti. "Bana hava hoş."

Soner onun bu tutumuna aldırmadan kafasıyla işaret verdi. İleride ağaçlık alandan çıkan Sait ve ekibiyle yüzüne küstah bir gülümseme yayıldı. "İnanır mısın, bana daha çok!" dedi. Fakat Ömer ona aynı ifadeyle bakmaya devam ediyordu.

Birkaç dakika sonra Karanlar da geldiğinde bulundukları yerdeki insan sayısı 129'a yükseldi. Bir kişinin silahına davranması demek hepsinin ölmesi demekti. Ama Sonerler daha fazlaydı. Sait de onun yanında yer bulduğu için karşı tarafta daha fazla can kaybı olacak demekti.

Soner yavaş adımlarla ileriye doğru yürüdü. "Size bir ders vermek istiyorum. İlk dersimiz..." deyip, arkasında duran Sait'i gösterdi. "Kimseye tamamen güvenme!"

Karan ve Yasin, Ömer'in iki yanına geçtiler, bellerinden silahlarını çıkarıp ellerine aldılar. Hepsinin omuzları dik, başları yukarıdaydı.

Soner onlardan istediği tepkiyi alamayınca yürümeye devam etti. "İkinci ders, düşmanın ayağına gelme," dedi ve kollarını iki yana açtı. "Sizi şurada öldürmemem için bana tek bir neden söyler misiniz?" deyip işaret parmağını havaya kaldırdı.

Ömer dudaklarını büzdü. Boşvermiş bir sesle, "Hayır," dedi.

Aldığı cevapla beraber Soner'in attığı kısa kahkaha etrafta yankılandı. "Ben de aynısını düşünmüştüm..."

Bunlar olurken Arif ve Alptekin buldukları konuma varmak üzereydi. Evin büyük bir güvenlik ekibiyle korunduğunu öğrendiklerinde ikisi de orada göreceklelerinin heyecanına kapılmıştı. Soner bu kadar önemli olan ne saklıyordu ki?

Eve ilk girecekler, MİT ekiplerinin özel eğitilmiş ajanlarıydı. Yüksek donanımlı ajanlar tüm koruma duvarlarını yıkıp içeri girdikten sonra sıra Alptekin ve Arif'in ekibine gelecekti. Herkes ne yapması gerektiğini son kez konuşurken araba evin olduğu sokağa varmıştı.

Her şey, dağ yolunda olan ekiple beraber ayarladıkları gibi ilerliyordu. Planları tıkır tıkır işliyordu.

Soner derin bir nefes verdi. Yüzünde garip bir ifade vardı. "Sizin bu tepkisiz halleriniz modumu düşürüyor. O yüzden biraz yükselmemiz gerek. Şimdi biraz film izleme zamanı," dedikten sonra, yanında duran adama işaret verdi. "Onlara canlı yayın kaydını göster."

Ömer'in bedeni kaskatı kesildi. Geldiğinde Hale'yi görmemişti. Soner bu konuda ağzını açmamıştı. Peki şimdi kimin canlı görüntüsünü gösterecekti? Hale'nin mi? Ömer'in kulakları çınlıyor, kalbi ağrıyordu.

Karan, onlara doğru yaklaşan adamı yüzünde mimik oynamadan izledi. "Ne gösterirse göstereceğin plana sadık kal Ömer. Sakın ama sakın tepki verme!" Bir kere daha tekrar etti: "Ne gösterirse göstereceğin!"

Hale'nin yaşadığını gösterirse bile, demeye dili varmadı.

Adam iyice onlara doğru yaklaştığında, Soner, "Dur!" diye bağırdı. Adam olduğu yerde durdu. Soner, küçük bir çocuk gibi mızımız bir şekilde, "Ben daha bir yalvarma göremedim ama?" dediğinde, Ömer'in yüzünde bir gülümseme oluştu.

"Sık kafama daha iyi," diyen Ömer, o kadar iyi oynuyordu ki arkada birleştirdiği ellerinin titrediğini kimse tahmin bile edemezdi.

Soner, Sait'e göz kırptı. "Görüyor musun? Beni bu kadar alçak sanıyor. Ben adam öldürecek bir adam mıyım Sait?" Alınmış gibi bir tavır takınıyordu.

Sait de gülümsedi. "Sen kan dökmeye karşısın bir kere."

Büyük bir kahkaha atan Soner, "İşte bunu onlara söylemiştim!" deyip kolunu kaldırarak karşısındakileri işaret etti. "Onlara *ben kimseyi öldürmedim* dedim ama bana inanmadılar! Ne kadar ahmaklar, değil mi?!" diye bağırdı.

Karan yüzünü buruşturdu. "Ne göstereceksen göster de şovun bısın, dağılalım! Saatlerce seni bekleyemeyiz! Hava soğuk ve ben üşümeyi hiç sevmem!"

Soner ellerini *tamam tamam* der gibi kaldırdı. "Fragmanı izlemeden sonuna gelmemi istiyorsunuz." Elini göğsüne bastırdı. "Ben yüce gönüllü bir patronum ve sizin isteğinizi geri çevirmeyeceğim. Onlara canlı yayın kaydını gösterebilirsin," dedi ve verecekleri tepkiyi görmek için beklemeye başladı.

Telefonu tutan adam, aldığı emirle Hale'nin ne yaptığını canlı canlı gösteren kaydı onlara doğru çevirdi.

Ömer ekrana bakarken ayaklarının altından yerin kaydığını hissetti. Karan'ın kolunu tutmasa dizlerinin üzerine kapaklanmıştı. Ekranda gördüğü, sevdiği kadın mıydı? Yemyeşil bir bahçede, üstünde en sevdiği renk olan beyaz bir elbiseyle yürüyordu. Saçları rüzgâra meydan okurcasına dalgalanıyordu.

O muydu? Hale miydi? Yaşıyor muydu?

Karan gördüğü görüntüden emin olamayarak, "Hale mi?" diye sordu. İdrak edemiyordu. Emin olamıyordu. "Ömer, gerçekten Hale mi? Ona benzeyen biri olabilir mi? Hale mi?!" diye bağırdı.

Öteki tarafta MİT ekibinin içeri girip onlara yer açmasını bekleyen Arif ve Alptekin, aldıkları işaretle korkusuzca öne atladılar. Kurşun sesleri havada uçuşuyordu. Onlar ve yanlarında ki 13 adam emin adımlarla içeri doğru girerken silahlarını öne doğru doğrultuyordu.

Arif kurşun seslerini bastırarak, “İki kişi arkaya gitsin, iki kişi de burada beklesin,” diye bağırdı. Kulağındaki kulaklığa Savaş’tan gelen bilgiye göre, ön bahçede sivil bir kadın vardı. “Diğerleri benimle beraber ön bahçeye gidiyor. Konum alın!” dediğinde, hepsi koşar adım yürümeye başladı.

Hale ne olduğunu bilmiyordu. Bahçenin ortasında ayakta dikiliyordu. Duyduğu kurşun sesleri onu korkutmuyordu. Bittiğini hissediyordu. Ya ölecek ya da kurtulacaktı. İkisine de artık razı gelmişti. Bir yere saklanmak için yeltenmedi bile. Bahçenin ortasında öylece durup beklemeye başladı.

Gözlerini kapadı. Ömer’in onu bulmuş olması için dua etmeye başladığı sırada bir ses duydu.

“Abla?” Gözlerini açtı ve ellerinde büyüyen o çocuğun ona inanamayarak baktığını gördü. “Hale abla?”

Arif ve Alptekin ön bahçeye gelince Hale’yi gördüler. İkisi de bir an ayaklarına çimento dökülmüş gibi oldukları yerde donakaldı. Gördükleri kadını tanıyorlardı. Yıllar geçmişti, yaşlanmış, değişmişti ama oydu, yaşıyordu.

Alptekin düşüp bayılacağını sandı. Titreyen sesiyle, “Abla?” diye seslendi. Ona doğru yaklaştı. Onu nerede görürse görsün tanırdı. Aklında kalan o son hâlimden çok farklıydı ama oydu. İnanamayarak, “Hale abla?” dedi. Gözyaşları yanaklarından süzülürken elindeki silahı yere atıp ona doğru koştu.

Hale rüyada olduğunu sandığı hâlde, “Alptekin?” dedi. Hiç beklemeden koşup onu kolları arasına alan çocuğa sıkıca sarıldı. Bitmişti. Kurtulmuştu. Uyanmak istemeyerek, “Bitti mi? Gerçekten bitti mi?” diye sordu. Etrafa bakındı ama onu göremedi. Vücudunu bir titreme almıştı. “Ömer nerede? Bitti mi?”

Alptekin onu duymuyordu bile. Hâlâ kurşun sesleri gelmeye devam ediyordu ama sebebi bu değildi. Kalbi deli gibi atıyordu, kulakları uğulduyordu. İmkânsız yaşıyordu.

Arif ne yapacağını bilemediği saniyelerden sonra kendini toparlayıp Karan'ı aramayı akıl etti. Farkında değildi ama ağlıyordu. Alptekin'e sarıldığı sırada Hale'nin gözleri Arif'teydi. Çektiği acıların emarelerini yüzünde taşıyan kadını izlerken, Arif'in gözyaşları tane tane akıyordu.

Eve girilme anı canlı yayın kaydına yansıdığı ve Ömer'in o kişinin gerçekten Hale olduğuna her anlamda emin olacağı sırada olan oldu. Ömer artık dayanamadığı noktaya geldi belindeki silahı çıkarıp Soner'e doğrulttu. Bu hareketiyle beraber oradaki herkes silahını çekip karşı tarafı nişan aldı.

"O, HALE Mİ?!" diye bağırdı Ömer. Buradan dönüş yoktu. "Söyle şerefsiz! Hale mi o? Ona bu kadar benzeyen birini nasıl bulabilirsin? Öldü o! Benim karım öldü! Söyle, Hale mi o?!"

Karan da Yasin de Ömer'e durmasını söylese de o çoktan Soner'e yaklaşmıştı. Gözü dönmüştü, artık onu kimse durduramazdı.

Soner, her an kafasına kurşun yeme tehlikesi yokmuş gibi rahat bir ifadeyle duruyordu. İsteddiği tepkiyi almıştı. Ömer'i sonunda çıldırmıştı.

Ömer, "Konuş!" diye bağırdı. Üzerine doğrultulan silahlar umurunda değildi. Soner'i öldürdükten sonra isterse bedenine yüz kurşun saplansındı, sorun yoktu onun için. "Hale mi o? Nasıl yaptın? HALE MİYDİ O? KONUŞ ŞEREFSİZ HERİF! SENİ ÖLDÜRMEYEN ÖNCE KONUŞ!"

Karanlar Ömer'in yanına gelmişti, her an tetikte bekliyorlardı. Karan, Yasin'e bir bakış attı. Bu bakış *hazır ol* demektir. *Hazır ol her an her şey olabilir.*

Soner ellerini cebine koydu. Ömer'in deliye dönmesine karşı rahat bir tavırla, "Bilmem," dedi, e'yi uzatarak. "Belki Hale belki değil. Ben nereden bileyim? İstedığimi aldım ve bana yetti..." deyip tırnaklarına bakmaya başladı.

Ömer düşüncelerini toplayamıyordu. Soner'i öldürürse bu rada savaş çıkardı. Ve eğer o kişi Hale'yse, onu bulması için Soner'in yaşaması gerekirdi. Delirme noktasına gelmişti. Çekip giderse de Hale'yi bulamayabilirdi. Günlerdir yaklaşamamışlardı bile. Ne yapacaktı? Bu dakikalarda Alptekin'in planı işe yaramış, Hale kurtulmuştu ama bu plan onun aklından çıkmıştı bile. Tek düşündüğü, bahçede dolaşan siyah saçlı kadındı. Sevdigine benzeyen siyah saçlı kadın.

Ömer, canına tak ettiği noktada silahıyla havaya iki el ateş etti ve namluyu Soner'in alınına dayadı. "SÖYLE! O YAŞIYOR MU?" diye avazı çıktığı kadar bağırdı. "SÖYLE!"

Herkes her an ateş etmek için hazırda bekliyordu.

Soner elini havaya kaldırdı. "Bu eli aşağı indirdiğimde olacaklardan sorumlu değilim Ömer. Sayıca sizden üstünüz ve yukarıda konumlanan adamlarınızın arkasında benim adamlarım var. Beni öldürürsen gerçeği hiçbir zaman öğrenemezsin," deyip gülümsedi. "Seçim senin!"

Ömer büyük bir çığlık attı. Uzaktan izleyen biri, onun deliğini söyleyebilirdi. Öyleydi de. Silahını tekrar havaya doğrulttu. Çıkmaz sokaktaydı. Ne yapacağını bilemiyordu.

Karan, ipleri eline alması gereken noktada olduğunu anladı. Ömer'in canının yanmasına izin vermezdi. "Sait!" dedi. Soner'in yanında duran Sait'in adamları, namlularını Soner'in adamlarına doğrulttu. Sait üçlü oynamıştı. Karan, Soner'e hitaben, "Verdiğin derslerden bazılarını kendin kaçırmışsın, şerefsiz!" diye yüksek sesle konuştu.

Soner'in yüzünde şeytani bir sırıtma belirdi. "Bunu bilmediğimi mi sanıyordun? İşte, sen hep burada kaybediyorsun Karan. Güvenirsen, inanırsan, seversen kaybedersin!" dedi ve Sait'e işaret verdi. Namlular tekrar Karan'a döndü. "Sen iki taraflı olduğunu sandın ama o üç, hatta dört taraflı oynadı! Bilmeliydin! Parayı veren düdüğü çalar!"

Karan bu hamleyi bekliyordu. Bakışları Yasin'e değdi. Bunu yapmak zorundaydılar. Ömer silahını yeniden Soner'e doğrultmuştu. Eğer bu böyle giderse onun tarafındaki herkes ölecekti. Sorumluluk almaları gerekiyordu.

O sırada Yasin, Karan'dan aldığı mesajla yüksek sesle bağırdı: "Ya devlet başa ya kuzgun leşe!"

Ve bu anda Soner'in hiçbir zaman tahmin edemediği bir şey oldu. En güvendiği adamı, yıllardır yanında çalışan Harun'un silahı Soner'e doğruldu. Harun'un net bir sesle, "Şimdi!" demesiyle onun altında çalışan adamların da silahları Soner'e çevrildi.

Harun yıllardır MİT'te çalışan, Soner'in yanına ajan olarak gönderilen, Masa'daki herkesin yanına verilen ajanlardan biriydi. Yasin'in söylediği cümle, koddu. Ve artık gizli görevi bitmişti.

Bu bilgiyi MİT'in haberi olmadan alan Yasin'in başı yanacaktı. Ajanların varlığından haberdardı ama onların kim olduklarını, gizli kodları bilmiyordu. Karan'ın isteği üzerine, Soner'in yanındaki ajanı açığa çıkaracak kodu öğrenmişti. Bu bilgiyi kullanmak zorunda kalmamak için dua etmişti ama olan olmuştu.

Şimdi hem MİT'le hem Masa'daki diğer adamlarla hem de Soner'le düşman olmuşlardı. Onların yanında olacak kimse yoktu ama kimse şu an bunu düşünemiyordu.

Namluların yön değiştirdiğini gören Ömer, bir an bile beklemeden Soner'in üzerine atladı. Onu yere yatırdı ve var gücüyle ona yumruklamaya başladı. Soner nefes bile alamıyordu. İlk yumrukla beraber burnu kırılmış, ikinci yumrukla beraber neredeyse bilincini kaybetmişti. Ama Ömer durmuyordu. Tüm yılların acısını çıkartmak ister gibi vuruyordu.

Diğer herkes hareket etmeden Ömer'i izliyordu. Hâlâ Hale'nin yaşayıp yaşamadığından emin değillerdi. Tek bildikleri, Ömer bu şekilde vurmaya devam ederse Soner'in ölecek olmasıydı.

Karan ve Yasin, Ömer'i durdurmaya çalıştı ama nafileydi. Ömer'e deli gücü gelmişti ve Soner'in yüzünü kan gölüne çevirmeden duracağı yoktu.

Yasin, "Öldüreceksin! Dur Ömer! Daha hiçbir şey öğrenemedik! O bize canlı lazım!" dese de Ömer onu duymuyordu bile.

Her yumrukta canından can gidiyordu Ömer'in. Rahatlama-sı gerekirdi ama o daha beter oluyordu. Onun canını yakınca acısı diner sanmıştı ama öyle olmuyordu. İzlediği görüntü onu yakıp kül ediyordu.

Soner'i öldürene kadar kimse onu durduramazdı. Ta ki Karan hoparlöre aldığı telefonu ona uzatana kadar. Ömer'in yumruk ve bağırma seslerinden başka ses duyulmayan yolda, telefonda gelen cılız sesle Ömer'in hareketleri, nefes alıp verişleri, dünyası, her şeyi durdu.

Hale, diğer taraftan, "Ömer?" diye seslendi. Yeni açılan defter yaprağına ilk mürekkep işte bu anda damladı.

8. BÖLÜM

Bir Kâse Umut

Bazen birini iyi etmek için onu dinlemek, içini dökmesini istemek gerekmez. Sessizlik de iyi gelir insana, bir kâse sıcak puding de.

Ocağın başında, kaynamasını beklediğim pudingin sevdiklerime iyi gelmesini istiyordum. Onların kalplerini ısıtmasını, bir parça da olsa üzüntülerini dindirmesini diliyordum. Biliyordum elbette; onlara iyi gelen puding değil, beraber geçirdiğimiz zaman olacaktı. Ama ben yine de pudinge bel bağlıyordum.

İnsandım çünkü. Biraz canım acımaya görsün, en ufak bir şeyde umut arıyordum.

Hızla geçen son günlerin ardından, diğer günlere nazaran sakın geçirdiğimiz günlerin içindeydik. Hâlâ belirsizlik ve kaygılarla savaşıyorduk. Dürüst olmak gerekirse, artık geleceği düşünmek beni korkutmuyordu. Kaderi kabullenmiştim. Ne olursa olsun üstesinden geleceğimize inanıyordum.

Belki de bir kâse pudingle.

Yaşantımız düşünülürse, oldukça sakın geçen bu pazar günü bize göre değildi.

Karan ve Alptekin'le beraber mutfaktaydım. Ben ocağın başındayken, Karan sandalyede oturmuş, gazetesini okuyordu. Arasıra telefonuna baksa da gözleri haberlerdeydi ve dikkatle okumaya devam ediyordu. Alptekin yerde oturuyordu. Patron işe onun kucağına kafasını koymuştu. Sanki Alptekin'in telefonda ne yaptığını anlarmış gibi ekrana bakıyordu. Bu görüntü tebesüm etmemi sağladı.

Huzurlu muydum? Evet, bu an için öyleydim.

Fonda Melike Şahin, *Pusulam Rüzgâr'*ı söylüyordu. Ve ben pusulamın rüzgâr olduğuna tamamen inanıyordum.

Kendimi, bizi, hayatımızı kadere emanet etmiştim. Pusulam rüzgârdı, inançtı, sevdiklerimdi, hayallerimdi.

Felaket gibi geçen, telefonun başında delirmemek için direndiğim o zor günden sonra her şey hiç beklemediğim kadar sakin gidiyordu. Aslında bunun böyle olması benim tercihimdi. Bir süre neler olacağını düşünmemek, anı yaşamak istiyordum. Onlar da buna saygı duyduğu için canımı sıkacak bilgileri benimle paylaşmıyordu.

Peki onlara ne mi olmuştu?

Ömer ve Hale...

Ömer ve onun Can Şenliği...

Ömer ve onun ölmemiş olan eşi...

Ömer ve keder dolu geçmişi...

Şu noktada artık herkesin hemfikir olduğu bir şey vardı. Hale yaşıyordu.

Şu anda hastanede olan, gerekli tetkikler yapıldıktan sonra psikiyatri servisine nakledilecek olan Hale'yi en son Soner'in evinde görmüştüm. Ömer'in onu nasıl gördüğünü, gördüğünde ne yaptığını, neler hissettiğini, ikisinin kavuşmasını ve bundan sonra ne olacağını bilmiyordum.

İkisi de birbirini görünce nasıl bakmışlardı mesela, bilmiyordum. Koşarak sarılmışlar mıydı birbirlerine, bilmiyordum. Dizlerinin bağı çözülmüş müydü, elleri titremiş miydi, çökmüşler miydi oldukları yere, yaşlar birer birer dökülmüş müydü gözlelerinden, bilmiyordum.

Bunu öğrenmemeyi isteyen taraf bendim. Sebebi korkmamdı. Ömer'in Hale'yi gördüğünde sevineceği kadar üzüleceğini de biliyordum. O kavuşmayı gözümde canlandırıdığım her saniye kalbim sancıyordu. Kim bilir öğrensem, görsem nasıl hissederdim.

Hale'yi bulmuşlardı. Yıllar süren çilesi bitmişti. Artık sevdiği adamın kollarındaydı ama aslında her şey yeni başlıyordu. Yaşanların hazmedilmesi için uzun bir zaman gerekiyordu.

Ve bu sadece Ömer ve Hale için geçerli değildi. Hale'yi seven insanların da bu duruma alışması gerekiyordu.

Şimdi burada sessizce oturan Karan ve Alptekin gibi.

Ocağın altını kapattım. Buzdolabından çilekle muz çıkarırken bakışlarım onlara değdi. İkisi de sıradan bir gündeymiş gibi rahat görünüyordu. Ama ben onları tanıdığım için biliyordum ki kalpleri en az Ömer'in kalbi kadar ağrıyordu.

Bu yüzden bu pudingin işe yaraması lazımdı. Sevgimi, aşkımlı, umutlarımı, geleceğe dair tüm hislerimi kattığım pudingin mucize yaratması gerekiyordu.

Kâseleri doldurmak için yardıma ihtiyacım vardı. Bu yüzden Karan'a, "Sevgilim?" diye seslendim. Karan kafasını kaldırıp bana hafifçe tebessüm etti. "Yardım eder misin? Kâseleri doldurmam için tencereyi kaldırman gerek," dediğimde, gazetesini bırakıp hemen yanıma geldi.

Yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra, "Çok güzel kokuyor," dedi. Elini belime koyup bir kere daha öptü. "Puding de güzel kokuyor elbette ama bahsettiğim sensin," demesiyle kalbimde zıplamaya başlayan tavşanların sesini duyduğuna dair zihnimde bir şüphe uyandı.

Kocaman gülümsedim. Gözlerinin içine bakarken nazlı bir sesle, "Yaa..." dedim. "Şimdi bir kâseyi daha hak ettin!"

Kulağıma doğru yaklaştı. Yavaşça fısıldadı: "Sana söylemek istediklerimi bilsen dünyada bu kadar çok kâsenin olmadığını da bilirsin. Ama şimdilik artı bir kâseyle idare edebilirim gibi duruyor..."

Onun yanında olduğumda parmaklarımin ucu karıncalanıyordu. Bir de böyle konuştuğunda ve bunu hiç beklemediğim bir anda yaptığında ayak parmağımdan kulağıma kadar kıpırmızı oluyordum.

Heyecanlandığımı gizlemek istedim. "O zaman..." dedim, sondaki a'yı uzatarak. "Şimdi tut bakalım şu tencereyi." Dediyimi yaptı ve kâseleri doldurmaya başladı. "Hepsine eşit bölmemiz gerek. Dört kâse var, ona göre dök. Hayır, buna çok koydun. Ama buna da az oldu. Karan, tezgâha döküyorsun. Ay araya muz koyacaktım, unuttum! Durma sen, dökmeye devam et! Dur dibini de sıyracağım. Hayır, dur derken durma demek istedim. Devam etsene ya! Karan ne yapıyorsun?!"

Elinde tencere, yüzünde garip bir ifadeyle bana bakıp, "Sadece bir puding, sevgilim. Sakin ol. Hepsi eşit oldu. Muz koyunak istiyorsan da en üste koyabilirsin. Neden sinirlendin ki?" dedi.

Ona ters ters baktım. Tencereyi elinden aldım. "Bu sadece bir puding değil! Çok fazla anlam yükledim. Sadece puding diyemezsin!" Bana kaşlarını çatarak baktı. *Sanırım bizi anlamıyor, Lâl. Ona hak vermemek elde değil.* Kızmak istememiştim. "Yine de teşekkür ederim," deyip parmak uçlarımda yükseldim, dudakların kenarına bir öpücük kondurdum.

İnişli çıkışlı psikolojime aldırmadı. "Rica ederim sevgilim," dedi ve tekrar yerine oturdu.

Dünyanın en iyi tatlısı olduğuna inandığım tatlımı muz ve çilekle süsledikten sonra üstlerine birer kare çikolata da koydum. Biraz da Antep fıstığı tozu eklediğimde artık yemeye hazırды. Arka cebimdeki telefonumu çıkarıp Arif'e mesaj attım. Sonra hepimize çay doldurdum ve tatlılarımızı servis ettim. Birkaç saniye sonra insan irisi de içeri girince, yemeye hazırдыk.

Tüm bakışlar, "Yenge, bir durum mu vardı?" diyen Arif'e döndü. Onu görmemişim gibi, "Geldim ben," dedi.

Oturması için sandalyeyi işaret ettim. "Tatlı yiyeceğiz," dediğimde, bunu garipser gibi bakmasına anlam veremedim.

"Toplanmamız gerek. Hemen gel." diye mesaj attığın için olabilir mi, Lâl?

Ayağımın ucuyla, yerde oturan Alptekin'in bacağına dokundum. "Alp, hadi kalk. Hem neden yerde oturuyorsun sen?" Bacaklarıma dolanan Patron'u sevmek için eğildim. Alptekin telefonuna bakıp hızlı hızlı mesaj atmaya devam ediyordu. Bir yandan da dudaklarını kemiriyordu. "Kimle konuşuyorsun ya sen? Hey! Sana diyorum!"

Ekrandan kafasını kaldırıp şaşkınca, "Hı?" dedi.

Kaşlarımla telefonunu işaret ettim. "Kimle konuşuyorsun böyle harıl harıl? Hadi kalk, puding yiyeceğiz."

Dediğimi anlamamış gibi baksa da ayağa kalktı ve Arif'in yanına oturdu. Hâlâ cevap vermesini beklediğim için gözlerimi onun yüzüne dikmişdim. Karan ve Arif de aynısını yapınca, Alptekin bakışlarımızı sonunda fark etti.

Önce derin bir of çekti, sonra da, "Betül'le," dedi. Hale'yi bulmamızda önemli bir payı olan Betül. "Ona gerçeği anlattım."

Arif, "Kötü bir tepki mi verdi?" diye sordu.

Alptekin'in yüzünden anlaşıyordu ki kötü tepkiden daha fazla bir tepki vermişti. Büyük bir üzüntüyle, "Benden nefret ediyor!" dedi. "Yüz yüze anlatmak isterdim ama bir türlü müsaade olamadı. Ben de artık içimde tutamayınca dün sabah arayıp anlattım. İlk başta inanmadı, hatta şaka yapıyorum sandı. Sonra ciddi olduğumu anlayınca..." Gözlerimin içine baktı. Kalbinde saklı duran, sevilmemekten, terk edilmekten deli gibi korkan o küçük çocuğu gördüm. Duvarın dibine sinmiş, korkulu gözlerle bakıyordu. "Çok kötü oldu, Ef. Kalbini çok kırdım. Beni hiçbir zaman affetmeyeceğini söyledi."

Anlaşılan, bir kâse puding yemesi gereken bir diğer kişi de Betül'dü.

Karan, "Kızı kullandın Alptekin. Çok büyük bir şeye vesile oldu ama bu gerçeği değiştirmiyor. Verdiği tepki çok yerinde bir tepki. Onunla tanışmanın, arkadaşlığını devam ettirmenin nedeni, eniştesi değil miydi?" dedi. Alptekin'e cevaplama fırsatı vermeden, "Öyleydi ve bu kolay hazmedilecek bir şey değil. Amacın ne olursa olsun," diye ekledi.

Bu cümlelerin altına imzama atabilirdim. Kafamı sallayarak Karan'ın söylediklerini desteklediğimi belli ettim.

Alptekin, duyduklarına üzülmedi çünkü kendisi de bunun doğru olduğunu biliyordu. "Öyleydi evet ama ben onu üzmem istemedim. Biliyorum üzülecekti ama bunu yapmak zorundaydım. En başında kullanmış gibi oldum ama gerçekten arkadaş olarak gördüm onu," diye savunmaya geçti.

Arif ona yandan bir bakış attı. Hafif alaya alarak, "Ne kadar çok 'ama' dedin birader," dedi.

Alptekin onu geçiştirir gibi elini salladı. "Valla çıkmazdayım ya. Ben birinin kalbini kırdığımda geceleri uyuyamıyorum. Kasiyere kolay gelsin demeyi unuttunca bile uykuları kaçan biriyim ben. Şimdi Betül'ü üzdüğümü bile bile hayatıma nasıl devam edeceğim?" Ağlayacağını sandım. Sesi öylesine üzgün çıkıyordu.

Elini tutup, "Alp," dedim. "Sen Betül'den hoşlanıyor musun?"

Kafasını hızlıca sağa sola salladı. “Hayır! Arkadaşım olarak görüyorum. Aramızda hiç öyle bir şey olmadı. En başından beri sadece arkadaştık. Zaten ilişkide istediklerimiz de başka, tamamen farklı karakterleriz. Hem ona hiç o gözle bakmadım.” Elimi hafifçe sıktı. Benden bir umut bulmayı bekliyordu. “Ne yapacağım Ef? Gidip kapısında mı beklesem?”

Öncelikle saçmalamamalıydı ve tatlımızla çayımızın soğumasına neden olduğunu anlamalıydı. Bunları sıcak tüketmemiz gerekiyordu. Mantıklı bir yanı olmasa da sıcak yemezsek kalplerimiz ısınmaz diye düşünüyordum. Alptekin’in susması lazımdı.

Eline bir kere vurdum. “Tabii ki böyle bir şey yapmayacaksın! Kıza biraz süre tanı. Daha dün öğrendi diyorsun. Hemen hazmetmesini bekleyemezsin,” deyip önündeki pudingi işaret ettim. “Hadi tatlıyı ye.”

Alptekin dediğimi yapmak yerine telefonda Betül’le yazışmalarını açıp bana uzattı. “Baksana, dün akşamdan beri yazdıklarına görüldü bile atmadı. Beni görmezden geliyor! Engellemediğine şaşırdım ama yine de bari mavi tik olsaydı. Çıkarttı işte beni hayatından!”

O yemediği için diğerleri de yemiyordu.

“Alp, gerçekten zaman vermen gerek. Birkaç gün sonra konuşmak istediğini söylersin ve yüz yüze anlatırsın. Böyle olmaz... Hadi ye,” dedim. Dudaklarını sarkıttı. Çok üzgün görünüyordu. Onu sevmesem tatlımı soğuttuğu için kavga çıkarabilirdim. “Biraz zaman geçsin, ben de sürece dâhil olurum. Böyle bir şeye neden giriştiğini beraber anlatırız. Eminim bir noktadan sonra anlayışla karşılayacaktır.”

Alptekin’in yüzü aydınlandı. “Gerçekten mi Ef? Yapar mısın bunu?”

Gülümsedim. *Tatlıyı yersen evet*, demek yerine, “Yaparım tabii ki,” dedim. “Soğutma,” deyip bir kere daha tatlısını işaret ettim.

Bu sefer dediğimi yaptı ve pudingini iştahla kaşıkladı. Ben de yemek için kaşığı elime alınca diğerleri de yemeye başladı. Biraz soğumuştur, ılıktı ama hâlâ bize iyi geleceğine, yaralarımı¹⁷¹ saracağına inanıyordum.

Karan birkaç kaşıktan bitirdikten sonra kâseyi öne doğru itti. “Eline sağlık, çok güzel olmuş. İkincisi nerede?” derken, dudağına bulaşan çikolatanın onu ne kadar tatlı gösterdiğini bilmeden gülümsüyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Yok ki,” dedim.

Gülümseyip yanağıma sesli bir öpücük kondurdu. “Böyle bakma sevgilim, şaka yapıyorum. Başka zaman bir daha yaparsın, o zaman yerim.”

Kalbine iyi geldi mi diye sorsam anlar mıydı?

Arif ve Alptekin de bitirip *eline sağlık* dedi. Ben daha bir kaşık almıştım. Karan çayları tazelerken ben de pudingimi bitirdim ve arkama yaslandım.

“Sena’yı aradım ama açmadı. Senin haberin var mı Arif?” diye sordum.

Arif, “Sınavı var yenge, ders çalışıyor. Ara verdiği zaman döner sana,” dedi. Sena’yı özlediğini gözlerinde görebiliyordum. Uzaktan ilişki yürütmek zor olsa gerekti. “Biz de bu ara çok konuşamıyoruz. Yakın bir zamanda yanına gitmeye çalışacağım.”

Keşke şimdi gidebilseydi. Ama sormadığım ve doğal olarak da öğrenemediğim için şu anda hangi durumda olduklarını bilmiyordum. Arif’in gidememek için sebebi hatta sebepleri vardı. Ve bu durum beni çok üzüyordu.

Karan iş konuşmadan duramadığı için, “Ayşegül belgeleri atmış. İmza atmadan önce bir daha okuyacağım. Gözümünden kaçan var mı diye sen de bir bakarsın,” dedi. Arif kafasını salladı. Çayından bir yudum alıp biraz önceki konuya geri döndü. “Sena gelebilir mi peki?”

Arif kollarını göğsünde birleştirdi. Üzgün bir sesle, “Vakti yok abi. Bir haftaya kadar biraz rahatlayacak ama şimdilik mümkün görünmüyor,” dedi.

Alptekin yeniden mesaj atmaya döndüğü için masadaki muhabbetten uzaktı. Bu sefer ona cevap veren biriyle konuşuyor olmalıydı çünkü telefonunun sesi açıktı ve durmadan bildirim sesi geliyordu.

Hiçbirimizin Hale’den bahsetmiyorduk. Bunun ayrı ayrı nedenleri vardı. Ama hepimizin ortak sebebi, gerçeğe yüzleşmekten korkmaktı.

Yaşanılanların Karan için ayrı Alptekin için ayrı Arif için ayrı bir etkisi vardı. Hepimizin hayatı değişecekti ama ben onlar kadar etkilenemezdim. Hale’yi, öldüğü sanılmadan önce tanımamıştım. Hepsisi onun yasını tutmuştu ve eminim çok fazla üzülmüştü.

Onların neler hissettiğini bilemezdim. Sadece yanlarında olup kalplerine iyi gelmeye çalışabiliyordum.

Bunun için kalktım ve bir de kek yaptım.

Geçmişin üstüne sünger çekme fikri bana mantıklı gelmiyordu. Geçmiş acısıyla tatlısıyla kabul etmeli, onu unutmaya çalışmamalıydık. Birkaç ay önceki Eflâl’e baktığımda bunun ne kadar doğru olduğunu görebiliyordum. Beni şimdiki ben yapan, geçmişte yaptığım hatalar, attığım adımlar ve verdiğim kararlardı. Bunları silmek yerine özümsemeliydim. Yoksa kendimi, yaşadıklarımı inkâr etmiş olurdum.

Eski Eflâl olsa bu yaşananlara aynı tepkileri vermezdi, biliyordum. Kolayca pes eder, başına gelenlerin ağırlığı altında ezilir, ah vah eder, yakınıp dururdu. Yani sadece geçmişi kabul etmek değil, ondan ders de almak gerekiyordu.

Ayna karşısında saçımı atkuyruğu yaparken düşündüğümü buydu. Öz eleştiri yapacak olursam, hâlâ her konuda doğru karar verebileceğimi düşünmüyordum. 26 yaşına girecektim ama bazı zamanlarda, 17 yaşından bir yaş daha alamamış içimdeki kız çocuğunu susturamıyordum. Bazen de böyle olmak gerekiyordu.

Yani.

Sanırım.

Karan aşağıda benim hazırlanmamı bekliyordu. Bu yüzden hızlıca hazırlanıp ceketimi aldıktan sonra koşar adım aşağı indim. Onu içeride göremeyince bahçeye çıktım. Yiğit'le konuşuyordu.

Karan net bir sesle, "Onun hakkında yeterli bilgi yok. Olana kadar da kimseyi suçlayamayız. Sen sadece gözlemlemeye devam et. Bir de..." dedikten sonra beni fark etti. Duymak istemeyeceğim bir şeyi söyleyecek olacak ki cümlesini tamamlamadı. Yanına geldiğinde beni kolunun altına aldı. Biraz önceki sesine nazaran yumuşak bir tonda, "Hazır mısın sevgilim?" diye sordu.

"Hı hı," dedim. "Çok beklettim mi?"

"Yok, benim de yapmam gerekenler vardı zaten," dedikten sonra kafasıyla Yiğit'in anlayacağı bir işaret yaptı. "Biz çıkıyoruz," diye bir bilgilendirme verdi, sonra arabaya doğru yürümeye başladık.

Kafamı çevirdim, yüzüne baktım. "Sormak istemiyorum ama dışarıya çıkmamız bizi tehlikeye atacak mı?" Gözlerimin içine baktı. Kaşları çatıldı. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır ama senin tehlikede olabileceğin bir şey yapacağımı düşünmene şaşırdım. Yanımdayken veya değilken, benden koparılabilceğin bir an olmasına izin vermem." Arabanın yanına gelince kapımı açtı. "Tabii sen gitmek istemediğin ya da beni kandırmadığın sürece," derken, onu kandırışıma atıf yaparak benimle uğraşıyordu.

Yüzümde manalı bir gülümsemeyle yanağına küçük bir öpücük kondurdum. “O zaman gözün benim üzerimde olsun!” Arabaya binip kemerimi bağladım. O ise kapıya yaslanıp bana bakmaya başladı. Gülümsüyordu. “Ne?”

Dudaklarını büzüp, “Hiç...” dedi, i’yi uzatarak. “Bana, gözlerimi üzerinden ayırmamam için bir neden daha verdin. Diğer yüzlerce nedenin yanına bir tanesi daha eklendi. Ama...” Burnumu iki parmağının arasına alıp sıkıştırdı. Sanki küçük bir çocuğu uyarıyor gibi, “Ama sen yine de arkamdan iş çevirme. Tamam mı?” dedi.

“Daha kaç defa tamam demem gerek sevgilim? O çok farklı bir durumdu.” Kapıyı kapatmak için hamle yaptım ama o pozisyonunu bozmadığı için başarılı olamadım. “Üşüdüm!” diye sızlandım.

Seninle başım dertte der gibi bakıp kapımı kapattı. Sanırım onu gıcık ediyordum.

Sanırım mı Lâl?

Sanırım, evet.

Bahçeden çıkarken, kapının önünde bekleyen arabaları fark ettim. Doğru saydıysam toplam yedi araba vardı. İçime bir huzursuzluk yayıldı. Ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırdım, arkama yaslandım. Kötü düşünmek istemiyordum.

Karan’ın, “Planımıza sadık mı kalalım yoksa başka bir şey yapmak ister misin? Görmeni istediğim pek çok yer var ama hepsini bir güne sığdırmak zorunda değiliz,” demesiyle o kötü hisler yavaş yavaş dağılmaya başladı.

“Bence sadık kalalım. Önce biraz deniz havası almak istiyorum. Biliyorsun ki Ankara’nın eksiği sadece deniz ve ben İstanbul’a geldiğimden beri doğru düzgün deniz göremedim,” dedim. Kafasını *olur* der gibi salladı. “Sonra Kız Kulesi’nde yemek yiyeceğiz.” Durdum ve iyice ona doğru döndüm. “Yer ayırtmamız gerekiyor muydu?”

“Hallettim sevgilim.”

“Tişikkirliir,” dediğimde bana sevimli bir gülümseme göndirdi. “Sonra da Kadıköy’ü görmek istiyorum ama uzak mı kalıyor? Burada en yakın yer bile trafikten dolayı çok uzaktaymış gibi oluyormuş.” Önümüzdeki ve arkamızdaki arabalara baktım. “Zaten bizim yaptığımız trafik bile yeter,” deyip güldüm.

Bana yandan bir bakış attı. Beni yavaşça süzdü. “Sen biraz heyecanlı gibisin,” dedi sorar gibi.

“Birkaç saat, yaşananları ve yaşanacakları geride bırakmak istiyorum. O yüzden evet, heyecanlıyım.” Radyoya uzanıp hoşuma giden bir kanal aramaya başladım. “Sanki asırlardır yüzümüz gülmüyormuş gibi. Biraz olanlardan uzaklaşalım.” İstedğim bir şarkı bulunca sesi açtım ve sevinçle arkama yaslandım. Camı da açtım ve yüzümdeki gülümsemenin genişlemesine izin verdim. “Oh be!”

Karan benim hâllerimi izlerken tebessüm ediyordu. Radyoda Ajda Pekkan’ın *Bi’ Tık* şarkısı çalıyordu ve ben saçlarımı savura savura şarkıya eşlik ediyordum. Şarkının son ses olması, benim bağırarak eşlik etmem, garip garip hareketler yapmam yanımdaki arabada olan Yiğit’in şaşkın bakışlarının bize dönmesine neden oluyordu.

Karan’ın yüzüne doğru, “*Ne kaçırdığını bilsen ölürdün!*” diye bağırdım. Parmağımı ona doğru salladım. “*Ateşe yalın ayak yürürdün!*” Elimi tutup dudaklarına doğru götürdü. Şarkı benden çok onun keyfini yerine getirmiş gibiydi. “*Gözün hiçbir şeyi görmezdi! Rengime bürünürdün!*”

Kırmızı ışıktaki durdu. Bana doğru yaklaşıp dudağıma hızlı bir öpücük kondurdu. Ben hâlâ kendi kendime konser veriyordum. Onun yanında istediğim gibi olabilmek o kadar iyi hissettiriyordu ki enerjim katlanarak artıyordu.

Önüne dönerken kocaman gülümsüyordu. “Gözüm hiç kimseyi görmüyor zaten,” deyip göz kırptı.

Benim göz kırpışım *biliyorum* demekti.

“Keyfimi yerime getirdin. Ne yapsam arabayı kenara çekip seni mi izlesem? İlaç gibisin resmen Lâl.” Yeniden ilerlemeye başlayınca şarkının sesini kısıtım çünkü o farkında değildi ama telefonu çalıyordu. Yaptığımdan memnun olmayarak suratını astı. “Neden kıstın?”

Kaşlarımla arabanın ekranındaki aramayı gösterdim. “Telefonun çalıyordu,” derken nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum. Hiç düşünmeden aramayı reddetti. “Ama ya önemli bir şeyse?”

Ne yapayım der gibi omzunu kaldırıp indirdi. Yüzüne vuran güneşten kaçmak için bana doğru yaklaştı. Sakallarının üstüne güçlü bir öpücük kondurdum. “Şu manzarayı izlemekten beni alıkoyacak bir olay yok.” Şarkının sesini açtı. “Lütfen devam et. Bana şimdiye kadar bu kadar iyi gelen bir şey olmadı.”

Öyle istekle, öyle güzel bakarak sormuştu ki karnıma küçük küçük kramplar girmeye başladı. Şarkı değişmişti. Sezen Aksu’dan *Erkek Güzeli* şarkısı çalıyordu. Sesi birazcık kısıp kendim söylemek istedim. Elini tuttum, yüzüme yasladım. Yanağını avuç içine bıraktım.

“Yağızım, yiğidim, erkek güzeli... Gel de eğ, eğ şu asi başını. Kaçırma, gel şu olgun yaşımı.”

Ona doğru nazlı nazlı bakarak söylediğim şarkıyla, içine derin bir nefes çekti. Şarkıyı biliyor olsa gerek dudaklarını kıpırdatıyordu. Mırıldanarak, “*Seni pamuklara sarmalar sararım,*” diye şarkıya eşlik edince bir kere daha anladım ki ben ona sırılsıklam âşık olmuştum.

Ben ona âşık olduğum için mi bilmiyorum ama benim gözümde dünyadaki en yakışıklı erkek oydu.

Hafif kemerli burnu, koyu kahve gözleri, alt dudağına göre daha kalın olan üst dudağı, kirli sakalları, zaman zaman dağınık olan saçları, yıllardır âşina olduğumu düşündüğüm teninden gelen kokusu, elleri, parmakları, adım atışı, heyecanlanınca titreyen göz bebekleri, sevdiği bir şeyi yerken gülümseyişi, kahkahasının sesi, bana bakarken iç çekişi, belimi sarışı, uyurken bile yanında mıyım diye varlığını araması, düzenli nefes alışları, uykuluyken çıkan boğuk sesi, Lâl deyişi, beni sevişi, öpüşü, her zerresine, her şeyiyle... âşıktım.

Bin kere gelsem dünyaya bin kere seveceğim diyor, Ebru Gündeş. *Hükmüm idam olsa bile, severek öleceğim*. Öyle bir şeydi işte.

Yol boyu ona cilve yaptım, aklındakileri dağıtmaya çalıştım, ona gerçekten iyi gelebilmek için uğraştım. Bunu başarmış olacağım ki yüzündeki tatlı gülümsemesiyle arabadan inip kapımı açtı.

Nazik bir sesle, "Buyurun hanımefendi," dedi. Uzattığı elini tutup arabadan indim. Kafasını sağa doğru yatırıp oldukça kibar, bir İstanbul beyefendisi gibi, "Benimle biraz deniz havası almak ister misiniz? Sizi yormak istemem ama zatıalinizle biraz sohbet eylemek isterim. Müsaade eder misiniz?" diye sordu.

Nazikçe gülümsedim. Elini tuttum ve, "Müsaade sizindir," dedim.

Tabii ki bu kibarlığı bana kadar olduğu için elimi tuttuktan sonra Yiğit'e döndü. Ciddileşerek, "Arif yok, koordineyi sen sağlayacaksan bana arada haber vermen gerek. Gözünü dört aç Yiğit," dedikten sonra diğerlerine kafasıyla işaret yaptı.

Hava çok güzeldi. Sevdiğim adam yanımdaydı. Kötü olayları düşünmek istemiyordum. Bu sebeple, etrafımızda olan adamları yok sayıyordum. Sanki sadece ben, sevgilim ve İstanbul varmış gibi.

Bu şehir mi girdaptı yoksa ona bu yaftayı yapıştıran insanlar mı, bilemiyordum. Her ne kadar beni üzse de burada bir geleceğim olduğunu biliyordum. Bunu en derinlerimde hissediyordum.

Cebimden telefonumu çıkardım ve Karan'a biraz daha sokuldum. Ön kamerayı açıp ikimizi ekrana aldım. Başta şaşırdı ama durup o da benim gibi kameraya gülümsedi. Kolumu kaldırıp onu kadraja almaya çalışmak zordu. Boyu uzun olduğu için eğilmesi gerekiyordu.

Telefonu ona uzattım. "Sen çeker misin? Böyle kafanın üstü yokmuş gibi çıkıyor." Telefonu alıp kolunu omzuma attı. Yanağıma kondurduğu öpücükle beraber birkaç tane fotoğrafımızı çekti. Bu sefer de ben onu öptüm ama çekmeyi unutmuş gibi ekrandan beni izledi. "Karan, çekmedin sevgilim." Onu belinden tutup döndürmeye çalıştım. "Hem manzarayı da al, deniz görünmüyor."

"Manzaram yanımda ama sen bilirsin..." deyip kırptığı göz, ayaklarımı yerden kesmeye yetti. "Bir de ben bir okyanusa bakıyorum," derken gözlerimin içine bakıyordu.

Alt dudağımı dişledim. İltifat alınca hâlâ kızarıyordum. Karan utandığımı görüp keyifle gülümsedi. İstedğim şekilde fotoğraf çekerken beni daha da utandırmak için dudağımın kenarına öpücük kondurdu.

Telefonumu elinden aldım ve Instagram hesabıma girdim. Beyaz bir kalple beraber paylaştığım fotoğraftan sonra sosyal medya detoksım bitmiş oldu. Artık buradaydım, vardım, yeni gelmemiştim, geri gelmiştim. Artık hiçbir şeyden uzaklaşmak yoktu. Neyin ne olacağı belli olmuyordu ve ben ânı yaşamakta kararlıydım.

Elini tuttum ve yürümeye devam ettik. Karşı caddedeki evler çok güzel görünüyordu. Aklıma gelen fikirle Karan'ın elini hafifçe sıktım.

"Baksana şu evlere," dedim. İşaret ettiğim yere baktı. "Çok güzel degiller mi? Sence içleri de güzel midir? Yaşanır mı orada?"

Birkaç saniye kafasında tarttı. "İçleri biraz eskidir ama birkaç işlemlle düzelecek şeyler. Ama işte, güvenlikleri yok. Ve bu başlı başına büyük bir sorun zaten."

Yüzümün asıldığını görünce kaşları çatıldı. “Neden sordun ki? Ve neden üzüldün?”

Derin bir nefes verdim. “İstanbul’da yaşayacaksam ayrı bir evde yaşamak istiyorum ben,” dedim. Bir şey söylemek için yel-tendi ama hemen devam ettim: “Biliyorum senin evin benim de evim sayılır ama bunu çok düşündüm. Ben ayrı bir evde yaşamak istiyorum Karan.”

Kaşları havalandı. “İsteyebilirsin tabii ki. Ama neden? Bizim evde rahat edemediğin için mi ya da...” Sanırım yanlış bir şey söylemek istemiyordu. “Eksik olan bir şey mi var? İstedığın gibi düzeltirdin...”

Kafamı sağa sola salladım. “Hayır hayır, öyle değil. Rahat ediyorum ve orayı evim gibi görüyorum ama ben kendime ait bir yerde yaşama fikrini çok sevdiğimi fark ettim. Ankara’daki evimi çok özledim. Çünkü her bir yerinde benim dokunuşlarım var. Burada da rahatım ama eksik olan şey, kendimi tamamen ait hissetmemem.”

Karan birkaç saniye sessiz kaldı. Sanırım İstanbul’da yaşamak istediğimi söylediğimde onların evinde yaşamak istediğimi sanmıştı.

“Anlamadım ben. Ayrı evlerde mi yaşamak istiyorsun?”

Boş bir banka oturdum, onun da oturması için işaret ettim. Ona doğru dönüp gözlerinin içine baktım. “Ben hiçbir zaman kalabalık bir evde yaşamadım. Hiçbir zaman kalabalık bir ailem olmadı. Bu hisse çok uzaktım... Ta ki sizi görene kadar.” Söyleyeceğim şeyden tedirgin oluyormuş gibi bakıyordu. Bu kötü hissetmeme neden oldu. “Bunun sizinle hiçbir alakası yok sevgilim. Ben alışık değilim, bu kadar.”

“Kalabalık olmamız mı sorun?”

Hızlıca, “Hayır hayır,” dedim. “Bu en sevdiğim şey bile olabilir. Sadece ben o kalabalığı kendim ağırlamak istiyorum. Belki de bencilce ya da gereksiz ama...”

Gözleri kısıldı. Anlamak ister gibi, “Ne istediğini söyle bana,” dedi.

Kafamı çevirip arkadaki evlere baktım. “Burada kendime ait bir evim olsun istiyorum. Mutfağında yemeği benim yaptığım, koltuklarını kendim seçtiğim, sevdiklerimi ağırlamak için tatlı telaşlara girdiğim...”

Karan çenemden nazikçe tutup ona bakmam için yüzümü çevirdi. Bundan hoşnut olmadığını gizlemeden, “Aynı şehirde ama ayrı mı olacağız?” diye sordu.

Gülümsedim. “Hayır. Benim evim olsun ama seninle beraber yaşayayım istiyorum. Burada olmak istememin nedeni sana yakın olmak.” Asılan yüzü düzelsin diye yanağından öptüm. Sevimli olduğuna inandığım bir sesle, “Senden ayrı uyumaya gönlüm razı gelmez ki benim,” dedim.

Kafası karışmış gibi görünüyordu. Arabadaki mutluluğundan eser kalmamıştı. Bunu istemiyordum.

“Bir de... Ömer ve Hale geldiğinde onlara biraz alan tanımamız gerek.” Devam etmemi ister gibi elini kaldırdı. “Hale’nin yaşadıkları öyle hemen atlatılacak bir şey değil. Biraz yalnız kalmaları gerek. Evin içinde o kadar insan olması bence ilk aşamada ona iyi gelmez. Bütün gözler üstünde olacak, eminim ki rahatsız olur.”

“Bunu ben de düşündüm ama başka bir çözüm buluruz diye ertelemiştim.”

Hızla ve heyecanla konuşmaya başladım. “Onlar gelene kadar ben burada kendime bir ev tutarım. Senle Alptekin de gelir. Ve tabii ki Arif de. Ama onlara sormamız lazım, belki istemezler. Evi, güvenliğine inandığın bir yerden buluruz. Sen sadece istediğim gibi bir ev bulmama yardım edip gerisini bana bırakırsın. Yeni ev, yeni umutlar. Çok güzel olmaz mı?”

Kafasını ağır ağır aşağı yukarı salladı. “Şu heyecanını görüp sana hayır demem imkânsız ama yine de emin misin Lâl? Bunca olaydan sonra... Ben, istediğin gibi güvenli bir ev bulurum. Ama sen emin misin? İşin ne olacak? Başka planların da var gibi duruyor.”

Kafamı omzuna yasladım. Kıyıya vuran dalgalara baktım. “Adım adım ilerleyelim sevgilim. Elbette bir planım var ama önce bu fikre alışalım. Hepimiz için yeni bir şey bu,” dedim. Kolunu bana sarıp saçlarıma öpücük kondurdu. “Üzöldün mü?”

Yavaşça, “Yok, beklemiyordum. Şaşırdım sadece,” dedi. “Ev dediğin yer birkaç odadan ibaret değil benim için. Yıllardır aynı yerde yaşıyorum, bir sürü anım var, doğru. Ama hiçbirisi seninle yeni anılar yaşayacak olmaktan değerli değil. Benim evim, senin gözlerinde gördüğüm okyanus. Nerede olursak olalım ben o kıyılarda seve seve yaşayacağım zaten.”

Kalbim öylesine yumuşadı ki eriyip onun kucağına akacağımı sandım. Kolumu beline sarıp başımı göğsüne yasladım. Yeni bir yola adım atıyordum ve onun yanımda olacağını bilmek beni çok rahatlatıyordu.

Ankara’da, evimde, işimde, bildiğim şehirde çok rahattım. İstanbul benim için tam bir keşmekeşti. Neler yapacağımı bilmiyordum ama nasıl yapacağımı biliyordum. Yorulduğumda başımı göğsüne yaslamam yeterdi. Canım sıkıldığında gözlerine bakmam, çaresiz hissettiğimde sesini duymam kurtuluşumdu. Bu yüzden endişelerim beni korkutmuyordu. Konfor alanımdan çıkacak, yeni bir hayat kuracaktım. Ama yanımda o olacak, elimi tutacaktı.

Karanlık tünelin sonundaki ışığımdı o benim. Yolum dolambaçlıydı ama sonunda onun beni beklediğini biliyordum. Bu yüzden adımlarımı sağlam atıyordum. Onun için vazgeçtiğim her şeye değerdi. Aşkın açamadığı kapı yoktu ki. Üstelik anahartarı sevdiğimken...

9. BÖLÜM

İlk Adımlar

İçimdeki huzursuzluğu besleyen kasvetli hava, gök gürültüsüyle birlikte odaya doluyordu. Eskiden gri havaları severdim. Şimdi ise gökyüzündeki soluk renk, içimi karartıyordu. Ne zaman yağmur yağsa, böyle havalar beraberinde kötülüğü de getirmişti. Bu yüzden daha öğle vakitlerinde olmamıza rağmen ışığı açtım ve odanın aydınlanmasını sağladım.

Elimde not defterimi tutuyordum. Martaval'ı yazmaya bir süre ara vermiştim. Bunun sebebi, kurgunun iyice oturup düşünülmesi gerektiğini düşünmemdi. Şimdi ona kafa yoracak durumda değildim. Ama yine de yazmaktan vazgeçememiştim. Ne hissettiysem içimdekileri birkaç satıra dökmüştüm.

*Bir şarkımız olsa bizim,
Sadece bizim duyabileceğimiz.
Bir ninni söylese annem,
İçinde sadece kavuşmalar olsa.
Bir kere daha gelsem dünyaya,
Kalbime yine senin adın kazınsa.
Yalnız beni bilse yüreğin,
Bir başkasına kapı duvar olsa.*

*Şimdi sevgilim ben, bir kere daha seni seveceğim,
Kalbini pusulam belledim, ne yöne dönsem evimi göreceğim.
Bizden vazgeçmedim, hiç geçmeyeceğim.
Dönsün dünya tersine, ben yine gözlerini seyredeceğim.*

Sayfayı usulca çevirdim. Sabahattin Ali'nin *İçimizdeki Şeytan* kitabında geçen bir cümleyi yazmıştım. Bu cümle bana önce kendimi sonra da Ömer ve Hale'yi hatırlattığı için not almıştım.

"Belki de yeni bir başlangıç yapmanın vaktidir. Yeni bir başlangıç için her şeyi yıkmamanın vakti."

Onları düşününce yüreğime çöreklenen ağrıyı bastırmam zor oluyordu. Bu cümledeki gibi yeni bir başlangıç yapmak zorundaydılar. Ve bunun için de en başından başlayıp her şeyi yıkmak.

Not defterimi kapatıp telefonuma uzandım. Saatin geçtiğini fark edince ayaklandım. Defteri kaldırdım, çantamı alıp aşağı indim. Aklım başka yerdeydi. Ama merdivenlerin sonunda gördüğüm kişi, biraz önce aklımda olan kişiydi.

Onu kendi evinde görmek imkânsızmış gibi şaşkın bir şekilde, "Ömer?" dedim. "Ne yapıyorsun burada?"

Ömer'in bakışları beni buldu. Elleri ceplerinde, yüzünde hüznü bir ifadeyle bana bakıyordu. Hem aynı hem farklı görünüyor. Ürperdiğimi hissettim. "Seni bekliyordum minik kuş," deyip hafifçe tebessüm etmesi, içimi rahatlatmıştı.

Onu gördüğümde kötü hissedeceğimi düşünmüştüm ama aksi olmuştu. Gülümsemesi genişledi. Kollarını açıp ona sarılmamı beklediğini belli edince, neredeyse her basamağı atlayarak inip kolları arasına girdim.

Onu abi olarak mı yoksa kardeşim olarak mı görüyordum, emin değildim. Ömer'in yeri bende bambaşkaydı. Yeri gelince arkadaşım oluyordu yeri gelince abim, yeri gelince de küçük kardeşim. Onu belirli bir kalıba sığdıramıyordum. Çok sevdiğimi biliyordum sadece. Onun eline kıymık battığında benim elim kanayacak kadar hem de.

*Şimdi sevgilim ben, bir kere daha seni seveceğim,
Kalbini pusulam belledim, ne yöne dönsem evimi görecekim.
Bizden vazgeçmedim, hiç geçmeyeceğim.
Dönsün dünya tersine, ben yine gözlerini seyredeceğim.*

Sayfayı usulca çevirdim. Sabahattin Ali'nin *İçimizdeki Şeytan* kitabında geçen bir cümleyi yazmıştım. Bu cümle bana önce kendimi sonra da Ömer ve Hale'yi hatırlattığı için not almıştım.

"Belki de yeni bir başlangıç yapmanın vaktidir. Yeni bir başlangıç için her şeyi yıkmamanın vakti."

Onları düşününce yüreğime çöreklenen ağrıyı bastırmam zor oluyordu. Bu cümledeki gibi yeni bir başlangıç yapmak zorundaydılar. Ve bunun için de en başından başlayıp her şeyi yıkmak.

Not defterimi kapatıp telefonuma uzandım. Saatin geçtiğini fark edince ayaklandım. Defteri kaldırdım, çantamı alıp aşağı indim. Aklım başka yerdeydi. Ama merdivenlerin sonunda gördüğüm kişi, biraz önce aklımda olan kişiydi.

Onu kendi evinde görmek imkânsızmış gibi şaşkın bir şekilde, "Ömer?" dedim. "Ne yapıyorsun burada?"

Ömer'in bakışları beni buldu. Elleri ceplerinde, yüzünde hüznü bir ifadeyle bana bakıyordu. Hem aynı hem farklı görünüyordu. Ürperdiğimi hissettim. "Seni bekliyordum minik kuş," deyip hafifçe tebessüm etmesi, içimi rahatlatmıştı.

Onu gördüğümde kötü hissedeceğimi düşünmüştüm ama aksi olmuştu. Gülümsemesi genişledi. Kollarını açıp ona sarılmamı beklediğini belli edince, neredeyse her basamağı atlayarak inip kolları arasına girdim.

Onu abi olarak mı yoksa kardeşim olarak mı görüyordum, emin değildim. Ömer'in yeri bende bambaşkaydı. Yeri gelince arkadaşım oluyordu yeri gelince abim, yeri gelince de küçük kardeşim. Onu belirli bir kalıba sığdıramıyordum. Çok sevdiğimi biliyordum sadece. Onun eline kıymık battığında benim elim kanayacak kadar hem de.

Daha da sıkı sarıldı. Minnet dolu sesiyle, “Teşekkür ederim Eflâl. Her şey için. Her şeyim için. Önüme dünyaları sersen bana bunu veremezdin,” dedi.

Kafamı göğsüne yaslayıp kollarımı beline sardım. “Ben aramadım Ömer. Nasılsınız diye sormadım, rahatsız etmek istemedim. Ve... Ve ne diyeceğimi bilemedim,” derken onu özlediğimden ya da yaşananların yükünden olsa gerek, sesim ağlamaklı çıktı. “Özür dilerim.”

Bir anda kollarımdan tutarak beni kendinden uzaklaştırdı, gözlerime baktı. Kızgın görünüyordu.

“Ne özrü, Eflâl? Ne saçmalıyorsun? Ben sana olan borcumu ne versem, ne yapsam ödeyemem. Sen bana canımı verdin.” Kafasını sağa sola salladı. “Sen bana yeni bir hayat verdin. Benim sana bir hayat borcum var. Ne özrü?”

Dudaklarım titredi çünkü onun sol gözünden akan bir damla yaş, yüreğime oturdu.

Korkarak, “Bu sefer mutluluk ağlaması mı?” diye sordum. Hale’nin iyi olmamasından, hayatlarının yoluna girmemesinden deli gibi korkuyordum. Gülümsemeye çalıştım ama bu, ağladı ağlayacak bir hâldeyken oldukça zordu. “Hale iyi mi?”

Birkaç saniye öylece durup gözlerime baktı. Sanırım cevabı o da bilmiyordu.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve kafasını belli belirsiz sağa sola salladı. Elinin tersiyle gözyaşını silip, “Bilmiyorum,” dedi.

Karşımda farklı bir Ömer vardı. Evet, gözlerindeki keder silinmemişti. Evet, hâlâ bir şeyleri yerine oturtamamıştı ama artık düzeltmek için şansı vardı. Ya da yeniden başlamak için. Hale’yi bulma sürecinde uzayan sakallarını kesmişti. Normalde gelişigüzel yaptığını bildiğim saçlarını özenli bir şekilde sola doğru taramıştı. Ve ondan hiç almadığım bir parfüm kokusu burnuma doluyordu.

Hale’den önceki Ömer’i hiç tanımamıştım ama şimdi o günlere dönen bir Ömer görüyordum.

“Ne hissettin, ne yaptınız, görünce neler oldu, o kadar çok bilmek istiyorum ki... Ama onu ilk gördüğümde bile korktuğum buydu, Ömer...” Bunu sormak zordu. Karşımda canından can gidiyormuş gibi duran adama bakarken çok daha zordu. “O iyi olacak mı?”

Gözleri karşı duvara odaklandı. İçine çektiği derin nefes, bakışlarındaki anlam ve omuzlarının öne doğru eğilmesi her şeyi anlatıyordu da ben görmek istemiyordum.

“Hayalden bile öte...” diye söze girip merdivene oturdu. Yanına oturup devam etmesini beklemeye başladım. “Hani çok güzel bir rüya görürsün, uyanmak istemezsin ya... O kadar gerçekçidir ki rüya olduğuna inanamazsın. Ama uyanırsın, gördüğünün rüya olduğunu anlarsın. Üzülürsün ama içinde hâlâ o rüyadaki heyecan vardır. Buruksundur ama çok da mutlusundur. O his gibi. Hem dünyalar benim olmuş gibi hem de dünyam başıma yıkılmış gibi.”

Yanımdayım demek isteyerek elini tuttum. İki eliyle elimi kavrayıp sıkıttı.

“Sesini bile duysam ölmeye razıydım ben. Ne demek yanımda uyuduğunu bilmek? Nefes alışlarını dinlemek, saçlarını koklamak, o uyurken yüzünü izlemek, adımı söyleyişini duymak... Bir karış yanımdayken özlemek.” Derince bir iç çekti. “Bunların ne demek olduğunu unutmuştum. Bazı geceler aniden uyanır, yüzünü aklıma getiremeyince delirmiş gibi yanımdan ayırmadığım fotoğrafına bakardım. Şimdi bir adım ilerimde uyuyor, Eflâl.” Sağına doğru dönüp gözlerime baktı. Gerçek olamayacak bir anı anlatıyormuş gibiydi. Gözleri buğulu, sesi hüzünlüydü. “Ama o kadar yıpranmış, o kadar acı çekmiş, o kadar sabretmiş ki onu iyi edememekten korkuyorum. İyi değil. Hiç iyi değil.”

“Sevginin aşamadığı engel yok Ömer. Sen yıllardır onun acısıyla yaşamış bir adamsın, o yıllarca sana kavuşmak için acı çeken bir kadın. Siz bir araya geldiğinizde size ne engel olabilir?”

Acı bir tebessüm yayıldı yüzüne. Buruk bir şekilde, “Ruhu,” dedi.

Gözünden akan yaşı bu sefer ben sildim. “Ne şanslısın ki ona merhem olacak olan da senin ruhun.” *Öyle mi* der gibi baktı bana. Kafamı omzuna yasladım. “Zaman size iyi gelecek. Açılan yaraları bir bir kapatacaksınız. Biliyorum, bazıları kanamaya devam edecek ama şifa sizin elinizde. Yara da sende yâr da. Buna inan. Elbet yoluna girecek. Sadece zaman gerek.”

İçinin kavrulduğunu anladığım bir iç çekti. “Hani şarkıda diyor ya, *‘Yok bugün ölmek, ben zaten dün ölmüşüm.’*” Ben çoktan ölmüştüm Eflâl. Ne daha beteri gelir ne de daha acısı. Yalnızca... Dayanması zor.”

“Beraber olunca dayanılır, Ömer. Aynısını yaşamadım ama gördüm ki sevgi iyileştiriyor. Bırak sarsın yaralarını.”

Cevap vermedi. Ağladığını göremesem de duyabiliyordum. Hale’nin yanında kendini bırakmak istemiyor olsa gerek, bütün gözyaşlarını bu anda bırakıyordu. Bense son günlerin bıraktıklarıyla gözyaşlarını tutamayan birine dönüşmüştüm. Yalnız kaldığım anlarda bana eşlik eden yaşlar, kendilerine yoldaş bulmuş, yanaklarımdan birer birer süzölmeye başlamıştı.

Hale’yi görmek istiyordum. Yanında olduğumu söylemek ve elimden geleni yapmak istiyordum. Ama yanlış bir şey söylemekten korkuyordum. Nasıl teselli edilir, bilmiyordum. Ağzımdan çıkacak yanlış bir kelime onu tetikleyebilirdi. Bu yüzden biraz zaman veriyordum. En azından o, bazı şeylerin yoluna girdiğini anlayana kadar.

Ömer başımı öpüp benden uzaklaştı. Burnunu çekip yüzünü sıvazladıktan sonra ayaklandı. “Ben gideyim minik kuş,” dediğinde ben de ayağa kalktım. “Onu yalnız bırakmayayım. Kapısının önünde Arif duruyor ama yine de başına bir şey gelecek sanıyor.”

¹ Zet’in *Sarsıl Kendine* adlı şarkısından.

Her an tetikte bekliyor. Lavaboya bile gidiyor olsam telaşa kapılıp tetikleniyor. Bu korkuyu ondan nasıl alacağım, bilmiyorum.” Sesi oldukça yorgun ve üzgün çıkıyordu.

Kolunu hafifçe sıvazladım. “Daha yolun çok başındasınız. Eminim zamanla bu hisleri azalacaktır. Tamamen geçer mi, bilmiyorum ama dua edeceğim Ömer, ediyorum da. Bir şeye ihtiyacınız olursa elimden geleni yaparım. Biliyorsun, değil mi?”

Sakin sesiyle, “Biliyorum,” dedi. Yüzümü yavaşça inceledi. Karşımda abim vardı bu sefer. “İyi ki varsın Eflâl. Bunu öylesine söylemiyorum. Gerçekten iyi ki varsın.”

Sahici bir gülümsemeyle, “Asıl sen iyi ki varsın Ömer,” dedim. “Hale’ye benim yerime kocaman sarıl.”

Birkaç saniye bana minnetle baktıktan sonra hafifçe tebesüm etti ve hızlı adımlarını yukarı yönlendirdi. Bir süre arkasından bakakaldım. Zorlu bir sürecin başlangıcındaydılar. Umarım en yakın zamanda bir şeyler yolunda gitmeye başladılar.

Akdoğan Şirket Grubu’ndaydım. Karan’ın odasının önünde duruyordum. Ayşegül’le selamlaşırken fark etmiştim ki şirkette gergin bir hava vardı. Herkes bir yerlere koşturuyordu ve hepsinin yüzü asıktı. İş hayatının bezdirici bir yanı olduğunu biliyordum ama onlarınki başka bir gerginlikti. Benim bilmek istemediğim o konularla ilgili olan...

Kapıyı tıklattım. Karan’ın, “Gel sevgilim,” demesiyle içeri girdim.

Şaşıarak, “Benim olduğumu nasıl anladın?” diye sordum.

Ayaklandı ve bana doğru adımladı. “Seni buraya getiren Yiğit ya hani... Bir de şirkete girince bana haber veriliyor. Ayşegül de kata gelince senin geldiğini söylüyor.” Yanağıma öpücük kondurdu. “Tabii ki bunlar dışında, varlığını hissedince hızlanan kalbimi de söyleyebiliriz.”

Şüpheci bir ifadeyle baktım ona. “Yani beni aldatıyor olsan bütün delilleri saklayacak vaktin olacak, öyle mi?”

Gülümsedi. “Senden daha çok seveceğim birinin olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?” Şımarık bir ifadeyle *hayır* der gibi kafamı salladım. Belimden kavrayıp beni sandalyesinin önüne getirdi. “Burası da senin,” deyip sandalyesini işaret etti. Elimi tuttu, avucumu kalbine yasladı. “Burası da... Seni aldatmadan önce kendimi aldatmam gerek.”

Kollarımı boynuna doladım. “Seni öpeyim diye böyle şeyler söylüyorsun, değil mi?”

Boğazından sesli bir gülüş döküldü. “Nereden anladın? Hemen de yakalıyorsun beni!” Dudakları, dudaklarımı hedefleyip benden hızlı bir öpücük çaldı. “Biraz işim var. Beklerken kahve ister misin?”

“Olur,” deyip koltuklara geçtim. “Burada telefonla konuşabilir miyim? Rahatsız olur musun?”

“Ben odadan çıkacağım. Kısa bir toplantım var. İsteddiğini yapabilirsin,” dedikten sonra bana kahve söyledi. Odadan çıkmadan önce alnımdan öpüp bana sevgi dolu bir bakış gönderdi.

Buraya gelme sebebim evde sıkılmamdı. Karan’ın işi bitince beraber eve dönecektik. Dışarıda bir şeyler yapabiliriz ama onun birkaç gündür yorgun olduğunu biliyordum. Bu yüzden evde beraber film izleme fikri yerinde bir karardı.

Karan’ın masasına geçtim. Bilgisayarından kendi mail hesabıma giriş yaptım. Burada araştırdığım birkaç yer vardı. Hem ev hem de iş için ayrı ayrı mekân bakmam gerekiyordu. İkisinin de birbirine yakın olması lazımdı. Ankara’da olsam uzaklığı sorun etmezdim ama İstanbul’da bunun böyle olmadığını yaşayarak öğrenmiştim. Bulduğum yerler bu sebeple kısıtlıydı.

İlanlardan birkaç tanesinin sahibine ulaşmıştım. Gidip görmeden emin olamazdım ama şimdiden içime sinen yerler vardı.

O kadar heyecanlıydım ki!

Elbette Ankara'yı özleyecektim. Orada da bir evim ve işim vardı. Ama burada yeni bir adım atacak olmaktan dolayı yerimde duramıyordum. Bunu paylaşmak istediğim bir sevdiğimi aramak isteyerek telefonuma sarıldım.

Birkaç çalıştan sonra Sena, "Alo?" dedi. "Abla, ben de senin aramanı bekliyordum. Ne yaptın, aralarından seçebildin mi?"

Sena'yla dün gece konuşmuştum. Onunla beraber Özlem ve Gökhan'ın da dâhil olduğu bir grup araması gerçekleştirmiş-tik. Planımı onlara da anlatmıştım. Hepsi ilk olarak üzülmüştü. Çünkü Hale olayı yaşanmadan önce Ankara'ya gitmek gibi bir planım vardı ve bu plan haftalarca ertelenmişti. Yaşananları üstü kapalı bir şekilde anlatınca hepsi bana hak vermişti. Beni özle-yeceklerini biliyordum, benim de onları özleyeceğim gibi. Ama bazı hedeflere ulaşmam için feragat etmem gereken şeyler vardı.

İçlerinden en beğendiğim eve bakarken, "Son üç tanesi arasında kaldım Sena," dedim. "Hepsi çok güzel ve nezih duruyor. Karan'a da gösterdikten ve onun güvenlik onayından geçtikten sonra gör-meye gideceğim. Sen ne zaman gelebilirim demiştin? Belki senin gelmeni beklerim ve beraber bakmaya gideriz," dedim.

"Ancak gelecek hafta sonu gelebilirim. O da sınavlarımı geçe-bilirsem," dedi.

Karan'a, *Arif'in Ankara'ya gitmesi için ne yapabiliriz?* diye sormayı aklıma yazdım. Uzun bir zamandır görüşmüyorlardı ve buna üzülüyordum.

Beğendiğim eve bakarken gülümsüyordum. "Sana bir oda ayıracığım Sena. Biliyorum, İstanbul'da olma fikrime en çok üzülen sensin. Burada bir odan olursa belki daha çabuk alışsın. Geldiğinde beraber dekore ederiz, olur mu?"

Sena birkaç saniye cevap vermedi. Nefes alışlarını duyuyordum. “Abla...” dedi biraz sonra. “Ben teşekkür ederim. Bunu düşünmen bile... Senle aynı anne babadan doğmadık ama sen benim öz ablamsın. Şimdiye kadar yaptıkların yeter de artardı. Bir de Arif’i verdin bana. Şimdi de bu...” Sesi minnet doluydu. “Teşekkür ederim abla.”

Burnumun direği sızladı. “Sen okulunu başarıyla bitir, istediğin işe gir, en büyük teşekkür o olur bana. Başarılarını her zaman göğsümü gere gere anlatıyorum. Senin bana verdiklerinin yanında benim sana verdiklerim hiçbir şey değil.” Bu sefer özleminden doldu gözlerim. “Sen her zaman çok vefalı bir kardeş oldun zaten.”

Sena’nın ağladığını, burnunu çekme seslerini duyuyordum. Küçük burnunun kızardığına emindim. Sızlanarak, “Beni ağlatmaya hakkın yok!” dedi. “Zaten hem seni hem Arif’i özlemekten içim dışıma çıktı. Sen yapma bari ya!”

Ahizeyi dudaklarıma yaklaştırp, sır verir gibi konuştum: “Arif işini çözeceğim. Aramızda kalsın ama. Karan’ı ikna edeceğim bir şekilde.”

Sena kıkırdadı. Ağlaması durmuştu. İmayla, “Nasıl ikna edeceksin abla? Bana da biraz taktik vermek ister misin?” diye sordu.

Ben de güldüm. “Edepsizsin!” İçeri giren Ayşegül kahveyi masaya bırakıp, “Afiyet olsun,” deyince, gülümseyerek teşekkür ettim. Konuyu değiştirmek istedim. “Sen ders mi çalışıyordun Sena?”

Sena bıkkın bir nefes verdi. “Evet abla ama ara vermiştim. Konuşabiliriz senin...” demeye kalmadan sustu. Heyecanla, “Abla, Arif arıyor. Ben seni sonra arasam olur mu?” dedi.

Kahvemden bir yudum aldım. Yalandan bir üzüntüyle, “Ama ben de seninle konuşmak istiyordum...” dedim.

Lâl, kızı kıvrandırmasana.

Kendi kendime omuz silkтім.

Sena, “Yaa, öyle mi...” derken o kadar isteksiz ve mutsuzdu ki kakhaha atmamak için zor durdum. “Tamam... Konuşalım... Ne kadar sürer?”

Düşünür gibi, “Hımmm...” deyip bir yarım dakika kadar sustum. “Yani anlatmak isteyeceğim şey biraz uzun. Karan’ın toplantısı bitene kadar anlatırım diyordum. O da en az iki saat sürer gibi.”

Sena bir anda, “Çüş!” dediğinde bu sefer gerçekten kakhaha attım. “Abla, ne anlatacaksan hızlıca anlatsan olmuyor mu? Bugün Arif’le hiç konuşamadım. Bak yine arıyor!”

Gülerek, “Şaka yapıyorum. Hadi kapat da...” dememe kalmadan suratıma kapattı bile. O duymasa da, “Selam da söyle diyecektim,” deyip, yerime gelen keyfimle kahvemi yudumlamaya devam ettim.

Madem aramaya başlamıştım, bir de dün attığı mali raporlarla ilgili konuşmak için Gökhan’ı arayayım dedim. Telefonu meşgule düştü ama birkaç dakika sonra beni geri aradı.

Nefes nefese, “Patronum, aradığınızda mal yüklüyordum. Açamadım, kusura bakmayın,” dedi. “Buyurun, emrinize amadeyim.”

Yüzümü buruşturdum. “Gökhan, vazgeç bana patronum demekten. Hem o hitap şekli son zamanlarda güzel hisler uyandırmıyor hem de ben seni çalışanım olarak görmüyorum.”

“Peki peki, sen nasıl istersen,” dedi.

“Önce sana dün detaylıca sormadığım bir şeyden bahsedeceğim. En başından beri benimle berabersin Gökhan. Neyi, nasıl istediğimi senden daha iyi bilen biri olamaz. Hiçbir zaman gözümü arkada bırakmadın,” diye söze başladım. “Yeni açacağım yer için senden yardım isteyeceğim. Ve eğer kabul edersen de sen yokken yerine bakacak birini bulman için de yardım isteyeceğim. Tabii sana güvendiğim kadar birine güvenilebilir misin, bilmiyorum...”

Güldüğünü anladığım bir şekilde, “Onur duyarım pat... Eflâl,” dedi. “Elbette elimden geleni yaparım ama önce burayı yoluna koymam gerek. Ne zaman başlıyoruz?”

Notlar kısmını açtım. “Şimdi.”

Gökhan’la uzunca bir süre telefonda konuştuktan sonra bazı şeyler kafamda netleşmeye başlamıştı. Artık nasıl başlayacağıma dair fikirlerim vardı. Karan’ın bana yardımcı olacağını biliyordum. Bu şehri de ticareti de benden daha iyi biliyordu. Yardım almaktan gocunmazdım ama onun ben yorulmayayım diye her şeyi kendisinin halledeceğini biliyordum. Bu yüzden dozunda yardım alma konusunda onunla anlaşmam gerekiyordu.

Yeni bir yer fikri beni öyle heyecanlandırıyordu ki... Annemin mezarına gidip bunu söylemek için deli divane oluyordum. Babama, artık hayallerimin önünde duran tek engelin adım atmam olduğunu söylemek istiyordum. Buruktum ama mutluydum da. Onların beni gördüğüne ve gururlandıklarına inanıyor, bu inancıma tutunuyordum.

Öyle olmalıydı.

Camın önünde duruyordum. Aşağıdaki manzara güzeldi ama bana yabancıydı. Bu yabancılığı aşmamı sağlayacak adamın nefesi ise boynumdaydı.

Karan boynuma nefesini vererek bıraktığı öpücükten sonra, “Çok beklettim, biliyorum. Kusura bakma,” diyerek beni kendine çevirdi. “Çıkabiliriz artık. Söz veriyorum, bu saatten sonra seninim.”

Gözlerimi kısıp, “Saat kaç?” diye sordum.

Kol saatine baktı. “Sekize çeyrek var.”

Yüzünü ellerimin arasına aldım. Parmaklarımın üstünde yükselip dudaklarımı alnına bastırdım. Ciddi bir ifadeyle, “Evet, bu saatten sonra benimsin,” dedim.

Kafasını geriye doğru atıp büyük bir kahkaha attı. Ben de onun gülmesine güldüm. Ve bu onu daha da güldürdü. Dolayısıyla beni de. Bizi yüksek sesle kahkaha attıran bir döngüye girmiş olduk.

Bir anda beni göğsüne bastırarak kollarıyla sıkıca sardı. “Başımın ağrısına bir tek sen iyi gelebilirdin zaten,” derken hâlâ gülüyordu.

Sarılışına karşılık verdim. “Peki ödülüm ne olacak?”

“Ne istersen...”

Sanki bir isteğim yokmuş gibi, “Hımm... Bir düşüneyim,” dedim. Sonra ondan uzaklaşıp yerimde zıpladım. “Buldum!”

Göz kırıp, “Neymiş?” dedi.

“Arif’in birkaç günlüğüne Ankara’ya gidebilmesi için izni olsun istiyorum.” Kaşları çatıldı. “Lütfen Karan! ‘Ne istersen’ dedin? Bunu istiyorum. Lütfen.”

Dudaklarını birbirine bastırdı ve *olmaz* der gibi kafasını sağa sola salladı. “Cık.”

Ona inanamaz gözlerle baktım. “Sen ciddi misin?” Kafası bu sefer de aşağı yukarı sallandı. “O zaman neden ‘Ne istersen’ diyorsun? Ne istersem olmuyormuş, baksana! Aşk olsun gerçekten!” Ondan uzaklaşıp çantamı hışımla elime aldım. “Çok da bekletmiştin!” dedim ve odadan çıktım.

Peşimden geliyordu çünkü asansör gittiğim yöndeydi. Hızlı adımlarım onun uzun bacaklarıyla rekabet edememişti. Birkaç adımda yanımda bitmişti. Asansöre binince ona ters ters baktım.

Gülüyordu!

Kollarımı göğsümde birleştirdim. “Komik olan ne, pardon? Söyle de ben de güleyim!”

Ellerini arkada birleştirip bana üstten üstten baktı. “Sinirlenince çok tatlı oluyorsun. Ne yapsam, arada bu hâlini görebilmek için seni sinirlendirsem mi?”

Yüzümü buruşturarak, “Elimin tersini yiyeceksin ama hâlâ dalga geçiyorsun!” dedim ve asansörden çıktım.

Arkamdan kakhaha atarak geliyordu. Bizi gören Yiğit ve ekibi, bu hâlimize şaşkın şaşkın bakıyordu. Benim sinirli sinirli yürünemle Karan'ın neşeli hâli onları da gülümsetmişti. Bunların benimle zoru neydi? Hepsi bıyık altından gülüyordu!

Karan gülererek, "Senin vurduğun yerde gül biter, gül güzeli!" dediğinde, ben arabaya binip kapıyı sertçe çekmiştim bile. O da binip, kemerini takarken yanağını öpmek için hamle yaptı ama ondan uzaklaştım. "Ama ya!" dedi çocuk gibi.

Ağzım açık, ona bakıyordum. "Ama ya mı? Karan, sana göründüler mi? Farkındaysan sinirli ve tavırlıyım. Ama hâlâ gülüyorsun. Yetmezmiş gibi öpmeye çalışıyorsun!" Önüme döndüm, yolu işaret ettim. "Gider misin?"

Yine kakhaha attı. "Çok tatlısın sevgilim."

Yüksek sesle, "Ya sabır!" dedim.

Neredeyse yol boyu bana sulandı. Dalga geçip durdu. Bu daha da sinirlenmeme neden oldu. Eve gelir gelmez sert hareketlerle arabadan indim ve arkama bakmadan sinirle eve doğru yürümeye başladım. Arkamdan seslenişlerini duymazdan geliyordum. Çünkü hâlâ gülüyordu.

"Lâl, bekler misin sevgilim? Bak böyle yürürken bile çok tatlı görünüyorsun, o yüzden gülüyorum. Hayatım?" Merdivenlerin başında beni kolumdan yakalayıp kendisine doğru çevirdi. O kadar neşeli görünüyordu ki bir an ben de güleceğim sandım. "Bir dinler misin lütfen?"

Elini itmeye çalıştım. "Neyi dinleyeceğim ya? Gülmelerini yol boyu dinledim zaten! Bırakır mısın Karan?" Elini bıraksa da beni bir anda kucağına aldığı için küçük bir çığlık attım. "Deli! Manyak adam! Bırak beni!" diye kucağında debeleniyordum ama o hiç aldırmadan merdivenlerden çıkıyordu. Tabii hâlâ gülüyordu da. "Bıraksana! İMDAT!"

Dudaklarını dudaklarıma bastırıp, "Sus bir ya!" dedi. Bir kere daha öptü. "Sus be kadın! Sen ne isteyeceksin de ben yapmayacağım?"

Göğsüne vurdum. “Yapmadın! Üstüne bir de dalga geçtin!”

Merdivenin ortasında durdu ve alınmış bir ifadeyle yüzüme baktı. “Aşk olsun! Arif neden ortalıkta görünmüyor sence? Ankara’ya gitsin diye ona çoktan izin vermiş olabileceğim, hiç aklına gelmedi mi? Beni hiç mi tanımadın ya sen? Bu mudur aramızdaki ilişki?”

Gözlerimi birkaç defa kırıştırdım. “Nasıl yani? Arif Ankara’ya mı gitti? Ne zaman?” diye şaşkınca sordum.

“Sabah yola çıkmıştı. Birkaç saat önce vardı, o zaman konuştuk. Sena sana söylemedi mi?”

“I-ıh,” dedim. “Arif’in aradığını söylemişti, o zaman varmış demek ki.” Karan’ın küskün ifadesini değiştirmek için yanağını öptüm. “Özür dilerim, bilmiyordum. Nereden bilecektim ki?”

“Sevenleri ayırmak istemeyecek olmamdan?” Ayıplar gibi kafasını salladı. “Bir özürle benden kurtulamazsın,” deyip basamakları çıkmaya devam etti. “O öpücükle hiç kurtulamazsın.”

İşin nereye varacağını anlayıp alt dudağımı dişledim. “Ne yapmam gerek?”

Çoktan kapının önüne gelmişti. Beni bacağının üstünde, tek kolunun desteğiyle tutup kapıyı açtı. İçeri girip kapıyı tekrar kapattı. Dudakları çok yakınımdaydı. “Ne yapman gerektiğini çok iyi biliyorsun,” deyip dudaklarıma temas etti. Baştan ayağa ürperdim. Kalbimin atışı tüm odayı dolduruyordu.

“Benim evimde böyle şeyler yapamazsın?” diye mırıldandım.

Kaşları havalandı. Hayretler içerisinde, “Nasıl yani? Senin evinde sevişmeyecek miyiz?” diye sordu.

Bu sefer kakhaha atan taraf bendim. Yüzündeki ifade çok komikti. Beni yatağın üstüne uzandırıp gülmemden istifade ederek boynumu öpmeye çalışması daha da gülmemi sağlıyordu.

Kıkırtılarımın arasından, “Benim evimde ayakkabıyla geze-mezsın demek istedim,” dedim.

Eli kazağımın içine doğru giderken, “Kalbime iniyordu Lâl,” dedi. Dudakları dudaklarıma doğru yaklaştı. Boğuk bir sesle, “Çok özledim,” dedi. Cevap vermedim. Tutkuyla başlattığım öpücük, ona cevabımı oldukça net veriyordu zaten.

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

10. BÖLÜM

Bataklıkta Açan Çiçek

Çiçeğin suya ihtiyacı vardı, insanın anlaşılmaya. Bunun için de zamana. Bu yüzden koca bir çölü kum saatine doldurdu insanoglu. Adım adım, saniyelerle beraber.

Anlamak istediğini duyardı karşındaki. Kulaklar işgal altına girince kelimeler kaybederdi savaşı. Bundandır kalbinin yoldaş bildiğine içini dökme isteği. İlaçların üstüne yazarlardı “serin yerde muhafaza ediniz” diye, kelimelerin üstü boş. Bilinmezdi ya en çok hangisinin yan etkisi olduğu. “Dikkat ediniz” eklemeliydiler hastalıklı sözcüklerin üstüne. Yoksa kıvranırdı insan göz göre göre.

Ağızından çıkanlara özen göstermeliydim. Onun kalbini kırmamak için, söylediği yalana inandığımı göstermek için dikkat etmeliydim. Duymak istediğimi duymamı sağlamıştı. Buna ihtiyacım olduğunu bilmeseydi yapmazdı. Böyle düşünmeliydim.

Dedem, yüzünde özlem dolu tebessümüyle yanıma geldiğinde, ona sarılmam için kollarını iki yana açtı. Çok özlemiştim. Bu yüzden sıkıca sarıldım. Sadece oğluna benzeyen kokusunu duyduğum için değil, onun için endişelendiğim için de boğazım düğümlendi.

Bana yalan söylemişti.

Dedemin geleceğini öğrendiğimde koşarak Karan'ın yanına gitmiştim. Onu çok özlediğim için heyecanlıydım. Bu sefer uzunca vakitler geçirmek istiyordum. Bir süre bizimle kalmasını bile isteyebilirdim. Ama Karan elimden tutup beni koltuğa oturatarak, istediğim her şeyin olmayacağını bana göstermişti.

“Senden bir şey saklamayacağıma söz verdim. Bu yüzden deden söylememi her ne kadar istemese de sana bunu söylemek zorundayım. Öncelikle sakın ol ve şu an iyi olduğunu bil,” dedi.

“Ne oluyor Karan? Sesi iyi geliyordu, biraz önce konuştum. Ne demek, iyi olduğunu bil? Neyi var?” dedim.

“Kalbinden rahatsız. Geçen günlerde ikinci ameliyatını oldu. Senin canın zaten sıkkın, bir de bunu dert etme diye bilmeni istemedi. Ben de işler karışık olduğu için ve ameliyat iyi geçtiği için sana söylemeyecektim. Ama hem sana söz verdiğim hem de burada kalmasını istediğini söylediğin için gerçeği anlatmam gerekiyordu.”

Sanki kalbime neşter değmiş gibi elim göğsümü buldu. “Ama hasta olan arkadaşım demişti...”

“Muhtemelen kalmasını istediğinde yine bu yalana sığınacak. Hâlâ iyi olmadığını, doktor kontrolünde olması gerektiğini biliyorum. Bu yüzden gerçeği bilersen onu yalana sürüklememiş oluruz diye düşündüm.”

Yeni bulmuştum onu. Daha hayatıma gireli aylar olmuştu. Ailemden kalan tek kişi.

Çaresizce, “Onu kaybedecek miyim?” diye sordum. “İki ameliyat diyorsun. Üçüncüye nasıl dayansın? Şimdi nasıl?”

“Sakin ol. Şimdi iyi. Geldiği zaman sen de görürsün.”

“Bana doğruyu söyle Karan. O zaman neden gerçeği benden gizledi? Demek ki iyi değil!” dedim hayıflanarak.

Kaderin önünde kıldan ince olan boynun bile sana ağır geliyordu bazen. Öyle bir ânın içindeydim. Dualarıma emanet ediyordum onu, elimden başka bir şey gelmiyordu.

Dedem saçlarımı kokladı, defalarca iç çekti. “Nasıl özlemişim,” dedi. Ağlıyordu. “Oy benim güzel torunum! Burnumda tuttun.” Yüzümü elleri arasına alıp alnıma öpücük kondurdu. Titreyen dudaklarıyla, “Sen ağlama,” dedi. “Sen ağlama, ben senin yerine ağlarım.”

Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim. “Sen niye ağlayasın?” diye çıkıştım. İki yanağını da öptüm. Tedirginliğimi atmak istedim, gözlerimi kaçırdım. “Gel ayakta kalma, içeriye geçelim,” deyip kolundan tuttum.

Ona bakanlara aldırmadan küçük bir çocuğun gözyaşlarını silmesi gibi, yanağındaki ıslaklığı ceketinin koluyla sildi. “İnsanlara selam verelim kızım önce. Selamünaleyküm,” deyip elini Karan’a uzattı.

Ayakta durmasını istemiyordum. Zayıflamıştı. Yüzünün rengi değişmişti, solgun görünüyordu. Bu yüzden Karan’a kaç göz yaptım.

Karan dedemle tokalaşırken bana *sakin ol* der gibi baktı. “Aleykümselam. Hoş geldin. Buyur gel içeri geçelim. Dışarı soğuk.” dedi. Dedem yavaş adımlarla içeri geçti. “Sen de hoş geldin Reşat.”

Reşat abi kafasını sallayarak, “Hoş buldum,” dediğinde ben onunla kucaklaşıyordum. “Nasılsın Eflâl? İyi görünüyorsun ama var mı yolunda gitmeyen bir şey?”

Kafamı sağa doğru yatırdım. “Canınızın sağlığı abi. Asıl sen nasılsın? Dedem nasıl? Sizde var mı bilmem gereken bir şey?”

Karan bu sefer de *ne yapıyorsun* der gibi bakıyordu. *Bildiğini belli etme* demişti ama ben içimde tutmakta zorlanıyordum. O, dedemin güvenini yerle bir etmek istemiyordu. Dedemin ona bir daha güvenmeyeceğini düşünüyordu. Hak veriyordum ama endişemi susturamıyordum.

Reşat abi gayet rahat bir ifadeyle, “Bildğin gibi, Seni özlüyoruz. Konağa gelsen de yüzümüz gülse diye bekliyoruz ama...” diye cevap verdi. Beraber içeri girdik. “Var mı yakında bir plan?”

Salona girdiğimizde dedemi Alptekin’le otururken buldum. Yaşananlardan sonra ikisi de birbirine karşı nötrdü. Bu yüzden sakince oturuyorlardı.

Dedemin yanına oturdum. “Biz de Karan’la bunu konuşmuştuk. Onunla beraber Urfa’ya gelmek istiyorum.” Elini tuttum. “Bize bir Urfa turu yaptırır mısın Baran Ağam?”

Alptekin alıngan bir şekilde, “Ben?” diye sordu. “Ben gelmiyorum muyum?”

Benim yerime Reşat abi, “Başımızın üstüne yerin var,” dediğinde, Alptekin *eyvallah* der gibi kafasını salladı.

Dedem elini elimin üstüne koydu. “Ne zaman gelmek istersen. Orası senin de evin.” Karan ve Alptekin’e baktı. “Siz de misafirimiz olursunuz. Gerçek Şanlıurfa’yı gösteririz size.”

Karan, “Müsait zamanı konuşalım. Lâl oraları öve öve bitiremediği için biz de görmek istiyoruz tabii ki,” dedi. Hâlâ bana bakışlarıyla bir şey demeye çalışıyordu. Dümdüz oturuyordum. Ne yapıyordum ki?

Lâl, dedenin dibine sokulup ona her an yok olacakmış gibi baktığın için olabilir mi?

Reşat abi imayla, “Biz misafir ağırlamayı severiz,” derken, içeri giren Arif’e bakıyordu. “O yüzden gelin de size gelenek görenek öğretelim.”

Arif’in kaşları *hadî oradan* der gibi havalandı. Bugün sabah Ankara’dan dönmüştü. Zaten canı sıkındı. Bir de üstüne Reşat abiyle eskiye dayanan husumetleri eklenince yüzü iyice asıldı. Yine de saygılı bir şekilde kafasıyla selam verip Karan’ın yanına oturdu. Onun kulağına bir şey söyleyip önüne döndükten sonra bana gülümsedi.

Sena'yla iki güzel gün geçirmişlerdi. Ama günün sonunda ayrı düşeceklerini bilmek ikisine de iyi gelmiyordu. Sena'yla da onunla da konuşmuştum ama o hisleri içlerinden söküp alamamıştım. Mesafeler aşka engel değildi elbette ama âşıkların canını yakıyordu işte.

Arif'in gülümsemesine karşılık verdikten sonra dedeme ve Reşat abiye döndüm. "Kahve içer misiniz yoksa direkt yemeğe mi geçelim? Yoldan geldiniz, acıkmış olmalısınız?"

Dedem tebessüm etti. "Önce bir kahveni içelim kızım. Biraz dinlenelim sonra yemeğe geçeriz," dedi.

"Tamam o zaman," deyip ayaklandım. Herkesin nasıl içtiğini bildiğimden, sorma gereği duymadım.

Mutfağa gitmeden önce Karan'a gözlerimle işaret ettim. Bu, dedemin nasıl olduğunu sorması için verdiğim işaretti. Yalnız kaldıklarında sormasını defalarca söylemiştim. Hatta bıkıp, *Tamam, soracağım dedim ya*, diye isyan etmesine de neden olmuş-tum. Karan, *abartıyorsun, ben salak mıyım* der gibi bakıyordu ama yine de gülümseyip gözlerini kırptı.

Hemen kahveleri yapmaya koyuldum. Züleyha teyze onun ve benim isteğim üzerine birkaç günlüğüne izne çıkmıştı. Evle ilgilenmek, daha doğrusu sevdiklerimle ilgilenmek hoşuma gidiyordu. Evimizde yemekleri yapacak kişi biz olmalıydık. Bu yüzden evdeki herkesin eline bir şeyler tutuşturup bana yardım etmelerini istiyordum. Amacım beraber zaman geçirmekti pek tabii. Yoksa onların kestiği yamuk patateslerin bir faydasını göremiyordum.

Biraz sonra içeri Alptekin'le Arif girdi. İkisi de hemen yanına geldi. Küçük çocuklar gibi hırçın görünüyorlardı.

"Beni neden çağırmadın?" diye sordu Alptekin. "Aşk olsun Ef. Ne demek Urfa'ya gitmek de bana söylememek? Sen kalbimi kırmak ve bunu bile bile yapmak?"

Burnumdan, güler gibi bir ses çıkardım. “Çağıracaktım Alp. Sadece aklımdan çıkmış. Geleceğini biliyordum.” Kahvenin olmasını beklerken tezgâha yaslandım. Arif’e hitaben, “Peki sen neden böyle bakıyorsun?” diye sordum.

Arif omuz silkti. “Bir şey yok... Desem de inanma yenge!” Yanıma gelip yavaşça konuştu. “O Reşat denen cumhuriyet altını bana nasıl bakıyor, görmüyor musun? Kendini bir şey sanıyor Allah’ın....” Ne diyeceğini bilemiyor olacak ki cümlesini tamamlamadı. Benim duyamayacağım bir şekilde kendi kendine bir şey mırıldandı.

Alp onu desteklemeye zaten hazırdı. Bu yüzden, “Evet evet!” dedi. “O da Yusuf da bize aşırı gıcık oluyorlar. Ben anlamıyorum ki dertleri ne!” Dudaklarını büzüp, “Yaniii...” dedi. “Yakışıklı ve karizmatik olmamız hariç tabii.”

Parmağımla ikisini işaret ettim. Gülerek, “Onlara gıcık olan siz olmayasınız?” diye sordum.

“Neyyyy?” dedi Alptekin. İnanamıyormuş gibi eliyle ağzını kapattı. “İftira! Kuru, yaş, ıslak artık her neyse bütün iftiralar! Neden onlara gıcık olalım? Sana hiç yakıştıramadım Ef.” Birkaç defa dilini damağına vurdu ve bana teessüf eder gibi baktı.

Arif kollarını göğsünde birleştirdi. “Yani yenge, sen de bazen kalbimizi kırıyorsun. Adam resmen bize *siz misafirperver değilsiniz* dedi. Biz mi ona gıcık oluyoruz o mu bize oluyor? Sen bunu bir düşün istersen,” dedi ve Alptekin’e kafasıyla *gidelim* der gibi işaret yaptı.

İkisi bana ters ters bakışlar atıp mutfağı terk etti.

Kafamı yukarı kaldırdım. Sessizce, “Allah’ım, evlat sahibi olmak istiyorum derken koca koca adamları kastetmemiştim. Duanın detaylı olanı makbuldür ama bu biraz ağır olmadı mı?” diye mırıldandım. Makineden kahvenin hazır olduğuna dair ses gelince serzenişime devam edemedim.

Elimde tepsiyle salona girer girmez Karan hemen ayağa kalktı ve dedemin önüne sehpa koydu. Ona gözlerimden kalpler saçarak bakıyordum. Dedem burada olmasaydı koşarak kucığına atıldım da. Her şeyi düşünebilir miydi? Düşünüyordu işte.

Benim salonun ortasında durup ona baktığımı görünce tepsiyi elimden aldı. Dudaklarını kıpırdatarak sessizce, “Öğrendim. İyiymiş, merak etme,” dedikten sonra kahveleri servis etmeye başladı.

Gözlerimi tavana diktim. “Bu adam için çok teşekkür ederim. Harika bir çalışma olmuş,” derken bu sefer içimden konuşuyordum.

Dedem, “Eline sağlık kızım,” dedi. Yanına oturunca dizime dokundu. Bir şey söylemek ister gibi bakıyordu. “Bazı konuları öğrenmek istemiyormuşsun. Sana saygı duyuyorum. Peki nasılsın? Korktuğun için mi istemiyorsun yoksa başka bir sebep mi var, bilmek istiyorum.”

Gülümsedim. “Şimdilik öğrenmek istemiyorum. Birkaç gün daha sadece. Yoksa benim hayatım oldu artık bunlar. Elbette öğrenmem gerekecek,” dediğimde dedem kafasını hafifçe salladı. “Benim de sana bir şey söylemem gerekiyordu. Ben bir karar aldım.” Bakışlarım Karan’a değdi. “*Aldık* daha doğrusu.”

Dedem yerinde hafifçe toparlandı. “Nasıl bir kararmış bu? Hayır olsun,” dedi. Bir bana bir Karan’a bakıyordu.

Bir çırpıda, “Her şeyi yoluna koyduktan sonra İstanbul’a taşınmaya karar verdim,” dedim.

Dedemin kaşları çatıldı. “Burada mı yaşayacaksın? İşin ne olacak?”

“İşimi de buraya getireceğim,” dedim.

Anlamayarak baktı. “O nasıl olacaktı?”

“Restoran orada kalacak tabii ki ama ben burada daha butik bir yer açmak istiyorum. Birkaç tane kafe vardı beğendiğim. Küçük, ferah şekilde dizayn edilmiş bir kafe açacağım. Alysia’nın başka bir şubesi ama bu sefer daha sıcak, samimi bir yer. Sadece kahve ve tatlı servis edilecek. Şimdiden menüyü bile belirledim!”

Dedemin yüzündeki kaygılı ifade, heyecanım karşısında silinir gibi oldu. Gördüğünden daha da heyecanlıydım. Annemin adını her yerde yaşatmak istiyordum. Kim bilir belki de bir gün yurt dışında bir şubem olurdu. Zamanın neler göstereceği hiç belli olmazdı.

Reşat abi, “Sahne alacak mısın peki?” diye sordu. O da dedem gibi kararsız bir şekilde bakıyordu.

Gülümsedim. “Orada olmasa bile sahne alacağım.” Gözlerim bir çift kara gözü buldu. “Karanların davetinde sahne aldığım bir otel vardı. Orada sahne almayı düşünüyorum.”

Aslında bu Karan’ın fikriydi.

Restoranımı sevmemdeki bir diğer etken orada sahne alabileceğim bir yerim olmasıydı. Şarkı söylemek benim için bir iş değildi. Terapiydi, kendimi bulmaktı, yeniden doğmaktı. Bu yüzden bundan vazgeçemeyeceğimi biliyordum. Bunu Karan’a söylediğimde onun aklına bu fikir gelmişti.

Otelin restoran kısmında hafta sonları canlı müzik olacağını öğrenmiştik. Karan’ın söylediğine göre otel sahibi benimle çalışmak için çok heyecanlanmıştı. Bunun yalan olmayacağını bilecek kadar Karan’ı tanımanın dışında kendime güveniyordum. Sesimin de kendimin de farkındaydım.

Yakın bir tarihte görüştükten sonra netleşecekti. Ve en güzeli de oradan kazandığım paranın Darüşşafaka’ya gidecek olmasıydı.

Dedem dizimi sıvazladı. “Ani bir kararmış gibi durmuyor. Ama yine de iyi düşünmeni isterim kızım. Her şeyini bırakıp buraya gelmek doğru karar mı, senin bileceğin iş.” Şefkatle baktı bana. “Ben her kararında destekçimim.”

“Eminim, dedeciğim. Hem her şeyim burada zaten...” derken Karan’ın gözlerine bakıyordum. O ise ne ima ettiğimi anladığı için gülümsememek için kendini zor tutuyordu.

Kalk öp!

Kalkıp öpsem benden daha çok utanan o olurdu. Bu yüzden içimdeki o sesi susturdum.

Beni beni... Kendi sesini.

Dedemin elini tutup kafamı omzuna yasladım. Konuşmaları dinlerken hepsinin ortak konusu tabii ki futboldu. Beşiktaş, Reşat ve Arif’i bile ortada buluşturmuştu. Dedemin takım tutmadığına, tutuyorsa da Beşiktaş’ı tutmadığına emindim ama o arada konuşmaya dâhil oluyor ve ona sorulan sorulara tarafsız cevap vermeye çalışıyordu.

Karan’ı ilk defa bir şeyi bu kadar savunurken görüyordum. Beşiktaş derken bile göğsü kabarıyordu. Odanın içinde nefes bile aldığımda fark eden adam, masayı hazırlamak için mutfağa geldiğinde yokluğumu fark etmemişti.

Sanırım *ben mi Beşiktaş mı?* diye sorma zamanı gelmişti.

Masa için son hazırlıkları yaptığım sırada, arkamda onun varlığını hissettim. “Nereye kaçtın sen?” deyip boynuma doğru yaklaştı. Öpeceğini anlayıp hemen uzaklaştım. Sızlanarak, “Öpecektim,” dedi.

Ellerimi belime koydum. “Neden yardıma gelmedin? Sabah-tan beri her şeyi kendim yapıyorum. Bulaşığı sen yıkayacaksın!” deyip ona dik dik baktım.

Şaşkınca, “Yardım etmek istediğimde, *kendim yapmak istiyorum* dememiş miydin?” diye sordu. “Masa için diyorsan...” deyince kafamı *evet* anlamında salladım. “Sevgilim, muhabbe-te dalmışım, kusura bakma. Tamam ama bulaşık bende,” deyip kollarını sıvamaya başladı.

Kızmaya devam ederek, “Daha yemek yemedik. Ne bulaşığı?” dedim. *Doğru* der gibi kafasını salladı. “Ve evet, farkındayım. Konu Beşiktaş’a gelince nasıl da unuttun beni!” Birkaç defa alkışladım. “Aşkın da sevgin de bu kadarmış...”

Güldü. Oysa ben telaşlanmasını istemiştim. Sanırım kızma işini becerememiştim.

“Beşiktaş için dünyayı, senin için Beşiktaş’ı yakarım,” deyip hemen yanımda bitti. Bu sefer dudaklarımdan öpücük çalabilmişti. “Sen bana kızmaya yer mi arıyorsun? Ya da çok mu yoruldu? İstersen sana masaj yapabilirim.” Parmakları boynumun ağrıyan yerlerini nasıl bulmuştu, bilmiyordum. Dokunuşlarıyla kapanan gözlerim, “Odaya çıkalım mı?” demesiyle aniden açıldı.

Elimdeki bezle bacağına vurdum. “Dedem içeride ya, dedem! Ahlaksız adam!”

Bezin gazabından kendini korumaya çalışarak uzaklaştı. Gülererek, “Masaj için diyordum. Yanlış anladın. Aklın fikrin nerede ya senin?” dedi. Bir şey daha diyecekti ama Alptekin içeri girdi. Karan, sadece benim anlayacağım hain bir bakış attı, içimin kıpır kıpır olmasını sağladı. “Ben bardakları getiririm sevgilim. Sen dedenleri çağır.”

O mutfağa giderken Alp yanıma geldi ve üstümdeki önlüğü kenarından çekirtmeye başladı. Neydi benim bugünkü sınavım?

“Ef, seni affetmek için bir yol buldum,” dedi.

“Anlamadım? Beni neden affediyormuşsun?”

Kaşlarıyla salonu işaret etti. “Hani bizi suçlamıştın ya, onlara gıcık oluyormuşuz gibi. Onu kastediyorum,” deyip bir kere daha önlüğü çekirtirdi. “Ama bu dediğimi yaparsan seni affedeceğim. Söz valla billa.”

Kısa bir kahkaha attım. “Oldu paşam. Ketçap mayonez de ister misin?”

“Ya hadi ama ya! Sen olmazsan yapamam! Zaten söz de verdim!”

Elimi kaldırdım. “Ben kimseye söz vermedim.”

Kendini işaret etti. “Ben verdim ben! Ben söz verdim!” Elleri ni birbirine yapıştırıp çenesinin altına koydu. “Lütfen Ef bebeği! Lütfen! Lütfen! Lütfen!”

Sesli bir nefes verdim. “Alp, gerçekten hayret bir şeysin. Ne istedin de yapmadım da yalvarıyorsun? Elimden gelen bir şey olursa yaparım tabii ki. Neymiş bu hayat memat meselesi olan şey?”

Alptekin, “Allah be!” diye bağırdı. Sonra yanağıma sert bir öpücük kondurdu. Hızlıca, “Yarın için Betül’ü kahvaltıya davet ettim. Sizin de evde olacağınızı söyledim. Zar zor kabul etti. Hayır dersen kendimi aşağı atarım. Hadi görüşürüz!” dedi ve resmen koşarak uzaklaştı.

Bir an kalakaldım. Sonra kafamı yeniden yukarı kaldırdım. “Sırayla verseydin Allah’ım...”

Yurt dışında büyüdüğüm için bazı geleneklere uzak kalmıştım. Annemle babam bunları bana öğretmek için uğraşmıştı ama Türkiye’de doğup büyümeyince, onlar istemese de bulduğum kültürün özelliklerini benimsemeye başlamıştım. Ramazan Bayramı’nı değil de Paskalya Bayramı’nı kutlamıştım mesela. Kurban Bayramı nedir, pek bilmiyordum, Cadılar Bayramı mı? Değişik değişik bir sürü kostüm giymiştim.

Bu yüzden Türkiye’deki bayram sabahı heyecanlarını hiç tadamıştım. Ve nasıl bir şey olduğunu bilmediğim için özleyememişim de.

Sonra ailemi kaybetmiş ve 17 yaşında tek başıma Türkiye’ye gelmişim. Abimin ailesi benim için çabalamıştı. Eksik hissetmeyeyim diye uğraşmıştı ama ben artık yarım kalmıştım, hiçbir şekilde toparlanamamıştım.

Abimle ayrı bir eve çıktığım üniversite yıllarımda ise genelde tek başımaydım. O ya ders çalışır ya da işe giderdi. Onu gördüğüm anlar nadirdi. Bu yüzden kendi başıma yetmeyi öğrenmiştim. Ve bayram vakti gelip çatmıştı. Arkadaşlarım memleketlerine gitmeye başlamıştı.

Bu hissi tatmadan, görmeden önce özlemeyen kalbim, bayram günü geldiğinde arkadaşlarımla yaşadıklarını görünce so-luksuz kalmıştı.

Sosyal medyada gördüğüm fotoğraflarda herkes ailesiyle beraber bayramını kutluyor olurdu. Beraber yemek yerler, kurban keserler, şakalaşırlar, yıllardır süren geleneklerine devam ederlerdi. O kadar çok üzüldüm ki. Bayramlar benim için eziyet gibi geçirdi.

Yalnız kalan tek kişi ben değildim. Benim gibi ailesini kaybeden arkadaşlarım vardı ama onlar da bir buket çiçekle mezarlığın yolunu tutarlardı.

Benim ne memleketim vardı ne de ziyaret edebileceğim bir mezarlık.

Bu yüzden ne zaman bayram gelse içimi büyük bir huzursuzluk kaplardı. Belki çocukçaydı belki de de çok yanılttı ama sosyal medyada bayrama dair bir fotoğraf paylaşmadığım için başka şeyler paylaşırdım. Yalnız olmadığımı, benim de mutlu olduğumu göstermek için dışarı çıkıp içtiğim kahveyi paylaşırdım. Makyaj yapıp kendimi paylaşırdım. Şarkı söylerken video atardım. Şehir dışına çıkardım, gezerdim. Mutlu rolü oynardım.

Yalnız değilim diye çizdiğim imaj, sosyal medyada iyi bir takipçi sayısı edinmemi sağlamıştı. Sonrası ise hesabımın daha da büyümesi, Alysia'nın keşfedilmesi ve giderek ünlenmemdi.

Her şerrin altında bir hayır var demek gibi, bataklıkta açan çiçek gibi, en karanlık gecede de güneş doğmadı mı der gibi.

Bunları düşünüyordum çünkü şu an bir bayram sabahını yaşıyor gibiydim. Elbette bayram değildi ve kimsenin bayram telaşında olduğu yoktu. Ama bir telaş hâkimdi. Hepimiz erkenden kalkmıştık. Alptekin sağ olsun, onun sayesinde hepimiz özenle giyinmiş, evi toplamıştık. Gerçek bir bayram sabahında gibi telaşlı bir hâlde misafirimizi bekliyorduk.

Sevdiklerimle beraberdim. Bugün bayram değil de neydi?

Batuhan da Alptekin'in gazabından kurtulamayıp kendini burada bulanlardandı. Öyle sesli bir nefes verdi ki bakışlar ona döndü. "Şıştim valla şıştim! Ne zaman gelecek bu kız? Kahvaltı dediğin 11'de, bilemedin 12'de olur. Saat çoktan öğleni geçiyor." Alptekin'den bir cevap alamayınca kucağındaki yastığı ona fırlattı. "Sana diyorum it herif!"

Açlık erkeklerdeki sinir harbini coşturuyordu. Batuhan bunun en büyük örneği idi.

Alptekin yastığı ustaca bir hareketle yakalayıp kenara koydu. Gergin görünüyordu. Durmadan telefonuna bakıyordu. Betül'ün onu ekeceğinden korkuyordu.

İçim cız etti.

Alptekin yine terk edilmekten korkuyordu.

Onun yanına gittim. Oturduğu koltuğun arkasından ona sarıldım. Kafamı kafasının üstüne koydum. Yatıştırıcı bir sesle, "Muhtemelen trafiğe takılmıştır. Yoksa çoktan gelmiş olurdu. Gerilme... Birazdan burada olur," dedim.

Alptekin ellerimi tuttu. Hisli bir şekilde, "Belki de gelmekten vazgeçmiştir. Beni hiçbir zaman affetmeyeceğini söylemişti," dedi.

Ben saçmalamamasını söyleyecektim ama Karan, "Ya ne salak adamsın. Gelmeyecek olsa mesaj atar. Tek başına buluşmuyorsun ki. Bizim de olduğumuzu biliyor. Gelir birazdan. Sızlanma da kalk elini yüzünü yıka. Ağladı ağlayacak gibi duruyorsun," dedi.

Ona sinirle baktım. Çocuk zaten üzgündü ve Karan onu daha çok üzüyordu.

Ama Alptekin üzölmek yerine bir anda ayağı kalktı. “Doğru diyorsun abi,” dedi ve apar topar banyoya gitti.

Erkeklerin kafası değışik çalışıyordu ve ben daha onları anlama noktasına erişememiştim.

Hepimiz susunca salonu bir ses doldurdu. Ben ses bulaşık makinesinden geliyor sanıyordum ama ses birkaç adım öteden geliyordu.

Arif’in midesinden.

Arif çıkan sestten utanıp elini karnına koydu. Alt dudağını dişledi. Mahcup bir şekilde, “Biraz acıktım da...” deyince iki tane dağ ayısı gülmeye başladı. Arif, bakışlarını benden kaçırdı. “Ondan oldu herhalde.”

Batuhan resmen bağırarak güldü. “Ulan o ses neydi? Bir an evi tarıyorlar sandım. Midende makineli tüfek mi var senin?” Tekrar kahkaha attı. “İsrafil sura üflledi sandım lan!”

Karan da en az Batuhan kadar gülüyordu ama o daha çok Batuhan’ın gülmesine gülüyor gibiydi.

Arif sinirle, “Yengem burada olmasa ben sana tüfeğı ne yapacağımı söyledim de,” derken o kadar utanmış görünüyordu ki gülmek için arkamı dönüp bahçeye bakıyormuş gibi yaptım. Ben burada olmasam cidden Batuhan’ı duvardan duvara vuracak gibiydi. “Benim bir günde yediğimle bir aile haftalık besleniyor. Tabii ki acıkacağım. Senin gibi oyuncak kas değil bizimkisi!” diye çıkıştı.

Batuhan daha çok gülmeye başladı çünkü Arif’in midesinden bir ses daha geldi. Bu sefer daha yüksek sesliydi.

Batuhan, “Oha lan!” diyerek yastığı yumrukluyordu. “Adamın midesi şarkısı söylüyor resmen!” Ciddileşmeye çalışıp parmağıyla bir işareti yaptı. “Abi, bir tane istek parça isteyebilir miyim?” deyince ben de kendimi tutamadım. Artık hepimiz gülüyorduk. “Alp koş! Alp! Arif’in midesi bize konser veriyor!”

Karan sanki kendisi kakhaha atmıyormuş gibi, “Tamam lan gülme!” diye Batuhan’ı uyardı.

Alptekin koşarak salona geldiğinde Arif bir anda ayağa kalktı ve “Var ya, sizle yola çıkılmaz!” dedi. Ben hariç herkese ayıplayarak baktı. “Siz var ya, insanı satarsınız! Dost musunuz düşman mısınız belli değil!”

Alptekin’in anlamayarak, “Ne oldu?” diye sormasına kalma-
dan Arif’in midesi yine ona düşman oldu. Alptekin direkt ola-
rak Arif’in karnına baktı. “Oha! Çüş! O ses ne lan borazan gibi!
Abi, senin midenden mi geliyor?” deyince Arif onun kafasına
vurmaya çalıştı ama o hemen kaçtı.

Batuhan katıla katıla gülmeye devam ediyordu. “Ne dostu
ne düşmanı, biz halkız halk! Seyirciniz senin! En büyük fanınım
abi! Fanınız sanırım!” deyip alkışlamaya başladı ama gülerken
bunu yapması oldukça zor oluyordu. “Okula yazdırdın mı? Bak-
sana, konuşmaya bile başlamış!”

Alptekin de gülmeye başlayıp Batuhan’ın yanına gitti. İkisi
de birbirini yumruklayarak gülüyordu. Batuhan gülerken kol-
tuktan düşünce daha çok gülmeye başladılar. Bu şekilde bir-
birlerini döverek gülmekten ne anlıyorlardı bilmiyordum ama
onların bu hâlini görünce ben de gülmemi bastıramıyordum.

Arif gitse mi yoksa onları dövse mi kararsız gibi duruyordu.
Kızaran yüzüne kıyamadığım için nefesimi düzene sokup yanı-
na gittim.

“İnsan irisi, sen boş ver bunları. Ben de acıktım ve emin ol
benim midemden daha beter sesler çıkıyor,” deyip gülümsedim.
“Gel sana ekmek arası bir şey hazırlayayım.”

Ellerini cebine koydu, gülmeye devam eden ikiliyi işaret etti.
Kin dolu bir sesle, “Bunların bu yavaşak hâllerini izleyince kar-
nım doydu benim yenge, sağ olasin,” dedi. Onlara *siz görürsü-
nüz* der gibi baktı. “Elime düşeceksiniz siz. O zaman ben size
gününüzü göstereceğim...”

Batuhan yattığı yerden, “Aman abi, bizi de yeme! Kulun köpeğin olayım abim!” deyip haykırarak gülüyordu. Alptekin’in de ondan aşağı kalır yanı yoktu, ta ki Yiğit içeri girene kadar.

“Misafiriniz geldi abi. Bahçeye giriş yapıyor,” dedi Yiğit.

Alptekin hemen ayağa kalktı. Ciddi bir hâlê büründü. Üstünü başını telaşlı hareketlerle düzeltti. “Gelsenize!” diye bağırarak kapıya doğru koştu. Peşinden gitmediğimizi anlayınca, “Abi!” diye bağırdı.

Hepimizin yüzünde hâlâ bir sırıtış vardı. Batuhan o kadar çok gülmüştü ki gözünden akan yaşları siliyordu. Arif onu kolunun altına alıp kafasını sıkıştırdı. Kulağına benim duymamı istemeyeceği şeyler söylüyor olacak ki sessizce konuşuyordu.

Karan yanıma gelip elimi tuttu. “Alptekin’i yalnız bırakmayalım,” dedi. Beraber kapıya doğru yürümeye başladık. “Kız, Alptekin’i affetmezse bizimki yıkılacak. Baksana,” deyip, kapı eşiğinde eli ayağına dolanan Alptekin’i işaret etti. “Küçükken kiminle küsse onu barıştıralım diye yine böyle yapardı. Kaç defa okuluna gittim bilmiyorum. Hâlâ aynı çocuk, hiç büyümedi.”

Gözümde canlandırdığım o sevimli küçük çocuk yüzüme bir tebessüm yayılmasını sağladı. Beş yaşındaki Alptekin’in tatlılığını tahmin bile edemezdim. Eminim tadından yenmezdi.

“O zaman elimizden geleni yapalım,” dedim. Karan kafasını bana çevirdi, teşekkür eder gibi baktı. “O benim de kardeşim, bana böyle bakma.”

Elimi dudaklarına yaklaştırdı. Öpmedi ama dudaklarını bastırdı. “Bu daha büyük bir sebep,” dedi. “Teşekkür ederim Lâl.”

Betül’ün bize doğru gelişine bakarken, “Etme,” dedim. Bana yaşattığı ve farkında olmadığı bayram sabahı için asıl teşekkür etmesi gereken bendim.

Alptekin, Betül’e, “Hoş geldin,” derken bile o kadar heyecanlı ve gergindi ki bunu fark etmemek mümkün değildi. “Biz de seni bekliyorduk.”

Betül, 23-24 yaşlarında gösteren, kızıl saçlı, beyaz tenli, 1.60 boylarında güzel bir genç kızdı. Yüzündeki mahcup gülümseme, elinde baklava olduğunu düşündüğüm bir poşetle bize bakıyordu. Tatlı ve samimi duruyordu.

Yumuşak ve mahcup bir sesle, “Hoş buldum,” dedi. “Ben gelirken yolu karıştırdım. Sonra da arkamdan bir aracın beni takip ettiğini anlayınca biraz gerildim. O yüzden de geç kaldım. Kusura bakmayın lütfen.”

Karan, “Ne aracı? Kim?” diye sordu ama sorunun muhatabı Yiğit’ti.

Yiğit, “Yukarı tarafta bekleyenler abi. Hanımefendinin geleceğinden haberdar olmadıkları için takip etmeye başlamışlar. Biraz geç oldu ama sonrasında hallettik,” diye cevap verdi.

Arkamızda durduğunu fark ettiğim Arif, “Ben söylemeyi unutmuşum,” dedi. “Kusura bakmayın lütfen.”

Betül tatlı bir şekilde gülümsedi. “Sorun yok. Sadece telaşa kapılıp başka yola girdim. Sizi de bekletmiş oldum. Asıl siz kusura bakmayın,” dedi.

Alptekin sevecen bir sesle, “Olur mu öyle şey? Asıl sen kusura bakma. Gereksiz bir şekilde telaşlanmışsın,” deyip ona içeriyi işaret etti.

Telaşlanmaktan yanakları kızaran kıza, “Hoş geldin Betül. Ben Eflâl,” deyip elimi uzattım. “Alptekin senden çok bahsetti. Memnun oldum.”

Betül, Alptekin’e yandan bir bakış attı. “Bana da senden çok bahsetti. Ben de memnun oldum. Böyle tanışmak istemezdim ama...” deyip tekrar Alptekin’e baktı.

Aralarında bir elektrik göremiyordum. Alptekin’in dediği gibi iki arkadaştan öte bir şey yok gibiydi. Betül güzel ve iyi bir kıza benziyordu. Aksi olsaydı bu beni çok mutlu ederdi tabii. Âşık bir Alptekin nasıl olurdu, çok merak ediyordum.

Karan da elini uzatıp Betül'le tokalaştı. "Ben de Karan. Memnun oldum Betül. Kapıda kalma, içeri geçelim," deyince, hepimiz kenara doğru çekilip geçmesi için Betül'e yol verdik. Fakat Batuhan aklıktan mıdır nedir, ağzı beş karış açık duruyordu. Kızın arkasından trene bakar gibi bakıyordu. Bu kadar mı acıkmıştı?

Hep beraber içeri geçtik. Betül tekli koltuğa oturdu ve çekinerek etrafına bakmaya başladı. Alptekin ona olayların ne kadarını anlatmıştı, bilmiyordum. Umarım bugünün sonunda her şey tatlıya bağlanırdı.

"Tekrar hoş geldin," dedi Karan. "Nasılsın? Yolda yaşanan o talihsizlik hariç tabii ki."

Betül kafasını *eh işte* der gibi oynattı. "Alptekin'in yaptığı beni biraz sarstı ama iyiyim yine de," diye verdiği cevabı kimse beklemiyor olacak ki bir an hepimiz dumur olduk.

Alptekin boğazını temizledi. *Bir şey söyleseydiniz* demek isteyerek kaş göz yaptı. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum ki!

Karan, "Sadece Alptekin'i suçlamak olmaz. Onun ne yapacağını hepimiz biliyorduk. O yüzden sana özür borcu olan bir tek o değil," dedi. Misafirperver bir şekilde gülümsedi. "Ama bunları konuşmadan önce masaya geçelim mi? Eminim sen de acıkmışsındır."

Doğru söze ne denirdi ki?

Karan ayağa kalkınca hepimiz yeniden ayaklandık. Betül, "O zaman önce bir ellerimi yıkayabilir miyim? Lavabo ne taraftaydı?" deyince, ben ona eşlik ederek lavaboyu gösterdim. Geri geldiğinde hepsi ayakta durmuş, birbirine bakıyordu.

"Ne duruyorsunuz? Masaya geçsenize. Ben sıcakları ısıtacağım. Karan, sen de bana yardım eder misin?" dedim.

Batuhan kızarak, "Alp, sen neden Betül'ün bu kadar güzel olduğundan bahsetmemiştin?" deyince, bir durdum. "Ne kadar güzel kız. Maşallah," derken büyülenmiş gibiydi.

Alptekin geçirir gibi elini salladı. “Bana ne ya güzelliğinden? Güzel diye mi onunla arkadaş oldum. Allah sahibine bağışlasın. Konumuz bu mu?” diye çıkıştı. Sinirli civcivlere benziyordu.

Batuhan lavaboya doğru bakıyordu. Aklı beş karış havada, “Bence bu...” diye mırıldandığını sadece ben ve Arif duyduk, Arif’in yüzünde hınzır bir sırıtış belirdi.

Bunun anlamı, eğer Batuhan, Betül’e bir hamle yaparsa, biraz önce soracağını söylediği hesabın erken geldiği idi. Arif neredeyse ellerini birbirine sürüp sırtıyacaktı. *Elime düştün* der gibi bakıyordu.

Ne olurdu, bilmiyordum. Bildiğim tek bir şey vardı. Yaşayarak defalarca öğrenmişim ki her şerrin altında yatan o hayır ikide bir bana göz kırpmıyordu. 13 numaralı kapıda yaşananlardan tut, bugün Betül’ün bu eve gelmesi ve Batuhan’ın ona olan bakışlarına kadar.

Bataklıkta da olsan o gül yine açıyordu. Karları delen kardeşler gibi, susuzluğa inat çölde açan çiçek gibi, kaldırımda biten papatyalar gibi...

Neye bakarsan onu görürdün. Ben bu tabloya baktığımda umut görüyordum. Düştüysen daha dik durabileceğini sana öğreten o hisse inanıyordum. Kaderin gayrete âşık olduğuna tüm kalbimle inandığım gibi...

11. BÖLÜM

Ansrızın

Tahterevalliye tek başına biniyorsan aşağıda durmaya mahkûmsundur.

Tahterevallinin bir ucuna gece oturur bir ucuna gündüz. Hasret ve vuslat bekler sırasını. Vefayla nankörlük onlardan sonra gelir. Aşk ve ihanet ilk önce kim oturacak kavgası yapar, zulümle adalet sabırsızlanır. Yaşam ve ölüm bir kavgaya tutuşur, gerçekten isteyen kazanır.

Bu yüzden gerçekten oynayacaksan bu oyunu, karşıdakini de oturtmalısın tahterevallinin diğer ucuna. Yoksa hep aşağıda kalırsın. Şerrin olduğu yerde bilmelisin ki vardır bir hayır. Önce onu yükseltmelisin.

Bayrama benzeyen bugünü anlatan bu masada aklımdan geçenlerin sıralı listesiydi bunlar. Bir kapıda başına yediğin darbe de sana aşkı buldururdu, uzaktan bir akrabanla olan o bağ için seninle kurulan dostluk da. O tahtanın üstüne oturmadan bilemezdin neyin ne olduğunu. Yükselmek için önce oturmak gerekirdi ya.

Betül gerçekten nahif bir kızdı. Ona karşı beslediğim sempatinin bir nedeni, onun da benim gibi ailesini kaybetmiş olmasıydı.

Geldiğinden beri kızarık olan yüzünü daha da kızartan Batuhan'ın farkında olmadan attığı saf bakışlarıydı. Ben de mi Karan'a bakarken böyle görünüyordum? Böyle salak ve aptal âşık gibi?

Kahvaltı masasındaydık. Karan başta, ben onun sağında, Arif solunda oturuyordu. Alptekin, Betül'le benim aramda oturuyordu ve onun tam karşısında da Batuhan vardı. Bu eşleşmeden en mutlu olan ve bunu oldukça belli eden Batuhan'dı.

Onun bakışlarını tek fark eden ben de değildim. Betül akı başında bir kız gibi görünüyordu ve Batuhan'ın ona bakışlarının farkındaydı. Alptekin'in anlattığına göre eski sevgilisinden ayrılalı altı ay kadar olmuştu. Hayatında biri olmadığını biliyordum. Batuhan'ın bakışlarından rahatsız olmadığını hatta bundan utandığını, yani hoşlandığını düşünüyordum.

Biraz sonra Arif, Batuhan'ın karnına dirseğini geçirince Batuhan inlemeye benzer bir ses çıkardı. Arif dudağının kenarıyla güldü.

İnsan irisi, işinin başında.

Batuhan karnını tuttu ve ona ters ters baktı. "Ne yapıyorsun birader? Delseydin!" dediğinde, Arif daha çok güldü.

"Dalmışsın gitmişsin, seslendim ama duymadın," dedi Arif. Seslendiği falan yoktu, Batuhan'la uğraşıyordu. Kaşlarıyla tuzluğu işaret ederken o kadar eğleniyordu ki o mutsuzluğunun silinmesi beni de sevindirdi. "Tuzu uzat diyorum ama Leyla gibisin."

Alptekin de benim gibi olacakları anlayıp yüzünü sıvazladı. Batuhan'ın Arif'ten çekeceği vardı.

Tuzluğu Arif'in önüne bırakan Batuhan dişlerini sıkıyordu. Üstüne bastıra bastıra. "Al, tuzluk!" dedi. Sonrasında bir şey de medi ama hepimiz o küfrü duymuş kadar olduk.

Arif gıcık bir şekilde gülümsedi. Batuhan'ın yüzüne doğru yaklaştı. Onu uyuz edecek bir ifadeyle, "Aldım!" dedi.

Bu olay daha da büyümeden Karan boğazını temizleyip dikkati kendine çekmeye çalıştı. İkisine *yapmayın lan* der gibi baktığına yemin edebilirdim ama kanıtlayamazdım. "Sen neler yapıyorsun Betül? Alptekin bahsetmişti, yeni mezun olmuştun. Var mı yapmak istediğin bir şey?" diye babacan bir tavırla sordu.

Betül lokmasını bitirdi. Kafasını aşağı yukarı salladı. "Evet, yeni mezunum. İşletmeyi bitirdim. Bir kariyer planım var ama önce ağırdan almak istiyorum. Daha 22 yaşındayım. Şimdiden yoğun bir işe girmek gibi bir düşüncem yok. Zaten tüm hayatım boyunca çalışacağım. Biraz hayatımı yaşamak istiyorum."

Batuhan'ın bir şeyler mırıldandığını gördüm ama ne söylediğini anlayamadım.

Betül'le göz teması kurabilmek için Alptekin'i göğsünden tutup geriye yasladım. "Doğru mu anlıyorum, bir sormam gerek. Çalışmak istiyorsun ama rahat bir işte. Sonra kendi yoluna gitmek için o işten ayrılmak istiyorsun?" diye sordum.

Betül, "Doğru anlamışsın," diye cevap verdi.

Aklıma gelen fikir, yüzüme bir tebessüm yayılmasını sağladı. "Benim Ankara'da bir işletmem vardı. Onun İstanbul'da bir şubesini açmak istiyorum. Daha butik bir yer ama yine de zahmetli olacak. Ankara'da evrak işlerinde bana yardımcı olan bir Gökhan'ım var ama onu o şubeden uzaklaştırmak istemiyorum." Zeki kızdı. Ne söyleyeceğimi anlamıştı bile. "Sen de istersen, seni yormayacak bu işi sana teklif etmek isterim. Hayatını da yaşamış olursun, seni engelleyecek bir iş değil. Hem deneyim kazanırsın hem de birbirimizi daha iyi tanıma imkânı bulmuş oluruz."

Batuhan bir anda yerinde doğruldu. Betül'den daha çok heyecanlanmış görünüyordu. Bu kadar belli etmemeliydi.

Betül, Alptekin'e baktı. Kararsız bir şekilde, "Bilmem ki..." dedi.

Anlayışla gülümsedim. “Şimdi cevap vermek zorunda değilsin. Düşün taşın, ondan sonra söylersin,” dedim.

Onun Alptekin’le yaşadıklarında bir nebze de olsa hepimizin payı vardı. Bizim yüzümüzden kırılmış ve üzülmüştü. Hem onun için bir şey yapmak istiyordum hem de gençlerin önünü açma fikri hoşuma gidiyordu. Gökhan’la da böyle başlamıştık. Şimdi onun nereye geldiğini görünce *iyi ki* diyordum. Umarım Betül’le de aynısı olurdu.

“Bence çok iyi olur Bet,” dedi Alptekin. O da heyecanlanmıştı. “Hem daha sık görüşürüz, çok iyi olmaz mı?”

Bu çocuk hiçbir ismi tam söyleyemiyordu sanırım. Ef, Batu, Bet...

Öyle deme Lâl. Ya Karan’a Kar deseydi? Beterin beteri de var.

Betül manidar bir bakış attı. “Bu iyi mi olur kötü mü, bilemiyorum,” diye verdiği cevap, Alptekin’in yüzünün yavaşça asılmasına neden oldu.

Hemen affedilmek istiyordu. Kimse ona küs kalmasın, herkes onunla konuşsun, onu sevsin, ilgisiz bırakılmasın.

Onu anlayabiliyordum ve bu yüzden onun adına çok üzüliyordum. Bir gün kimse tarafından sevilmeyecekmiş gibi hissetmenin korkusunu yaşamak zor olmalıydı. Keşke ne olursa olsun onu her zaman, her şekilde sevebileceğime, terk etmeyeceğime ikna edebilseydim. Belki o zaman kalbine iyi gelebilirdim.

Karan, “O konuya gelince,” diye söze başladı. Onun bu otoriter ses tonunu duyunca içim gıdıklanıyordu. “Dediğim gibi sadece Alptekin suçlu değildi. Hepimiz onun ne amaçla seninle arkadaş olduğunu biliyorduk. Tabii bunu hiçbirimiz doğru bulmadık. Ki zaten Alptekin sonradan seninle arkadaşlığı bozacak diye çok korkmaya başladı.”

Betül tabağındakilerle oynamaya başladı. “Yine de kullanılmış olduğumu bilmek iyi hissettirmiyor. Bana kendi çıkarı için yaklaştığını düşününce kendimi çok kötü hissediyorum.”

“Böyle hissetmekte haklısın ama neye vesile olduğunu biliyor musun?” diye sordu Karan. Tutumu bir abi gibiydi. Şefkatle bakıyordu. “Farkında olmadan yaptığın yardımın sayesinde bir kadının hayatı kurtuldu. Keşke başka bir yolu olsaydı da bunlara gerek kalmasıydı. Biz seni özür dilemek için ağırlamasaydık. Ama yaşananlar maalesef böyle, Betül... Ve dürüst olmak gerekirse, geriye dönssek yine aynı şeyi yapmak zorunda olurduk.”

Betül’ün yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı. “Bu açıdan bakınca dediğin gibi oluyor Karan abi. Ama yine de...” İç çekti. Bakışları Alptekin’e değdi. “Dediğin gibi olsun. Bunu kabul etmekten başka çarem yok zaten. Ben o kurtarılan kişinin yerinde olsaydım benim için de aynı şeyi yapmanızı isterdim.”

Masadaki herkesin başı ağır ağır sallandı.

Onda, birkaç sene önceki Eflâl’i görüyor olmam normal miydi?

“Yine ve yine özür dileriz Betül. Ve teşekkür ederiz. Bu şekilde tanışmak hoş olmadı ama ben seni tanıdığıma çok memnunuz,” dedim.

Hafif yüksek sesle, sanki dakikalardır bu anı bekler gibi, “Ben de,” dedi biri.

O biri tabii ki Batuhan’dı.

Betül onun bu çıkışıyla ona kaçamak bir bakış attı. Ne dese bilemiyor gibi baktı. Batuhan, arkadaşı Karan’a çekmiş olacak ki bir heyecanla söylediği sözden utanıp kafasını önüne eğdi. Bu grubun geleneği böyle olsa gerek.

Betül, “Özrünüzü kabul ediyorum ve rica ederim. Umarım o kişi iyi ve sağlıklıdır. Ben eniştemin kiminle çalıştığını bilmesem de sıradan biriyle çalışmadığını biliyordum. Ama böyle bir şey yapacağı aklımın ucundan geçmezdi. Ve eğer eniştem de buna bile isteye müsaade ettiyse o da suça ortak olmanın cezasını ödemek zorunda,” dedi.

Soner'in nerede ve ne yapıyor olduğunu hâlâ bilmesem de Betül'ün eniştesinin aklandığını biliyordum. Buna yardımcı olan, Karan'dı. Betül'e bir borcumuz olduğunu ve bunu ödememiz gerektiğini söylemişti. Ve bu yaptığını Betül'e söylemeyecek kadar da alçakgönüllüydü.

Arif elini Batuhan'ın omzuna attı. "Kimse yaşattığını yaşamadan ölmez bu hayatta," dedi. Ben duruma uygun konuştuğunu sandım ama o yandan yandan Batuhan'a bakıyordu. "Değil mi, playboy Batuhan?"

Batuhan irileşen gözleriyle Arif'e döndü. "Ne playboyu, ne saçmalıyorsun?" deyip bir Betül'e bir Arif'e baktı. Arif'in elini itti. "Benim en son ne zaman sevgilim oldu? Ne alaka? Saçma sapan konuşma!"

Arif, "Playboyların sevgilisi olmaz zaten. Takılır ve bırakırlar," deyip sinsice sırıttı.

İnsan irisinden korkmamız gerektiğini de öğrenmiş olduk.

Batuhan'ın ağzı açık kaldı. Onun yerine Alptekin cevap verdi. "Böyle bir şey yok. Batu her zaman tek eşliydi. Onun DNA'sında playboyluk yok." Kaşlarını uyarı dolu bir ifadeyle kaldırdı. "Yapma Arifciğim. Hani bunun bir de çıkışı vardır..." diye uyardı.

Arif omuz silkti. "Önce girişini görelim, aslan..." deyip çayından keyifli bir yudum aldı.

"Anlaşılan herkes doydu. Bence artık koltuklara geçelim," deyip atışanlara gözümle işaret verdim. Misafirin yanında da böyle yapılmazdı ki canım. Karan'a, "Yardım eder misin sevgilim?" dememe kalmadan o çoktan ayaklanmıştı bile.

Onun kalkmasıyla beraber diğerleri de ayaklandı. Hep beraber masadakileri mutfığa götürmeye başladık. Batuhan hariç hepimiz işimize bakıyorduk ama onun eli işte gözü oynastaydı. Betül'le yan yana geçmek için ya oyalanıyor ya da acele ediyordu. Arif'in ona omuz atma çabasından büyük bir başarıyla sıyrılmayı beceriyordu ama benim onu köşeye çekme girişimimden kurtulamamıştı.

Gözü hâlâ oynaştayken, “Ne oldu Eflâl?” diye sordu.

“Ne mi oldu? Kızı gözlerinle esir aldın Batu. Biraz abartmıyor musun sence?”

Üzgün bir sesle, “Rahatsız mı ettim sence?” diye sordu.

“Rahatsızmış gibi durmuyor ama bu, bakışlarının normal olduğu anlamına gelmez.”

Hülyalı bir şekilde, “Ama gözlerimi alamıyorum ki. Maşallah çok güzel bir kız. Hem akli başında da. Ne yapayım, bilmiyorum. Yanlış anlar mı? Bakmayayım diyorum ama peri kızı gibi. İlk defa böyle bir saç rengi görüyorum. Alev gibi. Sanki cehennemden geçip cennete düşmüş...” dedi.

Bu söylediğinin ne demek olduğunu bilmiyordum. Bu evdeki erkekler gibi o da bir kadını beğenince aklını yitiriyordu.

“Gitmeden *sosyal medya hesabın var mı* diye sorabilirsin ya da numarasını isteyebilirsin. Bunlar normal şeyler. Ama lütfen ağzın açık bakma ya kıza!” deyip kolundan çektişirdim, çünkü Betül geçsin de göreyim diye bekliyordu. Kolunu sıktım. “Ya Batu! Dinlemiyor musun sen beni?”

Gözleri yine baygın baygın bakmaya başladı. “Yan yana geçince fark ettim ki koluma bile gelmiyor. Minnacık. 1.60 bile yoktur. Aramızda en az 23 santim var.” Bana bakıp göz kırptı. “Sence de ideal değil mi?”

Suratımı buruşturdum. “Karan’ın Sena konusunda bile ne kadar korumacı olduğunu biliyorsun. Betül’e karşı mahcupken daha fazla korumacı olacaktır. Bu yüzden onun radarına girme,” diye uyardım.

Karan’ın bir şey yapacağı yoktu tabii. “Hele benim radarıma hiç girme. Hoşlandın, anlıyorum... Hatta görüyorum ama bu şekilde bir yere varamazsın. Kızı korkutup kaçırmak istemezsin, değil mi?”

Bir anda ciddileşti. “Tamam, haklısın. Beni gevşek sanmasın kız,” deyip üstünü başını düzeltti. Ne kadar gevşek olduğunu bilmesem bu dediğine inanabilirdim. Daha birkaç saat önce Arif’e söyledikleri aklımdayken hem de. “Gideyim de en sevdiği şehir neresiymiş, öğreneyim. Belki beraber gideriz,” dedi ve ben daha bir şey demeden ok gibi fırlayarak uzaklaştı.

Arkasından bakarken, “Bunların sevgisi de bir başka oluyor...” diye mırıldanmaktan başka bir şey yapamadım.

Yeniden işime döndüm. Masayı ve mutfakı toplama faslımız herkesin yardımıyla hemen bitti. Ben kahve yapacağımı söylediğimde Betül yardım etmek için benimle beraber kalmakta ısrarcı oldu. Bunun iyi bir fırsat olduğunu düşünerek ilk adımı attım.

Kahvelerin olmasını beklerken karşısına oturdum. “Özel hayatına dâhil olmuş gibi olmak istemem ama sanırım eski sevgi-
linle alakalı birtakım durumlar varmış. Konuşmak, paylaşmak istersen dinlerim,” dedim.

Betül belli belirsiz omuz silkti. “Ben onu unuttum da o beni unutamadı. Aldatan kendisi değilmiş gibi hâlâ yakamdan düşmüyor. Anlayacağın benim değil, onun birilerine anlatıp terapiye gitmeye ihtiyacı vardı.” Tatlı bir şekilde gülümsedi. “Ama yine de teşekkür ederim.”

“Zor bir deneyim olmuş ama atlatmış gibi görünüyorsun. Yanılıyor muyum?”

Tek kaşını kaldırdı. “Sanırım arkadaşınla aramızda bir şey olabilir mi diye bu soruları soruyorsun...” Bakışlarıma bakıp gülümsedi. “Onun bakışlarının altında yatanı her kadın anlar.”

Güldüm. “Bir nevi onun için de soruyorum tabii ama konuşmak istersen diye gerçekten sormuştum.”

Dudaklarını birbirine bastırıp birkaç saniye düşündü. “Hoş bir çocuk gibi duruyor ama ben daha yeni bir şeylerin içinde çıktım. Aylar geçmiş olsa da hâlâ bazı zamanlarda yaşadıklarım aklıma geliyor ve alaşağı oluyorum. Bu hâldeyken onunla konuşmam bile yanlış olur.”

Batuhan bunu duysa, Betül'ü aldatan çocuğu bir kaşık suda boğardı. Kızı hem aldatmıştı hem de şimdi ilişkilerine mâni oluyordu.

Anlayışla baktım. "Haklısın ama Batuhan'ı tanıyorsam çabasından vazgeçmeyecektir."

Betül *gerçekten mi* der gibi baktı. "Bu zamanda ne istediğini bilen erkek bulmak zor. Eğer ciddiyse bir düşünürüm," deyip güldü. Gülünce daha da genç görünüyordu. Onun ten ve saç rengine sahip çok az insanla tanışmıştım. Bu kadar yakışanı ise az görmüştüm. "Sanırım ben de az değilim."

Ben de güldüm. "Hayatına devam ediyorsun. Bundan doğalı yok bence. Ama az değilsen de sorun değil. Kendimiz için yaşıyoruz. Üzüleceğiz elbet ama bazı fırsatlar bir kere gelir. İyi değerlendirmek gerek."

İç çekip, "Öyle maalesef," dedi. Kahveleri doldurmak için ayağa kalktığımda benimle beraber o da ayaklandı. O, suları doldururken ben de kahveleri koymaya başladım. "Sen de aileni kaybetmişsin. Alptekin senden bahsederken ne kadar dik duruşlu olduğundan söz etmişti." Bakışlarım onu buldu. "Öyleymişsin de."

Tepsiyi elime aldım. "Kişi kendinden bilirmiş işi demişler. Ve nasıl bakarsan öyle görürsün diye de söylemişler." Kafamla *gel* diye işaret ettim. "Teşekkür ederim. Bunu duymak beni sevindirdi."

Salona girmeden önce, "Seninle anlaşıcağımızı hissediyorum Eflâl," dedi. "Teklifine yarına kadar cevap versem uygun mudur senin için?" diye sordu.

"Tabii ki uygundur. Birkaç gün daha da düşünebilirsin." İçeri girince Betül'e hayran hayran bakan Batuhan'ı ve Betül onu affetsin diye yavru bir köpek gibi bakan Alptekin'i işaret ettim. "Ama bu adamların kafanı karıştırmasına izin verme. Kararını onların bakışlarına maruz kalmadığın zaman verirsin."

Betül gülümsedi. "Çoktan karıştırdılar bile."

Arif kibar bir beyefendi olduğu için hemen kalktı ve elimdeki repseyi aldı. “Ben hallederim yenge. Eline sağlık,” dedi. Ona gülümseyerek teşekkür ettim.

Koltuğa rahat bir şekilde oturduktan sonra Karan’ın elini kucağıma çektim. “Bugün o eve bakmaya gideceğiz, değil mi?” diye sordum. “Emlakçı acele etmemiz gerektiğini söyledi. Bu yüzden hemen gitmek istiyorum. Başka alıcılar da varmış. Ama işin varsa ben Alplerle de gidebilirdim.”

Kafasını sağa doğru yatırdı. “Tabii ki gideceğiz. Bugünümü sana ayırdım ben. Yarın önemli bir görüşmem var ama bugün seninim,” dedi. Parmaklarıyla oynamaya başladı. “Ama istersen diğerleri de gelebilir,” deyip, bahsettiği kişilere baktı. Ama Alptekin’le Batuhan bizi duymuyor, kendi aralarında fısır fısır konuşuyorlardı. “Size diyorum. Gelecek misiniz bizimle?”

Alptekin kafasını kaldırdı. Önce, “Hı?” dedi. Sonra da anlar-mış gibi, “Ha!” dedi. Sonra da, “Ne?” dedi.

Arif, “Ha gayret, konuşmayı öğreneceksin,” dediğinde o kadar ciddi konuşmuştu ki söylediğinden çok nasıl söylediğine güldüm.

“Ev bakmaya gideceğiz Lâl’le. Gelecek misiniz diye soruyorum.” Betül’e döndü. “Sen de gelmek ister misin diyeceğim ama pek eğlenceli bir etkinlik değil.”

Tırnaklarımı eline batırdım. “Nasıl eğlenceli değil? Sıkıcı mı? O zaman sen gelme Karan!” deyip elimi elinden çektim. Gönlümü alsın diye yapıyordum ama Allah beni kahretmesin ki gülümsememe de engel olamıyordum. O da numara yaptığımı anlıyordu.

Elimi yeniden tuttu. “Seninle yaptığım hiçbir eylemin bana sıkıcı gelmeyeceğini biliyorsun.” Avucuma öpücük kondurdu. Tatlı tatlı baktı. “Betül sıkılabilir ya da bir başkası ama ben asla sıkılmam. Yanımda sen varsın bir kere. Nasıl sıkılayım?”

Burnumu buruşturdum. “Biliyorum,” dedim. “Çünkü ben de sen yanımdayken hiç sıkılmıyorum.”

Batuhan, “Üf be!” deyip ortamımızı bozdu. “Biz senin aşkını mı izleyeceğiz?”

Alptekin onu destekleyerek, “Hay yaşa ya!” dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. Bunlar gerçekten herkesle uğraşabileceklerini ama kimsenin onlarla uğraşamayacağını sanıyordu. “Öyle mi? Ben biliyorum ne izleyeceğimizi... Görürsünüz!” dedim. Batuhan’ın gözleri irileşti. Arif’e bakıp yerimde dikleştim. “Arif, varım diyorum!”

Arif kafasını eğdi. Onun ekibine katılmamın verdiği sevinçle, “Hoş geldin yenge,” dedi.

“Betül, sen geliyor musun?” diye sorduğumda Betül’ün verdiği, “Başka bir işim yok, gelebilirim,” cevabıyla, Arif’ten hallice sinsi bir şekilde sııttım. “O zaman hoş buldum, insan irisi,” dedim.

İstanbul’u pek bilmesem de ev araştırırken az çok öğrenmiştim. Şu an Levent’teydik. İçime en çok sinen eve bakmaya gelmiştik. Bu sebeple heyecandan ellerim kaşınıyordu. Karan’ın elini tutuyor olmam da bunun bir sebebi olabilirdi tabii.

Sitenin otoparkındaydık, Batuhanların gelmesini bekliyorduk. Onlar trafikte gerimizde kalmışlardı.

Burası genelde ünlülerin kaldığı bir siteydi. Konumu tam istediğim gibiydi. Karanların Beykoz’daki evine uzaktı ama açmak istediğim mekâna yakın bir konumdaydı. Fotoğraflarda gördüğüm gibiyse bugün işlemlere başlamak istiyordum. Uzun zamandır böyle bir değişiklik yapmıyordum. Şu an bu uzun binalara bakıyor olmak bile karnıma kramplar girmesine sebep oluyordu.

“Bir gelemediler,” dedi Karan. Beraber sitenin içinde adımlamaya başladık. “Aklımdayken sorayım. Betül, Batuhan’ın tavrı hakkında bir şey dedi mi? Bizimki biraz şıpsevidir ama bu sefer farklı bakıyor gibi geldi bana. Ama kızın gönlü yoksa kendi kendine gelin güvey olmasın.”

“Kızın kafasının karışık olduğu belli ama birkaç harekete tav olacakmış sinyali aldım. Yani Batuhan’ın hareketlerine bağlı,” diye cevap verdim. İlerideki binayı işaret ettim. “Şuradaki ‘C13 yazan binada bakacağımız ev.”

Binaya baktıktan sonra durdu. Elimi bırakmadan yaktığı sigarasını, dumanın bana gelmemesi için özen göstererek içmeye başladı.

“Böyle bir yerde yaşamak istediğine emin misin? Ankara’daki evin müstakildi, bizimki de aynı şekilde.” Uzun uzun binaları inceledi. Kaygılı görünüyordu. “Şimdi sitede yaşama fikri seni zorlamayacak mı? Hem kalabalık da.”

Derin bir nefes verdim. “Bunu çok düşündüm. Müstakil evlerin çoğu şehre uzak kalıyordu. Ben şehre ve işime yakın olmak istiyorum. Trafik sıkıntısının beni buradan soğutmasına izin vermek istemiyorum. Kafe için baktığım yerler de buralara yakın demiştim ya, o yüzden en uygun yerlerden biri burasıydı.”

Evlere garip bir şeymiş gibi bakıyordu. Sanırım beğenmemişti. “Ben hiçbir zaman böyle bir yerde oturmadım. Yani böyle uzun binalarda, kalabalık yerlerde, şehrin bu kadar içinde. Hatta buralardan geçerken insanların böyle yerlerde nasıl oturabildiklerini düşünürdüm.” Beğenmediğini açıkça belli edercesine, kaşları çatıldı. “Bana yorucu geliyor.”

Kafamı ona doğru çevirdiğimde onun da bakışları beni buldu. “İstemez misin burada yaşamak?”

Hafifçe tebessüm etti. “Sen yokken tercihim olmazdı ama seninle dağ başında bile yaşarım. Beni, bizi düşünme. Sen ne istiyorsan onu yapalım.”

Birkaç nefes daha aldığı sigarasını söndürdü. Beni kolunun altına aldı. “Sadece sen kararlı mısın diye emin olmak istiyorum.”

“Güvenli olması konusunda bir sıkıntımız olduğunu sanmıyorum,” dedim.

Kafasını *evet* anlamında salladı.

Site güvenlikti ve Arif’e gösterdiğimde sitenin sahibini tanıdıklarını söylemişti. Yani onlar da kendi adamlarını yerleştirebileceklerdi.

“Ben de müstakil bir yerde oturmak istiyorum. Bahçem olmasını, istediğim şekilde rahatça yaşayabilmeyi, kimsenin alanını işgal etmemeyi seviyorum. Ama aşırı büyük bir yer de istemiyorum. Burası mesela 4+1 bir yer. İkimizin, Alptekin’in ve Arif’in odası olabilir. Belki başta biraz zorlanırsınız ama hep beraber oluruz. Yani sıcak bir ortam oluşur. Anlatabiliyor muyum? Birbirimize uzak kalmayız. Hep beraber oluruz.”

Karan kısıp sesle güldü. “Çok tatlı anlatabiliyorsun, evet,” deyip şakağımdan öptü. Kalbime ılık ılık bir şeyler aktı. “Yalan söyleyemem, zorlanacağımız aşikâr. Sadece biz değil, herkes zorlanacak... Yanımızda çalışan adamların da bir plana uyması gerek mesela. Beykoz’da belirli bir koordinasyonları vardı ve bunu başka insanları rahatsız etmeden yapabiliyorlardı. Şimdi siteden bahsediyoruz. Kimseyi tedirgin etmeden çalışmaları gerekecek.”

Üzgün çıkan sesimle, “Olmaz mı diyorsun?” diye sordum.

“İyice düşünülmesi gerek diyorum. Çünkü seni tanıyorum Lâl. Ben bir şekilde alışıma, ayak uydururum. Ama diğerleri için aynı sözü veremem. Sen herkesin mutlu olmasını isteyeceksin. Birinin keyfi kaçsa, rahat etmediğini anlasan kendini yiyip bitireceksin.” Omuzlarımdan nazikçe tutup beni karşısına aldı, gözlerimin içine baktı. “Kendin için yaşayacaksan burayı tutalım. Ama başkalarını da düşüneceksen, gel bu fikirden vazgeç güzelim.”

“Beğenmiştim,” diye mırıldandım.

Sarkıttığım dudağıma bakıp gülümsedi. “Bakınız yine. Ne olur nasıl olur konuşur öyle karar veririz. Sen eminsen konuşmaya dahi gerek yok. O yüzden asma yüzünü,” deyip parmaklarıyla dudaklarımı sıkıştırdı. “Ben ileride olabilecekleri tahmin ettiğim için seni önden bilgilendiriyorum sadece.”

Kafamı onun eline doğru yatırdım. “Benim evimde yaşayalım istiyorum çünkü anaç duygularım baskın geliyor. Hepinizin keyifli olmasını istiyorum. Evimi, eviniz gibi görmeyi. Ama bunu yaparken kimsenin boğulmasını istemem.” Gözlerimi si tede gezdirdim. “Evet, burası kalabalık ve her şeyin ortasında bir yer. Dediğin gibi bir süre sonra alışık olmayan insana zor gelir.”

Hafif kızarak, “Ama sen kendini düşünmüyorsun ki!” dedi.

“Kendimi düşünüyorum. Sizi yaşamak istemediğiniz bir yerde yaşamak zorunda bırakmak beni üzecek. Yani hem sizi hem kendimi düşünüyorum!” dediğimde kafasını sağa sola sallayıp güldü. “Gülmesene ya! Kendimi de düşünüyorum. Ailemi de düşünüyorum!”

Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. “Ailem diyen ağzını öperim senin,” deyip, dediğini yapmayı ihmal etmeden bir daha öptü. “Biz yine de bir bakalım. Sonrasına, düşün taşın ve kendin karar ver.”

Verdiğim nefes, onun yüzüne çarptı. Yüzünde asılı kalan gülümsemesiyle benden uzaklaştı. Cebimden telefonu çıkarıp saat baktım. Akşam olmak üzereydi. Mesajlara girdim ve abimin cevap vermediğini gördüm. Kaşlarım çatıldı. Günlerdir bana tek tük yazıyordu. Sabah uyandığımda onu özlediğimi yazmıştım ama cevap yoktu. Meraklanmaya başladım.

Kafamı telefondan kaldırıp, “Karan,” diye seslendim. Birkaç adım ötemde telefonla konuşuyordu. Seslendiğimi duyup bana baktı. Bir şey olmuştu. Gergin ve öfkeli görünüyordu. Korkarak, “Ne oldu?” diye sordum.

Ne yapacağını bilemezmiş gibi birkaç saniye durdu. Benim için asırlar gibi geçen bir süreden sonra, “Geliyorum Arif. Ben gelmeden hiçbir şey yapmasınlar,” deyip telefonu kapattı. Yanıma gelip elimi tuttu ve hızlı adımlarla yürümeye başladı. “Yarın görüşmem var demiştin ya, MİT’leydi. Biliyorum bu konuları bilmek istemiyorsun ama şu an bu işin içine girmek üzeresin.”

“Ne oluyor Karan? Abimden de haber alamıyorum. Bir şey mi oldu?” diye telaşla sordum.

Arabaya binmem için kapıyı açtı. “Yasin’e soruşturma açıldı. Bu yüzden gözetim altında tutuluyor,” deyince gözlerim irileşti. “Yarın benim de görüşmem vardı ama işler kızıymış olmalı ki Alptekinlerin yolunu kesmişler. Gidip neler olduğunu öğrenmem gerek.”

Kapımı kapattı. Hızlı hareketlerle arabaya bindi. “Neden?” diye sorabildim. Kafam allak bullak olmuştu. Onların bir suçu günahı yoktu ki. “Siz ne yaptınız Karan?”

Siteden çıkmadan bana endişe dolu bir bakış attı. “Üzgünüm, hepsini öğrenmek üzeresin Lâl.”

12. BÖLÜM

Sen Farkında Olmadan

*N*e zaman bu noktaya gelmiştim, bilmiyordum. Hangi ara yüreğimi böylesine açmışım da şimdi avucuma sığacak kadar küçük ama bir dağ yıkacak kadar da büyük olan bu endişeye sahip olmuşum? Onları ne zaman kalbimdeki odacıklara misafir etmişim de damarlarıma böylesine bir korku pompalamalarına izin vermişim?

Kaybetme korkusu insana dağ da deldirirdi çöl de aştırırdı. Bunu bu noktada çok iyi anlıyordum.

Arabadan kendimi atar gibi indim. Bilmediğim bir yere, bizden başka kimsenin olmadığı bir otoparka gelmiştik. Görmeyi beklediğim tablodan daha da kötü bir resme bakıyordum. Kalbim bu manzara karşısında göğüs kafesimle bir savaşa tutuşuyordu.

Burası ana baba günü dedikleri gibiydi.

Alptekin ve Arif, giyişi ve duruşlarından MİT'ten olduğunu anladığım adamların arkasında duruyordu. İyilerdi ama her an birinin üstüne atlayacakmış gibi öfkeli görünüyorlardı. Ön tarafa geçmemeleri için etten duvar örülmüştü. Bu yapılırken arbede yaşandığını, üstlerinin dağınık olmasından anlayabiliyordum.

Bu hâle gelmelerine ne sebep olmuştu, bilmiyordum. MİT'le iş birliği içindeyken, onlarla ters düşecek ne yapmış olabilirlerdi ki?

Silahları alınmış olmalıydı. Onlar da onlara eşlik eden korumalar da bir köşeye istiflenmişti. Manzara hiç iç açıcı değildi.

Karan onlara doğru giderken ben ne yapacağımı şaşırdım. Betül'le Batuhan neredeydi? En az elli kişinin olduğu bu yerde onları göremiyordum. Etraf karanlıktı ve izbe bir otoparktaydık. Adrenalinden de olsa gerek onları bulamıyordum.

Karan bir anda arkasını dönüp bana kafasıyla işaret edince, gösterdiği yere baktım. Betül'ün korku dolu gözlerini gördüm. Ve yanında duran Batuhan'ı.

Batuhan'ın elleri kelepçeliydi. Yüzüne birkaç tane yumruk yediği belli oluyordu. Dudağı patlamıştı. Sağ gözü uzunca bir süre mor kalacağa benziyordu.

Neler oluyordu böyle?

Koşar adım onların yanına gittim. Batuhan büyük bir aracın arkasında öfkeden deliye dönmüş bir hâlde oturuyordu. Başında duran iki tane adamın görevi, onun kalkmasını engellemek olmalıydı.

“Batuhan? Ne oldu? İyi misin?” derken nefes nefeseydim. Elimi yüzüne doğru götürdüm ama dokunamadım, içim cız etti. “Neden ellerin kelepçeli? Ne yaptınız siz? Neler oluyor?”

Betül iyiydi ama bu olanlar ona fazla gelmiş olacak ki korkuyla etrafına bakınıyordu. Batuhan'ın yanına sokulmuş, oturuyordu. Böyle şeylere alışık değildi ki.

Batuhan ise sinirle nefes alıp vermekten başka bir şey yapmıyordu. Sorumu duymayacak kadar sinirliydi. Gözlerini büyük bir nefretle bir yere dikmişti. Oraya doğru baktım. Bakışlarının hedefi, elindeki silahı kararlılıkla tutan, 30'ların başında olan bir adamdı. Batuhan'ın yüzündeki darbelerin sahibi, sanırım bu adamdı. Çünkü onun da yüzünde Batuhan'inkine benzer, yeni olduğu belli olan yaralar vardı.

Karan yüksek bir sesle, "Bu da ne oluyor şimdi?" diye sorduğunda, bakışlarım ona değdi. Kendi adamlarını ve Batuhan'ı gösterdi. "Bunu yapmaya hakkınız yok! Bir anda kafanıza göre iş yapamazsınız!" Sinirle etrafına bakındı. Onun arkasında da bizimle beraber gelen silahlı adamlar vardı. Bu yüzden iki taraf da her an bir şey olacaktı gibi hazırda bekliyordu. "Kim bu iş bilmezliğin sorumlusu?!"

Yetkili olduğunu düşündüğüm adam öne doğru adımladı. Bu, Batuhan'ın sinirle baktığı kişiydi. Sakin bir şekilde, "Biz de sizi bekliyorduk. Bizimle beraber merkeze gelmeniz gerek," deyince, Karan'ın sinirinin katlanarak arttığını gözlerinden anladım.

Bir anda, "Yarın gelecektim zaten! Görüşme tarihini ayarlayan sizdiniz! Bir anda eşkıya gibi yol kesip aileme zarar veremezsiniz!" diye bağırды. İşaret parmağıyla Batuhan'ı işaret etti. "Ellerini çözün! Onun bu olaylarla bir ilgisi yok! Bu hakkı size kim verdi bilmiyorum ama burada işler böyle yürümüyor!"

Aynı adam gayet rahat bir ifadeyle, "Ben Egemen Çağlayan, üstümden aldığım yetkiyle buradayım," cevabını verdi. Silahını beline yerleştirdi, ellerini önde birleştirdi. "Zorluk çıkartmazsanız işimizi yapacağız."

Karan sinirle güldü. "Sizin işiniz bizimle çalışmak, çalışmak! Alıkoymak değil! Yol kesmek değil! Bu saçmalığın bir açıklaması yoksa başınıza iş aldınız demektir!" Batuhan'ın yüzünün hâline bakınca daha da sinirleniyordu. Arkadaşını işaret etti. "Bunun da hesabını vereceksiniz!"

Adının Egemen olduğunu söyleyen adam Karan'ın karşısına geçti. "Sanırım anlamak istemiyorsunuz. Arkadaşınız işimize mâni olduğu için gerekeni yaptık. Siz de mâni olacak olursanız..."

Karan onun lafını kesti. "Ne yaparsın lan? Bana da mı vurursun? Bununla mı korkutuyorsun beni?" diye üstten üstten bakarak hiddetle sordu. Sakin olmaya çalışıyordu ama zorlandığını görebiliyordum. "Yarın geleceğim zaten. Şimdi giderseniz bu işi uzatmayacağım. Ama beni daha fazla zorlamayın!"

Arif öne doğru gelmek isteyince, onun yanında duran adam elini uzatarak buna engel oldu. Arif bir an adama bir şey yapacakmış gibi oldu ama yapmadı. Sadece kafasını kaldırıp sakın kalmaya çalıştığını gördüm.

Aynı şekilde onun yanında duran Alptekin de sinirliydi. Onun kanı deli akıyordu. Bir anda ortaya atlayacakmış gibi hissediyordum. Umarım bunu yapmazdı.

Egemen saatine bakıp, “Amirimden haber bekliyorum,” dedi.

Karan dişlerini sıktı. “Ara amirini! Ara, ben konuşacağım!”

Öyle yüksek sesle bağırdı ki Betül yerinde sıçradı. Benim de ondan aşağı kalır yanımdı yoktu. Bu tonda bir bağırma ben de duymayı beklemiyordum.

Batuhan’ın, “Bu pezevenk kendi başına iş yapıyor!” diye ortaya atlamasıyla bir anda herkes ön tarafa doğru geldi. Elleri kelepçeli olduğu için parmağını Egemen’e doğru sallarken iki eli de havaya kalktı. Onu kollarından tutan adamları umursamıyordu bile. “Ama ben sana kadınlara nasıl davranman gerektiğini öğreteceğim! Duydun mu beni?!”

Karan, Betül’ün ne kadar korktuğunu görünce hızlı adımlarla yanımıza geldi. “Bırakın!” dediğinde, adamlar Batuhan’ı bıraktı. Karan onu sertçe geriye doğru itip arabaya yasladı. Çünkü Batuhan onlarca silahın hedefindeydi.

Karan onu göğsüne bastırıp diğerlerine ithafen, “İndirin silahları! Burada size düşman olan biri yok!” deyip elini uzattı. Öfkeden deliye dönmüştü. “Sen anahtarı ver, ben onu sakınleştireceğim. Anahtarı ver!”

Batuhan, Karan’ın tutuşundan kurtulmaya çalışıyordu ama başarılı olamıyordu. Kelepçeler ona engel oluyordu. “Karan, bırak beni! Ben buna gününü göstereceğim! Yiyorsa adamların olmadan çık karşıma şerefsiz! Yemiyor, değil mi? Bırak lan beni!”

Karan onun kolunu sertçe sıkıp olduğu yerde sarstı. “Sus Batuhan! Sus! Kes sesini!” deyip yeniden Egemen’e döndü. Keskin bir dille, “Anahtar!” dedi.

Egemen kafasını sağa sola salladı. Diğerleri gibi silahını doğrultmaya devam ediyordu. “Bunu yapmayacağım. Arkadaşınızın sesi çok çıkıyor. Eğer bizimle gelmek istemiyorsa sesini kesmesi gerek!” dediğinde artık o da sinirlenmişti. “Hem karşısında arkadaş yok! Kiminle nasıl konuşması gerektiğini hâlâ anlayamamış belli ki. Sabrımı zorluyor!”

Daha da korktuğunu gördüğüm için Betül’ün elini tuttum. Gözlerime baktı. *Korkma* demek ister gibi gözlerimi kapatıp açtım. Neler hissettiğini biliyordum. Sadece seyirci olduğum bu ortamda o kendi canını düşünse de ben sevdikleriminkini düşünüyordum. En ufak bir kıvılcım burayı yangın yerine çevirebilirdi.

Batuhan, “Senin ben...” diye başlayıp ağır küfürler savurdu. Gözlerimi yumdum, susması gerekiyordu. Susmazsa birine zarar gelecekti. “Duydun mu? Bu iş biter bitmez!” diye bağırmaya devam etti.

Karan onu sert bir hareketle kolundan tutup arabaya bindirmese, çıkmasın diye kapıyı kilitlemese, susması için Egemen başka şeyler yapacaktı. Hâlâ akıllanmamış gibi arabanın sallanmasına yol açacak kadar çabalayıp çıkmaya çalışıyordu. Aynı zamanda bağırmaya da devam ediyordu ama ne dediği anlaşılmıyordu.

Betül, “Kötü şeyler olacak,” diye mırıldandı.

Elini sıktım. “Hayır. Karan şimdi her şeyi düzeltecek. Sakin ol,” deyip yanına oturdum. Kolumu omzuna attım, sarıldım. “Kötü görünüyor biliyorum ama iki taraf düşman değil. Anlaşmazlık olmuş belli ama çözülecek, ben eminim.”

Nasıl bu kadar kendimden emin konuşuyordum, bilmiyordum. Karan’a güveniyordum. Ve abimin yıllardır çalıştığı MİT’in, korumak için uğraştığı vatandaşlara zarar vermeyeceğini biliyordum. Sadece bizimkilerin sinirine güvenemiyordum. Batuhan delirmiş gibiydi. Diğerlerinin de ondan aşağı kalır yanı yoktu ya.

Karan sert soluklar alıp vermeye başladı. Bakışları bir anlığına bana değdi ama tepkisiz bir şekilde baktığımı görüp yeniden önüne döndü.

Gergin bir şekilde, “Şimdi...” dedi. Etrafına bakındı. “Bu yaşananların hesabını sadece sen mi ödeyeceksin yoksa tüm ekibin mi?” diye tehdit savurunca, Egemen’in kaşları çatıldı. “Ben bu muameleye sessiz kalamam. Ahmet amirin de sessiz kalmayacağına eminim!”

Egemen alaylı bir şekilde güldü. “Emin olun sessiz kalacaktır.”

Karan, ya sabır çektir. “Eğer beni bu şekilde köşeye sıkıştırdığınızı sanıyorsanız yanılıyorsunuz! Ne ben geleceğim ne de ailem! Onlara bunu yaşatmanızı yanınıza bırakmam! Yasin için sabır gösterdim ama bir yere kadar! Şimdi basın gidin! Yarın bunun hesabını soracağım!”

Egemen ve ekibinin yüzü, yaşananlardan dolayı en ufak pişmanlık bile taşımıyordu. Aksine hepsi gayet rahattı.

“Telefon bekliyorum,” dedi Egemen.

Karan, Batuhan’ın içinde olduğu arabaya sert bir tekme attı. Araba yerinde sallanınca Batuhan da sallandı. “Sizin yapacağınız işel!” deyip küfür etti. Patlamaya hazır bomba gibiydi. “O telefonla konuşabilecek uzuvların olsun istiyorsan amirini ara ve bana ver!”

Alptekin, “Abi,” diye araya girecekken, Karan elini kaldırıp onu susturdu. Alptekin, geçmesine ona engel olanlara sinirle bakmaya devam etti. Bu anda bakışlarımız buluşunca dudaklarımızı oynatarak *yapma* deyip Betül’ü işaret ettim. Sadece kafasını sallamakla yetindi.

Egemen kendini hiç bozmadan, “Amirim kendisi arayacaktır,” diye cevap verdi.

Karan sinirle telefonunu çıkardı. “Beklemeye gerek yok, biz arayalım!” deyip telefonu kulağına götürdü. Bilerek bana doğru bakmıyordu. Sanki baksa daha çok sinirlenecek gibiydi. Bakışları hep aksi yöndeydi. Birkaç saniye sonra, “Açmıyor,” dedi.

Egemen boğazını temizledi. "Açamaz."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü dün gece sularında vefat etti."

Bir anda derin bir sessizlik oldu.

Karan afallamıştı. Onu tanımayan biri bunu anlayamazdı. Kendini hemen topladı ama ben o bakışı gördüm. Ölen kişinin bu olayda hatırı sayılır bir yeri olmalıydı. Ve bu olanların sebebi, o kişinin yokluğu olmalıydı.

Sesini normal tutarak, "Allah rahmet eylesin," dedi. Egemen kafasını aşağı eğip başsağlığını kabul etti. Karan, gergince sordu: "Yeni amiriniz kim?"

Egemen, "Tanışacaksınız," dedi.

Bunu öyle bir söylemişti ki tüylerim diken diken oldu.

Karan güler gibi bir ses çıkardı. "Tanışırız," dedi. Herkes ne yapacağını beklerken o bir süre öylece durdu, ne yapacağını düşündü. Sonra Yiğit'e işaret etti. "Tüm araçlar Lâllere eskortluk etsin. Eve vardığınızda beni bilgilendirin. Hiçbir şekilde yoldan sapmak yok. Anladın mı Yiğit?"

Gidecekti.

Yiğit kafasını *anladım* der gibi salladı ama Egemen'in söylediği sözler, herkesi olduğu gibi onu da durdurdu.

"O da bizimle gelecek," dedi Egemen. Bahsettiği bendim. Bunu belli etmek istercesine kaşlarıyla beni işaret etti. "Kesin emir var. Onu da yanımızda..."

Karan ürkütücü bir sesle, "Ne dedin sen?" deyip onun sözünü kesti. Egemen'e doğru yavaş yavaş yaklaştı. Egemen'in ekibi her an bir şey olacakmış gibi tetikteydi. "O diye bahsettiğin benim hayatımdaki kadın mı? Sen bu yetkiyi nereden alıyorsun?" Dudağının sinirden titrediğini görünce kalbim korkuyla kasıldı. "Sen, benim sevdiğim kadını yanında götürebileceğini düşündüğün yetkiyi nereden alıyorsun?"

Egemen'in konuşmanın başından beri ilk defa gerildiğini gördüm. Kendinden ödün vermemeye çalışarak, "Emir böyle," dedi.

Karan onun burnunun dibine girdi. Aynı boyda sayılırlardı ama ona üstten bakıyordu. Tansiyon o kadar yükselmişti ki ben de gerilip ayağa kalktım.

“Emrine de başlarım sana da,” dedi Karan. Bunu o kadar sakince söylemişti ki daha çok korktum. “Onu hiçbir şeye dâhil edemezsiniz. Duydun mu beni? Emrini kimden alıyorsun bilmiyorum ama pişman olacağın şeyler yapma. Köprüleri yakmakla kalmam. Anlıyor musun?”

Egemen bir şey diyeceği sırada, “Karan!” dedim. Betül’ün elini bıraktım. Onlara doğru yaklaşmak için hareketlendim ama Karan’ın bakışıyla adımlarım kesildi. “Bir şey olmaz. Sadece ifademi...”

Karan keskin bir dille, “Hayır!” dedi. Oturmam için gözle-riyle işaret etti. “Ve bu, tartışmaya açık değil!”

Egemen, “Yasin Görkem’le ve sizinle bağı var. Tüm olayların ortasında yer alıyor. Onun da ifadesinin alınması istendi. Götürmekten başka şansım yok,” deyince, Karan silahını çekti. Bir anda herkes silahını çekti, ne yapacağımı şaşırdım. Egemen silahını Karan’a doğrulttu. “Yanlış yapıyorsunuz! Bu şekilde hal-letmek zorunda değiliz!”

Karan silahını sadece elinde tutuyordu. Ama diğer herkesin silahı karşı tarafa yönlendirilmişti. Bir kişinin yanlış bir hareketiyle her an her şey olabilirdi. Arif’le Alptekin öne atlamak için bekliyordu. Batuhan ise arabayı sarsacak kadar bağıırıyordu. Nefesimi tuttuğumu, Betül elimi sıkmasaydı fark etmezdim.

Karan silahı tutan elini havaya kaldırdı. Herkes ateş etmesini beklerken o silahın şarjörünün tok bir sesle yere düşmesine neden oldu. Silahını tekrar beline koydu ve ellerini iki yana açtı. “Onun ifadesine gerek yok. Bildiği de gördüğü de bir şey yok. Ben buradayım,” dedi. “Madem amirin görüşmenin erken olmasını istiyor, bir bildiği olduğunu umalım. Ama devam edip ısrarcı olacaksan...” Elini aşağı indirmesiyle onun tarafında olanlar da silahlarını indirdi. “O zaman çok ciddi bir krizin ortasındasın demektir, Egemen Çağlayan. Karar senin.”

Herkes nefesini tutmuş, Egemen'in cevabını bekliyordu. O ise kararsızlığını belli etmediği gözlerini Karan'ın mermer gibi duran yüzüne dikmişti. Biraz sonra silahını indirdiğinde ekip arkadaşları da aynısı yaptı.

Gözlerimiz buluştuğunda omuzlarımı dikleştirdim. O, abimin meslektaşydı. Kendisini benim ülkeme adanmış, bu vatanın evladıydı. Bana zarar gelmesine izin vermezdi ama Karan'ın beni bu olayların içine sokmak istemeyeceğini bilmiyordu.

Egemen, bakışlarını benden çekti. "İnisiyatif alıp bu seferlik doğru bildiğimi uygulayacağım. Eflâl Hanım gelmeyebilir ama diğerleri bizimle geliyor," deyince, Karan ellerini cebine koyup kafasını sağa sola salladı. "Benden başka bir şey isteyemezsiniz!"

Karan burun kıvırdı. "Senden bir şey istemek mi? Biz sizinle ortağız. Senden bir şey istemiyorum. Yapmazsan bozulacak ortaklığımızdan bahsediyorum!" diye üstüne bastırarak konuştu. Hafifçe omuz silkti. "Adına inisiyatif almak mı yoksa yapmazsan sonuçlarına katlanacağın kararlar almak mı dersin, ne dersin bilemem ama buradan benden başka kimseyi götüremezsin. Bunu istemiyorum. Olması gerekeni söylüyorum."

Egemen burnundan soluyordu. "Ortaklığı bitirme noktasına getiren sizin pervasız adımınızdı. Şimdi bana kendi sarstığınız ilişkinin yaptırımlarından bahsedemezsiniz!"

Birkaç saniye dümdüz baktı Karan. Sonra tekrar omuz silkti. "Dene ve gör. Sevdiklerime dokununca işlerin nereye varacağını dene ve gör. Yeni amirin beni tanımıyor olmalı ki yanlış yere atış yapıyor. Kim kime muhtaç, buna sen karar ver." Bir adım geri gitti. "Sahne senin, Egemen Çağlayan."

Bu noktaya nasıl gelmişlerdi? Ve ben bunu nasıl anlayamamıştım?

Abim neredeydi? Neden iş birliği yaptıkları MİT'le bu duruma düşmüşlerdi?

Egemen kulağındaki kulaklığa dokundu. Arkasını dönüp bir şey söyledi ama ne dediğini duyamadım. Yeniden önüne döndüğünde gözlerinde büyük bir öfke vardı.

“Sizi merkeze alalım,” dedi. Karan’ın kaşları çatıldı çünkü “sizi” derken sadece o mu kastedilmişti, anlayamadı. Egemen düzeltti: “Sadece sizi.”

Karan ona cevap vermek yerine ileride duran Arif’e, “Yiğit’e gerekli bilgileri ver. Sen de benimle geliyorsun. Yasin’in iyi olduğunu görüp geri döneceksin,” dedi. Egemen’in uzattığı eline, bundan memnun olmadığını belli eden bir tavırla telefonunu ve şarjörünü boşalttığı silahını bıraktı.

“Arabaya geçin,” dedi Egemen.

Yerimde duramayıp ona doğru koşar adım gittim. “Karan!” diye seslendim.

Bana doğru döndü ve sanki çok normal bir andaymışız gibi gülümsedi. Yumuşak bir sesle, “Sevgilim?” dedi. Kollarını açıp ona sarılmamı beklediğini belli etti. Boynuna sarıldığımda, sert hareketim onu hafifçe sarstı. Kollarını belime sardı. Kulağıma, “Eve git ve iyice düşün, tamam mı? Geldiğimde kararını söyler-sin,” diye fısıldadı.

Gözlerine baktım. Anlamayarak, “Ne kararı? Neyi düşüneceğim?” diye sordum.

“Ev konusunda ne yapmak istediğini,” dedi.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. “Karan, ne evi ne kararı! Şu an umurumda olan bu mu? Neler olduğunun farkında mısın? Seni nereye götürecekler? Nasıl onlarla ters düştünüz? Hiçbir şey bilmiyorum! Delireceğim! Sen bana ev diyorsun!”

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp yanağıma tüy kadar bir öpücük kondurdu. “Sen duymak istemedin, benim de senin güzel canını sıkasım yoktu,” deyip tebessüm etti. İçinde bulunduğumuz durumun farkında değilmiş gibi sakindi. “Benim umurumda olan, senin ne karar vereceğin. Kendini düşün ve öyle bir karar ver, tamam mı?”

Yapma der gibi baktım ona. “Karan,” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek.

Yatıştırıcı bir sesle, “Endişelenme,” dedi. Etrafımızda onlarca adam onu götürmek için beklerken, endişelenmememi bekleyemezdi. Kısa bir şekilde sarılıp benden uzaklaştı. “Yarın evde olacağım. Söz veriyorum.”

“Peki ya abim?”

“Bir yolunu bulacağım,” deyip, Arif’le konuşan Yiğit’e baktı. Sonra da hâlâ arabanın içinde deliren Batuhan’a. “Yanlış bir şey yapmalarına izin verme Lâl. Önce Allah’a sonra birbirinize emanetsiniz.”

Yanına yanaşan büyük SUV aracın kapısı onun binmesi için açıldı. “Buyurun,” dedi Egemen.

Karan ona yandan bir bakış attı. “Batuhan’ın kelepçesini açın ve diğerlerinin silahlarını teslim edin. Sizden iki araç da onlara eve kadar eşlik etsin. Anlayacağınız üzere bizi afişe ettiğiniz için herkesin dikkati üzerimizdedir.” İstedğini almadan tek bir adım bile atmayacak gibi duruyordu. Egemen kımıldamadan duruyordu. “Ya eve sağ salim ulaşmalarını sağlarsınız ya da Soner’in yerini öğrenemezsiniz. Karar yine sizin.”

“Silahlarını teslim edin,” dedi Egemen. Ama bundan hiç memnun görünmüyordu. “İki araçla beraber ilk ekipteki dört kişi onlara eşlik etsin.” Tekrar aracı işaret etti. İmasını gizlemekten, “Başka bir tehdidiniz yoksa buyurun,” dedi.

Alptekinler silahlarını alırken Batuhan aracın içinden çıktı. Ve tekrar konuşmaya başladı. Kelepçeleri çıkartılırken bile uslanmıyordu. Egemen’e doğru, “Seni yazdım!” diye bağırdı. “Duydun mu çelik yelek? Bu yaptığının bende affı yok! Seni yazdım!”

“Kimi tehdit ettiğinize dikkat edin,” dedi Egemen. Tehdidi umursuyor gibi görünmüyordu. “Yoksa sizi de almak zorunda kalacağım. O zaman da böyle konuşmaya devam edecek misiniz? Dua edin de sizden önemli işlerim var yoksa ben o yumruğun hesabını sormasını bilirdim!”

Batuhan sinirle güldü. Bir şey diyecek gibi oldu ama dişlerini sıkıp sustu çünkü Betül onun yanına gelip koluna dokunmuştu. Bileklerini ovuştururken hâlâ aynı bakışları atmaya devam ediyordu tabii.

Arif arabaya bindiğinde Alptekin ve diğerleri yanıma geldi. Karan'ın kara gözleri bir anda gözlerimi buldu. Arabaya binmeden bana hafifçe tebessüm etti. İçeri geçti, oturdu. Kapı kapanmadan önce kırptığı göz de içimin rahatlamasını sağlamamıştı. Otoparktan uzaklaşırken, beni içim içimi yiyen bir hâlde bırakmıştı arkasında.

13. BÖLÜM

Duymak İstemediklerin Karşına Çıktığında

*A*yna karşısında görüyor beni tezgâhtar. Elbise yakışmış diyor, inanıyorum. Bizde çürük olmaz diyor manav, inanıyorum. Elime bakıyor falcı, üç vakte kadar kısmet kapını çalacak diyor, inanıyorum. Bir daha üzölmeyeceksin, endişe duymayacaksın diyor kader, ona bir kere daha kanıyorum.

Yüreğime yerleşen endişe tohumlarına dokunuyor parmaklarım. Yeşermesinler, açmasınlar, uykuları bana haram etmesinler istiyorum. Sevdiklerimin yüzü asılıyor, ben kadere bir kere daha küsüyorum.

Duymak istemediklerime zor da olsa kulak kesilseydim de şimdi kulağımı kesmek istemeseydim. Geç olsun güç olmasın diyorlar. Zaman geçtikçe daha da güç olacağını neden söylemiyorlar?

Işığa duyarlı olan gözler gibi endişeye duyarlı olmuştu kalbim. Ne zaman endişelensem kalbimin en hassas yerleri kamaşıyordu. Yaşananların getirisi midir bilinmez, en ufak bir olayda tetikle-niyordum. Kaybetme korkusu ete kemiğe bürünseydi, ellerimi kana bulamaktan gocunmayacağımı yeni yeni anlıyordum.

İkimizin arasına bir duvar gibi örüldüğünü hissettiğim arabanın kapısı kapandıktan sonra bir süre öylece durmuştum. Karan'ın geri geleceğini biliyordum. Korkum sadece gitmiş olması değildi. Bilinmezlik, bıçağın keskin tarafını göğsüme bastırmaktan vazgeçmiyordu.

“Yiğit,” diye seslendim.

“Efendim yenge?” diye cevap verdi.

Betül'ü evine bıraktıktan sonra eve gelmiştik. Kızcağızı her şeyin yolunda olduğuna ikna etmek zor olmuştu. Ki ikna olduğunu da düşünmüyordum. Neyle karşı karşıya olduğunu bilmemesi, gözlerinde gördüğüm o şaşkın bakışa neden oluyordu.

Alptekin'le Batuhan benden önce içeri girdiler. Yolda eczane-ye uğrayıp, Batuhan'ın yüzüne pansuman yapmak için gerekli olan malzemeleri almıştık. Yol boyu bağırıp küfür etmeye devam ettiği için yaraları sızlamıştı ve durmadan ah vah edip durmuştu. Akıllanmıyordu da.

Yiğit, “Yenge?” deyince, kapının önünde dikilip öylece durduğumu fark ettim.

Gözlerimi kırptırıp, “Pardon Yiğit,” dedim. “Pansumandan anlayan biri var mı? Bize yardım ederse çok sevinirim.”

Yiğit kafasını salladı. “Ben anlıyorum. Biraz sonra gelip hal-ederim,” deyince, gülümseyerek teşekkür edip içeri girdim.

Salondan gelen yüksek sesli konuşmaya doğru adımladım. Batuhan'ın siniri denecek gibi değildi. Ama benim öğrenmem gerekenler vardı. Geç olduğunu bildiğim ama güç olmasını istemediğim gerçekler.

“O zaman her önüne gelene sallasınlar! Böyle bir dünya mı var? Ali kıran baş kesen mi bunlar?” diye bağıra bağıra konuşuyordu. İçeri girdiğimde yanağını tuttuğunu gördüm. Canı acıyor olmalıydı. Yüzünü buruşturup dudağını tuttu. “Etim koptu sanki anasını satayım! Öyle bir vurdu ki hayvan!”

Alptekin güler gibi oldu. “Ama sen de iyi vurdun. Onun gözündeki iz haftalarca geçmez.”

Batuhan omuzlarını dikleştirdi. "Vurdum, değil mi? Vurdum vurdum."

Koltuğa oturdum ve sesli bir nefes verdim. "İlkokulda mıyız? Tamam, en çok vuran sensin!" diye çıkıştım. İkisinin de salak sırtışları hemen silindi. "Birazdan Yiğit gelip yüzüne pansuman yapacak. Böyle yüksekten atmayı biliyorsun ama yüzün boyama kitabı gibi."

Bozulduęunu gizlemeden koltuğun köşesine oturdu. Bana kirpiklerinin altından baktı. "Ben tektim ama," diye sızlanarak konuşmasına gülsem mi ağlasam mı bilemedim.

Yüzümü sıvazladım. "Batu, ne oldu, nasıl oldu bilmiyorum. Tek bildiğim yüzünü böyle gördükçe içimin sızladığı ve neler olduğunu öğrenmezsem delirecek üzere olduğum," deyip Alptekin'e doğru döndüm. "Karan'ın gelmesini bekleyemeyeceğim. Bana her şeyi en başından anlat."

Alptekin yerinden doğruldu. Kararsız bir şekilde, "Emin misin?" diye sordu.

Net bir dille, "Eminim! Şimdiye kadar dinlemek istememenin sebebi bir süre kafamı dinlemek istememdi," dedim. "Ama şimdi vaktinin geldiğini anlıyorum. Bana en başından anlat. O gün o yolda ne oldu?"

Kendisine sigara yaktıktan sonra paketi Batuhan'a uzattı. O da bir tane yaktı. Alptekin derince bir nefes çektikten sonra konuşmaya başladı.

"Abimin bir planı vardı. Ama o gün oraya gittiklerinde abim, Sait'in bizim yanımızda olacağından şüphe ediyordu. İkili hatta üçlü oynadığını düşünüyordu. Bu yüzden yedek bir plan yapmışlar Yasin abiyle."

Yutkundum. "O plan yüzünden mi abime soruşturma açıldı?"

Kafasını aşağı yukarı salladı. "Sait o gün yerini belli etmeyince Soner de Ömer abimin kanına dokunacak şeyler söyleyince olanlar olmuş. Yasin abi yapmak zorunda kaldığı şeyi yapmış," deyip sigarasını küllükte söndürdü. "Mecbur kalmış yani."

Bu sırada Yiğit içeri girdi. “Yapayım mı abi?” diye sorup Batuhan’ın yanına gitti. Batuhan’ın onaylamasıyla pansumana başladı.

Gergin bir sesle, “Ee? Neydi bu plan?” dedim.

Alptekin devam etti: “Abimler yıllar önce masaya dâhil olmadan, masadaki adamların yanına yerleştirilen ajanlar varmış. Yasin abi bunu Karan abime söylemiş. Ama ikisi de yıllarca bu kişilerin kim olduğunu öğrenememiş. Hem öğrenmelerine gerek de olmamış. Ama işler sarpa sarınca...” Durup bir iç çekti. “Dediğim gibi, yapmak zorunda kalmasalar yapmazlardı.”

Kaşlarım çatıldı. Neden yarım yamalak anlatıyordu bu çocuk?

“Anlayacağın, o yolda Yasin abi ajanın ortaya çıkması için gerekli şeyi söylemeseydi bugün birden fazla kişinin yasını tutuyor olabilirdik.” Tüylerim diken diken oldu, ürperdim. “Ajan ortaya çıkıyor. Soner kendi tarafında olduğunu sandığı adamının ihanetine uğruyor ve abimler gücü eline alıyor.”

“Bu yüzden mi MİT’le sorunları var? Onca şey, ortaya çıkan bir adam yüzünden mi? Bunu neden yaptıklarını anlayamıyorlar mı?” diye sordum.

Batuhan, “Sadece öyle değil,” diyerek araya girdi. Kafasını koltuğa yaslamıştı çünkü Yiğit kaşına pansuman yapıyordu. Ama gözleri bende idi. “Evet, o gün orada sadece tek bir ajan açığa çıkmış gibi duruyor ama o kadar basit değil. Birincisi, o ajanın ortaya çıkması bile başlı başına bir sorun çünkü Yasin öğrenmemesi gereken bir bilgiyi gizli yollarla öğreniyor ve bunu kullanıyor.”

“Ama...” diyerek araya girecektim ama Batuhan devam etti:

“Ama *zorundaydı*, biliyorum ama bu konularda affı olmayan bir yerde çalışıyor.” Yiğit pansumanı bitirince, Batuhan teşekkür etmek maksadıyla onun omzuna iki defa vurup doğruldu. “İkincisi ise Soner’in yanında bir ajan olduğunun yayılmasıyla beraber masadaki herkes kendi etrafındaki adamları sorgulamaya başladı. Bu da büyük bir sorunu ortaya çıkardı.”

Bağdaş kurdum. “Herkes ifşa mı oldu?” diye sordum.

Alptekin dudaklarını birbirine bastırıp kafasını sağa sola saldı. “O işler biraz karışık. Masa, MİT’le iş birliği yaptığımızı anlayınca ve Soner halledilince...”

“Ne?” dedim. “Ne demek Soner halledilince?”

Batuhan elini kaldırdı. “Dur dur! Halletmek derken, öldürmekten bahsetmiyor,” dedi. “Sadece Karanların bildiği bir yerde tutuluyor. Ama Masa bundan haberdar olduğu için sadece MİT’le değil, Masa’yla da ara bozulmuş oldu.”

Anlamakta zorlandığım konuşmaları hazmedebilmek için kendime birkaç saniye süre tanıdım. Düşüncelerimi toplamaya çalıştıktan sonra, “Anladığımı anlatacağım şimdi,” deyip üçüne tek tek baktım. Yiğit de hâlâ buradaydı. “Abimler o gün ajanın açığa çıkmasını sağlayarak ölümden kurtuldular. Ama bu bazı şeylere yol açtı. Gizli bilginin afişe edildiğini MİT’in öğrenmesi gibi, Karanların MİT’le çalıştığını Masa’dakilerin öğrenmesi gibi ve aynı zamanda kendi yanlarında olan ajanı bulmak için uğraşmaları gibi.”

Üçünün de kafası aşağı yukarı sallandı.

“Şimdi anlamadığım yerlere geçeceğim o zaman. Masa dağıldı mı? O ajanlar güvende mi? Soner nerede? MİT, abime ve size ne yapacak? Bugün yaşananlar neyin ön gösterimiydi? Ve herkes bize düşman olmuşken ne yapacağız?!”

Alptekin delirmiş gibi sorduğum soruları duyunca, “Hey, hey! Sakin ol bir!” diyerek elimi tuttu. Sakinleştirici bir sesle, “Şu anda burada oturabiliyorsak demek ki bazı şeyler yolunda değil midir?” diye sordu.

Gözlerimi büyüdü. “Abimin akıbeti belli değil. Karan’ın vermesi gereken bir hesap var. Ve Masa’dan bahsetmiyorum bile! Ne demek yolunda?”

“Çünkü hâlâ kozumuz var,” deyince, anlamayarak yüzüne baktım. “MÎT, Soner’i istiyor. Soner, sadece abimlerin bildiği bir yerde. Eğer bizimle çalışmak istiyorlarsa bazı şeyleri tolere etmeleri gerekecek. Ve zaten biz onların düşmanı değiliz Ef! Yıllardır onlar için çalışıyoruz. Evet, bir hata yapıldı. Ama dediğim gibi mecbur kaldılar!”

Alacağım cevaptan korkarak, “Masa dağıldı mı?” diye sordum. Alptekin’le Batuhan birbirine baktı. Bu konudan bahsetmek istemedikleri belli oluyordu. “Neden susuyorsunuz? Ne oldu?”

Yiğit şimdiye kadar sessiz kalmıştı ama benim korku dolu bakışlarımı gördüğünden olsa gerek, konuşmak istemişti: “Suçu Sait’in üstüne attık...”

Üçümüz de ona ağızımız açık baktık. Benim şaşkınca bakmamın nedeni duyduğumdu ama diğer ikisinin nedeni Yiğit’in bunu pat diye söylemesiydi.

“Nasıl yani? MÎT’le çalışan Sait’miş gibi mi yaptınız?” diye inanamayarak sordum.

Alptekin, Yiğit’e *yuh* der gibi bir işaret yaptı. “Ulan böyle mi söylenir?” deyip ona yastık fırlattı. Yiğit ayağa kalkıp yastığı aldıktan sonra *pardon* diyerek koşar adım salondan çıktı. Alptekin’e cevap vermesini bekleyerek bakmaya devam ettim. Yarım ağız, “Biraz öyle oldu,” dedi.

Koluna vurdum. “Ya anlamıyorum, anlamıyorum! Doğru düzgün anlatın şunu!”

Batuhan bana doğru yaklaştı. “O gün Sait de oradaydı ya,” deyince kafamı salladım. “Birincisi, içlerinde bir ajan olduğunu öğrendi, bu onu bırakamamaları için bir nedendi zaten. İkincisi, hem MÎT’le arayı bozmayarak ellerinde koz olsun diye hem de Masa’dakilerin güvenini kazanıp onlarla düşman olmamak için bir gerekçe olsun diye, orada Soner hariç masadaki tek kişi Sait olduğundan... Evet, suçlu onun üzerine atıldılar.”

Kafam karman çorman oldu. “Peki Sait nerede? Masa’dakiler buna inandı mı?”

Alptekin, kucağıma atlayıp kendisini sevdirmeye çalışan Patron'u yanına çağırmak için dizine iki defa vurdu. Sonra bakışları beni buldu. "Sait, Soner'le beraber aynı yerde kalıyor. Herkese onun bu olaydan sonra kaçtığını, Soner'in de kaçması na yardım ettiğini söyledik. Bu sayede Masa'dakilerin düşmanlığından kurtulmuş olduk."

Yerimde rahatsızca kıpırdanınca Patron benden uzaklaşıp Batuhan'a gitti. "Her şey o yolda kaldıysa... Masa'dakiler yanlarına ajan yerleştirildiğinden nasıl şüphelendi? Kimden öğrendiler?"

Alptekin, "Abimden," dedi.

"Karan'dan mı? Neden?" diye sordum.

"Soner'le yaşananlardan sonra herkesin güveni kırılmıştı. Bunu düzeltmesi gerekiyordu. Herkesi arayıp dikkatli olmalarını söyledi. Böylelikle Masa'dakilerin güvenini kazanmış oldu," deyip kısa bir es verdi. "Ama MİT'in hoşuna gitmedi tabii."

"Anladım," diye mırıldandım. Alnımı ovuşturdum. Öğrendiklerim başımın ağrmasına sebep olmuştu. Ayağa kalktım. "Kahve yapacağım. Gece uzun gibi duruyor," deyip mutfığa geçtim.

Karan'ın sebepleri olduğunu biliyordum. Sait'i suçlamak zorunda kalmıştı. Muhbir olduğunu söyleyemezdi tabii ki. Ama yine de içimi bir huzursuzluk kaplamıştı. Anlattıklarına göre Sait iyi bir adam değildi ve onları kandırmıştı. Yine de hoşuma gitmeyen durumları bunlar. Sadece bu olay değil, hepsi mide mi bulandırıyordu.

Kahvelerin olmasını beklerken telefonuma baktım. Hiçbir bildirim yoktu. Acaba abim ne durumdaydı? Selin'in numarasını almadığıma pişman oldum. Arif gelince ondan numarayı bulmasını istemeyi aklıma yazdım.

Ağrı kesici içtikten sonra kahveleri alıp salona döndüm. İki de aynı şekilde oturmaya devam ediyordu.

"Arif aradı mı? Haber aldınız mı?" diye ikisine hitaben sordum.

Alptekin kahvesini aldı. “Hayır, haber yok. Eline sağlık bu arada.”

Batuhan da aynısını söyleyince, “Afiyet olsun,” diyerek yerime oturdum. “Şimdi ne olacağını hâlâ anlamıyorum. MİT abimi soruşturuyor, bunu anlıyorum. Çalışanlarının gizli bilgi paylaşması basite indirilebilecek bir şey değil. Ama Masa artık devam etmiyor mu? Karan’ın söylediklerine inanmadılar mı?”

“Öyle,” dedi Batuhan.

“O zaman sizinle çalışmaya devam ediyorlar demektir. Peki bugün yaşananlar neydi? Karan, abimin suçu olmadığını söyleyip onu kurtaramaz mı? Bu kadar söz hakkı yok mu?” diye çaresizce sordum.

Alptekin bana üzgün gözlerle baktı. “Karşımızdaki devletin bir kurumu Ef. Hem de çok güçlü bir kurumu. Her şey gizli kalacak diye bir anlaşma yaptılar. Beraber çalışsak bile onlar kendini patron olarak görüyor. Biz de bir noktaya kadar diretebiliyoruz.”

Bir süre sessiz kaldım. Sindirmek değildi bunun adı, idrak edemiyordum.

Uzaktan baktığınızda dört dörtlük görünen hayatların içine girince anlıyordunuz bazı şeyleri. Para da güç de bir yere kadardı. Bazen kabullenmek gerekiyordu.

Aradan ne kadar zaman geçti, bilmiyordum. Arif’in geldiğini duyduğumda koşar adım kapıya gittim. O daha arabayı durdurmadan kapısını açmıştı bile.

“Abim nasıl? Karan ne zaman gelecek?” diye hızlıca sordum.

Arif arabadan inip karşıma geçti. “Amirim iyi. Sadece biraz yorgundu, o kadar. Sana selam söylememi istedi. Ve dedi ki, onu düşünmeyecekmişsin. O her zaman bir yolunu bulurmuş,” Bunların beni rahatlaması gerekirdi ama öyle olmadı. “Abim de yarın sabah geleceğini söyledi. Söz verdiyse tutar ama biraz zor gibi görünüyor yenge.”

Omuzlarım düştü. “Neler oluyor Arif? Ben artık yetişemiyorum. Biz mağdur olan taraftık, ne zaman suçlu olduk?” diye tüm gücüm tükenmiş gibi sordum.

Kolumu sıvazladı. “Biliyorum, her şey karmaşık duruyor ama çözülmesi yakındır. Sen sıkma canını. Abim geldiğinde, neler olacağını sana anlatır.” Sanırım ilk defa onun benden büyük olduğunu hissediyordum. “Esiyor, içeri geç istersen.”

O, yanına gelen Yiğit’e bir şey söylerken ben içeri girip direkt odaya çıktım. Üstümdekileri çıkarmadan yatağın içine girdim. Ağlamak gelmiyordu içimden. Neye ağlayacağımı da bilmiyordum üstelik. Ruhum sıkışmıştı sanki. Müdahil olamadığım olayların ortasında kalmak beni tedirgin ediyordu.

En yapmamam gereken şeyi yaptım.

Yorganı kafama çektim ve gece güne dönene kadar düşüncelerin arasında boğulmak için gözlerimi kapattım.

“Saçlarından bir tel aldım,” diyen bir ses duydum. Kulağıma yakın olan bu sesin sahibini tanıyordum. Parmakları saçlarımın arasında usulca dolanıyordu. “*Haberin var mı... yâr yâr.*” Sesi o kadar nahif ve yumuşaktı ki dokunuşları olmasa uykuma dönebilirdim. “*Ben gönlümü sana verdim. Haberin var mı?*” Dudaklarını çenemde hissettim. “*Yâr yâr... haberin var mı?*”

Arkamı dönmeye çalışarak, “Karan,” diye mırıldandım. Ama o dönmeme engel olup dudaklarını boynuma doğru götürdü.

“*Gözden ırak, dilden uzak.*”

“Lütfen!” diye homurdandım.

Tek eliyle bileklerimden tuttu. “*Ben seni sevmişim eyvah,*” diye devam edip boynumu öptü. Sakalları tenime değince uykum açıldı. “*Haberin var mı?*”

Gözlerim açıldı. “Olmasa bile artık var!” deyip öpüşlerinden kaçmaya çalıştım. “K-Karan! Çok sıkıştım bak yatağa... Ciddi... Karan!” derken nefes nefeseydim. Kahkaham kulağının dibinde patladığı için suratını buruşturdu ama o da gülüyordu.

Günüme güneş gibi doğan gülümsemesiyle, “Günaydın,” dedi. Dudağıma bir buse bıraktı. “*Yâr yâr.*”

Ben de gülümsedim. “Günaydın,” deyip ondan uzaklaşmadan doğruldum. “Yeni mi geldin?”

Üstünde dün giydiği kıyafetler vardı. Uyumadığını biliyordum ama gözlerinden de belli oluyordu zaten. Bolca sigara içmiş olmalıydı. Gömleğinden yoğun bir sigara kokusu geliyordu.

“Yeni geldim ama tekrar gitmem lazım. Sana söz verdiğim için geldim.” Gözlerimin içine baktı. “Neden üstündekilerle uyudun? Makyajını da silmemişsin. Bu şekilde girmezdin sen yatağa,” diye sorgular bir şekilde sordu. “Bir şey mi oldu?”

Gözlerimi kısıtım. “Dün yaşananlar kâbus değilse, olmadı mı? Biz dün normal şeyler mi yaşadık?” Saçlarımı düzeltmeye çalıştım. “Kötü mü görünüyorum?”

“Mümkün mü böyle bir şey?” deyip ellerimi tuttu. “Akan bir rimel mi kötü gösterecek seni? Bırak, uğraşma. Ne yaparsan yap kötü görünemezsin benim gözüme.”

Nefesimi tuttum. Fısıltı gibi çıkan sesimle, “Bu sözlerine verecek bir cevabım olmuyor. Utanıyorum,” dedim.

Parmağının tersiyle yanağımı yavaşça okşamaya başladı. “Tesa-düf seni önüme çıkarmasaydı, gene aynı şekilde fakat her şeyden habersiz yaşayıp gidecektim. ‘Sen bana dünyada başka bir hayatın da mevcut olduğunu, benim bir de ruhum bulunduğunu öğrettin,’ diyor Sabahattin Ali.” Parmağı dudağıma dokunmadan önce, söyledikleriyle tenim çoktan karıncalanmıştı. “Sana bakınca ezberimde olduğundan haberimin bile olmadığı cümleler düşüyor aklıma. Bütün şairler seni nereden tarıyor da yazmışlar o dizeleri diye düşünüyorum. Ama utan. Çünkü sana çok yakışıyor.”

Alnımı göğsüne bastırıp, kızaran yüzümü gizledim. “Acımazsın! Karşında kıvranayım istiyorsun!”

Kısa bir kahkaha attı. “Bütün söylediklerimden bunu mu çıkarttın?” Ona bakmam için çenemden tuttu. “Seni yataktan çıkartasım yok ama kaç dakika içinde hazır olursun?”

Yorgun bir nefes verdim. “İnan çıkasım yok. Abimden hâlâ haber alamadım. Onu görme şansın oldu mu? Alpler yaşananları bana biraz anlattı. Ama kafam daha çok karıştı. Elimi yüzümü yıkayayım da neler olduğunu bana baştan anlat, olur mu?”

Kafasını sağa sola salladı. “Çok fazla vaktim yok. Seni götürmem gerek. Hızlıca hazırlanırsan abinin nasıl olduğunu gözle rinle görürsün,” dedi.

Kaşlarım havalandı. “Aşağıda mı abim?”

“Hayır. Merkezde hâlâ ama seninle görüşebilmesi için izin aldım. Hemen hazırlanabilir misin?”

Yataktan hızlıca çıktım. “Merkeze mi gideceğiz yani?” Cevap vermesine fırsat bırakmadan, “Bana yirmi dakika ver. Hemen hazırlanırım!” derken banyoya doğru koşuyordum.

Karan güldüğünü anladığım bir sesle, “Hızlı ol, ama dikkat et. Önce hastaneye gitmek istemeyiz,” diye beni uyardı. “Sonrasında beraber kahvaltı edip ne yapacağımızı konuşuruz, olur mu? Alptekinler de bizimle gelecek.”

Dişlerimi fırçalarken, “Olur!” diye cevap vermiştim ama o bunu anladı mı, emin değildim. Üstün bir hızda hazırlanıyordum. Aynı anda hem dişimi fırçalayıp hem makyajımı silip hem de üstümdekileri çıkarmaya çalışmam takdire şayan olsa gerekti. Kirişe yaslanıp tebessümle beni izleyen Karan ise buna şahit olacak ilk ve tek kişiydi.

14. BÖLÜM

Çare Sensin

Bir Hint sözü der ki, “Kobraya kobra da desen, bay kobra da desen yine seni ısırır.”

Yani insanları değiştiremezsin. Fıtratları neyse öyle davranırlar. Bazı durumlarda şekil değiştirebilirler ama ne olursa olsun özlerini değiştiremezler. Ve bunun için onları suçlayamazsın. Elmaya neden elmasın diye kızılır mı hiç?

Bu sebeple kimseyi tamamen değiştiremeyeceğimi anladım. Ve bunu yapmanın ne kadar gereksiz olduğunu. Elbette insanlar değişebilir, yaşananlar insanı farklı birine dönüştürebilirdi. Ama bir yere kadar. O *bir yere* geldiklerini nasıl anladığımı ben de bilmiyordum.

Şu an Karan’a bakarken onun değiştiğini ama ne olursa olsun onu tanıdığım andaki Karan’dan öteye gidemediğini anlamam gibi. Özü değişmedi. Bu beni üzüyor muydu? Hayır. Onun ne için çabaladığını, gerçekte kim olduğunu ve onu her şekilde sevebileceğimi biliyordum.

Karan, sevdikleri için her şeyi yapabilecek bir adamdı. Kardeşi için, kardeşi olarak gördüğü arkadaşı için beni hayatına almıştı. Bana yalan söylemişti. Bunu istemese de yapmıştı. Evet, bu konuyu kendi içimde aşabilmişim. Sebepleri olduğunu, neden yapmak zorunda kaldığını ve bunu yaparken ne kadar üzüldüğünü anlayabilmişim.

Lakin ne olursa olsun, hastane odasında gözümü açtığımda gördüğüm bir çift kara gözün sahibiydi o. Değişmemişti. Sadece artık düşünerek atıyordu adımlarını.

Şimdi, burada, MİT'in merkezinin önünde beklerken de aynı kişiydi. Yine sevdikleri için canını dişine takan o adamdı. Bile isteye başkalarının canını yakmayacağını elbette biliyordum. Sait'in üstüne o suçu atsa da onu kurtlar sofrasına yem etmediğini görebiliyordum.

Özü değişmiyordu işte. Ona ihanet eden adama merhamet ediyordu fakat onun cezasını kesmekten de geri duramıyordu.

Kapının önünde dört dönerken de birkaç adım ötemdeyken bile gözü üstümden ayrılmazken de o kişiydi. Ailesi için kan kusup kızılıcak şerbeti içtim derdi.

Sanırım sevgi böyle bir şeydi. Her şeyiyle kabul edebilmek değil, onu o olduğu için sevebilmektir. Hata yapabileceğini bilmek, affedebilmek, koşulsuz şartsız kendini ona bırakmak ama bir yanlışı olduğunda onu anlayabilmek, özünü bilmek, ruhunu görmek, ne olursa olsun tüm kalbinle sevmek fakat tökezlediğinde sadece taş değil, ona da suç bulabilmektir.

Kör olmamaktı işin sonunda.

Ona olan aşkına kör olmak ama yanlışlarına kapı duvar olmamaktı.

Sevginin aşamadığı dağ yoktu. Ferhat delmişti o dağı, Şirin'ine kavuşmuştu. Şirin günahkâr da olsa Ferhat yine delerdi o dağı, yıkardı tüm engelleri. Şirin günahkâr diye vazgeçebilir miydi aşkından? Günahlarıyla severdi de sessiz kalsa ortak olmaz mıydı cehennemine?

Biliyorum, yanardım aşkım için, yakardım da. Ama önce ona doğru yolu gösterirdim, lal olmazdım. Eğer hâlâ atlamak istiyorsa o uçurumdan, bir tek onun sırtında paraşüt olduğunu bilseydim de düşmeyi göze alıp atlardım arkasından.

Gözüm sevdamın üzerindeydi.

Telefonda kiminle konuştuğunu bilmiyordum ama gergin ve endişeli görünüyordu. Bu yüz ifadesini biliyordum. Ömer'le konuşuyor olmalıydı. Canını sıkkan mevzular bir değil iki değildi. Ona iyi geldiğimi bilmek bile kendimi sevmem için yeni bir sebepti.

Bir anda aklıma geldi, telefonumu cebimden çıkardım. Geçen gün sahilde çektiğimiz fotoğrafı açtım. Ona baktım, kendime baktım, ikimize baktım.

Ayrıyken de güzeldik elbette. Ayrı fotoğraf karelerinde, başkasına gülümserken, kameraya poz verirken, en güzel açımızı bulmaya çalışırken. Ama birlikte başka bir güzeldik. İki parçadan oluşan bir yapboz gibi, okyanus kıyısındaki bir kumsal gibi, yağmurdan sonra açan gökkuşağı gibi...

Kafamı kaldırdığımda gözlerinin hâlâ bende olduğunu gördüm ve bu, aklıma tahinle pekmezi getirdi. Gülümsedim. *Tahinle pekmez gibi.*

Onsuz da yaşardım, bir yolunu bulurdum ama yarım kalırdım. Tahinsiz pekmez mi olurdu canım? Sevmezdim ki ben öyle. Yavan gelirdi.

Ben fotoğrafa bakmaya son verdiğimde, o yanıma geldi. Önce kararlı mıyım diye beni tarttı sonra, "Girelim mi?" diye sordu. Sesi yorgun ve hâlsiz geliyordu.

Telefonunu işaret ettim. "Ömer miydi? Bir şey mi olmuş? Gergin görünüyordun."

Kafasını *evet* anlamında salladı. “İsviçre’ye gidiyorlar. Birazdan yola çıkacaklar,” deyince kaşlarım havalandı. Arif’le beraber araştırdığımız tesislerden biri de İsviçre’deydi. Oraya gidiyor olmalıydılar. Gözleri, büyük gri binaya değdi. “Onu da görmek istiyorlardı. Ben bunun şimdi olamayacağını söylemiştim ama... Yurt dışına çıkıyor olması biraz problem yaratacak.”

Elini usulca tuttum. “Bundan Ömer’e bahsettin mi?”

Parmaklarımı sıkıca kavradı. Gözleri gözlerimi bulduğunda derin bir nefes verdi. “Nasıl bahsedeyim güzelim? Adamın derdi kendisine yeter. Yıllardır çektikleri yetmemiş gibi bir de bunu mu dert edeyim ona?” Beraber kapıya doğru adımlamaya başladık. “Canımı sıkan vereceğim hesap değil. Ömer biraz umutsuz konuştu. Hale’yle olanlar...”

Sözünü kesip, “Bundan hiç bahsetmedik,” dedim. Bana yandan bir bakış attı. “Hale’nin gelişinden, senin neler hissettiğinden, olanlardan hiç konuşmadık. Buradan çıkınca bir çay içelim mi?”

Dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. “Bu bir randevu mu?”

Hafifçe omuz silktim. “Adına ne dersen de... Günün sonunda sana evlenme teklifi etmeyeceğimin garantisini kimse veremez.”

Güler gibi bir ses çıkardı. Etrafına bakınıp yeniden gözlerime baktı. “Bu kadar adamın gözleri üzerimde olmasa, seni öper ve o teklifi benim edeceğimin garantisini verirdim. Ama şanssıma küsmem gerekecek.”

“Şanssıma mı? *Şansına* demen gerekmez miydi?”

“Seni öpüyorum. Elbette bu benim şansım,” dedi. Ona gözlerimden kalpler çıkarttığımı düşündüğüm bir bakış attım. Bu gerginlikte bile kalbimi hızlandırması inanılmazdı.

Kafamı kaldırıp uzun binaya baktım. Binanın üstünde buranın neresi olduğunu belli eden hiçbir ibare yoktu. Soluk, gri bir binaydı. Bir vatandaş buraya baktığında bir devlet binası görüyor olmalıydı. Kimse buranın merkez üssü olduğunu bilemezdi.

Buraya ilk defa geliyordum. Abimi ziyarete gelebileceğim bir iş yeri değildi burası. Çat kapı gelebileceğim, özel günlerde çiçek gönderebileceğim bir imkânım olmazdı. Tamamen bilinmezlik doluydu. Bu yüzden de daha çok geriliyordum.

İçeri sadece Karan ve ben girebildik. Diğer arabalar dışarıda kaldı. Karan'ın yüzünü gören kapıdaki görevli geçiş izni vermeden önce yüzümün taramasını yaptı, bir sorun olmadığını söyledi. Yüksek güvenlikle korunan bu yere girdik.

Otopark alanında Karan'ın konuşmasının bitmesini beklediğim sırada bizi izleyen onlarca gözle karşılaştım. Pencerede, kapının girişinde, arabanın içinde bize bakan gözler vardı. Bu şekilde radara alınmak, kendimi suçlu gibi hissetmeme neden oldu.

Karan buraya gelmeden önce, bizi dışarıda bekleyen Ariflere silahını bırakmıştı. Bu yüzden x-ray'den geçerken saatini, telefonunu, cüzdanını ve kemerini kutuya koydu. Ben de metal barındıran tek eşyam olan çantamı cihazdan geçmesi için hazneye bıraktım.

Herkesin gözü bizim üzerimizdeydi. Karan bu bakışlara alışık olacak ki gayet rahat bir tavırla kemerini takıyordu. Yanı başında bekleyen adam onun eşyalarını toplamasını bekliyordu fakat o sanki bunu bilerek daha yavaş hareket ediyordu.

Çantamı alıp yanına yaklaştım. Bana uzattığı elini tuttum. "Seni Yasin'in yanına bırakacağım. Arabada söylediğim gibi sadece Yasin'le konuşacaksın. Başka birisi nasılsın diye sorsa bile cevap vermek yok. Anlaşıldı mı?" dedi.

Kafamı bir asker gibi salladım. "Anlaşıldı komutanım."

Bu onu güldürmedi hatta bana asabi bir şekilde bakmasına neden oldu.

"Lâl," dedi çocuk uyarır gibi. "Nerede olduğumuzun ve ne yaptığımızın farkında mısınız?"

Gözlerimi devirmemek için zor durdum. “Tamam, ah vah edip kendimi paralayayım. Bırak da bu nahoş durumu kabul edebilmek için biraz saçmalayayım,” diye çıktım. Bize suçluymuşuz gibi bakan insanların arasından sıyrılıp köşeye geçtik. “Yoksa ben de biliyorum, farkındayım.”

Sanki dünyanın sonu geldi demişim gibi yüzüme baktıktan sonra gülümsemeye çalıştı. O benden daha çok gergindi. Bu yüzden onu rahatlatmak istemişim. Yoksa burada olmak beni gerim gerim geriordu.

Bize doğru yaklaşan takım elbiseli adama gülümsemeden önce, “Tamam asker,” diye cevap verip bana ayak uydurmaya çalışması bir parça da olsa rahat hissetmemi sağlamıştı.

Adam yanımıza yaklaşımadan önce bizi açık bir şekilde süzdü. Gözlerinde hiçbir ifade yoktu. Elini önce Karan’a uzattı. “Biz de sizi bekliyorduk,” diye mekanik bir sesle konuştuktan sonra benimle tokalaştı. “Hoş geldiniz Eflâl Hanım.”

Açıkçası hoş gelmemiştim. Bu soğuk ve bana yabancı olan ortamı da hoş bulmamıştım. Ama nazik olmak isteyerek, “Hoş buldum,” dedim. Naziklik de bir yere kadardı. “Abim nerede?”

Adam eliyle ileriye işaret etti. “Karan Bey, size eşlik edecek arkadaşım gelecek. Ben Eflâl Hanım’ı...”

Karan’ın, “Onu ben götüreceğim,” cevabı daha karşılık bulmadan, sanki burayı avucunun içi gibi biliyormuşçasına yürümeye başlamasına şaşırmadan edemedim. Adamın ağzına lafı tıktığı yetmezmiş gibi selam vermek için bekleyen insanlara bakmadan dik omuzlarıyla karşısına bakarak yürüyordu. Bir bildiği olduğuna emindim.

Beyaz koridorda onlarca oda vardı. Şık giyinmiş insanlar içeride çalışıyordu. Ben, ellerinde silah tutan, askerî tulum giymiş kişiler görmeyi beklemiştim ama burası daha çok bir plaza gibiydi.

İki defa sol, bir kere sağ yaptıktan sonra bir odanın önünde durduk. Kapı, kartla açılıyordu. Karan'ın bundan sonrası için yetkisi yoktu. Hoş, burada yetkisi olmasa da yetkisi varmış gibi davranıyordu.

Önce adama sonra bana baktı. İtiraz kabul etmez bir şekilde, "Konuşman bitince beni ara. Tamam mı?" dedi. Buraya gelince daha da ciddileşmişti.

Aynı adam kapıyı açmadan önce, "Eflâl Hanım'ın telefonunu ve kusura bakmazsanız çantasını almamız gerek. İçeride herhangi bir cihaz olması yasak. Genel prosedür böyle," diye cevap verdi.

Adamın ses tonu Karan'a *her istediğin olmaz pašam* der gibiydi. Ya da ben kendi içimde bu durumu yumuşatmaya çalışıyordum.

Karan uzatmadı. Ben çantamı adama verdim. Adama, "Çıkınca bana haber verirsiniz," dedi. Adam kafasını *tamam* der gibi salladı. Bana güven vermek isteyerek gülümsedi. "Yasin'e selamımı söyle. Ben seni burada bekliyor olacağım."

Bu kasvetli yer beni rahatsız ettiği için zar zor tebessüm ettim. Ona son bir kez bakıp, bana eşlik etmek için kapıda bekleyen adamla beraber yürümeye başladım.

Burayı yıllardır abimden dinlemiştim. Onun ikinci eviydi burası. O yüzden içimdeki endişenin sebebi burada olmak değildi. Onun evinin başına yıkılmasından korkuyordum. İşini her şeyden önde tutan bir adamdı benim abim. Şimdi bu olanları kendine yediremediğini biliyordum ve bu beni kahrediyordu.

Genç adam, beyaz kapının önünde durup, "Buyurun," dedi. Kartını tekrar okuttu ve kapıyı açtı. "Bir şey olursa seslenmeniz yeterli."

Abimin yanında bana bir şey olmazdı ama bunu ona söylemedim. Yavaşça içeri girdim. Beklediğim sorgu odasıydı ama burası sadece ikili koltuk bulunan küçük bir odaydı. Ve abim o koltuklardan birinde oturuyordu.

Beni görünce hemen ayağa kalktı. “Hoş geldin!” demesine kalmadan sarılmıştı bile. “Gözüm yollarda kaldı be kızım! Nasıl özlemişim seni.” Yüzümü elleri arasına alıp alnımı öptü. Sonra tekrar sarıldı.

Öyle kuvvetli sarılıyordu ki bir an nefesim kesilir gibi oldu. “Nasılsın abi? Bırak da bir sana bakayım,” dedim ama ben de sıkıca sarılıyordum. En azından deniyordum. “Ben seni daha çok özlemişim!”

Omuzlarımdan tutup, “Hadi be oradan!” dedi. Koltuğa oturduk. Bana heyecanla bakıyordu. “Karan da geldi, değil mi? Tek gelmedin.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp kafamı salladım. “Biliyorum, biraz geç kaldım ama haberim yoktu. Bu benim tercihim olduğu için onlar da söylemedi,” diye söze başladım. “Ne oldu abi böyle? Sen nasıl...” Gözlerimi odada gezdirdim. “Nasıl bu şekilde... Doğru kelimeyi bulamıyorum,” diye hayıflandım.

Omuz silkip göz kırptı. “Ne var ki hâlimde? Birkaç gündür biraz muhabbet ediyorum buradakilerle. Beni misafir etmek istediler. Ne varmış bunda?” diye normal bir şeyden bahsedermiş gibi sordu. Kafasını eğip kendine baktı. “Kötü mü görünüyorum yoksa?”

Çıkışarak, “Yapma ya!” dedim. “Neler olduğunu az çok biliyorum. Bana oynamak zorunda değilsin. Artık o küçük Eflâl miyim ben? Benim için rol yapmana gerek yok.” Elini tutup kucağıma çektim. “Ne kadar vaktimiz var ve ne kadarını anlatabilirsin bilmiyorum ama bana her şeyi anlat. Ne olacak? Bunun sonunda akıbetin ne olacak?”

“Keyfi yerinde bir adam olacağım,” diye aynı şekilde cevap verdiği için tırnaklarımı eline batırdım. Canı yanmış gibi suratını buruşturdu. “Ben yanlış bir şey yapmadım Eflâl. Evet, onay almam gerekiyordu. Önceden o bilgiye erişmem de yasaktı ama eğer öğrenmeseydim şu an o yoldaki hiç kimse hayatta olmazdı.”

Bakışları odanın köşesine değdi. Kamera olduğuna emin olduğum küçük cihazın varlığı beni rahatsız etmiyordu ama onu ediyor gibiydi. “Yaptığım şeyin sonuçlarını kabul ediyorum. Belki yolun sonuna geldim, belki de her şey yeni başlıyor. Orasını zaman gösterecek,” diye kendini bırakmış bir şekilde konuştu.

“Senden bir şey mi öğrenmek istiyorlar? Evet, o bilgiyi alma-
man gerekiyormuş ama sadece bu sebeple mi?”

Kesin bir dille, “Hayır hayır, sadece bu,” dedi. “O bilgiye erişmem için bazı sınırları geçmem gerekiyordu. Hangi sınırı ne kadar geçtim, onu öğrenmek istiyorlar.” Hüzünlü bir tebessüm etti. “Ve bu konuda çok haklılar. O yüzden işlerini yapmalarına izin veriyorum. Yakında çıkacağım, merak etme. Selin’le sana bir yemek borcum var.”

Gözlerimin dolmasına engel olamadım. “O nerede? Onunla da konuşsam belki içim daha çok rahatlar,” dedim.

“Onu da sorguladıklarını biliyorum ama şu an nerede olduğuna dair bir bilgim yok. Onun, yaptığım la bir bağlantısı yoktu. Bu yüzden çıkartmış olmalılar ama bana haber verilmiyor.” Gülmsemeye çalıştı. “Bir posta da ondan azar işiteceğim.”

Burnumu çektim. “Kızacak, değil mi?”

Eğlenerek, “Üff! Hem de ne kızmak!” dedi. “Beni ipte sallandırmadığı kalır bir tek.”

Güldüm. “Biraz dominant gibi ha?”

Kaşlarını kaldırıp gözlerini irileştirdi. “Biraz mı? Bir eline sopa alıp beni kovalamadığı kalıyor. Kadının eli maşalı. Şu iş bit-sin istiyorum ama onun gazabından da korkmuyor değilim...”

Kısa bir kahkaha attım. “Hanımcılık kazanacak!”

“Oho... Kazandı bile!”

Yüzüne bakarken gözlerim doldu. Tüm sevdiklerim mutlu olsun istiyordum. Burada tutsak gibi duruyor olmasını yedire-miyordum. Vatanı için canını verirdi o. Kendini buraya adanmış-tı. Şimdi bu olanları hazmedemiyordum.

Elini hafifçe sıktım. “Her şey yolunda gitti ve sen aklandın diyelim. Peki olanlar için bir yaptırımları olacak mı?” Konuyu tekrar buraya getirmem onu memnun etmedi. “Aklım mı kalsın istiyorsun? Başta ben öğrenmek istemedim ama şimdi her şeyi bilmek istiyorum.”

Konuşmak istemiyor gibi görünse de, “Olacak tabii ki,” diye cevap verdi. “Hiçbir suç cezasız kalmaz.” Buruk bir şekilde gü-lümsedi. “Suçu işleyen ben de olsam... Kalmamalı.”

Başımı omzuna yasladım. Sızlanmamaya çalışarak konuşma-yı denedim: “Senin bu mesleğe beslediğin aşkı görünce göğsüm kabarıyor. Bu yüzden de biliyorum ki bu şekilde olmayı hak etmiyorsun.”

Koluma yavaşça vurdu. Alayla karışık bir kızgınlıkla, “Ya sen ikide bir neden kötü görüldüğümü ima ediyorsun? Bak alını-yorum artık!” dedi.

“Siz hiçbir zaman kötü görünemezsiniz amirim!” dedim. *Aferin* der gibi koluma iki defa daha vurdu. “Peki bana şunu söyle. Karan’la bunları konuşma şansım olmadı, o yüzden pek bilmiyorum. Soner ne yapacak, Sait ne olacak, Masa devam mı edecek?”

Sesli bir nefes verdi. Konuyu alakasız bir yere getirerek, “Ev bakıyormuşsun,” dedi.

Başımı omzundan hızlıca çekip gözlerine kızgın bir şekilde baktım. Üstüne bastırarak, “Abi!” dedim.

Kafasını sağa doğru yatırdı. Yorgun ve yıpranmış görünüyordu. “Bilmediğim bir şeye cevap vermemi bekliyorsun. Ben o günden beri havanın nasıl olduğundan başka bir şey bilmiyorum ki,” diye çaresiz bir şekilde verdiği cevap, kalbime oturdu. Bu yaşananların abimin kanına dokunduğuna emindim. Çene-mi tuttu. “İstanbul’a yerleşmek istediğine dair bir duyum aldım. Burası Ankara’ya benzemez. Emin misin?”

Lafı çok iyi çeviriyordu. Ve konuşmak istemediği bir konu olduğunda ağzından tek bir harf bile almama izin vermiyordu. Bu yüzden ona ayak uydurmaktan başka çarem yoktu. Bir de kamera karşısında yanlış bir şey söylemek istemiyor gibi bir hâli vardı. Onu zora sokmak istemezdim.

Arkama yaslandım. “Eminim ama nereye taşınacağımın emin değilim. Selin’le aynı evde kalıyorsunuz, değil mi? Belki size yakın bir yer tutarım,” dedim.

“Seninle yakın oturmak istediğimi sana düşündürdün ne?” Suratımı yalandan astığım için güldü. “Senin görümceliğin de hiç çekilmez be!”

Koluna sert bir şekilde vurmaya çalıştım. “Aşk olsun! Ağzım var dilim yok benim!”

Eliyle ağzını kapattı. “Duy da inanma!” deyip güldü. Gözlemin içine baktığında gülümsemesi hüznü bir hâl aldı. “Her şey yoluna girince seninle abi kardeş birkaç gün geçirelim mi? Uzun uzun sohbet ettiğimiz anları özledim. Filmin yarısında uyuyakalmayacağım bu sefer, söz.”

O anlara duyduğum özleminden midir bilinmez, dudaklarım titredi. “Olur, yapalım.” Başımı tekrar omzuna yasladım. “Sen yine uyuyakal, ben yine sana kızayım. Kahvaltıyı sen hazırla diye başka bir bahanem yok çünkü.”

Yine gülerek, “Bulaşığı bana yıkmak için de bir şey bulursun sen yine,” dedi. “Bu fattanlık nereden geliyor?”

“Abime çekmişim,” diye mırıldandım. Bir şey demedi. Saçlarıma öpücük kondurdu. “Peki ne zaman abi? Bunun cevabı sende değil biliyorum ama yine sormaktan da geri duramıyorum.”

Benden güç aldığını hissettiğim şekilde sarıldı bana. “Sen filmi seçene kadar ben her şeyi yoluna koymuş olacağım,” dedi. Gözümden bir damla yaş aksa da gülümsedim. “Bunun ne kadar zaman alacağını sen daha iyi bilirsin.”

Hiç düşünmeden en sevdiğim filmi seçseydim. *The Pursuit of Happyness*.² Umudumuzu kaybetmememiz gerektiğini bize hatırlatsaydı. Zaman hemen geçseydi de içim ferahlasaydı.

Hayal meyal hatırladığım bir diyalogda, kadın yorulduğunu ve artık daha fazla dayanamadığını söylüyordu. Adam ise ona elini uzatıyordu. “Bir çay içelim, sonrasının nasıl olacağına bakarız,” diyordu.

Bir çay içiyorduk sevdiğimle, sonrasının nasıl olacağına bakmak için.

Denizden gelen yosun kokusunu içime çektim. Bu koku, denizi olmayan bir şehirde yaşayan biri için farklı duygular barındırıyordu. Bende tatil hissini canlandırıyordu. Yaz ayındaydık, elimde kitabım, kulağımda kulaklığım, termosumda kahvemle beraber sahilin yolunu tutuyordum. Tenimde tuzlu su vardı, içimde yaza ait o heyecan. Çocuksu bir mutluluk taşıyordum.

Karan’ın yüzüne değdi bakışlarım. Ona baktığımda da böyle hissediyorum. Denizden gelip düş almışım da ıslak saçlarımla verandada oturup soğuk bir karpuz yiyormuşum gibi.

Bakışlarımı fark edip, “Neden böyle bakıyorsun?” diye sordu.

Nasıl baktığımı bilmiyordum ama o utanmış gibi görünüyordu.

“Hiç,” dedim, i’yi uzatarak. Sonra onun utanıp kaçıracağı gözlerini izlemeye devam ettim.

Abimin yanında geçirdiğim kısa zamandan sonra, bu küçük çay bahçesine geleli yarım saat kadar oluyordu. Onu gördüğüm için mutluydum ama onu öyle gördüğüm için mutlu değildim. Dışarıdan görünen bir sıkıntısı yoktu. İyi ve sağlıklı görünüyordu. Ama ben onu tanıyordum. Bakışlarının altında yatan burukluk, ikimizin arasında sır kalamazdı.

² *The Pursuit of Happyness* (*Umudunu Kaybetme*), 2006 yılı, ABD yapımı dram filmi. -ed.n.

Masaya yaklaştım. “Alpleri mi bekleyeceğiz konuşmak için?” diye sordum.

Karan çayından bir yudum aldı. “Neden böyle düşündün? Ben, sen konuşmak istemiyorsun diye sessiz kalıyordum. Belki biraz sessizlik iyi gelir diye düşünmüştüm.” O da bana doğru yaklaştı. “Yasin nasıldı? Görüşmeniz ikinize de iyi geldi mi?”

“İyi rolü oynuyor. Sadece bana değil, kendine de... Ne zaman çıkacağını biliyor musun? Ya da buna çıkmak denilmez. Aklanmak?”

Dürüstçe, “Bilmiyorum,” diye cevap verdi. “Uzamayacağına emin oldum. Yasin’in onlara ihanet etmek istemeyeceğini biliyorlar. Sadece ona bir daha güvenebileceklerine ya da sevdikleri için aynı şeyi yapıp yapmayacağına dair şüpheleri var. Ama bunlar bana söylenmedi. Benim anladığım böyle.”

Gözlerim, hırçınca kayalara çarpan dalgalara takıldı.

Pat diye, “Soner nerede?” diye sordum.

En az benim kadar hızlı bir şekilde, “Yunanistan’da,” diye cevap verdi. Kaşlarım çatıldı. Devam etmesini isteyerek elimi salladım. “Ömer’in Hale gittiğinden beri bir yemini vardı. Bir gün intikamını almak üzere kurulmuş, senaryosunu canlandırmak üzere kurulmuş bir yer. Kimsenin bilmediği, var olduğunu bildiğim ama birkaç haftaya kadar benim bile nerede olduğunu bilmediğim bir yer. İkisi de orada. Sait de Soner de.”

“Hep orada mı duracaklar?”

Elimi tuttu. “Bu şartlar altında beni nasıl tanıyorsun bilmiyorum Lâl. Hakkımda ne düşünüyorsun emin olamıyorum. Umarım bu olanlar sende farklı bir izlenim uyandırmıyordur.”

Gülmekle kızmak arasında kaldım. “Bunu söylememişsin var sayacağım. Farklı bir izlenimim oluşsa neden şu an seninle çay içeyim Karan? Gider başkasıyla içerim.”

Cümlemin başında yüzü gülecekken, sonunda duyduğuyla kaşları çatıldı. *Alacağın olsun* der gibi, “Demek öyle Lâl Hanım?” dedi. “Biz de ona göre şekil alırız... Bizimle de çay içmek isteyen olur.”

Eline yavaşça vurdum. “Benim silahımı bana doğrultamazsın!” dediğimde, kısa bir kahkaha attı. Bir kere daha vurdum. “Hem sorumu geçiştirme!”

“Peki... Tabii ki sonsuza kadar orada durmayacaklar. Ama işler durulana kadar Sait’in ihanet ettiğine herkesi inandırmamız lazım. Bu yüzden kaçmış gibi görünmeliler. Bir de MÎT’e karşı elimizde bir kozumuz olması gerek. Bir hata yaptık. Bunun ardına daha çok düşeceklerdir.”

Kafam karıştı, yüzümü buruşturdum. “MÎT, Sonerleri istiyor ama siz vermiyorsunuz. Hem Masa’ya karşı hem de onlara karşı elinizde koz olsun diye?” Kafasını aşağı yukarı salladı. “Peki sular ne zaman durulacak?”

Hafifçe tebessüm etti. “Peki kıyamet ne zaman kopacak? Bunun cevabını bilmek gibi, sorduğun sorunun cevabını bilmek. Bilmiyorum sevgilim. Kendi adıma konuşacak olursam, keşke şimdi durulsa. Seni alsam, bir sahil kasabasına yerleşsem. Küçük Lâllerim olsa, onların saçını örsem...” Öyle bir iç çekti ki ciğerlerimdeki oksijeni çektiğini düşünecek kadar çok heyecanlandım. “Benim elimde olan bir şey değil maalesef. Yüzlerce etmeden biri benim sadece. O yüzden bilmiyorum, bilemiyorum. Ve bunları yaşamak zorunda kaldığın için...”

“Hayır!” diye sözünü kestim. “Kimse kimseden özür dilemeyecek artık!” Elimini boğazıma koydum. “Burama geldi artık!”

Gülümsedi. “Özür dilemeyecektim ki... Tamam tamam, haklısın. Biraz da iyi şeylerden bahsedelim. Ev konusunda bir karara vardın mı?”

Ellerimi birbirine kenetledim. “Sanırım evet!” dedim heyecanla.

O da heyecanlandı. “Nedir bu karar?”

“Burada kendime ait bir evim olmasını istiyorum. Bu konuda hâlâ aynı düşüncedeyim. Ama bir rezidansta yaşama fikrini benimseyemedim. Hem sizin için...” Araya girecek oldu ama elimi kaldırıp onu susturdum. “Hem de kendim için. Ben de alışık değilim. Bir hevesle istedim ama sanırım hevesten öteye gidemedi.”

Emin olmak ister gibi gözlerime baktı. “Son kararın mı?”

“Hı hı,” dedim. “Ayrı bir yer konusunda aynı düşüncedeyim ama bunun şöyle olmasına karar verdim. Daha doğrusu siz de isterseniz böyle yaparız diye düşündüm... Sizi alışık olmadığınız bir yere götürmek istemiyorum. Açacağım yere yakın bir yer tutmak istedim ama sanırım bu şehirde bu mümkün olmayacak. Biraz uykumdan feragat ederim artık.”

“Anlamadım. Neye karar verdin?”

“Ayrı bir yer istiyorum ama bunu şimdiki yerden uzak bir yerde yapmak istemiyorum. Ömerlerin ayrı bir hayatı olsun istiyorum ama onları yalnız bırakmak da istemiyorum.” Derin bir nefes aldım. “Bahçedeki diğer ev var ya. İçinde ne olduğunu bilmediğim ama iyi bir durumda olduğunu umduğum... Orayı kendime, bize ait bir yere çevirmek istiyorum.”

“Lâl.”

“Hemen bir şey söyleme. Biliyorum, çalışanlar kalıyor orada. Ya da başka şeyler için kullanıyorsunuz. Ama bahçe kocaman. Belki benim istediğim gibi küçük bir yer inşa edilebilir?” Kararsız bir şekilde baktım. “Çok mu şey istiyorum?”

Elime öpücük kondurdu. “Hiçbir şey istemedin ki. Aksine bana bir şey verdin,” deyip gülümsedi. “Bu fikri çok sevdim. O evin içine bakarsın, *eğer istediğim gibi dekore edemem* dersen dediğin gibi başka bir ev inşa etme fikrini deneriz.” Dudaklarımın kıvrıldığını fark edip keyiflendi. “Hem dediğin gibi Ömerlere alan tanırken onlardan uzaklaşmayız da. Yalnız kalmak isteseler de bize ihtiyaçları var.”

Ellerimi çırpıp çocuk gibi zıplamak istesem de abes duracağı için bunu yapmadım. Sandalyemden hafifçe kalkıp -onun da bana doğru yaklaşmasının yardımıyla- yanağından öptüm.

“Teşekkür ederim sevgilim,” dedim.

Usulca, “Eğer seni utandıracak şeyler söylememi istemiyorsan, teşekkür etme,” dedi.

Kıkırdadım. “Sen söylemeden bile utanıyorum ben...” Birkaç saniye bakıştık. Çaylarımızı tazelemeye gelen garson gittikten sonra konuşmaya devam ettik. “O zaman konuşacağımız diğer konuya geçelim mi?” diye sordum.

“Hangi konu?”

Yavaşça, “Hale,” dedim.

Bir an sadece bakmakla yetindi sonra gözlerini *otur* der gibi kapatıp açtı. “Ben de sana Ankara’ya ne zaman gideceğimizi söylemek istiyordum.” Arkama doğru baktığında ben de gayri ihtiyari kafamı çevirmiş bulundum. Arif, Alptekin ve Batuhan çay bahçesine giriyorlardı. Karan, “Hepsini konuşacağız,” diye devam etti. “Onların da duyması gerekenler var.”

15. BÖLÜM

Kelebek Kadar

Ö zendiğim bir şey vardı. Alptekin hangi şartlar altında olursa olsun o çocuk ruhunu kaybetmiyordu. Yanımıza geldiğinde beni omuzlarımdan tutup sarstıktan sonra yanağıma sesli bir öpücük kondurdu. “Günaydınlar!” Yanıma oturdu ve bu sefer de yanağımdan makas aldı. Oldukça keyifli bir ifadeyle, “Nasıl-sınız?” diye sordu.

Diğer ikisi de oturunca Karan, “Günaydın, günaydın da ne bu neşe?” diye benim yerime sordu.

Alptekin otuz iki diş sırtıyordu. “Birtakım affedilmeler yaşandı da...” dediğinde, şaşırdığımı belli eden bir ses çıkardım. Dün olanlardan sonra Betül tamamen uzaklaşır diye düşünüyordum. Nasıl bunun tersi olabilirdi ki? “O yüzden keyfimiz gıcı!”

Batuhan da onun gibi sırtıyordu. Dünya çok değişik bir yerdi. Her an her şey olabiliyordu.

İkisine hitaben, “Nasıl oldu bu?” diye sordum. Arif bu arada garsonu yanına çağırıp kendisine, sadece kendisine, üç tane karışık tost söyledi. Buna da şaşırdım. Ağzım kapanmıyordu. “Hayal görüyor olabilir misiniz siz?”

Batuhan keyifle arkasına yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. “Ben biliyordum, cazibeme kimse dayanamaz... Adım Batuhan, soyadım Cazibe benim,” diye böbürlene böbürlene konuşması, Arif’in onu alaya almasına neden oldu.

Arif, Batuhan’a gülerek bakıp, “Aynen. Yahşi Cazibe,” deyince, ben de güldüm.

Karan bizden ciddi bir insan olduğu için seslerimizi bastırarak, “Anlatacak mısınız?” diye sordu.

Alptekin yerinde kıpırdanıp konuşmaya başladı. “Sabah konuştum Betül’le. Dün gece konuşmuştuk ama bir kere daha anlattım olanları. Aynen şöyle söyledi: ‘Seni biraz olsun anladım Alptekin. Bu demek değil ki sana hemen güveneceğim ama o yaşananlar bana hayatının ne kadar farklı olduğunu gösterdi. Seni affetmek için çabalayacağım. Ben de senin gibi bir arkadaş kaybetmek istemiyorum.’” Elini yumruk yapıp hızlıca göğsünden aşağı doğru çekti. Zafer kazanmış bir yüz ifadesi vardı. “Biliyordum ya! Dün olanların bu işe yarayacağını bilseydim...”

Karan onun cümlesini tamamlamasına izin vermedi. “Hadi seni affetti de...” deyip Batuhan’ı işaret etti. “Sen neden seviniyorsun?”

Batuhan’ın yüzü dünden bugüne daha da renkli hâle gelmişti. Gözünün altındaki mor halkanın rengi değişmiş, yediği darbeden dolayı dudağı kızarmaya devam etmişti. Elmacık kemiği ise daha da kırmızıydı. Onu bu şekilde görmek kalbimi sızlatıyordu ama bu hâldeyken gülümsemesi ve hatta büyük bir neşe içinde görünmesi o sızıya ilaç gibi geliyordu.

“Şöyle ki...” dedi Batuhan. Boğazını temizleyip kasılarak konuştu. “Onun için dayak yemiş olmam, ki altını çizerim beni tutmasalardı o herife daha çok vururdum, onun hakkını savunmam ve bu uğurda yediğim yumruklar kalbini çelmiş olabilir...”

Karan, “Senin o şovun yüzünden dün yarım saat insanların sinirini yatıştırmaya çalıştım,” dedi. Bakışlar ona döndü. Masadaki herkes gülümsüyordu ama onun yüzü asıktı. Hatta sinirliydi. “O adam üst düzey bir devlet memuru. Ona vuramazsın Batuhan. Ne sebeple olursa olsun vuramazsın!”

Batuhan’ın gülen yüzü yavaşça soldu. Savunmaya geçip, “O zaman konuşmasına dikkat edecekti! Orada değildin. Ne söylediğini, ne yaptığını bilmiyorsun!” dedi. Masayı itip arkasına yaslandı. Bu hareketi, tiz bir sesin çıkmasına neden oldu. “Sen olsan kırılmadık kemiğini bırakmamıştın!”

Saf bir şekilde, “Ne yaptı ki?” diye sordum.

Arif cevap verdi. “Betül’ün Soner’le bir şekilde iletişimi olduğunu, bu yüzden onu da merkeze götürmek istediğini söyledi, ‘İfadesi alınacak,’ dedi. Betül de ürktü biraz, haklı olarak. Batuhan, ‘Bu mümkün değil,’ deyince, o adam, ‘Eniştten, vatan haininin yanında çalışıyorsa senin de ne olduğuna bakılması gerek,’ gibisinden bir şey söyledi.” Batuhan sessiz bir küfür savurdu. “Sonra kızcağızı tutmak için yeltenince, Batuhan’la bir arbede yaşandı. Ondan sonra Betül’ü sonradan alacaklarını söylediler ve sonrasında da siz geldiniz zaten.”

Betül’ün bizim yüzümüzden bu olaylara dâhil olmasını istemezdim. Sadece ifade vermekten bir şey olacağını da sanmıyordum. Ama onu hain olmakla yaftalamak hiç hoş olmamıştı.

“Abi, sen hallettin mi bu işi?” diye sordu Alptekin.

Karan kafasını salladı. “Hallettim. Betül’ün bir bağı olmadığı konusunda hemfikir olduk.” Parmağını Batuhan’a doğru uzattı. “Onun söylediği yanlış da olsa, Betül suçsuz da olsa, herkes suçu ispatlanana kadar suçludur. Ben de olsam kızı götürmemeleri için uğraşırdım ama verdiğin tepki yanlış!”

Batuhan sinirle soludu. “Ulan ne yapsaydım?! Adamdan rica edip evine çiçek mi gönderseydim? Anlamıyordu!” diye sesini yükseltti.

“Adam MÎT lan MÎT!” diye dişlerinin arasından konuşan Karan, sesini başkaları duymasın diye uğraşıyordu. Çünkü yükselen sesler bize dönen bakışların sayısını artırmıştı. “Adam görevini yapıyor! Doğru veya yanlış! Beni bekleseydin ya da kendine hâkim olsaydın! Dua et seni içeri almadılar! Bir de hâlâ ahkâm kesmeye devam ediyorsun!”

Batuhan bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra sustu. Fakat yine dayanamadı. “Yine olsa yine aynı şeyi yapardım. Eyvallah, bizim için çalışıyor olabilirler ama o kızın ne kadar korktuğunu kendi gözlerimle gördüm ben. Bir daha olsa bir daha aynı şeyi yaparım!”

Karan *senden adam olmaz* der gibi baktı. “İyi halt yersin!”

Bu arada Arif’in tostları gelmişti. Masada soğuk rüzgârlar esiyordu fakat onun tek derdi üç lokmada bitirdiği tostlarıydı.

Hani bir söz vardı ya Lâl. Dostların seni terk eder ama tostların asla. Arif bu sözün vücut bulmuş hâli gibi.

Karan sinirliydi, Batuhan ise öfkeli. İkisi de sert soluklar alıp veriyordu. Bu havayı dağıtmak için sesimi heyecanlı tutmaya çalışarak, “Karan’la ev mevzusunu konuştuk,” dedim. “Eğer sizin için de sıkıntı olmazsa bahçedeki diğer evi dekore edip orada yaşama fikrini sunmak isterim.”

Alptekin kocaman gülümsedi. “Ben bayıldım bu fikre. Uzaklaşmamış da olacağız. Hem evimize hem Ömer abimlere.”

Batuhan sigarasını yaktıktan sonra, “Benim daha iyi bir fikrim vardı,” dedi. Karan’a ters bir bakış attı. Kafasıyla onu işaret etti. “Bu adama uyuz oluyorum şu an ama söyleyeceğim.”

Karan burnundan güler gibi ses çıkardı. “Beni bıçaklasan arkamı döner sana sarılır, unuturum. Ama seni meşgule bile atsam on yıl ağzından düşürmezsin. Oğlum sen ne cins bir adamsın lan! Bu kindarlık niye?”

Batuhan omuz silkti. “Kindar değilim ama inan seninle uğraşamayacağım,” deyip bana baktı. Heyecanla devam etmesini bekliyordum. “Ailecek tanıştığımız dostlarımız yurt dışına taşıyacıkları için kafelerini devrediyorlar. Ben defalarca gittiğim ve seni tanıdığım için biliyorum ki tam senlik bir yer.”

Dudaklarımı büzdüm. “Ama ben her şeyi kendim yapmak istiyordum. Önceden olan bir yeri değil de kendim dizayn ettiğim bir yeri işletmek istiyorum,” diye mırıldandım.

“Yaparsın ama inan bana birkaç dokunuştan başka bir şey istemiyor. Devredeceklerini öğrendiğimde, içimden *Eflâl dekore etse böyle yapardı* diye geçirmiştım. Bence bir şans vermelisin. Ama zaten en sevdiğim kısmı burası değildi,” deyince heyecanım yeniden arttı. Batuhan devam etmeyince, en az benim kadar heyecanlı olan Alptekin, konuşması için onu dürttü. “Kafenin üst katında 3+1 bir yerleri var. Orayı da devrediyorlar. Aşağısı kafe, yukarısı ev şeklinde. Yani hem çalışabilirsin hem de yaşayabilirsin. Ne dersin?”

Hiç böyle bir şey düşünmemiştim. Bu yüzden bir an ne diyeceğimi bilemedim.

Bakışlarım Karan’a değdi. Tepkisiz bir şekilde benim cevabımı bekliyordu, diğerleri gibi.

“Aslında gayet makul bir öneri. Eğer orayı direkt olarak yaşam alanına değil de dinlenebileceğimiz, ara sıra uğradığımız bir yere dönüştürebilsek o zaman daha iyi olur gibi geliyor,” dedim. “Hâlâ biraz önce söylediğim bahçedeki ev fikri daha mantıklı gibi. Hem de dediğim gibi kendim dekore etmek istiyorum.”

Batuhan ellerini havaya kaldırdı. “Benden günah gitti. Birkaç kişiyle görüşmüşler. İçlerine sinen biri olmuş ama ben seninle de görüşmelerini rica ettim. Bugün görmeye gitsen nasıl olur? Çünkü bir an önce elden çıkarmak istiyorlar. Daha fazla beklerler mi, bilmiyorum,” dedi.

Karan'a baktım yine. Onun işi varsa kendim gidebileceğimi söyleyecektim. Pek aklıma yatmasa da bu fikri de değerlendirmek istiyordum.

Karan, "Ben müsaitim. Eğer bakmak istiyorsan gidebiliriz," deyince, ben de *olur* anlamında kafamı salladım.

Batuhan cebinden telefonunu çıkardı. "O zaman ben onlara haber vereyim," diyerek ayağa kalkıp uzaklaştı.

Yeni başlangıçlar herkes gibi beni de heyecanlandırırdı. Toka da alacak olsam telefon kılıfı da ev de... Hepsinde aynı heyecanı taşıyordum. Ve diliyordum ki kaç yaşıma gelirimse geleyim, ne kadar kazanırsam kazanayım bu heyecanımı hiçbir zaman kaybetmeyeyim...

Aradan yarım saat geçtikten sonra Batuhan arkadaşlarının bugün müsait olduğunu ve kafeyi görmeye gidebileceğimizi söyledi. Arif tostlarını yedi, Alptekin iki porsiyon profiterolünü yedi. Karan susmak bilmeyen telefonlarıyla konuştu. Ben ise denizi seyrettim. İnanmak başarmanın yarısıysa, ben çoktan yolu yarılamıştım.

Biraz sonra Arif, "Abi, bir şey demiyorsanız benim kalkmam lazım," deyince, Karan'la göz göze geldik.

Karan, "Dur bir, Arif. Herkes buradayken konuşacaklarım var," deyince, dikkatleri kendisine çekti. "Ömer'le konuştum. Hale'yle beraber İsviçre'ye gitmek için bu akşam yola çıkacaklar. Sizin araştırdığınız tesise gidecekler. Ne kadar süre kalırlar nasıl sonuçlanır bunları bilmiyorum."

Alptekin kaygılı bir sesle, "Hale ablam nasılmış?" diye sordu.

Karan dudaklarını birbirine bastırdı. "Hâlâ bazı zamanlarda kriz geçirdiği anlar oluyormuş. Ömer'in söylediğine göre bazen hayalle gerçeği ayırt edemiyormuş." Gözlerinin buğulandığını gördüm. "Anlayacağınız, henüz olumlu bir gelişme yok."

Hepsinin kafası öne eğildi.

Yapılacak bir şeyin olmaması, insanı çaresiz hissettiriyordu. Bu yüzden onları anlıyordum ama onlar gibi hissetmem mümkün değildi.

Bir cesaretle, "Hale'nin yaşadığına emin olduktan sonra hiç konuşmadık," dedim. Sırayla hepsiyle göz göze geldim. "Orada ne oldu, bilmiyorum. Eminim zor olmuştur." Yanımda oturan Alptekin'in elini tuttum. "Bıçağın iki ucu da keskin sanki. İnsan sevinse mi üzülse mi bilemiyor."

Dördü de durgunlaştı. Bakışları ya yerde ya denizdeydi. Neler hissettiklerini merak ediyordum ama sormaya çekiniyordum. Bazı insanlar duygularını konuşmaya çekinirdi. Ve bu öylece konuşmak isteyeceğin sıradan bir konu değildi. Kimseyi tetiklemek istemiyordum.

Arif, "Ben hâlâ onu gördüğüm an yaşadıklarımı unutamıyorum," deyince, ilk taş atılmış oldu. Direkt olarak gözlerime bakıyordu. "Yani... Yıllar geçti yenge. Biz onun cenazesini kaldırdık. Arkasından ağladık. Mezarını kazdık ya ellerimizle, başında ağladık. Ömer abi..." Yüzünü sıvazladı. Kelimeler boğazına diziliyormuş gibiydi. "Bazen uyanıyorum ve sanki bir yanılsama görmüşüm gibi hissediyorum."

"Ben de," dedi Alptekin. "Bilmiyorum bunu söylemek ne kadar doğru ne kadar yanlış. Hale abla yaşıyorsa..." Abisiyle göz göze geldi, sertçe yutkundü. "Olmaz, biliyorum. O kadarı da olmaz. Ama insanım işte, bunu düşünmekten geri duramıyorum!"

Neyden bahsettiğini en başında anlamamıştım ama titreyen sesi bana yol gösterdi. Ailesinin, Miray'ın da yaşıyor olma ihtimaline tutunuyordu.

Ne kadar zordu bunları yaşamak.

İnsandın ve sanıyordun ki tüm yollardan dönülürdü.

Yapılacak bir şeyin olmaması, insanı çaresiz hissettiriyordu. Bu yüzden onları anlıyordum ama onlar gibi hissetmem mümkün değildi.

Bir cesaretle, "Hale'nin yaşadığına emin olduktan sonra hiç konuşmadık," dedim. Sırayla hepsiyle göz göze geldim. "Orada ne oldu, bilmiyorum. Eminim zor olmuştur." Yanımda oturan Alptekin'in elini tuttum. "Bıçağın iki ucu da keskin sanki. İnsan sevinse mi üzülsün mi bilemiyor."

Dördü de durgunlaştı. Bakışları ya yerde ya denizdeydi. Neler hissettiklerini merak ediyordum ama sormaya çekiniyordum. Bazı insanlar duygularını konuşmaya çekinirdi. Ve bu öylece konuşmak isteyeceğin sıradan bir konu değildi. Kimseyi tetiklemek istemiyordum.

Arif, "Ben hâlâ onu gördüğüm an yaşadıklarımı unutamıyorum," deyince, ilk taş atılmış oldu. Direkt olarak gözlerime bakıyordu. "Yani... Yıllar geçti yenge. Biz onun cenazesini kaldırdık. Arkasından ağladık. Mezarını kazdık ya ellerimizle, başında ağladık. Ömer abi..." Yüzünü sıvazladı. Kelimeler boğazına diziliyormuş gibiydi. "Bazen uyanıyorum ve sanki bir yanılsama görmüşüm gibi hissediyorum."

"Ben de," dedi Alptekin. "Bilmiyorum bunu söylemek ne kadar doğru ne kadar yanlış. Hale abla yaşıyorsa..." Abisiyle göz göze geldi, sertçe yutkundü. "Olmaz, biliyorum. O kadarı da olmaz. Ama insanım işte, bunu düşünmekten geri duramıyorum!"

Neyden bahsettiğini en başında anlamamıştım ama titreyen sesi bana yol gösterdi. Ailesinin, Miray'ın da yaşıyor olma ihtimaline tutunuyordu.

Ne kadar zordu bunları yaşamak.

İnsandın ve sanıyordun ki tüm yollardan dönülürdü.

Karan kafasını ağır ağır sağa sola salladı. “İmkânsız da bir yere kadar gerçeğe döner. Hale geldi,” dedi. Derin bir nefes verdi. “Buna mucize demek az kalır. Bu kaderin Ömer’e şans vermesi gibi bir şey. Zor bir süreç yaşayacaklar ama her şey bitti derken doğan güneş bu.” Bakışları gözlerimi buldu. “Çok yıpranacaklar ama sevginin aşamadığı yol mu var? Bir çaresini bulacaklarına inanıyorum... Ama başka bir şey mümkün değil. Kastettiğin olmaz Alptekin, olamaz.”

Bunu Karan’a hiç sormadığım için, “Sen Hale’yle karşılaştın mı? Gördün mü onu?” diye sordum.

Suluk sesiyle, “Uzaktan,” diye cevap verdi. Burukça gülümsemi. “O mesafeden bile anlaşılıyordu. Yaşlanmış... Değişmiş elbette ama biliyorum o eski Hale. Zaman her şeyi değiştirir ama onların sevdasına dokunmaya kimsenin gücü yetmez.”

Batuhan, “Ben de görmedim,” dedi. Tüyleri ürpermiş gibi hafifçe sallandı. “Garip olacaktır eminim. Tahmin bile edemiyorum.”

“Öyleydi,” dedi Alptekin. Güç almak ister gibi elimi sıkıttığını hissettirdi. “İçimde, oraya gitmeden önce, bir nebze de olsa inanç vardı. Bir ihtimal diye düşünüyordum. Ya yaşıyorsa?” Kısa bir es verdi. “Onu bahçenin ortasında, üstünde o beyaz elbiseyle gördüm ya... Aynı zamanda hem gençleştirdim hem yaşlandım. Bu hissi tarif edemem. Onu kaybettiğimizde henüz küçüktüm. Gidişini kabul edememiştirdim. Daha onun acısını yaşarken ailemiz bize veda etmişti. Onu gördüğümde, o zamanlarda yaşadıklarım kanlı canlı karşımda duruyordu. Hem rüya hem kâbus gibi.”

Ömer de bu tabiri kullanmıştı.

Hem rüya hem kâbus gibi.

Arif düşünceli bir sesle, “Bazen orada neler yaşadığını düşünürken delirecek gibi oluyorum,” deyince, hepsi aynı şeyi düşündüğünü belli ederek kafasını salladı. “Abi, nasıl dayanmış ya? Onca yıl...”

Pürüzlü bir sesle, “Size kavuşma ihtimaline tutunmuş,” dedim. “Nerede olursan ol, sevdiklerine kavuşma umudu yaşatır insanı.”

Batuhan güldü ama bu gülüş sinirli bir gülüştü. “Nasıl anlamayız? Biz onu öldü bilirken kadın yıllarca...” Bir anda gözleri fal taşı gibi açıldı. Sandalyeden düşecek gibi oldu. “Oha!” diye bağırdı. “MİT biliyordu! Soner’in yanında ajanları vardı! MİT biliyordu! Hale’nin yaşadığını biliyordu!”

Hepimiz, önceden aklımıza gelmeyen bu fikir karşısında şoke olmuş bir hâlde Karan’a döndük.

Karan sakın bir tavırla, “Bilmediklerini söylüyorlar,” dedi. Etrafa bakındı. Batuhan’ı, “Şu sesini alçalt. İnsanlar bize bakıyor,” diye uyardı.

Alptekin, “Nasıl bilmezler? O ajan onlara bilgi vermiyor muymuş? Abi, sen inandın mı buna?” diye yükseldi.

Karan sabır çekti. “Bağırın! Daha da bağırın da tüm İstanbul duysun!” diye sinirle konuştu. “Günlerdir bunu soruyorum ama verdikleri cevap aynı. Evet, bir kadınla yaşadığını biliyorlarmış ama onun Hale olduğunu bilmiyorlarmış. Bu yüzden söyleme gereği duymamışlar. Bizimle beraber öğrenmişler. Söyledikleri bu!”

“Ama senin inandığın bu değil, değil mi?” diye sordum. Düşünceli bir şekilde kafasını sağa sola salladı. İçimdeki endişeyi bastıramadım. “Ya gerçekten Hale olduğunu bildikleri hâlde size söylemedilerse?”

Alptekin anlamayarak, “Neden yapsınlar bunu?” diye sordu ama ben daha cevabı vermeden, anladığını belli eden bir ifade belirdi yüzünde.

“Çünkü Hale’nin yaşadığını öğrenirseniz sonucu ne olursa olsun durmayacağınızı biliyorlardı. Bu tüm planların sonunu getirirdi. Bunun olmasına izin veremezlerdi,” dedim. Bu ihtimal, boğazımın düğümlenmesine neden oldu. “Belki öğrenmeyin diye yıllarca uğraşmış bile olabilirler.”

Arif, "İnanamıyorum," diye mırıldandı.

Karnıma yumruk yemiş gibi hissediyordum. Bu yadsınamaz bir ihtimaldi. Böyle bir şey yapamazlar diyemiyordum. Eğer büyük çıkarlar söz konusuysa bazı fedakârlıkların yapılması gerektiğini kabul ediyorlardı. Bu oluşumun devam etmesi belki de yüzlerce kişinin hayatının kurtulmasını sağlamıştı. Ama belki de bile isteye Hale'yi o adamın eline bırakmışlardı.

Masadaki derin sessizlik herkesin kafasının karıştığının bir göstergesiydi. Kimsenin ağzından çıt çıkmıyordu. Bu ihtimal masaya bomba gibi düşmüştü.

Abim bu ihtimalin peşinden gittiği için mi hâlâ sorgulanıyordu?

Kafam karman çorman olmuştu.

Karan garsona el etmeden, "Herkes çay içiyor, değil mi?" diye sorunca, kimse onu reddetmedi. Çay şu anki sıkıntılarımızı çözmezdi, harareti alır dedikleri çay da bu çay değildi ama elden bir şey gelmiyordu.

Çaylar geldikten sonra Karan derin bir nefes verip, "Bir şey daha var," dedi. Ve bunu *şimdiye kadar duyduklarınız bir şey değil* der gibi söylemişti. "Bunun altını araştırıyorum. Hiçbir kanıt olmayan bir düşünce bu," diye uyarısını yaptı.

Alptekin sarkastik bir şekilde, "Sen aslında ölü müsün? Daha bizi ne şaşırtabilir?" dedi. Oldukça haklıydı.

Karan, "Soner'in Hale'yi öldü göstermesinin tek bir ihtimali olabilir. Birinden yardım almak zorunda," dedi. Temkinli bir ifadeyle sesini alçalttı. "Ya yakınımızda olan birinden aldı bu yardımı ya da onlardan," deyince, elimle ağzımı kapattım.

Arif hayret edişini gizlemeden, "Abi, sen ne diyorsun?" diye sordu. "Olabilir mi böyle bir şey?"

Karan dudaklarını *bilmiyorum* der gibi büzdü. “Maalesef başka bir ihtimal yok. Halc’nin yaşadığını öğrendiğimizden beri düşünüyorum. Başka nasıl bir yolu olabilir? Birinden yardım almadan nasıl kandıracak bizi?” Kimse buna cevap veremedi. Kanım donmuş gibi hissediyordum. İki olasılık da o kadar korkunçtu ki hangisi daha az acıttırdı, bilmiyordum. “Bunun peşini bırakmayacağım. Ne olursa olsun nasıl olduğunu öğreneceğim o heriften,” diye devam etti Karan. “Ama birkaç gün ara vermem gerekiyor. Ankara’da işim var.”

Kaşlarım çatıldı. “Ne işin var? Bir de Ankara’da?” diye sordum.

Hafifçe tebessüm etti. Bu gri havanın içinde bir güneş gibi gelmişti bu tebessüm. “Sevdiğim kadınla önce Ankara’ya sonra da Urfa’ya gitmem gerekiyor da,” deyince, dudaklarım bir parça aralandı.

Ona doğru yaklaştım. “Bu zamanda mı? Biraz daha bekleyebilirdik. Hem...”

“Neyi bekleyeceğiz?” diye hafif kızarak sordu. “Sanıyor musun ki biz bekledikçe her şey yoluna girecek? Daha büyük sorunlar çıkacağına ben kalıbımı basarım.” Elimi, elleri arasına aldı. Sesi yumuşadı. “Ben artık hiçbir şeyi ertelemeden yaşayacağım. Başımızda bir sürü dert var, biliyorum ama ne yaparsak yapalım bunlar olacak. O yüzden hazırlan, yarın seni evine götürüyorum.”

Bir zamanlar “*Hayat bir gündü o da bugündü,*” dediğimi hatırlıyordum. Öyleydi. Kelebek kadar ömrümüz vardı da biz göremiyorduk. Ve ben o günü ertelememem gerektiğini bir kere daha anlıyordum.

Gülümsedim. Bu fikre sevinen Arif ve Alptekin’e baktım. “Olur ama ekürilerimiz bizi yalnız bırakmayacak gibi duruyor,” dediğimde, o da gülümsedi. Ve güneşin bulutların ardından çıkması işte tam bu anda gerçekleşti.

"Aklımızın ardından gidelim. İnsanların takdiri de canı isterse arkamızdan gelsin," diyor Montaigne.

Aklımın yolundan gidecektim elbette ama kalbimi de kör etmeyecektim. Duygularımı zindan etmeyecektim karanlığa. Ve Karan ne kadar sadece kendimi düşünmemi istese de onları düşünmekten geri durmayacaktım. Canları isterse arkamdan gelmezlerdi, kendileri bilirdi.

Bu yüzden, kafenin sahibi olduğunu anladığım kadına elimi uzatırken önyargılarımı yok etmeye çalışıyordum. Bu tesadüfün bize neler getireceğini yargılarıma kurban etmeyecektim. Belki de aradığım her şey birkaç adım ötemdeydi.

Kim bilirdi?

"Merhabalar, hoş geldiniz," dedi kadın. 40'lı yaşlarında duruyordu. Boya olduğu belli olsa da ıslıl ıslıl parlayan altın sarısı saçları vardı. Bakımlı ve şık görünüyordu. Bir de mutlu. Oldukça mutlu hem de. "Efnan ben," dediğinde kaşlarım havalandı. Şaşırmama karşılık gülümsedi. "İsim benzerliğine ben de şaşırmıştım. Hoş bir denk geliş oldu."

Gülümsyerek, "Çok güzel bir isminiz varmış," dedim. "Ben de Eflâl. Ama siz zaten biliyormuşsunuz. Memnun oldum."

Efnan gülümsedi. Benden sonra, eşiyle selamlaşan Karan'la da tokalaştı. "Ben de memnun oldum. Birbirimize sen diye hitap etmemizin bir sakıncası var mı? Ben resmîyete pek gelemiyorum da," deyip çocuksu bir şekilde dudak büktü. *Olur* anlamında kafamı salladım. "O zaman ben de memnun oldum Eflâl. Ve senin ismin de çok güzelmış. Adınla yaşa," diye güzel bir dilekte bulundu.

Efnan'ın eşi, "Karım biraz tez canlıdır," dedi. "Birazdan size aşkım diye hitap etmeye başlarsa şaşırmayın. Yıllar içinde kargoculara bile öptüm, görüşürüz diyen birine dönüştü." Karısına göre daha yaş almış görünüyordu.

Saçları kırılaşmış, göz kenarları kırışmıştı. Ve Efnan'ın mutlu görünmesindeki etkenin o olduğu, duruşundan bile belli oluyordu. "Ben de Hakan. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de memnun oldum," deyip gülümsedim. Efnan'a baktım. "Ben de tez canlı sayılırım. O zaman iyi anlaşıyoruz."

Karan elini belime koydu. "Öyle mi? Daha bana bile aşkımdemedin. Kargocuya mı diyeceksin?" diye şakayla karışık konuşunca, ona burun kıvırdım. Bu onu gülümsetti.

Hakan, "Kadınlar böyle Karancığım. Biraz zaman geçsin, sana adınla bile hitap etmeyi bırakırlar. Efnan bana artık hey, bir baksana, şişt falan diye sesleniyor," deyince, Efnan gülse de ona omzuyla vurdu. Hakan yalandan bir acıyla omzunu tuttu. "Ne vuruyorsun ya? Yalan mı?"

Efnan ona *sonra görüşeceğiz* der gibi bir işaret yaptıktan sonra bize döndü. "Sizi bu manasız sohbete dâhil etmek istemem. Önce içeriyi gezelim sonra erkeklerin dırdırlarını çekeriz." İçeri-yi gösterdi. "Buyurun, geçelim."

Hep beraber içeri geçtik. Alptekin'le Arif, işleri olduğunu söyleyerek gelmemiştii. Batuhan ise telefonla konuşması gerektiğini, bizim önden gitmemizi söyleyerek arkamızda kalmıştı. Bu yüzden içerisi müşterilerle dolu olsa da sadece dördümüz vardık.

İlk izlenimin şöyleydi: Burası dışarıdan bakıldığında küçük, şirin bir kafe gibi görünüyordu. Aslında öyleydi de ama içerisi biraz daha farklıydı.

Kafeye girdiğimizde, Efnan'ın tarzı olduğu düşündüğüm pastel tonlarına sahip renklerle bezenmiş bir giriş karşıladı bizi. Küçük bir vestiyer ve kasa vardı. Burada çalışan kıza kafamızla selam verip içeri doğru adımladık.

"Bu kısımda dört tane masamız var," dedi Efnan. Müşterileri rahatsız etmemek için ses tonuna dikkat ediyordu. "Arka tarafta da üç tane. Yaklaşık yirmi beş kişiyi ağırlayabilecek kapasiteye sahibiz. Ama bir kişi bile fazlası mümkün değil."

Konsept, taş üzerineydi. Duvarlardan tut, oturma yerlerine, objelere kadar her şey taştan oluşuyordu. Beyaz taş zeminin üzerine açık kahverengi minderler ile oturma alanları sağlanmıştı. Sandalyeler kahverengi, minderleri ise su yeşili rengindeydi. Duvardaki turuncu renkteki dekorlarla iç açıcı bir hava yakalanmıştı. Pek büyük bir yer değildi ama kullanılan materyallerle büyük bir yermiş izlenimi veriyordu.

Gözlerimi hızlıca etrafta gezdirdim. Normalde de bu tarz yerleri severdim. Sadece kahve içeceksem bile mekânın hoşuma gitmesini isterdim. Burası benim gelebileceğim yerlerden biriydi.

Biraz daha ilerledik ve arka tarafa doğru giden küçük hole geldik. Tam burada etrafı camlarla kaplı olan, içinde kafese benzer bir yapı bulunan bir alan vardı. Kuş kafesine benziyordu ve demirlerin etrafında çiçekler vardı. Renkli renkli çiçeklerin, dalların arasından geçmesi gözüme çok güzel görünmüştü.

Karan, "Sigara içme alanı mı burası?" diye sorunca, kafesin tavanına baktım. Sigara dumanının çıkabilmesi için tavanı açtı. İçeri girmek için camdan bir kapısı vardı. Beğeni dolu bir ifadeyle, "Çok güzel düşünmüşsünüz," dedi.

Hakan kolunu karısının omzuna attı. "Karımın fikriydi," deyip Efnan'a tatlı bir bakış attı. "Burayı güzelleştirmek için elinden geleni yaptı." Bu sırada biri sigara içmek için bu alana girmek isteyince, küçük koridorda yer kaplamamak için ilerlemek zorunda kaldık. "Sigara alanı yapmak Hakan'ın fikriydi. Ben de nasıl yapsak diye düşünürken neden içeride olmasın dedim," diye ekledi Efnan. "Beğenmenize sevindim."

"Farklı ve şık olmuş. Beğenmekten de öte, bayıldım," dedim. Kafes yapı, Ömer'in bana minik kuş demesini hatırlattığı için daha da çok hoşuma gitmişti. Arka tarafa geldiğimizde, iki basamağı inmeden yukarıda durduk. Gözlerimi etrafta gezdirdim. "Aslında burası genişletilebilirmiş," diye kendi kendime mınıldandım.

Bu sırada birkaç adımda mutfak tarafına gelmiştik bile. Hakan bizim için kapıyı araladı. "Burası da küçük bir alan. Tatlılarımızı dışarıda özel olarak yaptırıyoruz. Zaten burada yapabilecek bir yerimiz yok. Kahve ve diğer içecekler, gördüğünüz şu alan kadar," deyip sol kısmı işaret etti. O sırada çalışan kız bize gülümseyip işini yapmaya devam etti. "Görüp görebileceğiniz en küçük mutfaklardan. İki kişi içeride zor hareket ediyor."

Efnan alınmış bir şekilde, "Tiramisumu es mi geçtin Hakan?" diye sorunca Hakan'ın kaşları havalandı.

Karısının elini tutup dudaklarına götürdü. "Kusura bakmayın. Sanırım hepsini kendime saklamak istediğimden karımın yaptığı ve daha öğle saatlerine bile gelmeden tükenen o meşhur tiramisudan bahsetmemek benim ayıbım." Karısına aşk dolu gözlerle baktı. "Kendimi es geçerim de senin ellerinle yapığın bir şeyi es geçebilir miyim sevgilim?"

Efnan utangaç bir şekilde gülümsedi. Yarım ağız, "Hadi al yine gönlümü," dedi, istemem can cebime koy der gibi.

Karan kulağıma doğru yaklaştı. Âşık ikiliyi kastederek, "İleride biz, diyebilir miyiz?" deyince dudaklarını yukarı doğru kıvrıldı. Elimi tuttu. Ona içimden keşke diyerek, gülen yüzümle baktım. "Yukarıya bakma şansımız var mı?" diye onlara hitaben sordu.

Hakan kafasını sallayıp, "Var tabii ki. Şöyle devam edelim," dedi. Gösterdiği yöne doğru yürüdük. "Buradan da girişi var ama dışarıdan da girebiliyorsunuz. Yani illa kafenin içine girmenize gerek yok. İki tane kapısı var."

Basamakların önüne gelince, Efnan'la Hakan önden çıkıp kapıyı açtılar. Peşlerinden gidince, kapının girişinde ayakkabılarını çıkardıklarını görüp aynısını yaptım. Bunu yaparken Karan'a da kaş göz yapıyordum.

Durdu ve "Çıkاریyorum ya," dedi, *ne öyle bakıyorsun* der gibi.

"Nerede olursa olsun eve ayakkabıyla girilmesini istemiyorum. Tekrar hatırlatma ihtiyacı duydum," dedim.

Güler gibi oldu. “Anladım sevgilim. Biraz daha bunu söylemeye devam edersen ayakkabılarımı boynuma asıp gezeceğim,” deyince, üçümüz de güldük. Sanırım bu konuda başının etini çok fazla yemiştin. Ona öpücük atıp içeri geçtim.

Hakan, aşağıya göre daha geniş duran girişi ve oturma alanıyla birleşik mutfakı işaret ederek, “Burası da bizim fakirhanemiz,” dedi.

Alçakgönüllülük yapıyordu. Burası çok güzel görünüyordu. Sade ve şık düzenlenmişti. Beyazın hâkim olduğu bir Amerikan mutfak sol tarafında koltuklar, orta sehpa, televizyon ünitesi ve küçük bir kütüphaneden oluşuyordu. Perdeler sonuna kadar açıldı ve eğer yanlış görmüyorsam az da olsa bir deniz manzarası vardı.

“Manzarası olduğunu bilmiyordum!” derken heyecanımı bastıramamıştım. Hemen camın önüne doğru ilerledim. Yeşille karışık maviyi gözlerimden kalpler çıkarak izledim. Huşu içinde, “Çok güzel görünmüyor mu?” dedim.

Karan yanıma gelip yavaşça, “Öyle,” dedi. Benimle beraber manzarayı izlemeye başladı.

Hakan, “Burası yukarıda kaldığı için bir nebze de olsa manzaramız var,” diyerek camın önündeki koltukları işaret etti. “Siz böyle geçin. Biz de o zamana kadar kahveleri yaparız. Sonrasında da evi gezeriz.”

Kahveleri nasıl içeceğimizi söyledikten sonra dediğini yapıp oturduk. Onlar aşağıda kafeleri olmasına rağmen kahve yapmaya giderken ben bir manzaraya bir eve bir de Karan’a bakmaya başladım.

Bu kadar içime sinmesi normal olabilir miydi?

Karan kollarını göğsünde kavuşturmuş, sadece bana bakıyordu. Bir de gülümsüyordu. “Beğendiğini söylemeden beğendiğini bu kadar belli edemezsin,” deyince, alt dudağımı dişledim. “Çok mu beğendin?”

“Sanırım, evet!” dedim, etrafa bakınmaya devam ettim. “Hoşuma gitmeyen tek yanı sizin eve biraz uzak olması. Onun dışında beğenmediğim bir yeri yok. Elbette aşağıda değiştirmek isteyeceğim birkaç yer var ama hepsi ufak tefek şeyler...” İç çektim. “Karan,” dedim sondaki a’yı uzatarak. “Kararımı bu kadar çabuk vermem normal mi?”

Gülümsedi. “Değil, sevgilim. Gözlerinden belli ne kadar beğendiğin. Baksana, neredeyse yerinde zıplayacaksın,” deyince, elimle ağzımı kapattım. Gülümsemeden duramıyordum. Bana doğru yavaşça yaklaştı. “Biraz pazarlık yapacağım. Ama şu tavırını görseler zaten tutacağımızdan emin olup fiyatı düşürmezler sevgilim. Biraz az mı sıırıtsan?” derken kendisi de sıırıtıyordu.

Sırıtmak da mı bulaşıcıydı?

“Hayalim böyle değildi ama yine de çok güzel, Karan. Hemen karar verip pişman olmak istemiyorum ama burayı kaçırsam da üzülürüm,” diye hızlıca konuştum. Mutfakta tatlı tatlı atışarak bir şeyler yapan çifte baktım. “Kafe iş yapıyor gibi görünüyordu. Boş masa göremedim ben. Ama adını değiştirip değişikliğe gideceğiz. Sen ne diyorsun? Ticaret adamı olan sensin.”

“Ben gelmeden yolda biraz baktım. Nadiren kötü yorum gördüm. Tabii ki isim değiştirince ilk başta müşteri kaybeder ama zamanla düzelir.” Dışarıya baktı. “Yeri, konumu iyi. Çok fazla masraf da yaptırmaz. Güzel bir reklamla ve senin ışığınla boş yer kalmayacağına eminim. Belki biz bile oturamayız.”

Aynı şeyi düşünüyordum. Bu yüzden yerimde duramıyordum. Bir an önce evin diğer yerlerini gezmek istiyordum. Amerikan mutfak ve salon tam kararındaydı. Salon çok fazla ışık aldığı için içerisi ferahtı.

Burada yaşar mıydım, bilmiyordum. Bazı geceler burada kalabilirdik. Ya da hafta sonları. Kaçamak gibi de olabilirdi. Kalbim heyecandan deli gibi atmasa daha mantıklı düşünebilirdim ama bunu yapamıyordum.

Ben bir yerleri incelemeye devam ederken kapı çaldı ve Batuhan geldi. İçeri girer girmez kocaman gülümsedi. “Hemen de kahveler içilmeye başlanmış,” derken Efnan ve Hakan’la sarılıyordu. “Nasılsınız âşıklar? Benimkilerle anlaşıldınız mı?”

Efnan onun omzunu sıvazladı. “Senden halliceyiz be Batuhan’ım.” Bize tatlı bir gülümseme gönderdi. “Anlaştık gibi görünüyor ama bakalım, daha konuşamadık. Şimdiden kanım ısındı ama bu işler biraz nasip meselesi. Hadi sen geç. Benim zaten kahve içesim yoktu, benimkini sen içersin,” dedi.

Hakan’la Efnan ikili koltuğa yan yana otururken Batuhan buranın sahibiymiş gibi üçlü koltuğun ortasına yayılarak oturdu. “Beğendin mi Efîl? Yüzün gülüyor ama bir emin olamadım,” deyip bana göz kırptı.

Teşekkür edip kahvemi aldıktan sonra heyecanımı gizli tutmaya çalıştım. Çünkü Karan bana *yapma* der gibi bakıyordu. “Beğendim ama birkaç nokta var aklıma takılan.” Hakan ve Efnan’a döndüm. “Eğer özel değilse neden burayı bırakıp gittiğinizi sorabilir miyim?”

Efnan hafifçe tebessüm edip, “Özel değil,” dedi. “Kızımız Londra’da okuyor ve orada kalmakta ısrarcı. Biz de ondan uzakta duramadığımızı fark ettik. Doğma büyüme buralıyız.” Derince bir nefes verdi. “Tüm yaşantımız burada geçti. Ama evlat sevgisinin önüne hiçbir şey geçemiyor, onu anladık. Budur yani sebebi. Yoksa...”

Onun cümlesini tamamlayan eşi, hüzünlü bir sesle, “Yoksa burayı bırakıp gitmeye kalp dayanmazdı...” dedi. Çenesiyle bizi işaret etti. “Peki siz? Batuhan sizden bahsedince Akdoğanları biraz araştırdım. Yaptığınız işleri öğrendim. Böyle bir yere ihtiyacınız olmadığı aşikâr. Neden burayı devralmak istiyorsunuz?” diye dürüstçe sordu.

Karan oturduğu tekli koltukta elinde kahvesi, üstünde ince süveteri ve yüzündeki tatlı sırıtmayla tonton dedelere benziyordu. Kalkıp yanağını sıkmak istesem de bunun uygunsuz kaçacağını düşünüp kendimi tuttum.

“Buraya Lâl için bakıyoruz. Onun Ankara’da bir restoranı var. İstanbul’a yerleşmek isteyince burada da ufak bir yer açmak istedi,” dedi Karan. “Ben onun yanında olmak için buradayım. Akdoğan soyadı, onun sadece başarısını alkışlar. O, her şeyi kendi başarıyor,” diye gururlu bir ifadeyle konuşunca, omuzlarım kabardı.

Bir de yandan yandan gülümsemesi yok muydu... Kafamda *Al ömrümü koy ömrünün üstüne...* çalıyordu.

Batuhan, “Burayı devrettiğinizi söyleyince aklıma direkt Eflâl geldi,” diye araya girdi. Bu grubu bir araya getirdiği için böbürlenmeden konuşmıyordu. “Ne kadar iyi yapmışım, değil mi?” Bir de kahvesinden sesli bir yudum aldı.

Efnan onun bu hâline güldü. “Ah sen! Sen olmasan ne yapardık bilmiyorum Batuhan. Benim için yaptıklarını hiçbir zaman unutamam. Özellikle bulduğun o vazoların yeri çok ayrı. Kara kara onları Londra’ya nasıl götüreceğimi düşünüyorum. Her şekilde yardımcı oluyorsun. Minnettarım,” deyip ona bir anne şefkatiyle baktı.

Batuhan boğazını temizledi. “Aslında... Aslında onları bulan ben değildim...” deyince bir sessizlik oluştu. Karan’a bir bakış atarken gözlerini kırıştırdı. “Karan’dan yardımcı olmasını istemiştim... Vazoları bulan Karan’dı.”

Efnan'ın da benim gibi kaşları havalandı. "Öyle mi? Bilmiyordum..." deyip eşiyle göz göze geldi. Ne diyeceklerini bilemiyormuş gibi duruyorlardı. "Biz çok teşekkür ederiz. Özellikle benim için anlamı çok büyüktü o vazoların." Benim konuya Fransız kaldığımı anlayarak, bana bakıp açıklamaya başladı. "Atalarımın kalma antika iki tane vazodan bahsediyorum. Yıllar önce evimizden çalınmışlardı. Bulmak için çok çabaladık. Laf arasında bahsi geçince, Batuhan sağ olsun yardımcı olabileceğini söylemişti."

"Yaa..." dedim gülümseyerek. "Tekrar size gelmelerine çok sevindim."

Hakan, Karan'a teşekkür eder gibi baktı. "Farkında olmadan yardımcı olmuşsunuz bize. Ne kadar teşekkür etsek az," dedi.

Karan ise sadece gülümsüyordu. "Teşekküre gerek yok. Ben sadece bir telefon ettim," diye alçakgönüllülükle konuştu. "Ama illa teşekkür edeceğim diyorsanız bize evi gezdirmekle başlayabilirsiniz."

Ona minnetle bakan Hakan ve Efnan hemen ayaklandı. "Seve seve!" dedi Efnan. "Balkondan başlamak ister misiniz?" diye sorup yanıma geldi. Elini sırtıma koydu. Yüksek bir enerjiyle, "Manzarasına bayılacaksınız!" demesi, daha da heyecanlanmamı sağlamıştı.

Batuhan hariç hepimiz evi gezmeye başladık. Her bir adımında bambaşka şeyler hissediyordum. Sanırım aradığımı bulmuştum. Karan'la ara ara göz göze geldiğimde bana ya gülümsüyor ya da göz kırpyordu. Ben evi detaylıca gezince daha da hayran olurken o, yüz ifadesinden ne düşündüğünü belli etmeyecek kadar iş adamıydı. Pazarlık aşamasında nasıl bir tavır takınacağını görmek, belki de burayı tutmaktan daha çok heyecan veriyordu.

Tüm evi gezdikten sonra hep beraber yemek planı yapıp dışarı çıkmak için hareketlendik. Kimse anlaştığımızı dair net bir cümle kurmasa da herkes buranın artık benim olduğunu biliyordu.

Yeni hayaller, yeni umutlar ve yeni bir hayat. Bakalım, kim bilir nelere gebe olacaktı?

16. BÖLÜM

Merhem Elimdeymiş

Zamana bıraktı insanoğlu. Hayallerini zamana bıraktı, gelecek kaygılarını zamana bıraktı; işini, mecburiyetlerini, tüm gayesini zamana bıraktı. Kendini ona emanet etti. Koşulsuz bir güvenle emanet etti hem de. Sormadı, sorgulamadı. İyi mi gelir, acı mı verir, yaralarını sarar mı yoksa yara mı açar, irdilemedi.

Hata mı etti insanoğlu?

“Zaman her şeyin ilacıysa fazlası intihara girmez mi?” demişti Oğuz Atay, *Tutunamayanlar*’da. Her şeyin fazlası zararsa ne yapacaktık bu kadar zamanı?

Hem yara hem merhem.

Buydu benim gözümde akıp giden zamanın anlamı. Yara da oydu merhem de.

Bana ilaç gibi gelmişti kimi zaman. Ve o zamana yoldaşlık eden bu şehre bakarken anlıyordum ki *merhem elimdeymiş*.

Ankara’ya bu seferki gelişimde yalnız değildim. Zamanın, kalbime eş seçtiği adam sol yanımdaydı. Her anlamda.

Bu şehir bende öyle karışık hisler barındırıyordu ki buraya vardığımda kendimi yeni bir âleme gelmişim gibi hissediyordum. Burnumda tütüyordu her bir köşesi. İçli içli ağlamak da istiyordum kahkahalar atarak koşmak da. Kalbimin köşesinde duran küçük Eflâl, hem korkuyor hem de sevinçle doluyordu.

Derince bir iç çektim. Bu akşamüstünde kendime not düştüm. *Özlemekten ağır ceza mı var?*

Beni düşüncelerimden çıkaran Karan, “Daldın gittin,” dedi. Evime varmak üzereydik. Bu yüzden gri havanın daha da çok içime işlediğini hissettim. Bu hissi iliklerime kadar özlemiştim. Güler bir tonda, “Bu şehir girdap mı gülüm?” dedi.

Ona yandan bir bakış attım. “Sanırım benim için öyle...” Gözlerim, dikiz aynasından arkamızda olanlara değdi. “Alptekin’in arabası yok. Bir yerde mi durdular?”

“Bir benzinlikte durduğunu yazdı biraz önce. Karnı acıkmış, bir şeyler atıştıracakmış. Yani en az beş tane çikolata yiyecek... Arif de çoktan varmıştır.”

Gülümsedim. “Sena’ya çok güzel bir sürpriz olacak,” dediğimde, Karan elini uzatıp bacağımanın üstündeki elimi tuttu. “İlk önce restorana uğramamak iyi bir fikir miydi sence? Önce eve gitmek istiyorum ama sanırım girersem çıkamayacağım.”

Sokağıma girdiğimizde Karan’ın elime kondurduğu öpücük kalbimi ısıttı. “Çıkmayız o hâlde,” dediğinde, sesindeki farklı imayı duyduğum için mi yoksa evimi gördüğüm için mi karnıma ince sızılar saplanmaya başladı, emin değildim.

Evimi görmek bile gözlerimin dolmasına yetmişti.

Kemerimi hızla açarken yüksek bir sesle, sanki Karan farkında değilmiş gibi, “Geldik!” dedim.

Karan, daha araba tam durmamışken kapıyı açmamı hoş karşılamadı. “Yavaş ol!” deyip, inmemem için elini göğsüme yasladı. “Durmadım daha Lâl! Neden kapıyı açıyorsun?” diye beni azarlarken diğer eliyle arabayı ustaca park ediyordu.

Sanırım bu hareketine daha sonra düşebilirdim. Şu an arabadan atlar gibi inmekle meşguldüm. Karan arkamdan, “Koşma!” diye bağıırıyordu.

Ben de, “Sen de koşsana!” diye bağıırıyordum.

Kapının önüne gelmeden anahtarlarımı elime almıştım. Kiliti açıp içeri girmemle, ayakkabılarımı çıkarıp salonuma koşmam arasında beş saniye bile yoktu. Önce salona sonra mutfığa koştum. Yukarı çıkıp odama baktıktan sonra tekrar salona geldim. Kendimi koltuğuma bırakıp yeni temizlenmiş evimin kokusunu içime çektim. Bence her evin bir kokusu vardı. Ve benim evim portakallı çikolata gibi kokuyordu. Evimi yeme isteğim de buradan geliyor olmalıydı.

“Bana bir kere böyle koşmadın...” diye söylenerek içeri giren Karan, açık bıraktığım dış kapıyı kapattı. Direkt ayaklarına baktım. Çorapla durduğunu görünce gülümsedim. Yanıma oturmaktan önce bana kısık gözleriyle baktı. “Ayak fetişin mi var senin?”

Öylesine güçlü bir kahkaha attım ki yan evdekiler sesimi duymuş olabilirdi. Karan yanağıma öpücük kondururken ben gülmeye devam ediyordum.

“Bu kadar eğleneceğini bilsem önceden söylerdim,” deyip bu sefer de gülüşümden öptü. “Bu ev sana yarıyor cidden...”

Nefes nefese kalıp, “Ay...” dedim. Elimle yüzümü yelledim. “Bir an boşluğuma geldi. Ve evet, bu ev bana gerçekten yarıyor.”

İkimizin de gözleri salonda dolandı. “Bırakmak...” dedi Karan. Yavaşça bana doğru döndü. “Zor gelmeyecek mi?”

Elbette zor gelecekti. Hatta öyle zor gelecekti ki bazı geceler evimi, odamı, şehrimi özlediğim için gizli gizli ağlayacaktım. Ne zaman canım sıkılsa odamın penceresinde oturup sokağı mı izlemek isteyecektim. Mutfağımda yaptığım o ıslak kekin tadını tutturamayacaktım, bunun için sızlanacaktım. Buradaki anılarım yakama yapışacaktı. Bu anılardan kurtulamayacaktım, bunu istemeyecektim de.

Ama yanımda o olacaktı. Elimi tutacak, bana gözlerinden daha iyi gelen bir şey olmadığını hatırlatacaktı.

Başımı omzuna yasladım. “Zor gelecek ama idare edeceğim sevgilim,” diye cevapladım onu. “Sana kahve yapayım mı? Bir kahve makinem var... Üf... İnanamazsın...” diyerek abarta abarta konuşmam onu güldürdü.

“Yakında tuzlusunu içmek nasip olsun diye niyet ederek içeceğim,” dedi.

Ayağa kalkıp gözlerine baktım. Dudaklarım aralandı. “Karan, senin o ağzın ne konuşuyor?” dedim.

Kalçama hafifçe vurdu. “Benim ağzım ne konuşacağını çok iyi bilir. Hadi bana kahve yap hanım,” diye oldukça eğlenerek konuştu. Kalkar gibi yaptı. “Neden böyle bakıyorsun? Bak, öperim seni!” deyince elimle ağzımı kapattım.

“Ankara havası sana ne yaptı? Bu Karan kim ve benim sevgilime ne yaptın, söyle çabuk!” deyince kollarını koltuğun üstüne koydu ve yayılarak oturdu. “Alo!”

Omuz silktili. “Şu üç gün bu Karan’ım. Beğenirsen...”

Yanaklarını sıktım. “Ölürüm ölürüm! Ne beğenmesi?” deyip mutfağa gitmek yerine kucağına oturdum. Kollarımı boynuna doladım. “Kahvenin yanında ne yemek istersin? Ben seni yem...” derken dudaklarına doğru yaklaşıyordum.

“Ben de seni.”

Elleri belimi buldu ve arzumu gerçekleştirerek dudaklarımı dudaklarına esir aldı. O usulca öpüyordu ama ben aceleciydim. Sanki ellerimden kaçıp gidecek gibi hissediyordum. Ellerimi yüzüne koydum. Sakallarının avuç içime batmasına izin verdim. Sanki yakın değilmişiz gibi daha çok sokuldum yamacına.

Dudakları hem alev gibi hem de nasıl buz gibi olabilirdi?

Bacaklarımı iki yana koyup tamamen kucağına oturduğumda beni daha sıkı tuttu. O da hoyratlaşmıştı. İkimizin de acelesi varmış gibiydi.

“Lâl,” dedi öpmelerinin arasından. “Sevgilim, Alptekin gelir birazdan.” Öpücüklerim boynuna doğru gidiyordu. Boğazından güçlü bir inilti döküldü. Kafasını geriye doğru atıp bana daha çok yer açtı. Vurguyla, “Sevgilim!” dedi, *yapma* der gibi yalvararak.

Boğuk bir sesle, “Karan,” dedim.

Soluk soluğa, “Deme,” dedi. “Adımı böyle söyleme.”

Öpücüklerim yüzünün her bir yerinde dolanmaya başladı. “Nasıl?” derken elim gömleğinin içine sızmıştı bile.

Belimden sıkıca kavrayıp bir anda ayağa kalktığında bacaklarımı beline doladım. “Nefesin kesiliyormuş gibi,” derken dudakları iki dudağımın arasındaydı. Beni öperken ve gözleri kapalıyken nasıl yaptı bilmiyordum ama adımları dış kapıyı buldu. Beni tek eliyle sıkıca tutuyordu. Kapıyı kilitlediğini duydum.

“Karan,” dedim.

Her şey buna bağlıymış gibi, “Susma,” dedi. Yukarı çıkmaya başladı. “Sakın susma.”

Elimde tuttuğum avokadoyu kesebilirdim, eğer Bekir abinin anlattıklarına gülmekten durabilseydim.

Bekir abi mutfak şefimdi. İşinde çok iyiydi ve yeni insanlarla çalışıp onlara bir şey öğretmeyi çok severdi. Geçen günlerde yeni bir çırağı işe aldığından ve onun yaptığı sakarlıklardan bahsederken tüm mutfağı gülme krizine sokuyordu.

“Bu, müşteriden tabağı getirdi. Uzatıyor bana, abi tadına bak diye. Aldım bir çatal. Allah Allah diyorum nesi olabilir ki dümdüz salçalı kıymalı makarnanın?” Gülmekten gözünden yaş akıyordu. “Ya diyorum ben yıllardır bu makarnadan yaparım. Nesini beğenmemiş müşteri?”

O kadar çok gülüyordu ki ben dâhil herkes anlattığından çok onun gülmesine gülüyordu.

“Ee?” dedim.

“Müşteri demiş ki bu makarna tatlı. Sosunu ben yaptım, ta-
bağa ben koydum, kaşarını ben döktüm. Diyorum nasıl tatlı
olacak?” Terleyen alnını bir peçeteyle sildi. “Sonra tadına bak-
tım. Resmen kıymalı, salçalı ve şekerli makarna. Bu haylazın
tek görevi makarnayı haşlamaktı. Sen git ocağın üstünde duran,
tatlı için hazırladığımız şerbeti su san, makarnayı su yerine şer-
bette haşla.”

Gülmeye devam ederken, “Hayır ya,” dedim.

Herkesten çok kendisi gülüyordu. “Bir de demez mi, yoğun-
luğundan şerbet olduğunu anlamıştım aslında diye! Ulan anla-
dıysan neden orada haşlıyorsun?” Kafasını önüne eğmiş, ellerini
de önünde birleştirmiş bir şekilde yanında duran Can’ın kafası-
na bir kere vurdu. “Şeytan tüyü olmasaydı bu hergelede, vallaha
da billaha da koymuştum kapının önüne.”

Can tüm gözler onda olduğundan utanarak, “Usta ya!” diye
sızlandı.

Bekir abi bir kere daha vurdu. “Yeteneği de var da kafası baş-
ka alemde,” deyip yanağından akan yaşları sildi. Gülerek, “Sen
beni güldürdün, Allah da seni güldürsün,” deyince Can’ın da
yüzü güldü.

Can daha 20’lerin başında genç bir çocuktü. Eğer Bekir abi-
nin dediklerini dikkate alır, onun sözünden çıkmazsa basamak-
ları üçer beşer çıkacağına emindim.

Ona elimi uzattım. “Memnun oldum Can. Ve tekrar hayırlı
olsun. Aramıza hoş geldin.”

Utanarak kafasını önüne eğdi. Elimi utangaç bir şekilde sık-
tı. “Ben marulları yıkayayım,” deyip koşar adım gidince, Bekir
abi arkasından bağırdı: “Aman diyeyim yine sıcak suda yıkayıp
haşlama!”

Onların bu hâli ve uzun zaman sonra restoranımın mutfak-
ğında olmak bana çok iyi gelmişti.

Herkes önündeki işe dönünce dakikalardır elimde tuttuğum avokadoyu ince ince dilimlemeye başladım. Nizami bir şekilde salatanın üstüne koydum. Biraz da nar serpiştirdikten sonra rezgâhın üstüne koyup zile bastım.

Elimi önlüğe silerek, "Sırada ne var?" diye sorunca, herkesin bakışları bana döndü.

Bu sırada Sena içeri girdi. "Masa üçte oturanlar, siparişleri hazır değil diye huysuzlanmaya başladılar. Ne zaman hazır olur?" diye telaşla sordu.

Siparişleri yazdığımız alana gelip, bahsettiği masanın ne istediğine baktım. İçki sipariş etmişlerdi. İçkiler bu alanda hazırlanmadığı için Sena'ya döndüm. "Kokteyl istemişler. Yanlış yerdesin."

Eliyle alnına vurdu. "Kusura bakma abla ya, kafam karışmış olmalı," dedi.

Elimi omzuna koydum. Kısık bir sesle, "Sen Arif burada diye biraz heyecanlanıyor olabilir misin?" diye sordum. "Elin ayağına dolanmış sanki..."

Bluzunun ucuyla oynamaya başladı. "Yo..." dedi ama bu evet demekti.

Yanağından makas aldım. "Bugün mesain yok Sena. Neden kendini hırpalıyorsun ki? Gidip onlarla beraber otursana."

Alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Abla, utanıyorum! Arif'ten değil ama Alptekin var, Karan abi var. Onların yanında Arif elimi bile tutsa yanaklarım al al oluyor. Özellikle Alptekin, Arif'e kaş göz yapıp bir şeyler söylüyor," diye hayıflanırken o kadar tatlıydı ki.

Güldüm. Önlüğümü çıkardım. Mutfaktakilere, "Ben içeri geçiyorum. Bir şey olursa seslenirsiniz," deyip kolumu Sena'nın omzuna attım. Beraber yürümeye başladık. "Ömer de bana aynısını yapardı. O yüzden seni anlıyorum. Şimdi yanında ben varım. Yalnız değilsin!"

Sevinçle, "Yaşa abla!" dedi.

Bugün sabah uyanır uyanmaz soluğu restoranda almıştık. Karan bana eşlik etmişti ama günün erken saatlerinde olduğumuz için Alptekin uyumayı seçmişti.

Gökhan bizi kapıda karşılamıştı. Onunla hasret giderdiğimiz sırada Arif, Sena'yı getirmişti. Biraz göz dolmalı kavuşmalardan sonra hep beraber kahvaltı etmiştik. Sonra ben Gökhan'la beraber kâğıt işleriyle ilgilenmeye geçmiştim. Karan telefon görüşmelerine devam ederken ben soluğu mutfakta almıştım. Nerede yardım gerektiyse oraya koşmuştum.

Ve bu hissi özlediğimi fark etmiştim.

İstanbul'daki şubeye olan heyecanım bu hisle katlanarak artmıştı. Bir an önce açılması için var gücümle çalışacaktım.

Karanların olduğu masanın önüne gelince, "İyi akşamlar beyler," dedim. Onlara Gökhan da eşlik ediyordu. "Keyifler nasıl?"

Alptekin, Karan'la ikisinin ortasına oturmam için bana yer verdi. "Keyifler gıcır, reis. Ama sen bizi unuttun gibi?" dedi.

Yüzümü buruşturdum. "Uydurma ya! İçeride işlerim vardı. O meyve tabaklarını, tatlıları kim gönderdi sanıyorsun?" deyip, Karan'ın kaldırdığı kolunun altına girdim. "Utanmaz, arlanmaz!"

Karan beni iyice kendine çekti. "Sen ona bakma sevgilim. Ne yaptın? Hallettin mi işlerini? Artık bizimle misin?" diye sordu.

Gökhan'la göz göze geldim. "Arka tarafta su akıtan bir boru var. Eminim sen fark etmişsindir ama ben de söyleyeyim dedim. Altına kova koydum ama taşarsa parke kabarmaz. Sen ilgilenir misin?" diye sordum.

"Tam olarak nerede?" diye sordu Gökhan. Ayaklanmıştı bile. "Arka kapının sağ tarafındaki yer mi? Merdivenin başındaki?" Kafamı salladım. "Hallediyorum," deyip uzaklaştı.

Çenemi kaldırıncı Karan'ın gözlerine baktım. "Hallettim işlerimi," deyip boynunu öptüm. "Asıl sen hallettin mi işlerini? Hayatımda senden daha fazla telefonla konuşan birini görmedim. Ne konuşuyorsun bu kadar yahu?"

“Business business,” dedi Alptekin. Ağzına koca bir parça brownie attı.

Karan, “Ömer yok, biz uzaktayız, konuşmam gereken çok fazla kişi var. Ve biliyorsun ki son zamanlarda uğraşmam gereken de çok fazla kişi var,” deyince, aklıma Soner düştü.

“Onun yanına gidecek misiniz?” diye sordum. “Soner’i kasrediyorum.”

Ruhsuz bir sesle, “Anladım da gitmemiz okları üstümüze çevirir,” dedi. Sigara yakmak için benden uzaklaştı. “Şimdilik gitme işi askıda. Biraz daha zaman geçmesi gerek.”

Sena bu olayların ne kadarını biliyordu, emin değildim. Onu dâhil etmek istemediğim için bu konuyu kapatmak istedim. “Emre rahatsızlandığı için bugün canlı müzik olmayacak. Sahne almak istiyordum ama kısmet değilmiş,” dedim.

Karan, “Nasıl da heveslenmiştim. Tüh ya!” diye hayıflandı. “Başka biri çıkamaz mı onun yerine? İstersen ayarlarınız hemen.”

“Cık,” dedim. “Plan bozulunca Özlem’e yazdım. Bugün müsaitlermiş. Yağız Efe geleceğimi öğrendi bile. O yüzden yemeğe onlara davetliyiz.” Diğerlerine baktım. “Siz de davetlisiniz.”

Alptekin ağzı dolu bir şekilde, “Benim planlarım var, gelemem,” dedi. Bu çocuk bu kadar yemek yemeye nasıl kilo almıyordu, şaşıırıyordum.

Arif’le Sena’ya baktım. “Bizim de planımız var yenge,” dedi Arif. Sena’ya tatlı bir gülümseme gönderdi. “Uzun zamandır gitmek istediğimiz bir film vardı. Ona gideceğiz.”

Alptekin, “Adı ne? Komandocu ve...” diye başladı cümleye, bacağına çimdiklediğim için devam edemedi. “Ah! Ne sıkıyor-sun be bacağı mı? Zaten maşallah boyumdan uzun tırnakların var. Etimi kopardın Ef ya!” diye sızlandı.

“Neden uğraşıyorsun insanlarla?” deyip gözlerimi irileştirdim. Sena’nın utandığını anlatmaya çalışıyordum. “Sonra Arif sana bulaşınca da hemen şikâyetçi oluyorsun. Yapma Alp!”

İçeceğini kafasına dikti. “Ben gidiyorum ya!” deyip bir anda ayağa kalktı. “Allah’a emanetsiniz... Abi, ben sana mesaj atarım,” dedikten sonra, Karan *tamam* anlamında kafasını salladı. Tam gidecekken durdu ve Arif’le Sena’ya baktı. “Hadi görüşürüz.... Noktayla virgül,” deyip koşarak uzaklaştı, yoksa Arif onun üstüne atlayacaktı.

“Elime geçersin sen,” dedi Arif, onun arkasından. Sena’nın yüzüne doğru yaklaştı. “Üzülüyorsun, değil mi? Alptekin uğraşmayı seviyor. Yan yana noktayla virgül gibi durmuyoruz. Ol-sak olsak noktalı virgül oluruz biz,” diye usulca konuştu. “Birlikte anlamımız olur bizim.”

Sena üzüldüğünden değil, utandığından bakışlarını kaçırıyordu. Arif’in söylediğiyle daha da utandı. Fısıltı gibi çıkan sesiyle, “Biz de mi çıksak artık?” diye sordu.

Arif cevap vermedi. Onun elini tutup ayağa kalkması da bir cevaptı. “Yiğit’e devrediyorum abi, her şeyi. Bir şey olursa telefonum açık,” deyince, Karan yine kafasını salladı. “Görüşürüz,” diyen ikili, biraz sonra masadan uzaklaşmıştı.

Karan sesli bir nefes verdi. “Neden hepsi çocuklarımmış gibi hissediyorum?” deyince, gülümsedim. Sigarasını söndürdü, iyice bana doğru döndü. “Acaba bu his annemleri kaybettikten sonra mı omuzlarıma oturdu yoksa senin anaç hâllerini görünce kendimi babaymış gibi hissetmeye mi başladım? Garip...”

“Sana babalık çok yakışır,” dedim.

Kaşları havalandı. “Dı? Neden geçmiş zaman kipi? Baba olmayacak mıyım?”

Sorusunu es geçip, “Kız babası olmak istiyordun, değil mi?” dedim. “Eminim çokça şımartacağın kızlarını tepeme çıkartırdın. Hepsi, ‘Babam izin verdi anne!’ diye, benim onayımdan geçmeyen şeyleri yaparlardı. Neden yaptın bunu? Neden ha, neden?”

Gülerek beni kollarının arasında sıkıştırdı. Evet, buna sarılma denemezdi. Sırtımı göğsüne yaslayıp beni kollarıyla sıkıca sardı.

“Tabii ki şımartacağım. Kızlarım her şeyin en güzelini hak ediyor. Sizi şımartmayacağım da kimi şımartacağım?” Saçlarına öpücük kondurdu. “Ama hâlâ gerçekleşmeyecek gibi konuşuyorsun. Bir anlam yüklemeli miyim buna?”

O görmese de dudaklarımı büzdüm. “Bir anlamı yok. Bir anda öyle çıktı kelimeler.”

Uzatmadı. “Öyle olsun...” dedi.

Onunla biraz daha oturduktan sonra, yemeğe gecikmemek için geriye kalan işlerimi halletmek üzere yeniden arka tarafa geçtim. Gökhan’la konuşmam gereken çok şey vardı ama bu gece hepsini halledemeyeceğimi biliyordum. Bu yüzden sadece imza atmam gereken birkaç belgeyi hallettim. Çalışanların hepsiyle konuşmaya çalışıp çantamı aldıktan sonra yeniden ön tarafa geldim.

Köşeyi döneceğim sırada Karan’la çarpışmak üzereydim. Telaşlı görünüyordu. Beni kollarımdan tuttu. Korkarak, “Ne oldu Karan?” diye sordum. “Birine bir şey mi oldu?”

Kafasını sağa sola salladı. “Herkes iyi ama yangın çıkmış Lâl!” dedi büyük bir telaşla.

Gözlerim irileşti. Kalbim aniden hızlandı. “Nerede? Nasıl?!”

Elimi tuttu. “Hemen evine gitmemiz lazım!” deyip beni koşar adım yürütmeye başladı.

“Evim mi?! Ne demek evine gitmemiz lazım?” diye sordum. Cevap vermedi. “Karan, bir şey söyle! Evim mi yanıyor?” diye bağırdım.

Restoranın önünde duran arabanın kapısını açtı. Ne diyeceğini bilememiş gibi yüzüme baktıktan sonra, beni apar topar arabaya bindirdi. “Üzgünüm sevgilim, yangın var. Ne var ne yoksa yandığını biliyorum sadece.”

Yutkunamadım. Kekeleyerek, “G-Gidelim,” dedim. Ateş şimdiden yüreğime düşmüştü bile.

17. BÖLÜM

Yangın

Kalbimde bir orman yanmıyordu ama anılarımin çığlıklarını kulaklarımda duyuyordum. Evimin yanması demek, geçmişimin yanması demekti. Ve bu benim için felaketten de beter olurdu.

Arabada ağzımdan tek kelime çıkmadı. Titreyen ellerimi bacaklarımin arasına aldım ve yarım saat bile sürmeyen yol bana asırlar gibi geçerken sadece dua ettim.

Lütfen her şey yanmamış olsun.

Evimin olduğu sokağa geldiğimizde kalabalığı gördüm. Neredeyse yolu kapatacak kadar bir trafik vardı. İnsanlar yangına bakmak için dışarı çıkmış olmalıydı. Onların gördükleri, ateşle dans eden beton yığınıydı ama yanan, benliğimin mihenk taşlarından biriydi.

Endişe ve telaştan terliyor aynı zamanda da üşüyordum. Yangın şimdiden beni kora çevirmeye başlamıştı bile.

Karan bir anda arabayı sağa çekip durdu. Hızlıca, "Buradan sonra yürümemiz gerek," deyince hiç beklemeden arabadan indim. Kalabalığın içine hiç düşünmeden daldım.

İnsanlara çarpa çarpa koşar adım ilerlemeye başladım. Biraz sonra sıcak bir el, elimi tuttu. Karan önüme geçip benim için yolu açmaya başladı. Bir yandan da, “Çekilin!” diyordu.

Kalbim, ağzımda attığından mıdır yoksa bu kadar kalabalığın çıkardığı gürültüden midir bilinmez, itfaiyeye ya da yangını söndürme çalışmalarına dair bir ses duymuyordum. Ağaçlardan dolayı evimi de göremiyordum. İs kokusu da gelmiyordu. Hepsi adrenaline bağlıyordum.

Yüksek bir sesle, “Karan, biraz daha acele et!” dediğimde, eve varmamıza birkaç bina kalmıştı. “Geç kaldık!”

Beni kendine doğru çekip kolunun altına aldı. “Biliyorum geç kaldım ama halledeceğim,” dediğini duyar gibi oldum. Bu kadar seste onu duymakta zorlanıyordum. Önümüzde ilerleyen Yiğit ve yanındaki iki kişi, kalabalığı geçmemize yardım ediyor. “Çekilsinler Yiğit!” dedi Karan. “Zaman geldi.”

Ve önümüzdeki insan seli bir anda dağılmaya başladı.

Bunu nasıl yapmıştı, bilmiyordum. Düşündüğüm tek şey, evime olanlardı.

Evimin önüne geldiğimizde kapının önünde duranları gördüm. Kısa bir anlığına şok yaşadım. Herkes buradaydı. Alptekin, Batuhan, Arif, Sena, Özlemler, Gökhan ve restorandaki herkes. Gözlerimi kırıştırdım. Karan beni koşar adım içeri doğru götürürken dedemi ve Reşat abiyi de köşede gördüm.

Hepsi nasıl gelebilmişti? Hemen nasıl öğrenebilmişlerdi?

Kafamı kaldırıp evime baktım. “Yangın nerede? Arka tarafta mı?! Duman yok ki!” diye bağırdım. Karan cevap vermek yerine, bize tebessümle bakan insanların arasından sıyrıldı ve içeri girdi. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordum ama telaştan beynim çalışmayı bırakmıştı. “KARAN! Yangın nerede?!”

Yürümeye devam ederken kafasını bana doğru çevirdi. Heyecanını sesinde bile gördüğüm bir sesle, “Elini tutuyorsun,” dedi. Onu anlamadığım için kaşlarım çatıldı. Evim yanmıyordu. Yangın falan yoktu. “Özür dilerim. En az bu şekilde telaşlanırsın sanmıştım,” dediğinde, salona girdik.

Gördüklerim karşısında dilimin damağımın kuruduğunu hissettim. Karan beni salonun tam ortasına getirdi. Baştan aşağı, renk renk güllerle çevrili olan salonuma ağzım açık bakıyordum. Yangın yoktu, aksine evim özenle süslenmişti.

Gözlerim etrafta dolanırken, “B-Bu...” dedim. Heyecandan kelimeleri unuttum. “Bunlar...”

Karan, “Yangın var evet, yalan söylemedim,” deyince, gözlerim heyecandan titreyen gözlerini buldu. Avucumu göğsüne yasladı. “Seni gördüğüm ilk andan beri yüreğimde devasa bir yangın var. Tam burada senin aşkınla yanan bir kalp var Lâl.” Sesi de eli gibi titriyordu. Bana mahcup bir şekilde baktı. “Bu kadar korkacağını düşünememiştim, affet.”

“Neler oluyor?” diye sorabildiğime bile inanamıyordum. Kelimeler benimle büyük bir savaş veriyordu.

Hafifçe tebessüm etti. “Neler olmuyor ki?” diye sorup elini cebine doğru götürdü. Önceden prova yapmış olmalıydı ama sanki hepsini unutmuştu. Göğsü hızla inip kalkıyordu. “Karşıma çıktığın ilk andan itibaren yanlış zaman diye düşünmüştüm. Yaşadıklarımız, yaşadıkların, hepsi zor bir başlangıç yapmamıza neden oldu. Ama şimdi doğru zamanda olduğuma inanıyorum. Hatta geç bile kaldım.”

Yutkundum. “Karan...”

İşaret parmağını dudağıma bastırdı. “Zaten çok heyecanlıyım. Şimdi sessiz kal, ben konuşayım. Sonra cevabını duymak isteyeceğim,” dedi. Ses tonu, karnıma ağrılar saplanmasına neden oluyordu.

Ne yapmam gerektiğini bilmediğim için, zaten bir şey yapamayacak kadar şaşkın olduğum için öylece durmaktan başka bir şey yapamadım.

İçinde yüzük olduğunu tahmin ettiğim kutuyu cebinden çıkarınca nefesim kesildi.

Ve Karan Akdoğan önümde diz çöktü.

Kutuyu yavaşça açtı. Kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktığında dizlerimin bağı çözöldü, yere yığılacağımı sandım. Eli hâlâ elimde olmasaydı düşmüştüm belki de.

Göğüs kafesimi zorlayan bir ses tonuyla, “Lâl,” dedi. Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. “Lâl’im... Aklımda onlarca senaryo vardı. Hepsinde dilimin tutulacağını biliyordum. Fakat beklemediğin bir anda olsun istedim... Beni bağışla. Ama dedim ya, o yangın göğsümde yanıyor. Ve benim söndürmeye hiç niyetim yok.”

Dolu olan gözlerine bakarken, benim çoktan dolmuş olan gözlerimden bir damla yaş süzölüverdi.

Elimi daha sıkı kavradı. Hangimiz titriyorduk, anlayamadığım noktadaydım.

“Ben, senin okyanuslarında sana olan sevdamda boğuldum ama bu bile içimdeki yangını söndürmeye yetmedi. Hiçbir şey yetmez. Sen o gün, o hastanede gözlerini açtığından beri, adına yakışacak bir şekilde lal ettin beni. Dilimi, kalbimi, ruhumu, her şeyimi lal ettin.” Benim gibi kesik kesik nefesler alıyordu. “Kaderime düşmandım, ta ki bizi bir araya getirene kadar... İyi ki o gün o kapıdaydın. İyi ki bana yaşamak için bir sebep verdin. İyi ki...”

Heyecandan titreyen dizlerimin tutmadığını fark ettiğimde yavaşça yere oturdum. Gözümünden akan yaşı sildim ve titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. Ona bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi hissediyordum.

Karan elime küçük bir öpücük kondurdu. “Şimdi bu soruyu sana sorarken heyecandan nasıl geberdiğimi bir ben bilirim bir Allah bilir. Çok defa prova yapmıştım ama hiçbirinde böylesine olmamıştım,” diye hayıflandı.

Bu sefer onun elini ben öptüm. Heyecanlanmamasını söyleyebilirdim ama dilim tutulmuştu. Bu anı hayal ettiğim onlarca zaman olmuştu ama hiçbirinde böylesine soluksuz kalmamıştım.

Derin bir nefes verdikten sonra, “Seni öptüğüm ilk andan beri seninle bir hayat düşünüyorum,” dedi. “Ben o an anladım ki senden gayrısına yokum... İçinde senin olduğun bir ev istiyorum, koridorlarında senden olan çocuklarımla koşturduğum. Sıcak bir kahve içmek istiyorum, günün yorgunluğunu gözlerinde atarken içtiğim. İlk defa geleceğe umutla bakıyorum...” Kafasını eğip ellerimize baktı. “Çünkü elini tutuyorum.”

Hiçbir zaman böylesine bir heyecan yaşamayan bünyem alışık olmadığı için kulaklarımı uğuldatan sesler onu duymakta güçlük çekmeme sebep oluyordu.

“Şimdi bana bir cevap vermeni istiyorum,” dedikten sonra ayağa kalkmama yardımcı oldu. Ve tekrar diz çöktü. Onu bu şekilde görüyor olmak, beni göğsünde yandığını söylediği yangınlarda kavuruyordu. “Eflâl Görkem,” dedi titreyen sesiyle. Bana ilk defa tam ismimle hitap ediyordu. “Benimle bir ömür geçirir, bana dünyanın yaşanabilir bir yer olduğunu gösterir misin? Bir daha ayakkabımla içeri girmeyeceğime söz verdiğim o evde benimle beraber yaşar mısın?” dediğinde ayakkabılarımızla olduğumuzu hatırlayarak, gözlerimden yaşlar akarken sessizce güldüm. “Beni, bana verir misin? Gül güzelim, benimle evlenir misin?”

Hayatım boyunca sadece hayır cevabını vermek zorunda bırakılmış olsam bile bu soruya hayır demem mümkün olmazdı.

Sesli bir şekilde ağlamamak için dişlediğim alt dudağımı serbest bıraktım. Ve şimdiye kadar verdiğim en güzel cevap olan, “Evet, Karan Akdoğan. Evet, seninle evlenirim,” cevabını verdim.

Karan'ın gözünden akan tek damla yaş, benim gözlerimdeki yaşları daha hızlandırdı. Zelzeleye tutulmuş elleriyle yüzüğü parmağıma nasıl taktı ve nasıl ayağa kalkıp dudaklarımızı buluşturdu, bilemiyordum. Bu anda hiçbir şey bilmiyordum ben.

Burada olduğunu unuttuğum insanların alkışlamalarını, patlayan konfetileri, ıslık seslerini duyuyordum ama onun dudaklarından kopamıyordum.

Yüzümü elleri arasına aldı. Alnını alnıma yasladı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Yanağımdaki ıslaklıkları sildi. "Bundan sonra sadece mutluluktan ağlayacağına söz veriyorum. Bir Akdoğan'dan, müstakbel Akdoğan'a söz veriyorum." Gözlerimin içine baktığında bakışıyla baştan ayağa titredim. "Seni dünyanın en mutlu kadını yapacağım. Bir kere bile pişman olmayacaksın."

Hâlâ titriyor olduğumdan, ona cevap veremedim. Sadece sı-kıca sarıldım ve anlamasını umdum. Onu çok sevdiğimi, onsuz bir hayat ihtimalini bile düşünmediğimi, beni üzmeyeceğini bildiğimi anlamasını umdum.

Bir yandan da elime bakıyordum. Evleniyor muydum ben? Karan'la? Sevdiğim adamla?

Bu sırada herkes yanımıza gelmişti. Kollarını birbirlerinin omuzlarına koyarak etrafımızda dönen Alptekin, Batuhan ve Gökhan üçlüsü bir de bağırıyordu. *Lay la lay* gibi şeyler söylüyorlardı. Bu gürültüde onları zar zor duyuyordum.

Birkaç saniye Karan'ın göğsünde soluklandıktan sonra dedemlerin varlığını hatırlayarak ondan ayrıldım. Yaşları yeniden silip minnet dolu bir sesle, "Ben teşekkür ederim," dedim. *Varlığın için, elimi tuttuğun için, kalbini kalbime dost eylediğin için, beni sevip seni sevmeme izin verdiğin için.* Sesimi duymadığı için daha yüksek sesle konuştum: "Her şey için, varlığın için teşekkür ederim! Seni çok seviyorum sevgilim!"

Kocaman gülümsedi ve dudağıma hızlı bir öpücük bıraktı. "Seni çok seviyorum!"

Alptekinlerin Arif'i de ayartarak Karan'ı omuzlarına almaya çalışmaları, birbirimizden uzaklaşmamıza neden oldu. Karan onları durdurmaya çalışsa da nafileydi. Bu dörtlünün elinden kurtulması imkânsızdı. Onları gülümseyerek izlediğim sırada bir el sırtıma dokundu.

"Kuzum," dedi Özlem. Ona doğru dönünce, bana sıkıca sarıldı. "Tebrik ederim. Biraz heyecanlı oldu ama Karan'ın fikriydi. Biz sadece ayak uydurduk," deyip suçu nişanlığımın üstüne attı.

Elimi kaldırıp yeniden yüzüğe baktım. Sözlü mü olmuştuk ya da? Nişanlanmak böyle mi oluyordu, bilmiyordum. Aslında bu tür şeylere uzaktım ve hâlâ olanları idrak edemiyor gibi etrafa bakınıyordum.

Aptal âşık bu sefer ben olmuştum.

Bu arada beni bekleyen diğerleriyle sarıldım, hepsinin tebriklerini aldım. Yüzümdeki salak sırıtış ve kalbimdeki çarpıntı beni hiç yalnız bırakmadı. En son dedemin yanına gelene kadar kime ne dediğimi bilmiyordum bile. Farkında olmadan onları tebrik eden ben olmuş olabiliyordum.

Dedem tekli koltukta oturuyordu. Göz göze geldiğimizde ayağa kalktı. Önce elini öptüm, sonra sarıldım. İçten bir sesle, "Tebrik ederim güzel kızım," dedi. Yanaklarımdan öptü. "Başta biraz korkmuş gibiydin ama Karan'ın dediği gibi oldu." Mutlulukla baktı bana. "Yüzün gülüyor."

Ağzım kulaklarımdaydı. Buldumcuklara benziyordum...

"Teşekkür ederim dede. İyi ki geldin!" Hâlâ hareketli olan etrafımdakilere baktım. "Gelmeseydiniz gözlerim sizi arardı," derken, Reşat abiyle sarılıyordum.

Reşat abi, "Seni yalnız bırakır mıydık?" deyip sırtımı sıvazladı. "Allah tamamına erdiresin..."

Dedem boğazını temizledi. "Lafı açılmışken..." Yanımıza doğru gelen Karan'a bakarak konuştu. "Tamamına ermesi için seni istemesi gerekir. Bizden kız almak öyle kolay değil," diye üstten üstten konuştu.

Bu ses tonu ve bakışları beni korkutmadı desem yalan söylemiş olurum.

Karan elini belime koyup bana doğru sokulduğunda ona baktım ama o gayet rahat duruyordu. Kafasını aşağı doğru eğdi. "Zoru severim, sıkıntı yok," dedi, gülümsedi. "Benim de aklımda zaten. Aceleye gelsin istemiyorum ama en yakın zamanda halletmeye çalışacağım."

Şaşkın bir şekilde, "Nasıl yani?" diye sordum.

Karan'ın bakışları beni buldu. "Seninle konuşmadan yapmam bunu. O yüzden böyle bakma. Hepsini konuşup hallederiz." Sesini alçalttı. "Ama uzak bir zamanda olmasını istemediğimi bil."

Dedem boğazını temizleyip dikkatleri üstüne çekmese, Karan'a şaşkın şaşkın bakmaya devam edecektim. "Bizde nişanla düğünün arası uzun tutulmaz. Ve bir tane torunum var," deyip bana şefkatle baktı. "Onu anlı şanlı evlendirmeyeceksem vay benim hâlime... Her şey ona yaraşır şekilde olacak."

Karan, "Eyvallah, biliyorum," dedi.

Ben ise daha yeni evlenme teklifi almışken, isteme ya da herhangi bir organizasyonu hayal edemeyecek noktadaydım. Onlar bir şeyler söylüyordu ama ben sadece elime bakıyordum. Yüzük çok güzeldi. Karan bu konuda Özlem'den veya Sena'dan yardım almış olmalıydı.

Dedemler bahçeye çıkarken Karan beni kalabalıktan uzaklaştırıp köşeye çekti. Onu önümde diz çökerken düşününce tekrar dizlerimin bağı çözülecek sandım. Her şey bir anda olduğu için olsa gerek, idrak etmekte zorlanıyordum.

Elimi tuttu ve yüzüğe baktı. "Çok yakıştı," dedi. "Hayal ettiğimden bile daha çok yakıştı."

Gülümsemekten çene kaslarım ağrıyordu. "Bayıldım!" deyip kollarımı boynuna doladım. "Kendin mi seçtin? Yüzüğü de bunları da sen mi buldun?"

Belime sarılıp beni kendisine hapsetti. “Yüzük annemindi. Babamın babaannesinin yüzüğüydü. Yıllardır bizde gelenek olmuştu. Annem kime vereceğinde kararsızdır. En sevdiğim gelini me vereceğim derdi,” deyip hüzünle gülümsedi. “Seni tanısaydı eminim o kişi yine sen olurdun.”

Kafamı sağa doğru yatırdım. “Ya...” dedim. “Alptekin nasıl kabul etti?”

“Onun fikriydi. Ben bu yüzüğü parmağında görmek isterdim ama Alptekin’in anneme olan bağlılığını bildiğim için, ona bırakacaktım. Fakat kendisi gelip yüzüğü senin takmanı istediğini söyledi.”

Daha ne kadar çok sevgi dolu olabilirdim ki? Kalbimin içinde sevgi kazanı vardı ve durmadan kaynamaya devam ediyordu.

“Ona bir teşekkür borçluyum o zaman,” diye mırıldandım. Yüzüğe baktım. Etrafını çiçekler sarmış gibi duran yüzüğün ortasındaki zarif taş değerli olduğunu belli ederek parıl parıl parlıyordu. Oldukça pahalı görünüyordu ama değeri bununla ölçemeyeceğim kadar fazlaydı. “Kolyenin yanına koyup saklasam mı?” diye sorunca, Karan’ın kaşları çatıldı. “Sizin için çok değerli, sevgilim. Kaybetmek...”

“Senden değerli değil,” diyerek sözümü kesti. Bu söylediğime bozulmuş gibi bakıyordu ama ben aslında iyi bir şey söylemeye çalışmıştım. “Kolyeyi saklamayı anlayabilirim ama yüzüğü parmağında görmek istiyorum.” Dudaklarıma doğru yaklaştı. “Eğer bir gün beni sevmekten vazgeçersen bu yüzük o zaman parmağından çıksın. Başka türlü mümkün değil.”

“O zaman hiç çıkmayacak de...”

Cümlem dudaklarının arasında son buldu. Sırtımı duvara yaslayıp beni tutku dolu bir şekilde öpmeye başladı. “Lâl Akdoğan,” dedi. Elleri belimden aşağı doğru gitmeye başladı. Boğuk sesi beni o yangına doğru çekti. “Seni Akdoğan yapacağım. Bundan daha fazla haz duyduğum bir şey olamaz.”

Ona başka şeyler de olduğunu gösterebilirdim ama bize doğru gelen adım seslerini duyup bir anda ondan uzaklaştım. Köşeyi dönen Arif ve Sena'yı görünce toparlanmak için Karan'ı ittim. O afallayıp birkaç adım geri giderken, ben saçımı düzeltiyordum. Bu telaşlı hâlim Karan'ın önce şaşırmasını sonra gülmesini sağladı.

Sena yanımıza gelir gelmez, "Abla, sizi bekliyoruz," dedi. Arif ise bize bakmıyordu bile. Sena imayla, "Müsait olunca gelirsiniz," diye ekledi.

Hızlıca, "Müsaitiz ki!" dedim. Karan'ı dirseğimle dürttüm. "Söylesene müsait olduğumuzu! Öyleyiz, değil mi?"

Arif gibi Karan da bıyık altından gülüyordu. "Müstakbel karım ne derse o..." demesini beklemediğimden bir miktar afalladım. Elimden tutmasa, yürümeye başlamasak, ona şapşal şapşal bakmaya devam edebilirdim. O ise dünden hazırmış gibi, "Hadi, kutlama vakti," deyip bizi mutfağa doğru götürdü.

Daha mutfağa girer girmez tekrar büyük bir alkış tufanı kopunca kapının girişinde durdum. Masada duran büyük pasta ve hâlâ patlata patlata bitiremedikleri konfetilerle beraber hep bir ağızdan bağırımları bir kere daha aklımı başımdan almaya yetti.

Alptekin'le Batuhan bize doğru bağırarak gelince Karan elini uzatarak onları durdurdu. "Kızı havaya atmanıza izin vermem. Hayvan gibi davranıyorsunuz. Koluna bacağına zarar vereceksiniz," diye sert bir dille uyardı. Ben ona aldırmadan manyak ikilinin arasına girince, "Kime ne diyorsam..." diye söylenmeye başladı.

Üçlü bir grup olup, yerimizde zıplayarak manasız sesler çıkarmaya başladık. 26'dan yaş aldığım bu günlerde böyle hareketler yapmam normal değildi fakat kendimi coşkuya kaptırmak istemiştim. Bağırarak "En büyük gelin bizim gelin!" demek ne kadar mantıklıydı, tartışılırdı.

Nefesimiz kesildiğinde üçümüz de zıplamayı bıraktık. Bizden daha az çocuk olan Yağız Efe bacaklarıma sarılmasaydı, kendimi sandalyeye atıp soluklanacaktım.

Yağız Efe, “Evleniyormuşsun!” deyip daha da sıkı sarıldı. “Neden daha önceden söylemedin? Benim yanımda getireceğim bir panterim bile yok!” diye küskün bir sesle konuştu.

Babası, “Oğlum, panter değil, partner,” diye onu uyarınca, Yağız Efe’nin suratı daha çok asıldı.

“Ben de öyle dedim! Panter işte!” diye söylendi.

Eğildim ve onunla aynı hizaya geldim. Harfleri artık doğru telaffuz ediyordu. Yine bazen dili sürçebiliyordu ama çok daha iyi konuşuyordu. Büyümüştü. Ve bunu görmek onu bağırma sıkıca bastırıp orada büyütme isteğiyle dolmamı sağladı.

Ellerimi omzuna koydum. “Birincisi, evleneceğim ama şimdi değil. Sadece evlenmek istediğimize karar verdik. İkincisi ise ben sana kavalie bulmadan evlenir miyim teyzem?”

Küçük kaşları çatıldı. “Kavalie değil, panter istiyorum ben.”

Alptekin’in, “O kadar çok panter dedi ki artık ben de panter istiyorum,” demesi, diğerlerini güldürdü ama ben ciddiyetimi bozmadım.

“Teyzeciğim, kavalie de partner demek. Yani sana eşlik edecek biri.” Gözlerimi kısıp imalı imalı baktım. “Getirmek istediğin biri mi var? Ondan mı bu hâllerin?”

Kıkırdadı. “Adı Yağmur.” Batuhan’la Alptekin, *Oooo*, demeye başladı. Yağız Efe hemen utandı. “Ya ama Eflâl ya! Benimle alay ediyorlar!”

Onu kafasından tutup göğsüme bastırdım. “Çocuğumla uğraşmayın! En azından onun getirmek istediği biri var! Siz kendi hâlinize yanın,” dememle, gülen ikilinin aklı başına geldi. Yağız Efe’me tatlı tatlı baktım. “Pastayı keselim mi? Beraber keseriz.”

Yağız Efe heyecanla, “Olur,” derken Karan aksi bir sesle, “Ben? Beraber kesmeyecek miydik?” diye sordu.

Ayağa kalkıp pastaya baktım. Özenle hazırlanmış bir pastaydı. Üstünde E ve K harfleri vardı. Etrafı rengârenk güllerle süslenmişti. Ve inanılmaz lezzetli görünüyordu.

Ben ayıp ettiğimi fark edip ne yapacağımı düşünürken, “Sizin pastanız o. Siz kesin. Ben de Yağmur’la keserim,” diyen Yağız Efe, herkes kadar beni de şoke etti.

Onun yanağına öpücük kondurdum ve Karan’ın yanına geldim. “Bir an düşünemedim sevgilim. Evet, beraber keseceğiz,” deyip bıçağı elime aldım. Herkesin burada olduğundan emin olduktan sonra, “Hadi keselim,” dedim.

Karan elimin üstünden bıçağı tuttu. “Affettim, tamam,” demese, zaten affettiğini anlamayacaktım. Tam bir şapşaldı. Şakağıma öpücük kondurduğu sırada, dedem konuşmaya başladı.

“Uzun konuşmaları sevmem. Sanırım bu konuşmalar için de oldukça yaşlandım,” dediğinde herkes aksini düşündüğünü belli eden sesler çıkardı. Dedem gülerek, “Öyle öyle,” dedi. “Yaşlandık ama torunumuzun güzel günlerine şahitlik edebiliyoruz. Umarım bugün en kötü gününüz olur. Ayağınıza taş, gözünüze yaş değmesin. Nefes aldığım sürece her zaman arkanızdayım.” Karan’a ters olduğunu sandığı bir bakış attı. “Benim iki gözümü üzersen, senin iki gözünü ellerine veririm. Duydun mu Akdoğan?”

Karan sadece gülümsedi ve kafasını efendi bir şekilde *tamam* der gibi önüne eğdi.

Dedemin, “O zaman Allah tamamına erdirsin. Nice güzel günlerinizi görelim. Hayırlı uğurlu olsun,” demesiyle yeniden bir alkış silsilesi başladı.

Karan’la beraber pastayı keserken benim elim titriyordu ama o sakindi. Onun yönlendirmesiyle ikimize bir dilim kestik. Daha yemek yemediğimiz için pastayı sadece âdet yerini bulsun diye kesmiştik. Bu yüzden pastayı kaldırıp, yemek yemek için hep beraber masanın etrafına dizildik.

Mutfağım küçük değildi ama hepimizi ağırlamak için daha büyük bir masa gerekmiş olmalıydı ki şu an devasa bir masada oturuyorduk. Tam sayamamıştım ama yaklaşık 17 kişi vardı. Masanın bir başında dedem, diğer başında Alptekin oturuyordu. Karan'la biz ortada sayılırdık. Ama Alptekin'in neden ağa gibi başa kurulduğunu bilmiyordum.

Bir de kollarını iki yana açarak oturması yok muydu... Alptekinsiz bildiğimiz gibiydi.

Kalabalıktık. Hepimizin yüzünde güller açıyordu. Mutluyduk da ama benim özlemini çektiğim insanlar vardı. Biliyordum, annem ve babam beni kapı eşiğinde izliyordu. Annem, başını babamın omzuna yaslamış, dolu gözleriyle bana bakıyordu. Babam, kolunu anneme sarmış, yaşlı gözlerini benden gizlemeye çalışıyordu. Onları her zaman omzumda taşıyordum. Ve beni izlerken mutlu olduklarını hissediyordum.

Abim de yoktu. Burada olmasını istediğim, acı günlerime şahitlik ederken, güzel günlerin de geleceğine beni inandıran, kanımdan olmasa da canımdan olan o adamın yokluğu da göğüs kafesime baskı yapıyordu. Ona bu üzüntümden bahsetsem, *acısını çıkartırız* diyerek beni mutlu etmeye çalışırdı, biliyordum. Ederdi de.

Onların haricinde ise eksik hissetmeme neden olan biri daha vardı: Ömer Akdoğan.

Altüst olmuş hayatını bırakıp buraya gelmesini elbette istemeyezdim. Ama onsuz geçen bir kutlama benim gözümde yarımdaydı. Bana *tebrik ederim minik kuş* deyip kocaman sarılmasını çok isterdim. Onun gözlerinde gördüğüm şefkati arıyordum. Umarım Hale'yle beraber oldukları yerde iyiydiler.

Batuhan, "Neden sen oluyorsun lan?" diye sorup, yüksek çıkan sesiyle beni gerçeğe döndürdü. Alptekin'e üzüm fırlattı. "Sen kardeşisin! Senden olur mu?"

Alptekin, "Asıl kardeşiyim diye olması gerekmiyor mu? Senden daha yakınım ben! Beni daha çok seviyor!" diye cevap verdi.

Neyden bahsettiklerini anlamadığım için Karan'a baktım. O ise bezmiş bir ifadeyle bakıyordu. "İkiniz de olmayacaksınız. Neden sağdıçımı siz seçiyorsunuz ki? Benim en başından beri sağdıçım belli. Ben Ömer'inki oldum, o da benimki olacak. Siz de birbirinizin sağdıçı olursunuz."

İkisi de bu fikri mantıklı bulmuş olacaklar ki susup yemeklerini yemeye devam ettiler. Masadaki tek çocuk, uslu uslu yemeğini yiyen Yağız Efe değildi.

Anneliğini yansıtarak, "Daha hiçbir şey yemedin," diyen Özlem'in bakışları bendeydi. "Heyecandan mı?"

Gülümsedim. "Sanırım, evet. Bu ânın geleceğini biliyordum ama hiç beklemediğim bir anda oldu... Hâlâ şaşkınım. Kendimi rüyada gibi hissediyorum." Karan tebessüm edip bacağıma hafifçe sıktı. "Hem hepiniz buradasınız. Tabii abim yok, Ömer ve Hale yok ama geçerli sebepleri var. Hem de..." Elimi kaldırıp yüzüğüme baktım. Şaşkın bir hâlde, "Ben gerçekten evleniyor muyum ya?" diye sordum.

Herkes güldü.

Karan beni, "Evleniyoruz," diye düzeltti.

Özlem'in eşi Sezer, "İnan hiçbir zaman buna alışamıyorsun. Hatta alışana kadar evlenip çocuk bile yapıyorsun," dedi. "Hatırlamıyor musun, bizimki ne kadar hızlı olmuştu?"

Kafamı salladım. "Hatırlıyorum ama bizimki o kadar hızlı olmaz herhalde," deyip Karan'a bakış attım. Kararsız bir sesle, "Olmaz, değil mi?" dedim.

Karan omuz silkti. "Bana kalsa yarın evlenelim ama... Yine de her şeyin en güzelini hak ediyorsun. İstedığın zaman istediğin şekilde olacak."

"Ama sen her şeyi kafanda planladın, değil mi? Çünkü planlamadan asla duramazsın sen..." dedim.

Karan çarpık bir şekilde güldü. "Bir şeyler düşündüm ama seninle konuşmadan hiçbirini yapamam. Onayın gerek."

Arif sesli bir nefes verdi. "Abim damatlığının altına giyeceği çorabı bile düşünmüştür ama sen giy demeden giymez, yenge. Böyle de hanımcıdır benim abim," deyince masadaki erkek grubu onu desteklediğini belli ederek alkışladı.

Gökhan'ın, "Ulan hiç de hanımcı gibi durmuyorsun da!" demesiyle, Zehra, "Öyle bir duruş mu var ya?" diye sordu.

Alptekin, abisini işaret etti. "Var işte! Baksana! İnternette 'hanımcı kime denir' diye arat, bu adamın fotoğrafı çıkıyor. Mümkün olsa hanımının yerine oruç bile tutar bu adam!"

"Abartmayın ya!" diyerek Karan'ın koluna sarıldım. "O kadar da değil."

Karan saçlarımın üstüne öpücük kondurdu. "O kadar aslında. Ama bundan gocunmuyorum. Geçenlerde bir söz okumuştum. 'Hanıma hizmet vatana hizmettir' diye. Bizimkisi de o hesap," deyince herkes *helal olsun* der gibi bir şeyler söyledi.

Sezer içkisini Karan'a doğru kaldırdı. "Doğru diyorsun kardeşim. Hanımın gülerse sen de gülüyorsun zaten," deyip karısına bir bakış attı. "Onların yüzü gülsün de varsın biz hanımcı olalım."

Yağız Efe babasının kolunu çekiştirdi. "Baba, hanımcı ne demek? Beşiktaşlı olmak gibi mi? Sen annemi mi tutuyorsun?" diye saf bir şekilde sordu.

Sezer güldü. "Biraz öyle oluyor aslanım. Beşiktaş'ı sevdiğimden daha çok seviyorum anneni ve her zaman onun tarafını tutuyorum. Küme düşse bile benim ligimde şampiyon her zaman annen," deyip göz kırptı.

Bugün sadece aşk var aşk! diye bağırırsam tepkileri ne olurdu acaba...

Beşiktaş'ın adının geçmesiyle beraber konunun futbola dönmesi de bir oldu. Bütün erkekler bu anı beklermiş gibi çılgın bir şekilde konuşmaya başladı. Hepsi Beşiktaşlı olmadığı için de konuşma bazen hararetleniyordu ama tartışmaya dönecek şekilde büyümüyordu.

Aslında ben de beyciydim. Karan'ın, hanımcı olmadığını iddia edemezdik ama ben de beyci sayılırdım. Yakında, önünde "*Kocamı Çok Seviyorum*" yazan bir mutfak önlüğü yaptırabilirdim. İçkimden keyifli bir yudum aldım. Ya da Karan'ın fotoğrafını bastırduğım bir nevresim takımı. Eminim Karan şaşırmak yerine hemen üstüne atlar beni de yanına çekerti.

Sena, Arif'le yer değıştirdikten sonra bana doğru yaklaştı. "Abla, hiç konuşamadık," dedi. "Benim birkaç gün önceden haberim vardı ama sana söyleyemedim. Hem Karan abi defalarca tembihledi hem de Arif. Söylese miydin?"

"Böyle daha güzel oldu. İyi ki söylememişsin," deyip, beni dinleyen diğeri kızlara baktım. "Ama daha az telaş yapacağım bir yolu yok muydu? Aklım çıktı ev yandı diye."

Özlem elime yavaşça vurdu. "Kız, adam yanıyormuş zater derdin ev mi?" deyip güldü. Karanların bakışları kısa bir anlığına bize döndü. "Adam, planım bu deyince ne deseydik? Zaten eli ayağına dolanmış. Anlayacaksın diye ödü kopuyor. Arada *erken mi sizce* diye bizi yoklayıp durdu. Senden daha heyecanlıydı valla billa!"

Ne diyeceğimi bilemedim. Nazar değmemesi için kalçamı kaşıyıp kulağıma çektikten sonra tahtaya üç defa vurmam mı gerekiyordu? Bir şey yapmalıydım çünkü kendi mutluluğuma nazar değdirecekmişim gibi hissediyordum.

"Ya ama çok güzel olmadı mı?" dedi Sena. Hülyalı hülyalı baktı. "Şimdi seni beyazlar içinde göreceğiz ve ben hâlâ inanmıyorum."

Gülümsedim. "Karan'ın planları vardır ama ben hayatları yoluna girene kadar bir şey yapmak istemiyorum," diye mırıldandım.

Özlem bana doğru yaklaştı. "Benden duymuş olma, siz de konuşursunuz ama Karan birkaç güne Urfa'ya gidip seni dedenden istemeyi düşünüyor," diye sır verir gibi konuştu.

Aslında ben de beyciydim. Karan'ın, hanımcı olmadığını iddia edemezdim ama ben de beyci sayılırdım. Yakında, önünde “*Kocamı Çok Seviyorum*” yazan bir mutfak önlüğü yaptırabilirdim. İçkimden keyifli bir yudum aldım. Ya da Karan'ın fotoğrafını bastırdığım bir nevresim takımı. Eminim Karan şaşırmak yerine hemen üstüne atlar beni de yanına çekerti.

Sena, Arif'le yer değiştirdikten sonra bana doğru yaklaştı. “Abla, hiç konuşamadık,” dedi. “Benim birkaç gün önceden haberim vardı ama sana söyleyemedim. Hem Karan abi defalarca tembihledi hem de Arif. Söylese miydin?”

“Böyle daha güzel oldu. İyi ki söylememişsin,” deyip, beni dinleyen diğer kızlara baktım. “Ama daha az telaş yapacağım bir yolu yok muydu? Aklım çıktı ev yandı diye.”

Özlem elime yavaşça vurdu. “Kız, adam yanıyormuş zaten, derdin ev mi?” deyip güldü. Karanların bakışları kısa bir anlığına bize döndü. “Adam, planım bu deyince ne deseydik? Zaten eli ayağına dolanmış. Anlayacaksın diye ödü kopuyor. Arada *erken mi sizce* diye bizi yoklayıp durdu. Senden daha heyecanlıydı valla billa!”

Ne diyeceğimi bilemedim. Nazar değmemesi için kalçamı kaşıyıp kulağımı çektikten sonra tahtaya üç defa vurmam mı gerekiyordu? Bir şey yapmalıydım çünkü kendi mutluluğuma nazar değdirecekmişim gibi hissediyordum.

“Ya ama çok güzel olmadı mı?” dedi Sena. Hülyalı hülyalı baktı. “Şimdi seni beyazlar içinde göreceğiz ve ben hâlâ inanamıyorum.”

Gülümsedim. “Karan'ın planları vardır ama ben hayatları yoluna girene kadar bir şey yapmak istemiyorum,” diye mırıldandım.

Özlem bana doğru yaklaştı. “Benden duymuş olma, siz de konuşursunuz ama Karan birkaç güne Urfa'ya gidip seni dedenden istemeyi düşünüyor,” diye sır verir gibi konuştu.

Dudaklarım aralandı. “Ama daha hiçbir şeyim hazır değil. Üç günde, giyecek bir şeyi nasıl bulayım? Hem acelesi ne ki?”

Sena bıyık altından güldü. “Adam yanıyor diyoruz abla! Anlamıyor musun?” deyince, Zehra da güldü.

“Var ya sizin dilinize düşeceğime magazinlere düşeyim daha iyi!” dedim. Daha çok güldüler. “Hem siz beni vermeye ne meraklıymışsınız ya. Başınızdan atmak mı istiyorsunuz?”

“Ben almak istiyorum,” diyen sese döndü bakışlarımız. Karan elini uzattı. “Müsaadeniz varsa müstakbel gelinimi biraz sizden çalacağım,” diye, bir İstanbul beyefendisine yakışacak şekilde konuştu.

Kızlar *git git* der gibi hareket yapınca ayaklandım. Elini tutarken, “Müstakbel gelin ha?” diye sordum. Kıkırdadım. “Bunu duymak neden bu kadar hoşuma gitti?”

Kulağıma doğru yaklaştı. “Gelinimsin de ondan,” deyip kulağımın kenarına öpücük bıraktı. “Kapıda seni bekleyen bir şey var. Onu alman lazım.”

“Bir sürpriz daha mı?”

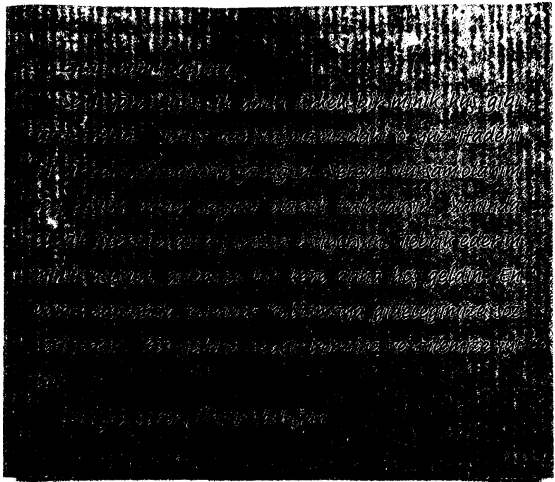
“Sayılır... Bu sefer benden değil ama.”

Adımlarımı hızlandırdım ve kapıda elinde kocaman bir gül buketiyle bekleyen adamı gördüm. Adam bizi fark edip, “Eflâl Görkem?” deyince, kafamı sallayarak buketi elime aldım.

“Kimden?” diye sorarken aslında biliyordum. “Ömer’den mi?”

Karan buketi elimden almadan önce çiçeğin üstündeki kartı avucuma bıraktı. “Arayıp tebrik edecekti ama müsait olamamış herhalde. Yanımızda olamadığı için çok üzgündü. Al bak bakalım, ne yazmış.”

Notu özenle açtım ve içinde yazanları okumaya koyuldum.

Hisli bir sesle, “Ömer ya,” dedim. Gözyaşları birer birer yanaklarımdan süzölmeye başladı. Onu özlediğimden ve hislerimin yoğun olmasından dolayı başımı Karan’ın omzuna yaslayıp ağlamaya başladım. “Keşke yanımızda olsaydı.”

Karan saçlarımı okşadı. “Ben de çok isterdim ama o da olacak. Daha bir sürü böyle güzel an yaşayacağız. Bunda olmasa diğerlerinde olur,” diye beni teselli etti.

Öyle olmasını umuyordum. Bana emanet ettiği ailesinin içinde Ömer de vardı ve bunun için yanımda olması gerekiyordu. Hale’yle beraber ikisini dâhil ettiğim hayallerimde onlara çok güzel bir yer ayırmıştım.

Bir süre, dışarıda Karan'ın omzunda yaş döktüm. Bazıları mutluluk gözyaşlarıydı bazıları özlem. Bu yüzden makyajımın akmasını umursamadan, sevgilimin güvenli kollarına kendimi bıraktım. Biraz sonra, kapının önünde bekleyen korumalar gelip tebrik etmeye başlamasa böyle durmaya devam ederdim. Karan'a lavaboya gideceğimi söyleyip içeri geçtim ve elimi yüzümü yıkamaya başladım. Alışık olmadığımından olsa gerek gözlerim hep yüzüğe değiyordu.

Lâl, en güzelini hak ettik, her zaman.

Bir zamanlar yalnızdım, çok yalnızdım. Konuşacak kimsem yoktu. Beni benden daha iyi anlayan hiç kimse yoktu. En yakın arkadaşım babamdı ve ben onu kalbimle, annemle beraber sonsuzluğa uğurlamıştım.

Bu yüzden bana babamın yokluğunu aratmayacak bana onun gibi *Lâl* diyecek bir iç ses yaratmıştım. Onunla konuşmuş, dertleşmiş, hatta bazen delireceğimi düşündüğüm noktalara gelene kadar onunla beraber kahkahalar atmıştım.

Şimdi bu son günlerde iç sesim bana yavaşça veda ediyormuş gibi hissediyordum. Çünkü artık yalnız değildim. Ona ihtiyacım yoktu. Beni, benden daha iyi anlayan insanları bulmuştum. Ailem olmuştu. Onunla başladığım 17 yaşıma, 25 yaşımın sonlarında veda ediyordum.

Bu sefer vedalar keder yerine buruk bir tebessüm bırakıyordu.

Kapı tıklatılınca, elime bakmaya son verdim. "Çıkıyorum," diye seslenip kapıyı açtım. Karan'ı eşiğe yaslanmış bir hâlde bana bakarken buldum. "Yokluğumda da kapılara dayanmazsın be Akdoğan!" diye dalga geçtim.

Gülerek, "Müstakbel Akdoğan," dedi, beni kendine doğru çekti. "Sizsiz bir dakika bile geçiremediğime ikna olmanız için tam olarak ne yapmam gerek? Söylerseniz hemen yapacağım."

Kısa bir kahkaha attım.

“Şirketi üstüme yapmanı istiyorum. Geriye kalan tüm mal varlıklarını da tabii ki. Arabaların, evlerin, arsaların ne var ne yoksa... Bir de her yerde benim sözüm geçsin,” dedim. Bu sefer de Karan kahkaha attı.

“Olur tabii. Ama zaten benim olan her şey sizin. Ama istiyor-sanız hiç düşünmeden üstünüze yapmaya hazırım. Ha bir de...” deyip daha da sokuldu. “Benim sözüm herkese, sizin sözünüz bana geçer. Halihazırda buna sahipsiniz zaten.”

Mayışmam bu kadar kolaydı işte.

“Ya beni bu kadar mutlu edemezsin!” dedim, yalandan bir sitemle. Yanağını ısırdım. “Bak seni yer bitiririm adam! Elimde kalırsın, seni parça pinçik ederim.”

Burnunu burnuma sürttü. “Şimdi söyleyeceğimi duyunca gerçekten elinde kalabilirim,” dedi. Uzaklaşıp gözlerine baktım. “İstanbul’dan telefon geldi. Biliyorum, zamanı değil, ertelemeye de çalıştım ama sabah erken saatlerde orada olmam lazım. Biraz daha durup çıkmam gerekiyor güzelim. Lütfen kusura bakma.”

Nazarım bu kadar kolay değişiyordu işte.

Üzüntümü gizleyemeden, “Şaka desen keşke...” dedim.

“Telafi edeceğim, söz veriyorum. Seni bugün yalnız bırak-mak istemezdim ama bir şeyler olmuş,” derken sesi oldukça mahcup çıkıyordu. “En kısa zamanda yanında olacağım.”

Derin bir nefes verdim. O kadar zorluğun arasında herkesin yanımızda olmasını sağlayan ve bunu en güzel şekilde yapan bir adama trip atamazdım, değil mi?

“Elinde olmadığını biliyorum. Bana bu şekilde bakma lütfen. Zorunda olmasan yanımda kalırsın.” Yanaklarına sulu sulu öpü-cükler kondurdum. “Geldiğinde seni biraz zorbalarım, ödeşiriz.”

“Zorbala beni. Senden gelen her şeye kabulüm,” dedi.

Koluna girip onu içeri doğru götürmeye başladım. “O za-man biraz daha dedemin ikazlarını çekeceksin.”

“Çekerim çekerim. Ama sen neden yanımdan ayrılıyorsun? Hep bana arkanı dönüp oturuyorsun. Biraz müstakbel kocanla mı ilgilensen?”

Bunu duymak karnımın kasılmasına neden oluyordu. “Olur,” dedim, u’yu uzatarak. “Seve seve!”

Beraber içeri geçtiğimizde herkes masada yemek yemeye devam ediyordu. Biz de yerimize geçip oturduk. Yağız Efe kucağıma gelip bana Yağmur’u anlatmaya başladı. Bazıları bizi dinliyor, bazıları kendi aralarında sohbet ediyor, arada bir birileri bahçeye sigara içmeye çıkıyordu. Değişmeyen tek şey hepimizin yüzünden tebessümün eksik olmamasıydı.

Unutmadığım, unutamadığım nice hüznü anım vardı. Ama gülümseyerek hatırlayacağım bugün, hepsinin tahtını sarsmıştı.

Çatal bıçak seslerine karışan kahkaha seslerinin eşlik ettiği bu masaya sahip olabilmek için yıllarca beklemiştim. Değmişti de. Tüm acılara, yaşananlara...

Final gibi bir gündü. Bizim hikâyemizin sonunun geldiğini gösteren bir anıydı sanki bu yaşananlar.

Biraz sonra gözlerim pencerenin önünde duran minik kuşa değdi. Kuş sanki donmuş gibi hareketsiz bir şekilde durarak bizi izliyordu. Tüylerimin ürperdiğini hissettim. O kuşun gözlerinde annemi, babamı, Ömer’i ve bizi uzakta izleyen sevdiklerimizi gördüm. Yalnız olmadığımızı bir kere daha anladım ve o minik kuş bana bir şeyi hatırlattı.

Bitmemişti. Aksine sağlam ve güçlü adımlarla daha yeni başlıyordu.

YAZARDAN 4

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

İnsan sevdikleri için ne kadar ileri gidebilirdi?

Karan Akdoğan, içine sığamadığı arabanın şoför koltuğunda otururken bunu düşünüyordu. Kendinden ne kadar ödün verebilirdi? Ne kadar gaddar olabilirdi? Sınırı neresiydi?

Merhametim kadar, diye geçirdi içinden.

Eflâli ve sevdiklerini arkasında bırakalı saatler oluyordu. MİT'in merkez üssüne varmasına dakikalar kalmıştı. İçini kemiren bir huzursuzluk vardı. Aldığı her nefes işkenceymiş gibi geliyordu. Şimdi burada değil, sevdiği kadının kollarında olmak istiyordu. En azından sabah olunca onun gözlerini görerek uyanmak istiyordu. Bazen içinde olduğu hayattan nefret ediyordu.

Kapıya yaklaştığında, onun geldiğini gören çalışanlar kimlik tespiti yaptıktan sonra geçmesine izin verdi. Karan arabasını boş bir yere park ettikten sonra, belindeki silahı torpidoya koydu. Cüzdanını ve telefonunu da bıraktıktan sonra içeri girmeye hazırdı.

Tüm protokolleri halledip içeri girdiğinde onu kapıda karşılayan, geçen günlerde Batuhan'la atışan Egemen Çağlayan'dı.

Resmî bir şekilde, "Hoş geldiniz," dedi Egemen. "Amirim sizi bekliyor."

Egemen'in Karan'a karşı duyguları nötrdü. Yeni gelen amir gibi Karan'a negatif duygular beslemiyordu. Onun da şüpheleri vardı ama Egemen önyargıları olmayan bir adamdı. Her ne kadar Batuhan'la sorun yaşasa da Akdoğanlara sempati beslemek istiyordu. Ona göre herkes aynı şeyi istiyordu: Vatanın selameti.

Karan, Egemen'e başıyla selam verip onun gösterdiği yere doğru adımlamaya başladı. Güneş yeni yeni doğuyordu. Bu yüzden herkesin yüzü asıktı. Ya hiç uyuyamamışlar ya da uykularından uyandırılmışlardı. Merkeze gerginlik hâkimdi.

Karan kapıyı tıklatıp içeri girdiğinde Egemen de ona eşlik etti. Yeni gelen amir onları ayakta karşıladı.

Resul Bâki.

Resul Bâki, kendince doğruları olan bir adamdı. Ona göre Akdoğanlar çok fazla tolere edilmişti. Hatta yeri geldiğinde onlar patronmuş gibi davranılmıştı. Resul bunu kabul edemiyordu. Bu yüzden onlara doğruyu göstermek istiyordu.

Karan'la kısaca tokalaşıp koltuğu işaret etti. "Buyurun," dedi. "Biraz acele bir görüşme oldu ama sizi hemen görmem gerekiyordu."

"Telefonda da söylediğim gibi dün akşam benim için önemli bir gündü. Bu kadar acele olan neyse umarım geldiğime değer," diyen Karan, bakışları kadar soğuk sesini tok tutuyordu.

Resul bu tavrı beklediği için şaşırmadı. Egemen'e işaret etti. "Bize iki tane sade kahve söyle ve yalnız bırak." Egemen aldığı emirle kafasını salladı ve odadan çıktı. Resul rahat bir tavırla arkasına yaslandı. "İlk karşılaşmamız nahoş oldu. Size karşı da pek fazla olumlu düşüncem olmadığını dürüst bir şekilde söyleyebilirim. Ama bu yargıları yıkmak sizin elinizde. Bana aynı cephede savaştığımızı göstermeniz lazım."

Karan'ın kâşları, duyduklarıyla çatıldı. Ne saçmalıyordu bu adam? Daha ne olsun istiyordu?

Geçen günlerde yaşanan olaydan sonra Karan merkeze gelmiş ve Resul Bâki'yle tanışmıştı. Onun da söylediği gibi bu karşılaşma biraz nahoş olmuştu. İkisi de gergin ve öfkeliydi.

Karan, sevdiklerinin düştüğü durumu kabul edemezken Resul, onların bu kadar rahat olmasına katlanamamıştı. İkisinin de haklı olduğu yerler vardı ama aynı şeyi istediklerini göremeyecek kadar gergin geçen o gün onlara yardımcı olmamıştı.

“Sanırım siz olaya yanlış yerden bakıyorsunuz. Ya da ben size karşı net olamadım,” diye söze başladı Karan. Dirseklerini dizine yasladı, öne doğru eğildi. Direkt olarak Resul’ün gözlerinin içine bakıyordu. “Şu an karşınızda oturuyor olmam bile yargılarınızı kırmam, hatta o yargıların oluşmaması için bile bir sebep. Hayatım bu yola girdiğinden beri benim ve ailemin neler yaşadığımızdan haberiniz var mı?”

Resul kafasını *evet* der gibi salladı.

Karan, “O zaman o yargıların ne kadar gereksiz ve onur kırıcı olduğunu da bilmeniz gerekir,” deyince, Resul’un kaşları sertçe çatıldı. “Ben sizinle bu konuşmaları yapmak ister miyim sanıyorsunuz? Ya da babam ister miydi? Benim babam bu dava yüzünden hayatını kaybetti. Ömer’i görmek istiyorsunuz, beni üstü kapalı bir şekilde tehdit ediyorsunuz. En büyük kaybı verenin Ömer olduğunu görmek istemiyorsunuz. Bizim burada kazandığımız ne var ki? Ölüm tehlikesi mi, her an ne olacağının belirsiz olması mı, sevdiklerimizi kaybetme korkusu mu, yüzlerce tehlike, başa çıkılması güç sorunlar mı? Ne getirirse getirsin, kim böyle bir hayatı ister? Ben ailemi bırakıp kilometrelerce yol çekip sabahın köründe buraya gelmek ister miyim sanıyorsunuz?” Sesi oldukça sakın çıkıyordu, kelimeleri netti. “Biz sizinle aynı cephedeyiz ama görüyorum ki onlarca kaybımıza rağmen siz bizi hâlâ müttefik olarak göremiyorsunuz. Eyvallah. Hepimiz bu vatan için mücadele veriyoruz. Masa’yı bitirmek için uğraşıyoruz. Ama bu sizin işiniz, bizim hayatımız. Ortaya her şeyimizi koyuyoruz. Kendimiz gönüllü olarak başladığımız ve bu uğurda birçok şeyi kaybettiğimiz yerde hâlâ şüphe ediliyorsa varsın bu iş burada bitsin!”

Oldukça net ve kararlı konuşuyor, söyledikleri harfi harfine gerçeği yansıtıyordu. Resul’ün zihninde bir şimşek çaktı. Onları bir vatandaş değil de çalışanı olarak görmek doğru değildi. Karan Akdoğan’ın da dediği gibi kendisinin işi olsa da onların hayatıydı. Sanırım biraz tolere edilip alttan alınmayı hak ediyorlardı.

Resul aklı başında bir adamdı. Eğer yanlış bir kanıya vardiysa bunu anladığı ilk anda geriye çekilmesini de bilirdi. Gözlerindeki hüznü gördüğü bu adamın tüm derdinin sevdikleri ve dolayısıyla ülkesi olduğunu ilk defa görebiliyordu.

“Siz de haklısınız,” dedi. Karan şaşkınlığını gizlemeden baktı. Çünkü beklediği tavır diretilmesi ve hainmiş gibi yargılanmaya devam etmesiydi.

Karan boğazını temizledi. “Yapılan şey doğru değildi. Önceden söylediğim gibi suç sadece Yasin’in değil. O ismi bulmasını ben istemiştim. Ve yine söylediğim gibi eğer Yasin o topun altına girmeseydi o gün orada onlarca can kaybı olacaktı. Şimdiye kadar ulaşmak için çabaladığımız her şeyi de toprağa gömecektik.”

Resul kollarını masasına yaslayıp daha az ciddi olduğunu düşündüğü bir ses tonuyla konuşmaya başladı. “Size karşı çekincelerim bitmiş değil ama nelerden vazgeçip, ne için uğraştığınızı daha net görebiliyorum. Elbette sonucu iyi şeyler doğursa da bize danışılması gereken bir karardı. Sizin canınızı tehlikeye atmak, isteyeceğimiz en son şey bile değildi... Ama bunları defalarca konuşmaya gerek yok.”

Karan anlayışla baktı. “Peki ben neden buradayım? Acil olduğunu söylemişsiniz.”

Bu sırada kapı açıldı ve görevli kadın elinde tepsiyle içeri girdi. Kahveleri bırakıp afiyet diledikten sonra odadan çıktı, ikili tekrar baş başa kaldı.

Resul sesli bir nefes verdi. “Birbirimize karşı olan güvenimiz sarsılmış durumda, bunu görebiliyorum. Ama bize Soner’in nerede olduğunu söylemeniz lazım. Masa’dakiler konuşmaya başladı. Sait konusunda söylediğiniz yalanın suyu çıkmaya başlıyor. Beraber hareket etmezsek kıyametin kopması yakındır.”

Karan baş ağrısına iyi gelmesini umduğu kahvesinden bir yudum aldı. “Masa’yı ben hallederim. Sait’i de Soner’i de kimse bulamaz. Bu konuda içiniz rahat olsun. Eğer bunun için çağırıyorsanız...”

Resul, “Yunanistan’da,” dediğinde, Karan’ın cümlesi yarım kaldı. “Tam olarak neredé olduklarını bilmiyoruz ama bulmamız yakındır Karan Bey. Ve inanın diğerlerinin bulması da yakındır. Engel olmaya çalışıyoruz ama herkes konuşmaya başladı. Sizi çağırmamızın bir sebebi buydu. Ya başka yere aktarılmalarnı sağlamalısınız ya da artık bize teslim etmelisiniz.”

Karan bulmuş olmalarına biraz olsun şaşırsa da şimdiye kadar bulamamış olmalarına daha çok şaşıırıyordu. Sonuçta karşısında MİT vardı. Onların yanında kendisi kumsalda kum tanesiydi.

“Size söyledim,” dedi Karan. “Ömer gelene kadar onların hiçbir yere götürölmesine izin vermem. Onun alması gereken bir intikamı var. Kardeşime bir söz verdim. Ve neye mâl olursa olsun sözümü tutacağım.”

Resul onları anlamaya çalışıyordu ama işini de yapmak zorundaydı. “Bir süre daha bekleyebiliriz ama bizim de yapmamız gereken var. Ben de üstlerime bilgi veriyorum. Bana yap denileni yapmakla mükellefim. En yakın zamanda bu işi kovuşturmamız gerek.”

Karan hafif lakayıt bir sesle, “Benim de almam gereken cevaplar var ama yeri geldiğinde sessiz kalıp üç maymunu oynadığınız için maalesef alamıyorum,” dedi. Resul konunun nereye gittiğini anlayınca bakışlarını ondan çekti. “O yüzden şimdilik sessiz kalabileceğinizi düşünüyorum.”

Bahsettiğı, Hale’nin öldü gösterildiğı geceydi. O gece yaşananlar hâlâ bir sır gibi saklanıyordu. Ömer geldiğinde bu konunun tekrar açılacağını ve herkesin eteğindeki taşları dökeceğini bildiğı için şimdilik sessiz kalıyorlardı. İşte o gün, kapıda beklenen kıyamet içeriye buyur edilecekti.

Resul merakını gizlemeden, “Ömer Bey ne zaman gelecek?” diye sordu. “Kendisi hakkında çok fazla bilgi edinemiyoruz.”

Karan’ın gözleri daldı. Pürüzlü bir sesle, “Biraz daha zaman gerek,” dedi.

Tüm bunlar yaşanırken İsviçre'nin küçük bir beldesinde güneş doğmak üzereydi. Neredeyse tüm şehir uyuyordu. İki kişinin ise uykusu hafifti. En ufak bir harekette bile gözleri açılıyor, tetikte bekliyorlardı.

Bu iki kişi, Ömer ve Hale Akdoğan'dan başkası değildi.

İki âşğın da gözleri kapalıydı ama ikisi de diğerinin uyumadığını biliyordu. Uykuların artık haram olmaması gerekirdi, değil mi? Kavuşmuşlardı. Mutlu son olması gerekirdi.

Peki ya sonra?

Ömer uyuyamıyordu çünkü karısı kolları arasında titriyordu. Uykuları kesik kesikti. Ömer'in en ufak bir hareketinde Hale yerinden sıçrıyor, korkuyla etrafa bakıyordu. Ömer bu süreçte hareket etmemeyi öğrenmişti. Bazı anlarda nefes bile almadan durmanın ne demek olduğunu görmüştü.

Ürkek, yeni doğmuş bir ceylan gibiydi karısı. Ömer, onu korkutmamak için cansız mankene bile dönüşürdü.

Hale'nin çilek gibi kokan saçlarının kokusunu içine çekti. Henüz kabullenememişti. Hale yanında, kolları arasındaydı. Yaşıyordu. Aralarında santimler bile yokken, onun varlığından şüphe etmek normal değildi ama çok acı çekmişti. Şimdilerde bu yaşananları kabul etmekte zorluk çekiyordu.

Bir anlığına onun sesini duyduğu, yaşadığına ikna olduğu o ilk âna gitti.

Onun o anda Ömer diye seslenişini duymasaydı, Soner'i çıplak elleriyle öldürebilirdi. O an kulaklarına inanamadı Ömer. Öldüğünü ve tüm hayatının gözlerinin önünden geçtiğini sandı. Hayatının son perdesi oynanıyordu da en son sevdiği kadının sesini duyuyordu sanki. Yıllardır unuttuğunu sandığı, izleye izleye her saniyesini ezberlediği videolarda duyduğu o sesi işitince eli havada asılı kaldı. Ne yapacağını bilemedi. Soner'i bir çuval gibi yere bıraktı ve kendisine uzatılan telefonu eline aldı.

Kekeleyerek, "H-Hale?" dedi. Kulakları çınlıyordu. Tüm bedeni alevler içinde yanıyordu. "Hale misin? Kimsin sen?" Medet umar gibi etrafına bakındı ama gözü kimseyi görmüyordu. Boşluğa, "Hale miydi? Bir ses duydum. O muydu?" diye çaresizce sordu.

Telefondan gelen sesi tekrar duyunca, olduğu yere mıhlandı. "Ömer, lütfen gel."

Gözlerinden yaşlar boşalmaya başladı Ömer'in. Bu sesi duymayalı yıllar olmuştu. Bedenini bir titreme aldı. Onu gören biri hasta olduğunu ve kriz geçirdiğini düşünürdü. Aşk da bir hastalık değil miydi işin özünde? Ve Ömer o illetin pençesine çoktan düşmüştü.

Olduğu yerde sallandı. Zihninde şimşekler çakıyordu, düşünmekte güçlük çekiyordu. Herkes onun yere yığılacağını sandı ama o bir anda koşmaya başladı. Ona soru soranları, arkasından bağırarak Karan'ı, endişe eden sesleri duymadı. Hızla arabasına bindi ve daha nerede olduğunu bilmeden son sürat sürmeye başladı. Arif ona konum atmıştı. Gözleri yaşla dolu olduğundan zar zor görse de ayağını gazdan hiç çekmedi. Ölüme gider gibi sürdü Ömer. Sonunu düşünmeden ilerledi.

Ecelle yarıştığı yolculuğun sonunda vardığı evin kapısı mahşer yeri gibiydi. Arabayı çalışır vaziyette bırakıp insanları yararak koşmaya başladı. Kalbi deli gibi atıyordu. Hızlı olmazsa Hale yok olacaktı gibi hissediyordu. Ciğerleri iflas edecek gibi olsa da o bir saniye bile durmadı.

Yeri geldi adımları sendeledi, düşecek gibi oldu, nefesi kesildi ama o bir an bile durmayı düşünmedi.

Hızla bahçe kapısından içeri girdi. Onu görenler nereye gitmesi gerektiğini bağırarak söylüyorlardı ama o hiçbirini duymuyordu. Kalbinin gösterdiği yere doğru koşuyordu. Hale'nin nerede olduğunu biliyormuş gibi eve girdi. Salonun kapısının önüne gelince soluk soluğa kalmış bir şekilde durdu. İçeride çok fazla kişi vardı. Onlarca kişinin üstünde bir an bile gezinmeyen gözleri, sevdiğini buldu.

Hale kafasını kaldırdı ve o an iki âşığın gurbeti son buldu.

Dizleri tutmadı Ömer'in. Yere yığıldı. Bir anda öyle içli bir şekilde ağlamaya başladı ki herkes bir kavuşma değil de ayrılık yaşıyor sandı. Hale'ye baktı. Baktı ama inanamadı Ömer. Yaşlar, yarışa girmiş gibi akıyordu gözlerinden. Gördüğü kadın Hale'ydi.

Hale de en az onun kadar heyecanlı ve aynı zamanda da karmaşıktı. Ne yapacağını bilmedi. Ömer ağladı, o ağladı. Bir milim bile kıpırdamadan, senelerdir görmek için can attığı adamı izledi.

İkisi de bir mucizeye bakıyormuş gibi dakikalarca gözünü kırpmadı.

Ömer ağlamalarının arasından, "Hale," diyebildi. Bu, *Ben gelemiyorum, dermanım kalmadı, sen gel*, demekti. Bir uçuşun dibindeymiş de tek çıkar yolu oymuş gibi, "Hale," dedi bir kere daha. Bağır çağır ağlıyordu. Adını zikrettiğine bile inanmıyordu ki.

Hale yavaşça ayağa kalktı. O, Ömer'den daha kötüydü ama son gücü kendinde buldu. Ona doğru adımlamaya başladı. Herkes durdu ve onları izlemeye başladı. Hale yürüdü ama on adım mesafe bitmek bilmedi. Onca yıl bile bu kadar uzun geçmemişti onun için. Ömer'e bakıyordu. Tüm bedenini tir tir titriyordu. Bu an için beklemişti. Bütün zorluklara dayanma sebebi buydu. En az Ömer kadar inanamıyordu yaşananlara.

Ömer, Can Şenliği'ne bakıyordu. Titreyen göz bebekleri, terleyen elleri, bedenini alan zelzele ona yardımcı olmuyordu. Hale yaklaştıkça Ömer'in göğsü sıkışıyordu.

Hem uzun zaman sonra ilk defa nefes alıyormuş gibi hissediyordu hem de nefesi kesiliyormuş gibi.

Hale dizlerinin üstüne eğildi ve onun tam önüne oturdu. İkisi de birbirine bir mucizeye bakıyormuş baktı. Yılların merhamet etmediği gözlerini izlediler dakikalarca. İki âşık kalp de birbirine dokunmaya korktu, bir rüya olmasından ve dokununca kaybolmasından deli gibi korktu.

İkisi de böyle bir rüyayı yüzlerce defa görmüştü. Biraz sonra uyanmaktan ve sevdiğinin yokluğuna ağlamaktan korkuyorlardı.

Ömer en sonunda cesaretini topladı ve elini Hale'nin yüzüne doğru uzattı. Titreyen eli ona yardımcı olmuyordu. Koluyla gözlerini sildi. Bir an için ağlaması durdu. Avuç içi Hale'nin yüzüne değdiğinde, kıyametini avucunda tuttuğunu sandı.

Canı yanıyormuş gibi, "Hale!" dedi. Yanıyordu da. Ardı ardına hıçkırdı. Boğazının düğüm düğüm olduğunu hissetti, boğulacağını sandı. Dokunduğu ten, onu yakıyordu sanki. Tüm kalbiyle, tüm özlemiyle, "Hale'm," dedi ve neredeyse bayılmak üzere olan kadına öyle sıkı sarıldı ki Hale'nin kemikleri sızladı. "Sensin! Can Şenliği'm, sensin!"

Sırtını duvara yasladı. Hale'sini, daha fazlası olabilirmiş gibi kendine çekti. Herkes onları yalnız bıraktığında ağlamaları daha da şiddetlendi. Sayamadığı defa saçlarını öptü. Özlemini çektiği kokuyu içine çekerken ciğerleri bayram etti. Ağlamaktan içi çıktı.

Oturduğu yerden kalkmak istemedi. Dünya dursun, kıyamet şimdi kopsun istedi. Etini kesseler kanı kırmızı akardı artık.

"Sensin," dedi defalarca. İkna olamıyordu. Hale'nin yüzünü elleri arasına aldı. Solgun bakan gözlerini izledi. "Sensin?" dedi sorar gibi. "Konuş Hale. Çok bekledim, ne olur konuş. Sensin, değil mi?"

Hale'nin nefes almaya bile hâli yoktu. Ömer'in kollarında olmasa kendisini oracıkta bırakırdı. Direnmesini sağlayan, sevdiği adamın bir çift gözüydü.

Hale titreyen dudaklarıyla, "Benim, Ömer," dedi. Sesi zar zor çıkmıştı.

Ömer onun kafasına sıkıca sarıldı. "Oy benim canım! Ömer olsun sana! Ömer sana kurban olsun!" Karısına, her an kaçıracıklarmış gibi sarıldı. Yüzüne bakmak istiyordu, gözlerini görmek ama aynı zamanda da sarılmak istiyordu. Delirmiş gibiydi. Aklını yitirmesine an kalmıştı. "Hale'm..."

Yorgun sesiyle, “Geç kaldım mı?” diye sordu Hale. Bu soruyu sormak bile onu paramparça etti.

“Hayır,” dedi Ömer hızlıca. Kadının gözlerine baktı. “Öyle bir vakitte geldin ki Hale’m...” Cümlesini toparlayamadı. Kelimeleri bulamadı. Daha fazla bekleyemeden özlemini çektiği şeyi yaptı.

Karısının yüzünün her bir zerresini öptü. Dudakları titrese de gözyaşları onlara engel olsa da tüm acılarını almak isteyerek öptü onu. Kırışmış göz kenarlarını öptü, çizikler oluşmuş alnını öptü, zayıflıktan ortaya çıkmış elmacık kemiklerini öptü de doyamadı Ömer. Elini saçlarında gezdirdi. Ak düşmüş saçlarının tek bir teline bile kıyamadı.

En son dudakları kavuştu âşıkların.

Tuzlu bir su içmek gibiydi bu öpüş. İçtikçe daha çok susatan, içmekten geri durduramayan.

İkisi de öyle yorgundu ki bu, öpücüklere de yansiyordu. Kurumuş dudakları birbirinde can buluyordu. Geçmişi yok etmek ister gibi, ayrı geçen yılları unutmak ister gibi, umudu arar gibi, şükreder gibi...

Alınları birbirine yaslandı. Hale, “Uyandığımda da yanımda olacak mısın?” diye öyle masumca sordu ki Ömer göğsüne bir kurşun yemiş gibi hissetti.

Hale’yi küçük bir çocuk gibi kucağına oturtup sarmaladı. Dinmeyen gözyaşları, karısının saçlarına damlıyordu.

Varlığını kabul ettirmek isteyerek, “Gerçeğim, Hale,” dedi. “Bir daha seni bırakmayacağım. Buradayım Can Şenliği’m. Kocan burada, yanında. Seni kimse alamaz benden artık,” derken yemin eder gibiydi. Onun kuş gibi titreyen vücudunu kendine bastırdı. “Bitti. Artık yanındaydım. Tamam mı?” Hıçkırdı. “Buradasın. Bitti artık. Tamam mı?”

İkna etmek istediği Hale miydi kendisi mi, Ömer de bilmiyordu.

Orada öylece ne kadar durdular, kimse bilmiyordu. Güneş battı, saatler devrildi. İki âşık, her şeyin bir rüya olmadığına ikna olmak için birbirlerinin gölgesinde soluklandı.

Onları yerden kaldıran, birinin gelmesi ve sağlık görevlilerinin beklediğini söylemesi oldu. Ömer, Hale'nin iyi olduğunu bilse kalkmazdı. Sanki onu bıraksa her şey bir toz bulutu gibi yok olacaktı.

Ömer o gücü kendinde buldu ve Hale kucağındayken ayağa kalktı. Ona koşarken zelzeleye kapılan adam hiç sallanmadan adımlamaya başladı. Kollarında ince bir cam taşıyordu sanki. Her an kırılacakmış gibi nahif bir şekilde tutuyordu onu. Bir attığı adıma bir karısının melek gibi duran yüzüne bakıyordu. Hale gözleri kapalı hâlde başını göğsüne yaslamış dururken, Ömer kafayı yemiş gibi hissediyordu.

Gerçek miydi?

Hale'yi ambulansın içindeki sedyeye yavaşça yatırdı. Kendisi de hemen onun yanına oturdu ve elini, ellerinin arasına aldı. Hale, Ömer onu sedyeye bıraktığı anda bilincini kaybetmişti. Yaşananlar ağır gelmişti ve narin bedeni daha fazlasını kaldıramamıştı. Günlerdir süren açlığıyla beraber şekeri düşünce karanlıkla buluşmuştu.

Hastaneye gidene kadar tüm yol boyunca onu izledi Ömer. Gözünü kırpmamak için çaba harcadı. Elini öptü. Soluk alıp verişini izledi. Durmadan şükretti. Yaşıyor oluşuna, yanında oluşuna şükretti. Sağlık görevlileri Hale'ye birkaç defa nasıl olduğunu sordu. Verilen cevaplar yuvarlak olduğu için Ömer endişeye boğulsa da dilinden şükür eksik olmadı.

Sevdiği kadının küçücük kalmış yüzünü izledi dakikalarca ama ona saniyeler geçmiş gibi geldi.

Ömer'in onu en son gördüğü hâlden başka biriydi. Saçlarında yer yer aklar vardı. Ömer her bir teli öpmek istedi. Göz çukurları büyümüş, gözleri küçülmüştü sanki. Alnında, göz kenarlarında, dudak çevresinde kırışıklıklar vardı.

Yaşlanmıştı.

Kalbi tekledi Ömer'in. Şahit olamadığı yıllar, Hale'sine acımasız davranmıştı.

Öyle güzel ki, diye geçirdi içinden. Her hâliyle, her yaşında öyle çok güzel ki...

Ömer'in zaman zaman kendisine acı çektirmek pahasına kurduğu bir hayal vardı. Hale yaşasa ve yaşlanmış olsa nasıl görünürdü diye düşünürdü. Dudaklarında tebessümü, gözünde yaş eksik etmeyen bu hayal onu yaralardı. Gerçekleşmesi imkânsız olan bu düş ona eziyet ederdi.

Şimdi ise o düşe bakıyordu.

Parmak uçlarını cansız saçlarında gezdirdi. Usulca okşadı. Gözyaşları ona eşlik etmeye devam ediyordu. Uzunca bir süre de dineceğini sanmıyordu. Soluğunun tıklandığını, ambulans-taki sağlık görevlisi fark edip ona su uzattı. Şuracıkta ölse sesi çıkmazdı, hiçbir şeyi idrak edemiyordu.

Ambulans hastaneye ulaştığında Hale'nin elini bırakmadı, gözü onun üstünden ayrılmadı. Onları koruyan, etrafındaki kişileri fark etmiyordu bile. Dünyada Hale ve o varmış gibiydi. Gerekli tahlillerin yapılması için karısının götürüleceği söylendiğinde, karşı çıktı.

"Onu yalnız bırakmam! Hayır! Götürmek istiyorsanız elimi kesmek zorundasınız. Bırakmam onu bir daha!" Mantıklı düşünemiyordu ama şu an hiçbir şey düşünemiyordu zaten. Arif onu ikna etmeye çalıştı ama Ömer duymadı bile. Aksini iddia edeni canından edeceğini belli edecek bir şekilde, "Ayıramazsınız!" dedi. "Bizi bir daha ayıramazsınız!"

Sessiz sessiz gözyaşı döken bu adamın ne yaşadığı gözlerinden okunduğu için kimse daha fazla ısrarcı olamadı. Hale'yi, Ömer onun elini tutmaya devam ederken kontrol etmeye başladılar çünkü onunla başa çıkılamayacağını herkes anlamıştı.

Ömer bir saniye bile onun yanından ayrılmadı. Başını onun yastığının yanına koydu. “Buradayım Hale,” diye fısıldadı. Bunu sayamadığı kadar tekrar etti. “Buradayım Can Şenliği’m. Artık hep yanındayım.”

*Seni, anlatabilmek seni
İyi çocuklara, kahramanlara.
Seni, anlatabilmek seni,
Namussuza, haldan bilmez,
Kahpe yalana.*

*Art arda kaç zemheri,
Kurt uyur, kuş uyur, zindan uyurdu.
Dışarda gürül gürül akan bir dünya...
Bir ben uyumadım,
Kaç leylim bahar,
Hasretinden prangalar eskittim.
Saçlarına kan gülleri takayım,
Bir o yana,
Bir bu yana...*

Ömer, Hale’nin saçlarını usul usul okşuyordu. Onu göğsüne yatırmış, kendisi de koltuğun kolçağına yaslanmıştı. Öğlen güneşi yüzlerine vuruyordu. Ahmed Arif’in *Hasretinden Prangalar Eskittim* şiirinin yeri Ömer’de çok başkaydı. Bu şiiri karısının mezarında defalarca okumuştı. Kollarında Hale’nin son nefesini verdiğini sanırken şiirin son dizesini içinden geçirmişti.

Şimdi ise o kollarındaydı ve Ömer yine bu şiire tutunuyordu. Bu sefer canı o zamanki kadar acıımıyordu. Sızlayan bir yaraydı bu. Hâlâ var olan ama artık kanamayan.

*Seni bağırabilsem seni,
Dipsiz kuyulara,
Akan yıldıza,
Bir kibrit çöpüne varana,
Okyanusun en ıssız dalgasına
Düşmüş bir kibrit çöpüne.*

Hale, Ömer'in sesini o kadar çok özlemişti ki susmasını hiç istemedi. Ezbere bildiği bu şiir hiç bitmesin, sesi kulaklarından hiç silinmesin istedi. Kocasının göğsünde geçmişi unutmayı diledi.

*Yitirmiş tılsımını ilk sevmelerin,
Yitirmiş öpücükleri,
Payı yok, apansız inen akşamdan,
Bir kadeh, bir cıgara, dalıp gidene,
Seni, anlatabilsem seni,
Yokluğun, cehennemin öbür adıdır
Üşüyorum, kapama gözlerini...³*

Ömer derince bir iç çekti. "O musalla taşına bakar dururdum. Sanki bir mucize olacakmış gibi, ne kadar içten dilersem kabul olma ihtimali artacakmış gibi *üşüyorum, kapama gözlerini* dedim. Üşüyordum da Hale," deyip karısının kolunu sıvazladı. O an titreyen içini hiçbir şey ısıtamazdı. "Onlarca gece toprağına sarıldım. Şimdi sana sarılmanın nasıl bir his olduğunu benim diyen şair bile tarif edemez."

Hale kalbinin teklediğini hissetti. Hüzünlü bir sesle, "Hayal bile edemem Ömer," dedi.

³ Ahmet Arif'in "Hasretinden Prangalar Eskittim" şiirinin dizeleri. (Hasretinden Prangalar Eskittim, Metis Yayınları) —ed.n.

İçinde kendisinin olmadığı bir mezar başında, derbeder bir hâlde duran Ömer'i düşünmek istemiyordu. Bunu uzunca bir süre yapıp kendisine eziyet etmişti. O, Ömer'e kavuşmak için sabretmişti. Peki ya Ömer nasıl dayanmıştı?

Ömer onun saçlarını öptü. "Etme zaten. Ben acı çektim ama sen..." Zorlukla yutkundu. "Senin yaşadıkların... Ne zaman konuşuruz? Seni... Ben beklerim Hale. Acele etme, tamam mı? Ne zaman hazır olursan."

Yaklaşık bir haftadır İsviçre'deydiler. Hale özel bir klinikte doktorlar eşliğinde tedavi sürecine girmişti. Fiziksel sağlık sorunları da vardı ama hiçbiri ruhundaki yaralar kadar büyük değildi. Bu yüzden Ömer onun en iyi tedaviyi almasını istiyordu. Bunu gerçekleştirirken de onu bir saniye yalnız bırakmıyordu.

Hale günde en az üç saat bir psikologla seansa giriyordu. Ömer bu süreçte kapının önünden ayrılmıyordu. Arada içeri giren asistan kapıyı açınca, o küçük aralıktan Hale'ye bakıyor ve güven vermek, yanında olduğunu göstermek isteyerek gülümsüyordu.

Doktorların söylediğine göre Hale travma sonrası stres bozukluğu yaşıyordu. Ve kafasında durmadan dönen olası kötü senaryolar onun yaşamını etkiliyordu. Bunu düzeltmek için yapılması gereken basitti.

Huzurlu ve güvende olmak.

Elbette ilaç da kullanıyordu ama psikolojisini toparlamanın yolu, hayatından geçiyordu.

Hale yaşadığı her şeyi doktorlara anlatıyordu. Başta zorlansa da zamanla açılmaya başlamıştı. Anlatırken tetiklendiği ve tekrar o anları yaşadığı dakikalar olmuştu ama uzman doktorlar sayesinde bunları kolay atlatabilmişti.

Ama Ömer'e anlatamıyordu.

Sebebi, yapamaması değildi. Onu en iyi anlayacak kişi Ömer'di. Gözlerine baksa bile onun neler yaşadığını görebilirdi Ömer. Ama Hale yapamazdı. Ömer daha anlatmadan Hale'nin bu hâlini gördüğünde bile perişan oluyordu. Dinlese kim bilir nasıl olurdu, Hale bunu tahmin bile edemiyordu.

Hale onu bazı zamanlarda görüyordu. Ömer, Hale duştayken ya da seanstayken kendini bırakıyordu. Geçiyordu bir kenara, gözlerinden yaşlar akıtıyordu. Boşluğa bakıyor ve sadece ağlıyordu.

Kahroluyordu Hale. Ömer, onun görmediğini düşündüğü zamanlarda içli içli ağlarken o, eli kolu bağlı duruyordu. Gördüğünü söyleyip de onun elinden bunu almak istemiyordu. Onun da içini boşaltmaya hakkı olduğunu biliyordu. Ama yine de canından can gidiyordu. Koskoca adam küçücük kalmış, acısını bir köşede yaşıyordu.

Bu yüzden anlatamazdı Hale. Belki çok sonraydı ama şimdi değildi. Henüz başka şeyleri hazmedememişken değildi.

Hale, Ömer'in *ne zaman hazır olursan* sözüne cevap vermeden konuyu değiştirdi.

"Ahmed Arif'in bir başka şiiri var. Sen onu da çok severdin," dedi duygulu bir sesle.

Ömer'in dudakları buruk bir tebessümle yukarı doğru kıvrıldı. "Sevdan Beni mi?" diye sordu. Hale kafasını sallayınca Ömer o şiiri mırıldandı.

*"Terk etmedi sevdan beni,
Aç kaldım, susuz kaldım,
Hayın, karanlıktı gece,
Can garip, can suskun,
Can paramparça...
Ve ellerim kelepçede,
Tütünsüz, uykusuz kaldım,
Terk etmedi sevdan beni."*⁴

⁴ Ahmet Arif'in "Sevdan Beni" şiirinin dizeleri. (*Hasretinden Prangalar Eskittim*, Metis Yayınları.) -ed.n.

Hale kafasını kaldırıp Ömer'in gözlerine baktı. Burnunun direği sızlarken, "Terk etmedi sevdan beni," dedi.

Ömer dudaklarını sevdiği kadının alnına bastırdı. "Bilirsin, normalde de türkü çok severdim, arabesk şarkılar dinlerdim ama sen gittikten sonra..." Derince bir iç çekti. "Bir şarkı var. Bir gün sana o şarkıyı dinleteceğim. Yokluğun için ağladığım son gün sana o şarkıyı dinleteceğim."

Hale onun çenesine küçücük bir öpücük kondurdu. Onu bu konulardan uzaklaştırmak istiyordu. "Bana biraz evdekilerden bahseder misin?" diye sorup yeniden Ömer'in göğsüne yaslandı. "Eflâl'le anlaşabiliyor musun?"

Ömer'in dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Sen de tanıdın onu. Çiçek gibi kız. Karan'a da ilaç gibi geldi. Elbette anlaşabiliyorum." Elini karısının saçlarında gezdirdi. Büyük bir istekle, "Eminim siz de çok iyi anlayacaksınız," dedi.

Hale'nin yüzüne buruk bir tebessüm yayıldı. "Efdal'e artık *Karan* mı diyoruz?" diye sordu.

"Karan, herkesi bir bir toprağa gömünce eski benliğini de toprağa gömmüştü. Bir daha Efdal ismini duymak bile istememişti... Ama şimdi belki bir şeyler değişmiştir. Artık tek amacı intikam olan o adam yok. Aşk ona iyi geldi."

"Umarım..." diye mırıldandı Hale. *Karan* ismindense *Efdal* ismini daha çok seviyordu. *Eflâl* ile de yakıştığını düşünüyordu. "Peki Alptekin? Onu o gün gördüm... Büyümüştü." Kesik bir soluk verdi. "Miray gittiğinden beri toparlayabildi mi?" Alptekin'in Miray'a olan düşkünlüğünü biliyordu. Kim bilir neler yaşadı diye iç geçiriyordu.

Ömer kısa bir an düşündü. "Toparlanmaktan kastın artık geceleri çılgık atarak uyanmamak, en ufak bir şeyde ağlamamak, günden güne zayıflamamaksa evet, toparladı. Ama henüz içindeki yas bitmiş değil. Bunu, onu tanımayan kimse anlayamaz... Sen görsen anlarsın."

Hale gülerek, “Ben de onun gibi en çok beni mi yoksa Eflâl’i mi seviyorsun diye kavga mı çıkartsam?” diye sordu.

Ömer sessizce güldü. Bunu düşünmek bile onu çok mutlu etmişti. Karan’la Eflâl’i gördüğü zaman, yanında Hale’nin olmasını hayal ederdi hep. Hep beraber oturmalarını, kadınların birlik olup erkeklere sataşmasını, tatile çıkmalarını, büyük bir aile olmalarını...

“Kesinlikle sormalısın,” diye cevap verdi. “Cevap verirken saçmaladığı hâllerini izlemek için can atıyorum.”

Hale de güldü. O kadar uzun bir süredir huzurlu hissetmiyordu ki şu an hissettikleri ona çok farklı geliyordu. Şu anda bedenine yaslandığı, göğsünde uzandığı kişinin Ömer olmadığından kuşku duyacaktı neredeyse.

Birazdan Hale’nin seansı vardı. Doktor eve geleceği için Hale rahattı ama Ömer’in yalnız kaldığı her anda olduğu gibi yine kendini bırakacağını biliyor, bunun olmasını istemiyordu.

Kafasını kaldırıp Ömer’in gözlerine baktı. “Ben yokken ne yapacaksın?” diye sordu. Ömer *bilmem* der gibi dudaklarını büzdü. “Efdal aramıştı birkaç defa. Onu ara istersen. Bir de canım tatlı bir şeyler çekiyor benim. Zahmet olmazsa yapabilir misin?”

Ömer onun bu isteği karşısında sevinçle gülümsedi. Hale normalde kuş kadar yiyordu. Ömer onu zorlamasa yemeğini bile yemeyecek noktadaydı. Şimdi bu isteği Ömer’i mutlu etmişti.

Ama aslında olan başkaydı.

Hale, Ömer’i iyi edeceğini bilmese iyileşmek istemezdi. Hale’nin kurtuluş yolu, Ömer’i iyi edebilmek için iyi olmaktan geçiyordu. Onun için iyi olacaktı.

Ömer onun yanağına sulu bir öpücük kondurdu. “Karım ne isterse yaparım ben,” deyince, Hale’nin gözlerinin içi parladı. Ömer dayanamadı bir kere daha öptü. Hevesle, “Yanına çay mı istersin kahve mi?” diye sordu.

Hale omuz silkti. “Ne yapmak istersen olur.”

Bu sırada doktorun geldiğini haber veren kapı çaldı. Ömer kapıyı açmak için kalkmadan önce Hale'yi bir kere daha öptü. *"Bir kere öpsem, ikinin hatırı kalıyor..."* cümlesi ete kemiğe bürünse, bu kişi Ömer olurdu.

Ömer doktoru karşılayıp onları yalnız bırakmadan önce bir şey istiyorlar mı diye sordu. Sonrasında Hale'ye bir gülümseme gönderip seansın başlaması için odadan çıktı.

Ömer'in yüzü birkaç gündür bu kadar gülmüyordu. O yüzden keyif sigarasını yaktı. Hale'den aldığı bu tepki çok hoşuna gitmişti. Utanmasa balkona çıkacak ve *İnanıyorum, her şey güzel olacak!* diye bağırıacaktı. Çocuktan farkı yoktu şu an. Yüzündeki o masum tebessüm hiç silinmesin istiyordu.

Ama silinecekti.

Karan birkaç defa aramış, ulaşamayınca mesaj atmıştı. Ömer, onu ararken pek de hoş şeyler duymayacağını biliyordu.

Karan telefonu, "Ömer neredesin be oğlum?" diye açtı. "Dışardaki çocuklardan haber almasam ilk uçağa atlayıp İsviçre'ye gelecektim. İyi misiniz? Bir sıkıntı yok ya?"

Ömer sigarasından ardı ardına nefesler çekip cevap verdi. "Hale'yi yalnız bırakmak istemediğim için açamadım. Mesaj attığımı sanıyordum ama gönderememişim. Ne oldu? Bir sorun mu var?"

Karan'ın MİT'le görüşmesi birkaç saat önce son bulmuştu. Tekrar Ankara'ya dönmek için yola koyulmadan önce şirkete uğramış ve birkaç işini halletmişti. Şimdi ise Ömer'in aradığını duyunca, arkasındakilere duracağını belli eden sinyali verip dörtlülerini yakarak sağa çekmişti.

Karan, "Neler olmadı ki..." diye dert yanarak cevap verdi. "Bugün merkez üssüyle görüşmeye çağırıldım. Birkaç ana madde var, onlardan bahsedeceğim ama önce sen anlat. Hale nasıl?" Karan bunu sorarken bile Hale'nin yaşamasına hâlâ inanamıyordu.

Ömer manzaraya bakıp iç çekti. “Bir iyi bir kötü... Şimdi seansı var, doktorla beraber içeride. Zaman zaman iyi oluyor zaman zaman da hiç toparlanamayacağını düşünüyorum.”

“Daha her şey çok yeni. Sen yanındasın, biz yanınızdayız. Zamanla düzelecek hepsi.” Karan da bir sigara yaktı. “Gönderdiğim kutu ulaştı mı size? İstedığınız her şey var mı?”

Ömer o görmese de kafasını salladı. “Eyvallah kardeşim. Geldi ama daha kutuyu açmaya vaktim olmadı. Sağ olasin. Birazdan açarım.”

İsviçre’ye gelmeleri aceleye geldiği için Ömer her şeyi alamamıştı. Karan’dan, onlara iyi geleceğini düşündüğü bazı eşyaları göndermesini istemişti. Fotoğraf albümleri gibi, anısı olan bir kazak gibi, geçmişî hatırlatan küçük bir kar küresi gibi.

Karan, “Peki ne zaman döneceğinize dair bir fikrin var mı?” diye sorunca, Ömer dudaklarını büzdü.

“Açıkcası bunun bende bir cevabı yok. Burada bir şeyler yoluna giriyormuş gibi hissediyorum ama Hale’yi buraya alıştırmak da istemiyorum. Yıllarca yalnız kalmış, Karan. Tekrar eski günlere dönsün, kalabalığa alışsın istiyorum. Yani o ne zaman isterse, ne zaman iyi olursa o zaman döneceğiz.”

Karan anlayışla kafasını salladı. “Başka bir şeye ihtiyacınız olursa...”

“Biliyorum kardeşim. Sen bana neler olduğunu anlat şimdi. Yine ne oldu?” diye bezgin bir hâlde sordu.

Karan’ın olanlardan çok fazla bahsedesi yoktu. Zaten canıyla uğraşan Ömer’e bir de bu dertleri yük etmek istemiyordu. Ama onunla konuşup fikir almaya ihtiyacı vardı.

Karan, “Yunanistan mevzusunu öğrenmişler. Teslim etmemizi istiyorlar,” deyince, Ömer’in beynine kan sıçradı.

“İzin vermedin, değil mi? Vermedin, değil mi Karan? Ben Hale’yi gördükçe daha da bileniyorum. O şerefsizce ellerimle ceza vermeden benim içim soğumaz! Tamam demedin, değil mi?” diye yüksek bir tansiyonla sordu.

“Lan bir dur!” dedi Karan. “Tabii ki izin vermedim. Ama sen sanıyor musun ki bizden izin alıyorlar? Adamlar işini yapmak istiyor. Sana söylediğim yeni amir biraz dediğim dedik. Bugün biraz gazını aldım ama emin ol birkaç güne yine üstümüze gelecektir. Bu işi çok fazla uzatamam Ömer. Sana söz verdim, biliyorum ama herkes diken üstünde oturuyor. Her an her şey olabilir artık.”

Ömer derince bir of çekti. “O zaman başka yere nakledeceğiz. Bana zaman kazandır.” Kafasını çevirip içeriye baktı. Sesini alçalttı. “Şimdi Hale’yi nasıl bırakıp geleyim? Mümkün olsa o şerefsiz gününü göstermek için gelmez miyim sanıyorsun?”

Karan biliyordu da onun da elinden gelenler sınırlıydı.

Bir çaresini bulmayı umarak, “Halletmeye çalışacağım,” dedi. Sigarasını söndürüp bir tane daha yaktı. “Başka bir mevzu da Yasin’i bu sebeple affedeceklerini üstü kapalı söylemeleri. Yasin çoktan aklandı ama üzerimizde etki yaratabilmek için bunu kullanıyorlar.”

Ömer yüzünü sıvazladı. “Yasin anlar beni. Şu an elimin kolumun bağlı olduğunu anlar,” diye ruhsuzca konuştu. “Valla billa yaşlandım Karan. Ne tarafı iyi edeceğimi bilmiyorum. Hale yanımda. İnanamıyorum lan, yanımda ulan, yanımda! Ama iyi değil. Üzülsem mi sevinsem mi, arafta kaldım. O yıllarda neler yaşadığı hâlâ muamma.” Tahmin ettiği şeyleri düşününce Ömer’in bir anlığına gözü döndü. Şu an kalkıp Soner’in boğazına yapışmak istedi. “Delirecek gibiyim. Onu kötü etkileyeceğini bilmesem delirmiştim bile!”

Karan ona Masa’daki birkaç olaydan daha bahsedecekti ama bu konuşma ona sessiz kalması gerektiğini gösterdiği için bahsini bile açmadı.

Karan, “Neler hissettiğini tahmin bile edemem,” diye açık yüreklilikle konuştu. “Yaşadıklarını başkası atlatamazdı Ömer. Sen de Hale de çok güçlü insanlarsınız. İkiniz de neler neler atlattınız.

Onca yıl ayrı yerlerde acı çekmişken şimdi bir araya geldiniz. El ele verdiğinizde aşamayacağınız hiçbir engel yok.”

Ömer kafasını *öyle* der gibi sallasa da içi içini yiyordu. “Teklifi etmeden önce konuştuk ama sonrasında konuşamadık,” dedi. “Eflâl nasıl? Evet dediğini Alptekin’in attığı videodan gördüm. Terapiden sonra videoyu Hale’ye de izleteceğim. Çok sevindim lan! Ama nasıl da üzüldüm yanınızda değilim diye.”

Karan o anları hatırlayınca gülümsedi. “Şaşırdı. Senin dediğin gibi de yalanıma kızmadı. Ama sen yoksun diye üzgündü. Telifi edeceğimizi söyledim,” deyince, Ömer içinden *inşallah* diye geçirdi. “Heyecandan bayılmadığım güzel bir akşamdı. Sen yanımda olsan daha kolay olurdu ama hallettim bir şekilde.”

“Çiçekler ulaştı, değil mi?”

Karan, “Ulaştı ulaştı. Bir posta da çiçeklere ağıladık,” deyip güldü. “Ulan kaderimizde bu mu var bizim? Üzülsek de ağlıyoruz mutlu olsak da! Kim demiş erkekler ağlamaz diye? Videoda görmüşsündür benim gözler hiç durmadı.”

Ömer kısa bir kahkaha attı. “Sen beni teklif ederken görmedin tabii. Hale kendisi ağlamayı bırakıp beni yatıştırmaya çalışmıştı.” Bir anlığına o günlere gitti. “Çok güzel bir şeyin başındasınız. Her şey gönlünüzce olsun. Birazdan Eflâl’i arayıp onunla da konuşacağım. Geçen mesaj atmıştı ama fazla konuşamamıştık.”

Karan, “Gece beni uğurladıktan sonra da uyumamış. Arif’le konuştum, hâlâ uyuyorlarmış. Şimdi arama da uyanmasın. Ben sana söylerim uyanınca,” deyip arkadan defalarca çalan telefona baktı. “Kardeşim, beni Ayşegül arıyor. Meşgul olmama rağmen aramaya devam ediyor, bir şey olmuş demek ki. Onu geri arayıp sana döneyim mi?”

Ömer ayaklandı. “Sen aç, sonra konuşuruz. Herkese benden selam söyle, Eflâl’i benim yerime öp. Tekrar hayırlı olsun.” derken, Karan’ın söylediğini destekler gibi gözleri doldu.

“Eyvallah. Sen de Hale’ye Efdal’dan selam söyle,” dediğinde, Karan’ın da gözü doldu. İki amca oğlu da bu aralar oldukça duygusaldı. “Allah’a emanetsiniz kardeşim.” Ömer, “Siz de,” deyince, Karan telefonu kapattı ve bir imza problemi için arayan Ayşegül’ün aramasını yanıtladı.

Ömer, Hale seanstayken birkaç tane daha telefon görüşmesi yaptı. Hepsini hallettikten sonra kutuyu açmak için Hale’yi beklemeye karar verdi. Bu yüzden direkt olarak mutfağın yolunu tuttu. Ne yapsam diye düşünürken geçen gün Eflâl’in attığı mesaj aklına geldi.

“Biraz önce bizimkilerle beraber oturup puding yedik. Bunu sana niye yazıyorum bilmiyorum ama tadına bakmış olmasan bile içini ısıtmasını istediğimi biliyorum. Sana şu an iyi gelecek tek şey Hale. Ve umarım o çok iyidir. Bize iyi gelmesini umduğum ise bir kâse sıcak pudingdi. Ne kadar iyi geldiği tartışılır... Seni çok sevdiğimi ve kalbine ne iyi gelecekse elimden gelen her şeyi yapacağımı bilmeni istiyorum. Kalbin hep sevdiğin kadınla ve sıcak kalsın Ömer. Bir an önce iyi olun ve aramıza dönün!!!! Şimdi ise kek yapmaya gideceğim. Neden tatlılardan medet umduğumu sorgulamana izin vermiyorum... Hale’yi benim yerime öp ve kocaman sarıl. (PS: Minik kuşun seni çok özledi.)

Ömer’in hatırladığı bu mesaj, kalbini gerçekten sıcacık etmişti. Ve minik kuşunun aklına soktuğu pudingi yapmaya karar verdi. Hem tadının kötü olma ihtimali neredeyse sıfırdı. Umarım onların kalbine de iyi gelirdi.

Aşağıdaki çocuklardan birine marketten alınacakları mesaj attıktan sonra salona geçti. Kendini bıraksa ağlardı ama bunu yapmak istemiyordu. Bu yüzden geçen gün doktorun önerdiği, Hale'yi anlamak ve ona yardımcı olmak için okuması gereken kitabı eline alıp okumaya başladı.

Ömer olgun bir adamdı. Nerede ne yapması gerektiğini, hangi adımları ne zaman atması gerektiğini iyi bilirdi.

Ama konu Hale olunca daha dün doğmuş birine dönüşüyordu.

Gözleri, Hale'nin bulunduğu odanın kapısına değdi. Hayat ne getirirdi, bilmiyordu. Hiç ummadığı bir anda karşısına yeniden çıkan karısı ona hiçbir şeyin beklediği gibi gitmediğini göstermişti.

Birkaç saniyeliğine gözlerini kapattı. Kızlarından hiç bahsetmemişlerdi. Ömer bu konuyu açmaktan korkmuş, Hale de bahsini geçirmemişti.

Ömer'in içine o umut tohumu düştü. Çocuk sahibi olmayı düşünebilirler miydi? Kendilerine ait bir can parçası istemek büyük bir hayal mi olurdu? Ömer'in kalbi hızlandı. Hayattan çok şey istiyor gibi hissediyordu ama kalbinin sesini susturamıyordu.

Ona Hale'yi geri göndererek yaşaması için bir neden veren kader, bir kere daha yüzüne gülüp küçük bir bebekle mutluluğunu taçlandırabilirdi.

Kim bilirdi...

18. BÖLÜM

Bir Luna Sabahı

Gözlerimi araladığım anda başıma saplanan şiddetli ağrıyla yüzümü buruşturdum. Çok fazla içmemiştim aslında ama geç uyumak ve uzun soluklu sohbetler etmek beni yormuş olmalıydı. Saate baktığımda çoktan öğleden sonrayı geçtiğini gördüm. Hemen telefonuma uzandım. Karan birkaç saat önce yola çıktığına dair mesaj atmıştı. Biraz sonra burada olacağını düşünerek bir anda yataktan fırladım.

Tabii bunun büyük bir baş dönmesini doğuracağını unutmuştum.

Duvardan destek alıp dengemi sağlamaya çalıştım ama ağızımdan dışarı çıkmaya çalışan midem beni lavaboya koşturmak için harekete geçirdi. Koşar adım lavabonun yolunu tuttum, klozete eğildim ve ne var ne yoksa çıkarmaya başladım. Düne gece yemeğin dozunu kaçırıp bir de üstüne birkaç kadehten fazla içince midem iflas bayraklarını çekmişti tabii.

Öğürmelerim son bulduğunda, ne var ne yok çıkarmıştım. Yüzümü yıkadım ve kendimi direkt olarak duşa attım. Hızlı bir duştan sonra hazırlanıp aşağı inmeme yarım saati bulmuştu. Acilen sert bir kahveye ihtiyacım vardı.

Mutfağa girdiğimde beni toplu bir manzara karşıladı. Dün geceden kalan her şey temizlenmişti. Bir de mis gibi kokular geliyordu. Bu durum boş olan midemin zil çalmasını sağladı.

Özlem ve Sena kahvaltı hazırlarken Arif’le Alptekin sandalyelerine kurulmuş, çaylarını yudumluyordu. Mutfağa vuran güneş ve perdeyi havalandıran rüzgâr ve küçük kıkırtıların eşlik ettiği bu an, dudaklarımın kıvrılmasını sağladı. Dışarı baktığımda dedemle Reşat abinin bahçede oturduklarını gördüm.

Derince bir nefes çektim. Büyük bir aile olmayı yıllarca beklemiştim, değmişti de.

Sanki hiç istifra etmemiş ve baş ağrısı çekmiyormuş gibi büyük bir coşkuyla, “Günaydın!” dedim. Bütün gözler beni buldu. “Neden beni uyandırmadınız? Beraber hazırlardık kahvaltıyı,” deyip kızların yanaklarına öpücük kondurdum.

Özlem, “Damat Bey uyumanızı istedi. Sizi kendisi uyandıracaktı ama yetişememiş olmalı,” deyip göz kırptı. Bir yandan da domates yıkıyordu. “Hem daha ilk günden gelini yormak olur mu? Biz el birliğiyle hallettik her şeyi. Geç otur da sana bir kahve yapayım.”

Ona teşekkür eder gibi baktım. “Sen...” Kesilmeyi bekleyen sebzelere baktım. “Sen işini hallet, kahveyi ben hallederim. Hem biraz hareket etmiş olurum. Kafamı koysam tekrar uyuyacak gibiyim,” deyip kahve makinesinin başına geçtim. “Başka isteyen var mı?”

Alptekin telefonda başını kaldırmadan, “Abim marketten bir şey istiyor muyuz diye soruyor,” deyip beni işaret etti. Neşeli bir tonda, “Bir şey istiyor musun, yeni gelin?” dedi.

Gülümsedim. Parmağımdaki yüzüğe bakmamak için kendimi tuttum. Hâlâ gerçek değilmiş gibi geliyordu. “Kendisi gelsin yeter. Ne zaman burada olacakmış? Ona da kahve yapayım,” dedim.

Alptekin dudaklarını *bilmiyorum* der gibi büzdü. “Her şey hazır olana kadar gelmiş olur herhalde,” dedi. Arif’in ayağını dürttü. “O zamana kadar senle iki el tavra oynayalım mı? İçeride tavlayı görünce canım çekti,” diye gerçekten aşermiş gibi konuşması kızları güldürdü.

Arif ona kirpiklerinin altından baktı. Mutfığa girdiğinden beri gözlerinin Sena’dan ayrıldığı ilk an bu andı. “Yenilince ağlamayacaksan...” deyince Alptekin ona suratını buruşturdu ama hopleya zıplaya salona gitti. Arif ise Sena’ya tatlı bir gülümseme gönderip onun arkasından içeri geçti.

Harıl harıl çalışan kızlara, “Ne ara bu kadar çok şey hazırladınız?” diye sordum. “Dün hiçbir şeyi toplamamıştık. Hepsini ne zaman hallettiniz?”

Sena, “Karan abi çıkmadan evi toparlaması için iki kişiyi çağırmış. Aslında kahvaltıyı da hazırlamalarını söylemiş ama biz kendimiz hazırlamak istedik.” Ağzına çilek attı. “Böylesi daha eğlenceli.”

“Ya ben bu kadar düşünceli bir adamı hak edecek ne yaptım?” diye yarı şaşkınlık yarı merakla sordum.

Özlem kaşlarını çattı. *Ne saçmalıyorsun* der gibi, “Sevdim?” dedi. “Bundan daha büyük bir neden mi var? Ona kalbini verdin. Dahasına gerek yok.” Bıçağı bana doğru sallayarak konuşması bir tık ürkütücüydü. “Sevginin arkasında durdun ve ona bir şans daha verdin. Ailesini, ailen gibi benimsedin. Hayatındaki zorlukların içine dâhil oldun, gıkın çıkmadı. Sen kaçırıldın sayılır Eflâl, farkında mısın? Başkası olsa ne sebeple olursa olsun bağırır çağırırdı. Sen ne kadar anlayışlı ve empati yeteneği yüksek olan bir insan olduğunun farkında mısın?”

Yutkundum. “Farkındayım,” diyebildim.

“O zaman onu hak edecek ne yaptığını düşünme. Birbirinizi buldunuz ve ikiniz de çok çabalıyorsunuz. Gerisi fasa fiso!” diyen Özlem, onu onaylamamı ister gibi bakınca kafamı uslu bir çocuk gibi aşağı yukarı salladım.

Gülerek, “Birazdan kafama terlik yiyecek gibi hissetsem de teşekkür ederim,” dediğimde, o da güldü.

Elini, geçirir gibi salladı. “Aman! Sanırım bazen anne modum açılıyor,” dedi ve buzdolabına ilerledi. “Dua et, sana neden Karan’ı hak ettiğini düşündüğünü anlatan bir metin yazdırmadım.”

Kısa bir kahkaha attım. Sena, “Abla, Allah, eniştaye sabır versin,” diye dalga geçince, Özlem bu sefer terlik atma işini geciktirmedi ve Sena’nın kalçasına gelecek şekilde pofuduk patiği isabet ettirdi. Bu daha çok gülmemi sağladı. Sena kalçasını tutarak, “Ya o nasıl bir atıştır! Moraracak!” diye hayıflandı.

Özlem de benim gibi ona inanamayarak baktı. “Kız, asıl Allah, Arif’e sabır versin. Yün patiği atıyorum onda bile mız mızlanıyorsun. Sen Arif’in nasıl bir vücudu olduğunun farkında mısın? Oğlan sana dokunsa kırılırsın sen,” deyip koluyla beni dürttü. “Bu her şeye ağlar ayol.”

Sena savunmaya geçerek, “Hiç de bile!” dedi. “Arif bana bebiymişim gibi davranıyor. Neden bana bir şey atsın ki?”

İmayla, “Bir şey atmaz tabii ki de... Yani... Bir yerlerde sert hareket...” dememe kalmadan Sena hemen al al olan yüzüyle, “Abla ya!” diye resmen bağırınca sustum. Özlem’le ikimiz onun bu hâline kahkaha atarken, o bize sinirle bakıyordu.

Kapı çalmamış ve gelenin Karan olduğunu bilmemiş olsam, onun bana yaptığı imaların beterini yapardım ama birkaç saattir görmediğim müstakbel kocamı çok özlemiştim.

Kimse bakmak için yeltenmese de, “Ben bakarım!” diye atlayarak kapıya doğru koştum. Kapıyı açar açmaz da Karan’ın boynuna atladım. O geriye doğru sendeledi, ben neredeyse üstüne çıkacak gibi bir kere daha atladım. Elindeki poşetlere rağmen bana sarıldığında, boynunu öpüyordum. “Hoş geldin!”

“Bu kadar özledin mi ya beni?” diye sorup güldü. Nasıl özlemezdim? Mis gibi kokuyordu. Sigara kokusu bile o sevdiğim kokusunu bastıramıyordu. “Hoş buldum sevgilim.” Alnıma minik bir öpücük kondurdu. Gözlerime tebessümle baktı. “Gerçekten hoş buldum.”

Hızlıca elindeki poşetlerden bazılarını aldım. “Hadi gel. Birazdan kahvaltı edeceğiz. O zamana kadar kahve yapacağım,” deyip içeri girdim. Karan da ayakkabılarını çıkarıp peşimden geldi.

“İçersin, değil mi?”

Gülümseyerek kafasını salladı. “İçerim... Bu kokular ne? Midem daha çok kazındı. Günaydın hanımlar ve ellerinize sağlık.” Poşetleri bırakıp mutfığa kısaca göz gezdirdi. “Her şey çok güzel görünüyor. Yardıma ihtiyacınız var mı?”

Sena poşetlerin başına geldi. “Yumurta alarak bize en büyük yardımı yaptın abi,” dedi. “Aa, ablamın en sevdiği fındık ezmesini de almışsın. Şimdi hiçbir şeye dokunmaz, kaşık kaşık bundan yer,” deyip güldü.

Hemen yanına gidip cam kavanozu elime aldım. Karan’a, “Laf arasında söylemiştim. Unutmamışsın...” diyerek gözlerimden kalpler çıkararak baktım. Ben hemen açıp birkaç kaşık almaya girişirken, Karan bana göz kırptı ve bahçeye, dedemlerin yanına gitti.

Özlem, “Senin biraz rengin solmuş gibiydi ama müstakbel kocanı görünce betin benzin yerine geldi,” deyince, Sena da onu desteklediğini belli eden sesler çıkardı. Ona cevap verirdim, eğer kaşık kaşık fındık ezmesi yemeseydim. “Kızım, yavaş ye yavaş. Elinden alan yok.”

Bir kaşık daha alacağım sırada, kavanoz gerçekten de elimden alındı. Alan kişi ise Alptekinsiz’di. Ben ona ters ters bakarken, o Sena’ya bakıyordu. “Senin bu sevgilin var ya...” deyip ağzındaki koca lokmayı bitirmeden konuştu. “Çok boyok bir hoon. Oko homlodo yondo bono.”

“Ha gayret konuşmayı öğreneceksin,” diyen Arif’in, Alptekin’i birkaç dakika içinde yendiği gülen yüzünden belli oluyordu. “Bir kere de kaybedince mızırılmazmadığını görsem gözlerim açık gitmeyecek Alptekin,” deyip Sena’nın yanına geldi. Başka yer yokmuş gibi kızın dibine oturup ona melül melül bakmaya başladı.

Ama şu an benim derdim başkaydı.

Alptekin’in eline vurdum. “Neden alıyorsun ya? Bir de yarısını yedin ama oha! Ver şunu!” deyip kavanozu elinden çekmeye çalıştım. “Ya Alp! Versene!”

Küçük bir çocuk gibi omuz silkip kavanozu benim ulaşamayacağı bir şekilde havaya kaldırdı. “Daha birkaç kaşık aldım. Biraz yiyeyim, vereceğim.” Karnını sıktım. “Ya Ef! Çimdikleme-sene!” Kahve makinesinden, kahvenin hazır olduğuna dair ses çıkmasaydı onunla uğraşırdım ama uzatmadan makineye yöneldim. Ama o burnunu çekerek, “Zaten incinmiş bir çocuğum...” diye hayıflanmaya devam etti.

Ben kahveleri hazırlarken Arif, yumurtaları bir kabın içinde çırpıyordu. (Bu yumurtaları onun eline Sena tutuşturmuştu.) Alptekin ise masada ne varsa ağzına atarken onlara sataşıyordu. Akıllanmıyordu bu çocuk. İstiyordu ki Arif onu pataklasın.

Bahçeye çıkmadan önce, “Kızlar, ben beş dakikaya gelirim. Kalanları beraber hallederiz. Zaten bulaşıklar bende. Sizi daha fazla yoramam,” deyince, Özlem kalçama vurdu.

“Kız, zaten misafir sayılırsın burada. Elimize yapışmıyor. Biz Sena’yla hallediyoruz. Sen git güzel havanın tadını çıkar,” diyen Özlem’e minnettar bir şekilde baktım. Şimdi, *ben seni hak edecek ne yaptım* sorusunu ona yöneltsem azar işiteceğimi bildiğimden hemen bahçeye çıktım.

Hava gerçekten çok güzeldi. Bu sebeple yüzüm daha çok güldü. “Günaydın beyler,” deyip dedemle Reşat abiye gülümsedim. “Kahve içtiniz mi bilmiyorum ama size de bir fincan yaptım.” Tepsiyi onlara doğru uzatınca ikisi de fincanlarını aldı.

Karan'la Arif'e de verince bana kahve kalmamıştı ama fındık ezmesi, kahve içme isteğimi bastırmıştı. Sanırım aç karna onu yediğim için olsa gerek, midem tekrar bulanmaya başlamıştı.

Dedem, "Günaydın günaydın," dedi. Bana manidar bir şekilde baktı. "Bir an hiç uyanmayacaksın sandım kızım. Biz kahvemizi de içtik, kahvaltımızı da ettik."

Kaşlarım havalandı. "Nasıl ya? Beraber kahvaltı etmeyecek miyiz? Hem kızlar o kadar uğraşüyor... Keşke uyandırsaydınız."

Reşat abi sırtıma iki defa vurdu. "Deden güneş doğduğu anda ayağa dikilir. Siz daha o saatte yeni yeni uyumaya başlamışsınız. Az bir şey yedik. Sizinle de atıştırırız. Mis gibi de kokular geliyor zaten," dedi.

Büyük kahvaltı masası hayalimin sona ermediğine sevinerek, "İyi barı," deyip Karan'ın yanına oturdum. O çok yorgun ve uykusuz görünüyordu. "Sen bir şeyler ye de uyu, olur mu?" Kahvesinden bir yudum alırken kafasını *olur* anlamında salladı. Beyaz gömleği kırıkmıştı. Saçları dağınıktı ve gözleri şişti. O kadar tatlı görünüyordu ki dedem burada olmasa onu öperdim. "Neden apar topar çağırmışlar seni? Kötü bir şey yoktur inşallah."

Karan sesli bir nefes verdi. Soruma cevap vermek yerine, "Yasin'le konuşmuşsun," dedi.

Dün gece uykuya dalmadan bir umut abimi aramıştım. Ona ulaşabilmek çok düşük bir ihtimaldi. Ama hiç ummadığım bir anda telefonu açmıştı. Kısa bir telefon görüşmesi yapmıştık ama bana oldukça iyi gelmişti. Evlilik teklifini ve yaşananları hızlıca anlattığımda, yanımda olamadığı için üzülmüş ama bizim için çok sevinmişti. Birkaç gün sonra görüşeceğimizi söylediğinden olsa gerek, Karan'ın abimle ilgili bir sebepten İstanbul'a gitmediğini düşünmüştüm.

"Evet ama her şeyin yoluna girdiğini söyledi. O yüzden mi gittin İstanbul'a?" diye sordum.

"Hayır hayır," dedi hızlıca. Ve orada olanları bir çırpıda ama yorgun bir sesle anlatmaya başladı.

Öğrendiklerim, eskiden bildiğim bilgileri değiştirmemişti. Sadece işler daha çok sarpa sarmaya başlıyordu. Vardığım kanı, Resul Bâki adındaki adamın Karanlara karşı önyargılı olmasıydı. Ve hepsinin sonunda, abimle alakalı sorunların hâlâ bitmediğini öğrenmem huzuruma ket vurmuştu.

Dedem benim yerime sorarak, “Yasin’i bu işe daha ne kadar dâhil edecekler? Adam günlerdir bir sürü sıkıntı çekti,” dedi.

Karan *bilmiyorum* der gibi omuz silktili. “Gelmeden Yasin’le konuştum. Selin’le görüşmesine izin vermişler. Keyfi biraz yerindeydi. Bana da birkaç güne işlerin düzeleceğini söyledi. Hatta bizimle Urfa’ya geleceğinden kesin bir dille bahsetti.”

Dudaklarım aralandı. “Gerçekten mi? Bu yüzden mi bana görüşeceğimizi söyledi?” Karan gülümseyerek gözlerini açıp kapattı. “Çok sevindim! Ama biz Urfa’ya ne zaman gideceğiz ki? Daha konuşamadık bile seninle.”

Özlem’in, “Hadi gelin, her şey hazır.” diye seslenmesiyle herkesin ayaklanması bir oldu. Diğerleri içeri girerken Karan elimi tuttu.

“Ömer’in gelecek durumu yok. Konuşmak için senin uyanmanı bekliyordu. Kahvaltıdan sonra yaz da arasın seni. Yasin’in de durumu belli olunca geciktirmek istemiyorum.” Elime öpücük kondurdu. “Bir an önce kocan olmam lazım,” demesi beni güldürdü.

“Ama hiçbir şeyim hazır değil ki,” diye mırıldandım. Gözlerimi kısıp manidar bir şekilde baktım. “Çeyizimin olmasını bekliyorsan hiç bekleme...”

Gülerek ayağa kalktı. “Böyle bir şey beklemiyordum ama sağ ol yine de,” deyip içeri girmeden önce bana göz kırptı. “Benim istediğim sadece sensin. Gerisini halletmek bir günümüzü almaz... Hadi acıktım, gel.”

Dediğini yapıp herkesin kurulduğu masada kendimize yer bulduk. Her şey o kadar güzel görünüyordu ki hangisinden başlayacağımı bilmiyordum. Tabağıma kızartma alırken Özlem'e hitaben konuştum: "Keşke Yağız Efe'yi bugün okula göndermeseydin. Hep beraber olurduk."

Özlem, "Biraz kafamı dinleyeyim ya..." diye hayıflandı. "Sezer işe giderken bıraktığı için hiç uyuyamadan gönderdim zaten onu. Az kaldı, birazdan gelir zaten." Kızarmış ekmek tabağını dedeme doğru uzattı. "Siz yetişemiyorsunuz, buyurun."

Dedem gülümseyerek birkaç dilim aldı. "Elinize sağlık," demeyi de ihmal etmedi. "Herkes afiyet olsun," deyince de hepimiz yemeye koyulduk.

Midemdeki her şeyi boşalttığım için ekstra bir açlıkla yemeye başladım. Bu, önce Karan'ın sonra diğerlerinin gözünden kaçmadı. "Neden böyle bakıyorsunuz ya? Saat kaç oldu. Acıktım elbette," diye çemkirdim.

Alptekin, "Arif'ten daha fazla yiyen bir insana şahit olmadığım için şaşırdım, kusura bakma," diyerek bana takılırken, Karan tabağına peynir koyuyordu. Alptekin, önüne dünyalar kadar yemek koysak, *tatlı bir şey yok mu* diye soracak cinsten biriydi ama bana şaşıırıyordu.

İnsan irisi, "Benden fazla yemesi imkânsız," dedi. Ve tabağına bir sürü bir şey koymaya başladı. Sanırım kendi içinde bir yarışa girmişti ama gerçekten ondan fazla yemem imkânsızdı.

Arif'e bakarak, "Sakin mi olsan," diyen Sena'nın yüzündeki garip ifade, herkesin gülmesine neden oldu. Arif ise aldırmandan iki tane pankeki kıvrıp ağzına attı.

"Maşallah, uzun oğlanın midesi bayağı geniş," dedi dedem. "Reşat, aklına yaz da geldiklerinde bir tane kuzuyu bu oğlan için keselim."

Arif heyecanla *olur olur* der gibi kafasını salladı. Alptekin ise ağzını açıp bir şey demese bile ben anlıyordum. Arif'e özel yapılacak bir şey, onun kıskanmasına neden oldu. Yemeyecek olsa bile onun için de bir şey kesilmesini istediğini tüm yüz hatlarıyla belli ediyordu. Bu çocuktaki ilgi açlığıyla bendeki fındık ezmesi aşkı yarışacak seviyedeydi.

Karan, "Hafta içi size ne zaman geleceğimizi haber ederiz. Siz müsait misiniz?" diye sorunca dedem çatalını bırakıp ciddi bir hâle büründü. Her an hayır diyecekmiş gibiydi. Bu durum benim de yerimde kıpırdanmama sebep oldu.

Dedemin, "Müsaitiz de sizin gelecek bir akrabanız yok mu?" demesiyle, bir anda masada derin bir sessizlik oldu. Dedem daha sakın bir sesle konuşmaya devam etti. "Ailenizi kaybettiğinizi biliyorum. Allah mekânlarını cennet eylesin. Ama başka gelecek bir büyüğünüz yok mu? Kim isteyecek bu kızı?"

Karan boğazını temizledi. Çatalını bıraktı ve görünüşe göre rahatsız olduğu bu soruya cevap verdi. "Olsaydı Ömer isteyecekti ama nasip olmadı. Elbette akrabalarımız var ama hepsiyle aramız açıldı. Babamın girmek zorunda kaldığı işler yüzünden zaten bizden uzaklaşmışlardı. Onların ölümüyle beraber herkes bizimle iletişimini kopardı." Sesinin düştüğünü hissettiğimde elini tuttum. Ben vardım artık, biz vardık. Kimseye ihtiyacı yoktu. "İnsanlar da haklı. Kimse bizimle yakın olup kendini tehlikenin içine atmak istemedi. İki tane amcam, bir tane dayım, iki de teyzem var. Hiçbiriyle görüşmüyoruz yıllardır. Bir halam var sadece, konuştuğum. O da yurt dışında yaşıyor. Onu da dâhil etmek istemeyen benim. Ona kalsa her şeye dâhil olmak istiyor da..."

Dedem, "Gelmeyecek mi o?" diye sordu.

Alptekin, "Halam gelecek mi?" diye heyecanla sorunca, adını bilmediğim halalarını çok sevdiklerini anladım. "Ne zaman?"

Karan'ın gözleri beni buldu. "Yakın bir zamanda konuşup olayları üstünkörü anlattım. Evlilik teklifi ettiğimden haberi yok. Duyduğunda biraz laf işiteceğim. Sen de istersen haber vereceğim. İlk uçağa atlayıp gelir hemen."

"Tabii ki isterim," dedim. Alptekin kadar olmasa da ben de heyecanlandım. Onların ailesinden biriyle ilk defa tanışacaktım. "Hale'nin yaşadığını öğrendi mi?"

Kafasını sağa sola salladı. "Böyle bir haberi telefonda veremedim. Zaten vermiş olsam şimdiye çoktan burada olmuş olurdu, önceden söylemedim diye beni ayağının altına almış olurdu." Hafifçe tebessüm etti. "Biraz delidir de."

Alptekin hayret ediyormuş gibi, "Biraz mı?" diye bağırdı. "Benden daha deli varsa bu dünyada, o da Şahide halamdır. Kimse aksini iddia etmesin!" İki defa alkışladı. "Yaşasın be! Burumda tütüyordu çatlak kadın! Allah'ım sana şükürler olsun!"

Korkarak, "Bu kadar çatlaksa... Ya sevmemse beni?" diye sordum.

Karan elini omzuma attı. "Biraz çılgındır ama inan bana kocaman bir kalbi vardır onun. Kimseyi sevmiyor gibi görünür ama aslında herkese karşı sempati besler. Onun kuru kayısılarını yemediğin sürece seni sevmemesi gibi bir durum olamaz."

Sena, "Kuru kayısı mı?" diye sordu.

Arif, "Kadın, kuru kayısı âşığı. Bir kere canım çekti diye yiyim dedim, beni dakikalarca kovaladı. Sonrasında da günlerce susmadı. İki kilo kayısı aldım, o da yetmedi," diye hayıflandı.

Sanırım Şahide Akdoğan nevi şahsına münhasır biriydi. Ve ben onunla tanışmak için şimdiden heyecanlanmıştım. "Ne zaman gelir ki?" diye sordum.

Alptekin, "Abi, lütfen söyle de hemen gelsin! Lütfen lütfen lütfen!" diye ısrarcı oldu.

Karan elini *sus* der gibi kaldırdı. "Alptekin, zaten başım ağrıyor kardeşim. Uyanınca arayıp uygun bir dille anlatacağım. Ama sakın kadını arayıp bir şey isteme. Zaten her geldiğinde..." demeye kalmadan Alptekin yerinde zıpladı.

“Ya Belçika’dan geliyor Belçika’dan! Nasıl çikolata istemem! Var ya, dünyanın en güzel çikolatasını getiriyor. Ef, bir kere yersen bir daha başka çikolata yiyemezsin!” diye ballandıra ballandıra anlatmaya başladı. Ellerini yukarıya açtı. “Allah’ım, keşke başka bir şey isteseymişim. Sana şükürler olsun Allah’ım. Beni ancak Şahide Akdoğan mutlu edebilirdi,” deyip ellerini yüzüne sürüp kendi çapında dua etti.

Tüm kahvaltı boyunca Alptekin ve halasıyla ilgili anıları dinledik. Karan hariç herkes bu konudan hoşnuttu. Onun başı ağrıyordu ve Alptekin’in yüksek tondaki sesinden dolayı ağrısı şiddetleniyor olmalıydı.

Öğrendiklerim şunlardı: Şahide Akdoğan 58 yaşındaydı. Şimdiye kadar hiç evlenmemişti. Adını bilmeseler de namını duydukları bir adamla birlikteliği olmuş ama o da sonuca varamadan bitmişti. Kuru kayısı âşığıydı. Yemekten önce, yemekten sonra, hatta bazen yemekte ve bir rivayete göre uyurken bile kuru kayısı yiyordu. En sevdiği yeğeni -Alptekinsiz’in yalancısıyım- Alptekin’di. Sabahları çok asabi oluyordu ve karşısında kim olursa olsun o kişiyi azarlamadan güne başlamıyordu. Sanırım öfke problemleri vardı ve bunu gizlemiyordu. Ayak görmekten nefret ettiğini ve çorapsız bir ayak görünce sinir krizi geçirme eşiğine geldiğini öğrenmemin faydasını görmeyi umuyordum.

Bu bilgiler ışığında Şahide Akdoğan’la buluşmak için heyecanlanmıyor olmam gerekirdi ama ben kendisini görmek için can atıyordum. Umarım kayısılarına dokunmak gibi bir hataya düşmezdim. Yoksa bunun haricinde iyi anlaşıcağımızı umuyordum.

Yani. Sanırım.

19. BÖLÜM

Akraba mı Akbaba mı?

Karacaoğlan diyor ki, “Ölüm ile ayrılığı tartmışlar. Elli dirhem fazla gelmiş ayrılık.”

Yani öyle bir illet bu ayrılık. Neresinden tutarsan tut elinde kalır. Ne sebeple gerçekleşmiş olursa olsun bazen ölümden bile daha beter acıtır insanın canını. Ölümün geri dönüşü yoktur. Bir giden bir daha dönmez. Ama ayrılık, insanın içinde bir yara açar ve günden güne değer o yarayı. Mesafeler, sebepler, geri dönüşü olmayan yollar, insanlar o yarayı kanatır. Ayrılıkla ölüm dosttur bir noktada. İkisi de insanın ruhunu alır.

Ayrılık bu yüzden beni çok korkuturdu. Ne zaman birinden kopsam, aramıza ne sebeple olursa olsun mesafeler girse bir daha dönüşü olmaz sanırdım. Çünkü şimdiye kadar öyle olmuştu. Öğrenilmiş çaresizlik.

Ömer’in aradığını gördüğümde aklıma gelen bu iki cümle-
nin nedeni de buydu. Umarım fazla gelmemişti ayrılık.

Sesimi düz tutmaya çalışarak aramayı cevapladım. “Alo?” dedim.

“Minik kuş,” demesiyle sesim falan hak getireydi. Hemen gözlerim dolmuştu.

Koltuğa oturup köşeye geçtim. Bacaklarımı karnıma doğru çektim. “Sesini duymayı özlemişim. Böyle seslenmeyi ise daha çok. Ömer ya,” dedim ağlamaklı sesimle.

“Bir de bana sor be minik kuş. Bir yanımda hasret bir yanımda gurbet,” deyip iç çekti. “Bir de görmeyi dört gözle beklediğim her şey ben uzaktayken olmuyor mu... Valla içim gidiyor.”

Burnumu çektim, ağlamamak için direndim. “Hepsi telafi edilir. Çok isterdim yanımda olmanı ama bunda da vardır bir hayır. Siz iyi olun, mutlu olun, geriye kalan her şey teferruat,” dedim. “Nasılsınız? Karan’dan haberleri alıyorum ama bir de senden duyayım. Hale nasıl?”

Sigara içtiği, gelen seslerden belli oluyordu. Bitkin sesiyle, “Bilmiyorum ki, karışığız,” dedi. “Hale şimdi doktoruyla beraber. Ben de balkonda oturuyorum. İyi mi, bir şeyler düzeliyor mu, bilemiyorum Eflâl... Bunu doğru aktarabilir miyim kararsızım ama bazen ona iyi gelmediğimi düşünüyorum.”

“Nasıl böyle düşünürsün Ömer? Ben onu gördüm. Seni bir görse iyileşecek gibi bakıyordu. Ona senden daha iyi gelecek bir şey yok. Zaman zaman yine tökezler ama...”

“Öyle değil,” diye sözümü kesti. Şu an nasıl bir yüz ifadesine büründüğünü biliyordum. Canı yanıyormuş gibi bakıyor olmalıydı. “Bana neler yaşadığını anlatmıyor Eflâl. Biliyorum, üzüleceğim için anlatmıyor ama benim kafamda kurduklarımı bilse... Aklımdan geçenler eziyet gibi.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Parmaklarımı kütletmeye başladım. Verecek bir tavsiyem yoktu. Varsa da üzgün kalbim zihnimi bulanıklaştırıyordu.

“Geçen gün...” diye devam etti. Kelimeler, boğazına saplanıyordu, hissedebiliyordum. “O, duştaydı. Ben de banyoya yakın bir yerde oturup, duş almasını bekliyordum. Aradan yarım saat kadar geçince, su sesi de gelmeyince bir şey mi oldu acaba diye düşünüp ayaklandım. Kapıyı tıklattım, daha nasılsın diye sormama kalmadan, korkuyla ‘Gelme, Soner!’ diye bağırdı. O an neler hissettiğimi kelimelere dökmem. Beynimde kan sıçradı. Bir an ne diyeceğimi bilemeyip, *benim* diyebildim sadece. Sonra da o çıkana kadar yine kapının önüne oturup bekledim. Ama... Ama canımdan can gitti. Sanki etimi kopardılar.”

Nutkum tutuldu. Yutkundum.

“Doktor bir şey söylemiyor mu?” diye zar zor sordum.

“Sadece kötü zamanlar yaşadığını ve Hale’nin anlatmak için zamana ihtiyacı olduğunu söylüyor. Bak, valla billa anlıyorum. Onca yıl dayanmış olması bile mucize benim gözümde. Ama canım acıyor Eflâl,” dedi yakarır gibi. Kuş olsam da yanına gitsem, ona sıkıca sarılsam istedim. “Banyodayken bile rahatsız edilmiş. Allah bilir başka neler yaptı o şerefsiz! Bunları düşünmeden nasıl durayım? Ona bakıyorum, mutluyum, yanımda ama içimi kemiren o hissi bastıramıyorum,” dedi çaresizce.

“Belki de neler yaşadığını öğrensen daha kötü olacaksın Ömer. Bazen bilmemek daha iyi değil midir?”

Aksi mümkün değilmiş gibi, “Hayır!” dedi hızlıca. “Öğrendiğimde ona karşı bakış açım mı değişecek benim? Ya da soğuyacak mıyım, farklı mı düşüneceğim? Emin ol hiçbir şey zihnimdekilerden daha kötü olamaz. İmkânsız!” Bir sigara daha yaktığını, çakmak sesinden anladım. “Ne kadar beklemem gerekirse beklerim ama içten içe ölüyorum. Anlatsa, elini tutsam ve her şeyin geçeceğini söylesem istiyorum. Her şekilde yanında olayım istiyorum.”

İçimi sızlatan bir his, ayağa kalkmama neden oldu. Salonun içinde adımlamaya başladım. Bir yandan da dudağımı kemiriyordum.

“Acaba sen ona kendini açsan onun da açması daha kolay mı olur?” diye sordum. “Yani eminim sen de onu üzmemek için bazı şeyleri ya eksik anlatıyorsundur ya da anlatmıyorsundur. Sen ona yılların senden neler götürdüğünü, o yokken nelere sığındığını, nelerden kaçtığını, ne kadar kötü olduğunu içtenlikle anlatsan ve sonrasında anlatmanın seni rahatlattığını söylesen, belki o zaman o da içini açar? Olmaz mı?”

“Olur mu ki?” diye sordu. Sesindeki o umut kırıntısı, bedenimi bir ürpermenin almasına neden oldu. “Ben bir şeyler anlatıyorum ama yaşadıklarına daha fazla yük eklememek için her şeyi anlatmıyorum. O da aynısını yapıyor. Dediğin gibi yaparsam belki o da bunu yapabilir.” Küçük bir çocuk gibi heyecanla ekledi: “Yapar mı ki?”

“Yapar tabii,” dedim. “Ama önce doktoruyla konuş. Belki bu doğru bir karar olmayabilir.”

Hızlıca, “Konuşurum. Ona göre hareket ederim,” dedi. Heyecandan ayaklandığını ve benim gibi oradan oraya yürüdüğünü biliyordum. “Teşekkür ederim Eflâl. Bunu hemen yürürlüğe koymaya çalışacağım.”

Kocaman gülümsedim. “Bir yardımım olduysa ne mutlu bana!”

“Oldu tabii ki. Şimdi seansı bitsin, doktoruyla konuştuktan sonra hemen Hale’yle konuşacağım. Sana haber veririm mutlaka,” derken sesi hâlâ coşkulu çıkıyordu. “Sen ne yapıyorsun peki? Alptekin sana *yeni gelin* diyormuş. Heyecan var mı, yeni gelin?”

Vardı. Şahide Akdoğan’ın gelmesine dakikalar varken daha çok heyecan vardı hem de. Ömer’in araması heyecanımı yatırtırmıştı ama şimdi yeniden aklıma gelmesiyle ellerim karıncalanmaya başlamıştı.

Dün hep beraber İstanbul'a gelmiştik. Hem Karan'ın işleri vardı hem de Karan, halasına haber verdikten sonra Şahide Akdoğan hemen gelmek istemişti. Alptekin'le Karan onu karşılamaya havaalanına giderken evde kalmayı ben tercih etmiştim. Arabada daha çok gerileceğimi düşünmüştüm. Umarım onu ayağıma getirdiğime dair yanlış bir algıya kapılmazdı. Evde beklemek çok daha zordu. Her an araba sesi duyacağım diye tetikte bekliyordum. Bu ürkütücü bir histi.

“Evet evet, yeni gelin sayılırım ama sen de bana yardım et Ömer,” diye bağır çağır yardım isteğinde bulundum. “Halan nasıl biri? Karan bir şeyler anlattı ama bilmediğim şeyler vardır mutlaka. Çok korkuyorum beni sevmezse diye.”

Ömer'in güldüğünü işittim. “Kadının adı bile korku salıyor. Nasıl heybetli biri ya!” dediğinde daha çok gerildiğimi bilse susardı. “Ama saçmalama, neden seni sevmesin? Sen sevilmeyecek biri misin? Karan'ın seni sevmesi bile bir neden. Sadece kendin ol, yeter.”

Gerginlikle tırnaklarımı kemirmeye başladım. “Ya kendim olduğum hâlimi sevmezse? Neyi sever mesela? Söyle de öyle olayım.”

“Bu heyecan nedir yahu? Beni de heyecanlandırdın. Dur o zaman düşüneyim,” deyip birkaç saniye sessiz kaldı. Bu süre zarfında ben sol elimin işaret parmağını kanatmakla meşguldüm. “Kayısı muhabbetinden haberin vardır. Şahide Akdoğan denilince akla ilk gelen odur. O yüzden onu geçiyorum. Biraz geç oldu ama en sevdiği tatlı kazandibidir.” Bu bilgiden haberim olduğu için önlemimi almıştım. Kendim yapma riskine girmeden güvendiğim bir pastaneden sipariş vermiştim. “Hmm... Aa, buldum! Ellere çok önem verir. Bir kişinin önce ellerine, sonra ayaklarına bakar. Çıplak ayak görmekten nefret eder, haberin olsun.”

Ellere mi? Parmağım ağzımda öylece kalakaldım. Ben ellerimi yerken bu bilginin gelmesi hoş olmamıştı. Bunu söylememesinin hesabını Karan'a sormam gerekiyordu.

Yutkundum. Fısıltı gibi çıkan bir sesle, "Başka?" diye sordum.

"Kırmızıyı çok sever ve kıyafetlerinde genelde bu rengi tercih eder. Ve en önemlisi, saçlarına iltifat edilmesine bayılır. Doğal renkli, simsiyah saçları var. Her gören boyasının markasını soruyor. Bu, onu o kadar mutlu ediyor ki. Görünce mutlaka *saçlarınız boya mı* diye sor ve tabii ki yaşına iltifat et. *Aaa, ben sizi tanımasam Karan'ın kardeşi sanırdım*, gibi..."

Kafamı salladıktan sonra, "Ya Ömer, iyi ki varsın!" dedim. "Teşekkür ederim. Hepsine dikkat edeceğim." Bir yandan da çekmecelerde yara bandı arıyordum. Parmağımı kapatmam gerekiyordu. Bandı bulunca sevinçle gülümsedim. "Bir atlatsaydım şu günü..."

"Gülümseyerek hatırladığın anılardan biri olacak. O yüzden rahat ol ve keyfini çıkar." Bir kapı açılma sesi duydum. "Minik kuş, seans bitmiş olmalı. Benim kapatmam lazım. Halama benden çok selam söyle. Akşama doğru arayacağım onu." Birine, *geliyorum* diye seslendi. "Yanınızda olamadığıma üzgünüm. Benim yerime de mutlu olun."

Aceleyle konuştuğundan sadece, "Benim yerime Hale'yi öp," diyebildim ve telefon kapandı.

Bandı parmağıma yapıştırırken araba sesi duydum. Sonra da büyük bahçe kapısının açılma sesi kulaklarıma doldu. Gelmişlerdi. Allah'ım sen bana yardım et. Gelmişlerdi.

Yeni doğmuş bir ceylan gibi yalpalayarak kapının önüne geldim. Kalbim sadece ağzımda değil, tüm vücudumda atıyordu. Ben Karan'ı göreceğim zaman bile böyle olmuyordum. Tamam, abartıyordum ama yine de elim ayağım boşalmıştı.

Üç araba arka arkaya içeri girdi. Öndeki arabadan çıkan Yiğit, ortadaki arabanın kapısını açınca önce Şahide Akdoğan'ın topuklu borunu, sonra bacağı, vücudunu ve saçlarını gördüm. Rüzgârın dalgalandırdığı saçlarını düzeltirken parmağındaki kırmızı ojeler gözüme ilişti.

Ömer haklıydı.

Şahide Akdoğan'ın saçları gerçekten boya gibi duracak kadar koyu siyahtı ve kan kırmızı ojeleri, bende ojesiz ama manikürlü parmaklarımı arkama saklama isteği uyandırıyor.

Onlara doğru adımlamaya başladığımda Karan da bana doğru gelmeye başladı. Fakat ben direkt olarak Şahide Akdoğan'a bakıyordum. O ise üstünü başını düzeltmekle meşguldü. Bana gözünün ucuyla dahi bakmamıştı. Ben bileziğinin hangi marka olduğuna bakıp yeni sezona ait bir parça olduğunu anlayacak kadar onu gözlerimle yemiştım bile.

Alptekin onun bavulunu bagajdan çıkardı. Koca bavulu tek eliyle kaldırdı ve sırtarak yanımdan geçip içeri girdi. Haindi. Yanımda durup bana yardım etmiyordu. Derdi bavulun içindeki çikolatalardı. Burada ecel terleri dökmemi umursamıyordu. Onu da bir kenara yazıyordum.

Karan yanıma gelince elini belime koyup gülümsedi. Bu gülümseme *rahat ol* gülümsemesiydi, biliyordum ama rahat olamıyordum. Kulağıma, "Kaskatısın," diye fısıldadı. "Canavar yok karşında," demeye kalmadan, Şahide Akdoğan bağırdı.

"Ay bu ne ayol?! Bir kişi de şu ayakkabıları giyme, burası taşlarla dolu demedi! Nasıl yürüyeceğim bu yolu? Sekerek mi?" Yutkundum. Canavar olmadığına emin miydik? Gözlüğünü sert bir hareketle çıkardı. "Zaten bu üstümdekiler de hararet yaptı bende. Şıştım valla şıştım!"

Sanırım menopoza giriyordu. Yoksa hava sıcak olamayacak kadar esiyordu. Menopozlu Karan'a çok laf etmiş olacağım ki Allah başıma menopozlu halasını vermişti.

Karan daha, “Halacığım, üstündeki kalın, istersen çıkar,” demeden, Şahide Akdoğan çoktan çıkarıp, yanında duran Yiğit’in eline tutuşturmuştu. Yiğit garibim, benim gibi ne yapacağını bilemeyerek ağzı açık bakıyordu. Ceketi bomba tutar gibi tutuyordu. Şu hâlde olmasam buna gülebilirdim. Karan beni hafifçe öne doğru itekledi. “Seni Lâl’le tanıştırayım. Gelmeni heyecanla bekliyordu.”

Bu detaya gerek var mıydı Karan?

Şahide Akdoğan yarım ağız, “Belli belli... Havaalanına gelmeye tenezzül bile edilmemiş,” deyince, korktuğumun başına geldiğini anladım. İlk defa bana baktığı anda yüzünü buruşturdu, kusacak sandım. Bir tek ögürmemişti. “Hem Lâl ne? Eflâl mi Lâl mi adı? Ne biçim isim bu,” derken, beğenmediğini tüm uzuvlarıyla belli ediyordu.

Sanırım ben kusacaktım.

“Eflâl ama ben Lâl demeyi tercih ediyorum,” diyen Karan, Şahide Akdoğan’ı güldürdü. Kırmızı rujlu dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve eğlendiğini belli eden sesler çıkardı. Ben de güldüm ama neye güldüğümü bilmiyordum. Sırf o güldü diye gülüyordum. Herhalde anlamadığım bir şakaya gülüyordu.

“Lâl ne ayol? Birine kör diye seslenmekten ne farkı var bunun?” deyip, gülmeye devam etti ama benim gülmem yavaşça soldu. Yanında duran Yiğit’in koluna vurarak gülüyordu. “İlahi Karan! Sen beni güldürdün, Allah da seni güldürsün.”

Allah da beni öldürsün gibiydim. Ortadan ikiye çatlama an meselesiydi. Öyle çok gergindim.

Karan sertçe değil ama kestirip atar gibi, “Hala, ben öyle sesleniyorum ve çok seviyorum. Sen Eflâl dersin,” dedi. Beni biraz daha öne doğru iteklediğinde halasıyla aramda beş adım kaldı. Neden itekleyip duruyordu bu adam beni? “Halam, Şahide,” deyince ne yapacağımı bilemedim.

Elimi mi uzatsaydım? Elini mi öpseydim? Direkt sarılsa mıydım? Sadece kafa selamı mı verseydim?

Ya da böyle bakmaktan vaz mı geçseydin Lâl?

Şahide Akdoğan'ın gözleri beni buldu. Saçımdan ayağıma kadar beni süzdü. Ve bunu gayet açık bir şekilde yaptı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu ama ben neler düşündüğünü biliyordum. Kesin her yerime bir kulp buluyordu. Kendimi saklama ihtiyacı hissettim. Karan'ın arkasına saklanmak istiyordum.

"Herhalde gerçekten lal..." dedi. Boğazımı temizledim. Hafif alaya alarak, "Konuşamıyor mu?" diye sordu. Karan'ın kaş göz yapıp halasına bir şeyler dediğini görmesem de biliyordum. Çünkü Şahide Akdoğan bariz bir şekilde bunu gizlemeden *ne var* der gibi omuz silkiyordu.

Karan kafasını eğip bana baktı. "Konuşsana güzelim," dedi.

Akraba mısınız akbaba mısınız demek de konuşmak sayılırdı, değil mi?

Tekrar boğazımı temizledim. "Hoş geldiniz," deyiverdim. Heyecandan çarpıntım tutmuştu. "Havaalanına gelecektim ama kazandibi sevdiğinizi geç bir vakitte öğrenince hemen yapmak istedim. O yüzden sizi karşılamaya gelemedim," diye ayaküstü bir çırpıda yalan söyledim. Elimi uzattım. "Ben Eflâl. Tanıştığınızma memnun oldum."

Umarım yalanım ortaya çıkmazdı. Bir anda aklıma gelen ilk şeyi söylemiştim.

Şahide Akdoğan önce bir söylediklerimi tarttı sonra da elini uzattı. Bunu yaparken parmaklarına baktığına yemin edebilirdim. Yara bandına bakınca yüzünün şekli değişti. Sadece, "Ben de Şahide," dedi. Yanında duran Yiğit'e kafasıyla işaret etti. Başka hiçbir şey söylemeden yanımızdan geçip içeri girdi.

Ben de pek memnun olmuş sayılmazdım ama en azından nezaketten bunu söylemiştim. Çok mu zordu memnun oldum demek?!

Onlar uzaklaşınca ayağımı yere vurup, “Karan!” dedim. Karşısına geçtim, kollarından tutup onu sarsmaya çalıştım. “Neden benden nefret ediyor? Bilmeden bir şey mi yaptım? Söylesene! Tavuğuna kışt mı dedim, rüyasına mı girdim, ne yaptım Allah aşkına?!”

Karan ellerimden tuttu. Yatıştırıcı bir sesle, “İlk başta böyle soğuktur ama zamanla alışır,” dedi. Parmağımdaki bandı fark etti. “Parmağını mı kestir? Tatlı yaparken mi diyeceğim ama dışarıdan almamış mıydın?”

Elimi elinden çektim. “Ya derdimiz şu an bu mu?!” diye çıkıştım. Gergin bir şekilde yüzümü sıvazladım. “Bir şey yapman lazım! Öv beni! Benim hakkımda bir şeyler söyle. Gerekirse yalan at!” Yine kollarından tuttum. “Bana yardım et Karan!”

Dışarıdan bakan biri dileniyorum ve Karan’dan para istiyorum sanabilirdi. Öylesine bedbaht ve çaresiz görünüyordum. Adamın kollarına yapışıp ağlar gibi konuşuyordum.

Hayret eder gibi, “Sakin mi olsan?” dedi. “Yalan söylememe gerek yok. Zaten sevecek seni,” deyip elimden tuttu. O yürümeye başladığı için ben de ilerliyordum ama ayaklarım geri geri gidiyordu. “Sevgilim, yürür müsün? Bak tek başına bekletirsek ayıp olur.”

Mızızlanarak, “Of ya!” dedim. “Arif nerede? Ömer zaten yok. Abim gelemmez. Alptekin çikolataları gördü, beni unuttu. Ne yapacağım ben? Dur Karan!” deyip durması için onu çektişirdim ama o vicdansızdı. “Dursana ya! Ben çok yalnızım! Yapamam! Bırak beni!”

Bir an durdu ve gözlerime baktı. “Ben yanımdayım ya? Ne demek yalnızım?” Kolunu omzuma atarak beni kısıp aldı, tekrar yürümeye başladı. Hain adam çok güçlüydü, onu durduramıyordum. “Sakin olur musun? Birincisi, anlaşılmak ve kendini sevdirmek zorunda değilsin. Ben seviyorum seni, bu kâfi. İkincisi de zaten seni sevecek. Neden bu kadar geriliyorsun ki?”

Bir cevap vermedim. Kendimi sevdirmek zorunda değildim elbette ama hayatlarındaki tek akrabaları olan kişiyle anlaşılamam onu üzderdi. Halalarını da ne kadar sevdiklerini anlamıştım. Bu yüzden gergindim.

Ona mâni olmayıp yürümeye devam ettim. Salona girince Alptekin'i yerde, açtığı bavulla bulduk. Çoğu çikolatanın yarısı yenmişti. Etrafta ambalaj kâğıtları vardı ve Alptekinsiz'in ağzı yüzü çikolata olmuştu.

Etrafa bakınıp halalarını görmeyince hemen onun yanına gittim. "Nasıl beni yalnız bırakırsın ya? Aşk olsun sana!" Bacağını çimdikledim. "Bir de sırtıyorsun! Alp, valla elimde kalırsın! Kalk ve beni övecek şeyler söyle!" Adım sesleri duyunca hemen doğruldum. Ayağımla onu dürtmeye devam ettim. "Hadi kalk ve beni öv!"

Alptekin apar topar ayağa kalkarken çikolatadan sarhoş olmuş gibiydi. "Bende o iş," deyip yanağımdan makas aldı. "Seyret şimdi şovu," demesi beni korkuttu.

Acaba yanlış kişiden mi yardım istiyordum?

Karan rahat bir şekilde koltuğa oturdu. Şu an döktüğüm ecel terleri umurunda değildi tabii. Biz de Alptekin'le karşılama komitesi gibi ayakta bekliyorduk. Şahide Akdoğan elini yüzünü yıkamış olmalıydı. Alptekin'le dip dibe olmamıza rağmen bana bakmamayı öyle güzel beceriyordu ki tebrik etmek gerekirdi.

Şahide Akdoğan, yerdeki paketlere bakarak, "Alptekin, hepsini ne ara yedin?" diye sordu. Azarlar bir şekilde değil, aksine gülererek söylemişti. Gülüyordu. Evet, bence bu garipti. "Bir bavul daha var. Biraz acele etmiyor musun? Kaçmıyor ya..."

Alptekin, "He he he he," diye güldü. Cidden böyle güldü. Sonra ellerini cebine koyup kaşlarıyla beni işaret etti. "Çikolatalar beni kesti ama Ef sana bir kazandibi aldı. Var ya bayılacaksın! Sen ondan yersin. Tüm gün nereden alayım diye düşünüp durdu," dediğinde, yerin dibine gireyim istedim.

Gözlerimi yumdum ve devekuşu olmak, kafamı kuma gömmek istedim. Vay ben nerelere gitseydim?

Karan hızlıca, "Aldı derken malzemeleri kastediyor," deyince, Şahide Akdoğan burnundan güler gibi bir ses çıkararak cevap verdi. Yanımızdan geçip otururken bana öyle bir bakış attı ki yerin dibine girmiş kadar oldum. Karan, "Yoksa Lâl yaptı," dese de artık iş işten geçmişti.

Alptekin bana gözlerini irileştirerek baktı. Dudaklarını oynatarak sessizce, "Bilmiyordum," dedi. *Sorun yok* der gibi gülümsedim. Sorun vardı da onun bir suçu yoktu. Yalan söyleyeceğimi bilemezdi sonuçta.

Şahide Akdoğan geçiştirerek, "Öyledir öyledir. Anladım ben," deyince omuzlarım düştü. İlk andan yalancı ve onu ayağına getiren gelin olmuştum. Kesin sevmeyecekti beni. "Zaten değişik değişik isimler. Ef nedir? Bir de bu çıktı. Bakalım yakında neler duyacağız..." diye homurdandı.

Adıma ilk defa sinir oluyordum. Neden adım Rukiye değildi ki? Ya da Fatma? Meral? Bunların hiçbiri bölünemezdi işte! Ben de salak durumuna düşmemiş olurdum!

Karan, "Yorgunsundur sen şimdi," diye konuyu değiştirmeydi, ayakta dikilmeye devam edecek ve ağladı ağlayacak gibi bakıp duracaktım. Hemen Karan'ın yanına oturdum. Yalanım yakalanınca kızaran yüzüme bakıp gülümsedi. Beni rahatlatmaya çalışıyordu ama olmuyordu. Halasına, "İstersen yemekten önce biraz uyu. Yemek hazır olunca biz seni çağırırız," dedi.

Şahide Akdoğan kati suretle reddederek kafasını sağa sola salladı. "Ne uyuması canım? Benim buraya nasıl geldiğimi bir ben bir Allah biliyor. Zaten sana öfkeliyim. İyice bir azarlamadan içim rahat etmez benim," deyip koltuğa kuruldu. "Ömer beni ne zaman arayacak?" Öfkeli ses tonu yumuşadı. "Hale nasılmış? Hale diyorum ama inanamıyorum bir yandan da. Tövbe estağfurullah. Kızcağızı görmeden içim rahat etmeyecek," deyip elini göğsünün üstüne koydu.

Şu an Hale'yi görmeye en çok ihtiyacı olan bendim. Ona, bu kadınla nasıl baş ettiğini sormam gerekiyordu. Bu iş taktiksiz yürümeyecek gibiydi.

Alptekin, "Ben gördüm ama hâlâ inanamıyorum," dedi.

Şahide Akdoğan, "Bana nasıl haber vermezsiniz," diye çıkışınca, ben yerimde kıpırdandım ama Karan hiç oralı bile olmadı. Elini salladı. "Neler olmuş neler... Uzağa gittik diye artık büyük yerine konulmuyor muyuz biz? Ah, abim olaydı!" Yaka silkerken bana bakması tüylerimi diken diken etti. Ben ne yapmıştım şimdi? "O zaman görürdünüz siz!"

Karan, "Hala, uzaktasın diye anlatmadık ama her şey çok yeni oldu zaten," dedi. "Daha biz ne olduğunu anlayamadan onlar İsviçre'ye gitti. Tabii ki anlatacaktık ama bir türlü fırsat olmadı."

Şahide Akdoğan, Karan'a ters ters baktı. İğneleyerek, "Evlenmeyi biliyorsun ama," dedi. Ne alakası olduğunu anlamaya çalışarak bakmaya başladım. Konu yine bana gelmişti. "Hem de son dakika haber vererek. Gerek yoktu oğlum. Torunumu kucağıma verdiğimde söylediniz bana," diye yarı teessüfle yarı sinirle konuştu.

Alptekin bir anda, "Hamile misin?" diye bağırınca yerimden sıçradım. "Oha oha oha! Oh my God! Amca mı oluyorum ben?" Yüzünü elleri arasına aldı ve *Çığlık* tablosundaki gibi bakmaya başladı. "O MY GOD!"

Karan, "Mesela diye söyledi, Alptekin," dedi.

Alptekin, "Mesela hamile misiniz yani?" diye sordu.

Karan güldü. "Ben değilim. Lâl de değil. Değiliz yani," dedi.

Alptekin şokunu üstünden atmaya çalışırken Şahide Akdoğan cıkladı. "Bir de öyle olsaydı! Daha kimdir nedir bilmeyiz..." Bir daha cıkladı. "Aşk adamı kör eder. Sizin aklınız bir karış havada. Evliliğe hemen tamam deyiverirsiniz. Önce bir tartmak gerek. Ben ne güne duruyorum?"

Kimdir nedir bilmeyiz derken beni mi kastediyordu? Pardon?

Bana bir sinir gelmeye başlamıştı. Bir şey söylemesi için Karan'a baktığımda, o çoktan konuşmaya başlamıştı.

"Ben kimdir nedir biliyorum hala. Çocuk muyum da neyin ne olduğunu anlamayacağım?" Bacağımın üstünde duran elimi tuttu ve kucağına çekti. "Evliliği de isteyen bendim. Sana son anda haber vermiş gibi olduk, eyvallah haklısın ama kızın neden üzerine gidiyorsun? Onun suçu günahı ne?" diye çıkışması içime su serpti.

Şahide Akdoğan'ın yüzünde mimik oynamadı. Bir bana bir Karan'a bakıyordu. Ne düşündüğünü asla anlayamıyordum. Ağzında tatsız bir şey varmış gibi bir yüz ifadesine büründü. "Bir kahve içelim o zaman," dedi. Bunu demesini beklemiyordum. Yapmamı istiyordu herhalde. "Orta şekerli içiyorum," derken bana bakmıyordu.

Kaynana kaynana cadı gibi kaynana şarkısını hala hala cadı gibi hala diye coverlamamak için zor duruyordum.

Kahveleri ben yapacaktım sanırım.

Karan, "Sen yapar mısın sevgilim?" demese öylece durmaya devam edecektim. Sırtımı yavaşça sıvazladı. Yumuşak bir sesle, "Hepimize orta yap, hiç uğraşma," dedi.

Ayağa kalktım. "Yapayım," dedim ama beni duyduklarından şüpheliydim. Bu rahatsız edici ortamdan kaçmak istediğimi gizlemeden koşar adım mutfığa geldim. Bir yandan da, "Keşke Züleyha teyze olsaydı," diye kendime kızıyordum. Ne diye kendime güvenip onu göndermişim ki? Salak kafam!

Ya köpüksüz olursa? Orta şekerli nasıl oluyordu ki? Ne kadar ortaydı? Bana göre orta şekerli tek küp şekerliydi. Ya ona göre ikiyse? Yanında tatlı vermeli miydim? Vermemeliydim. Yalanımı bir kere daha gün yüzüne çıkarmaya gerek yoktu.

Kazandibinin başına geçip yemeye başladım. Gerginlikten kan şekerim düşmüştü. Tatlı da o kadar güzeldi ki, yalanım belli olmasaydı kesin övgü dolu bir yorum alırdım.

“Yemezsen yeme ya!” diye söylenerek paketi kapattım. Kahveleri yapmaya koyuldum. “Orta şekerli içiyorum... İç. Ne yapayım?” Bir de masanın üstüne çıkıp tepinmem gereken noktaya doğru emin adımlarla ilerliyordum. “Adımın nesi var hem? Şahide, çok harika bir isim sanki. Sana Şah diyeyim de gör sen...”

Geldiğini fark etmediğim Alptekin, “Aaa, kendi kendine dedikodu yapanı da ilk defa görüyorum...” deyince yerimde sıçradım. Eliyle ağzını kapatmış, bana kınayarak bakıyordu. “Kız sen kahvenin içine de tükürürsün. Valla yeni gelinlerden korkulur dedikleri bu olsa gerekmiş. Amaaann, sen ne yaman çıktın...”

Parmağımı damağıma bastırıp kafamı geriye doğru kaldırdım. “Aklım çıktı! Ne sessiz sessiz geliyorsun?” diye çıkıştım. “Hem şu ağzını yüzünü yıka. Çamura batmış gibisin.”

“Sende fitneye fesada batmış gibisin...” deyince kolumu kaldırıp ona vurur gibi yaptım. “Oha, şiddete de başladın! Yakında döversin sen bizi.”

“Elimin tersindeyken ve zaten gerginken söylediklerine dikkat etmezsen evet döverim. Zaten yalanımı ortaya çıkardın. Senin yüzünden daha çok uyuz oluyor bana.” Fincanları tepsiye dizdim. Aklıma neden tükürme fikrini sokmuştu ki? Tükürse miydim? Alptekin kapının önünde durmuş, bana garip garip bakıyordu. “Ne bana böyle bakıyorsun ya?”

Hemen kendini topladı. “Sen cidden tedirginsin he,” demesiyle, “Günaydın!” dedim. Yanıma geldi. “Neden korkuyorsun? Halam gariptir falan ama aslında çok cana yakındır. Her şey bir anda oldu ya, seni tanımadığı için böyle. Valla sever seni. Hale ablamı seviyordu gayet,” dedi.

“Hale’yi seviyor muydu?” derken kıskanç elti olmak istemiştim ama olmuşum sanırım. “Hem ben de onu tanımıyorum ama onun gibi davranıyor muyum? Kendini kabul ettirmesi gereken taraf neden ben oluyorum ki? Üfff... Şimdiden başım çatlıyor. Bizimle Urfa’ya gelecek bir de. Kim bilir orada neler olacak...”

Alptekin kahvelerin yanına lokum koyarken bir yandan da yiyordu. “Urfâ’da kebab yer miyiz?” diye sormasıyla kafamı yukarı kaldırdım.

“Allah’ım, neden bunlar benim başıma geliyor?” diye sitem ettim. Alptekinsiz’in eline vurdum. “Çık git ya! Ben ne derdindeyim sen ne derdindesin!” Ağzına birkaç tane daha atıp hemen kaçtı. Arkasından, “Ben senden bunun intikamını almaz mıyım?” dedim ama duysa da umursamadığına emindim. Haindi işte.

Elimde tepsi, yüzümde yalandan olmasın diye uğraştığım tebessümümle içeri girdim. Bir anda ayağım kaysa ve Şahide Akdoğan’ın üstüne düşsem ne olurdu ki?

Karan benim geldiğimi görünce ayağa kalktı. “Siz sohbet ededurun, ben birazdan geliyorum,” demez mi? Ona kaşlarımı kaldırarak *hayır, gitme* der gibi işaret yapmaya başladım. Yanıma geldi, şakağıma öpücük kondurdu. Kahvesini eline aldı. “Eline sağlık güzelim,” dedi ve beni salonda Deccal’in sol ayağı gibi bana bakan kadınla baş başa bıraktı.

Karan bunun bedelini ödeyecekti.

Birkaç saniye boyunca ayakta dikildim. O bana bakıyor mu bilmiyordum, ben o hariç her yere bakıyordum. Sonunda hareket etmem gerektiğine karar verdiğimde onun yanındaki sehpa-ya kahvesini koydum.

Benim bile duymadığım bir sesle, “Afiyet olsun,” dedim.

Gayet tok bir sesle, “Eline sağlık,” dedi.

Yanındaki tekli koltuğa oturdum. Hem çekindiğimden hem de egomdan dolayı ona bakmıyordum. İkisinin nasıl aynı anda gerçekleşebildiğini sormayın. Karan’ın sevdiği biri diye saygı duyuyor ve aynı zamanda çekiniyordum. Bana karşı bir dayanağı olmayan tavırları yüzünden de kuyruğumu indirmiyordum.

Kahvesinden aldığı sesli yudumdan sonra ağzını şapırdattı. Bu beğendiğini mi gösteriyordu? Ya da iğrendiğini? Mevzubahis Şahide Akdoğan olunca yorum yapamıyordum.

“Ee,” dediğinde ona bakmam gerekirdi. Ama ben fincanımı elime aldım. Tam bir yeni gelin gibi kırıılarak kahvemi içmeye başladım. “Kaldık baş başa.”

Kalmaz olaydık.

Halının desenini yeni fark ediyordum. Ne güzel çiçek desenleri vardı. Ama ayakkabıyla basıldığı için rengi solmuştu. Aa, koltuğun rengiyle halının rengi ne kadar uyumluydu. Böyle bir vazı mu vardı yahu? Salon bir anda gözüme büyük gelmeye başladı. Şu çerçeveyi de ilk defa görüyordum. Kahveyi de mis gibi yapmıştım. Yakında tuzlu kahve yapacağımı hatırlayınca bir an elim titredi ama kahveyi dökmemeyi başardım.

Şahide Akdoğan, “Konuşasın kalmadı herhalde. Suratımıza da bakmıyorsun,” diye sitemli sitemli konuşunca mecburen ona doğru döndüm. Yine beni tepeden tırnağa süzdü. Yakında hammama gidip beni incelemeyi de isteyebilirdi, şaşırmazdım. Sesinden tam olarak ne düşündüğünü çıkaramadığım bir şekilde, “Karan biraz senden bahsetti,” dedi.

Karan biraz senden bahsetti derken, iyi anlamda mı bahsetti, yoksa Karan da biraz senden bahsetti, sen de pek dişe dokunur biri değilmişsin anlamında mı demek istiyordu? Bunu tek başıma anlayamazdım ki. Karan neredeydi? Bana bu cümlemin alt metnini söylemesi gerekiyordu.

Gülümsemeye çalıştım. Ve inanın bu çok zordu. “Ne dedi ki?” diye sordum.

Cevap vermediği ve kahvesinden büyük bir yudum aldığı bu saniyelerde ecel teri dökmüyordum, ecel teriyle duş alıyordum resmen. Ecel teri ete kemiğe bürünüyor bana kese yapıyordu.

Simsiyah saçlarının önüne düşen tutamını kulağının arkasına sıkıyordu. Yüzünde hiç makyaj yoktu. Yaşından dolayı kırışıklıkları vardı ama botokslar sağ olsun yaşına göre küçük görünüyordu. Ve yalan söylemeyeceğim, güzel bir kadındı. Simsiyah saç, kapkara gözler, beyaz bir ten, keskin bakışlar, kan kırmızı ojeler ve jilet gibi bir elbiseyle bir davete gitmeye hazır gibiydi.

Söze, “Nasıl tanıştığınızı biraz önce öğrendim,” diye başlayınca rahatlamış nefesimi gizliden gizliye verdim. Sonuçta Karan’la tanışmamız Alptekin’le yaşananlar yüzünden pek de iyi başlamamıştı. Yeğeni, benim kafamı kırmıştı. Pek tabii abartıyorum ama en haklı olduğum bir yer varsa o da tanışmamızdı. Gözlerine yerleşen ifadeyi görünce ben de yumuşar gibi oldum ama kendimden ödün vermedim. “Onlar defalarca özür dilemişlerdir ama ben de dilemek isterim.”

“Lütfen dilemeyin,” dedim hızlıca. “Biz o zamanları atlattık bitti. Özür dilenecek bir şey kalmadı. Hem sizin de suçunuz yok. Ben hepsini affettim. Bir hata yaptılar ama herkes hata yapar. Bazen karşındakini kırmamak, ona kendini sevdirmek için yalan söyleyebilir insan. Olabilir böyle şeyler.” Bir şekilde tatlı için söylediğim yalana da kılıf bulmaya çalışıyordum. “Hepsi geçti gitti.”

Beni dinlerken kaşları havalandı, memnun bir ifadeyle bakmaya başladı. Ne sandın? deyip göz kırpmamak için zor duruyordum.

Yanlış görmediysem dudakları yukarı doğru kıvrılır gibi oldu. “Sana yalan söylemeyeceğim. Karan evleniyorum dediği ilk anda bir afalladım. Bu çocuk yıllardır kimseyi hayatına almamıştı ve Ömer’in yaşadıklarından dolayı da kimseyi almak istemiyordu. Bir de bir anda evleniyorum deyince bu işte bir iş olduğunu düşündüm.”

“Benim onunla parası için mi evleneceğimi düşündünüz?”

Dürüst bir şekilde, “Sanırım biraz öyle düşündüm,” dedi. Sesindeki mahcubiyeti gizlemeye çalışıyordu ama ben duymuştum. “Yanlış düşünmüş olmalıyım.”

Dik durmaktan belim ağrısa bile tavrımı hiç bozmadan, “Yanlış düşünmüşsünüz,” dedim.

Fincanı sehpayaya koyup iyice bana doğru döndü. “Beni tanı-mıyorsun, ben de seni tanımıyorum. Ama ben o çocukları ta-nıyorum. Bir süredir onlardan uzak kalmamın sebebi, onların bunu istemesiydi. Beni tehlikeye atmak istemediler. Bu olaylar-dan uzak durayım istediler. Ben her ne kadar gönüllü olmasam da pılımı pırtımı toplayıp İsviçre’ye taşındım. Onların ayağına taş değse benim canım acır. Bu yüzden temkini elden bırakmak istemedim. Bir ben varım bir de onlar. Biz birbirimizi korumaz-sak kimse korumaz.”

“Onları benden korumanıza gerek yok,” dedim. Gülümse-dim. “Onlar benim ailem.”

“Bunu sen söylemeden Karan’ın gözlerinde gördüm zaten. O yüzden seninle yalnız konuşmak istedim. Ben biraz sivri dil-liyimdir,” dedi. *Ona ne şüphe* der gibi olan bakışlarıma tebessüm etti, kafasını aşağı yukarı salladı. “Karşımdakini tanıyana kadar onu bir süre incelerim. Konu yeğenlerim olunca da korumacı yanımla ortaya çıkıyor. Sen bana yardım et, ben de sana edeyim.”

Anlamayarak baktım. “Nasıl yani? Nasıl yardım edeceğim?”

“Seni tanımam için yardımcı olmakla başlayabilirsin. Hat-ta baştan başlayalım,” deyip elini uzattı. “Ben Şahide, memnun oldum.”

İnce, uzun parmaklarını tutup hafifçe sıktım. “Ben de Eflâl,” dedim. Memnun oldum kısmını bir kere söylemiştim, bir kere daha söylememe gerek yoktu sanırım. O da bunu fark etti ama üstünde durmadı.

Yüzümü bu sefer daha samimi bakışlarıyla inceledi. “Güzel kadınsın. Ama Karan’ın sende sadece güzellik bulmadığını, sana bakışından bile anlayabiliyorum. Alptekin yol boyu senden bah-setti. Kendini sevdirmişsin,” derken bu sefer iğneleyici değil, se-vecen bir şekilde konuşuyordu.

Yumuşak bir sesle, “Teşekkür ederim,” dedim.

Bakışlarını salonda gezdirmeye başladı. Yaşlı gözlerinin ardında ne vardı, baktığı yerlerde ne görüyordu, bilmiyordum. Sadece özlem dolu baktığını söyleyebilirdim.

Buğulu bir sesle, “Benim gençliğimin bir kısmı bu evde geçti,” dedi. Buruk bir tebessümle bakıyordu. “Her yerinde anılarım vardı. Abimleri kaybedince anılarım da onlarla beraber silindi. Hepimiz dağıldık.” Gözlerimiz birbirine değdi. “Bu çatal dilli kadının her şeyi kolay atlattığını sanırsın ama en çok ben dağıldım sanırım. Aramızda kalsın, bu sebeple de kaçmak zor da olsa iyi geldi bana.”

“İnsan nereye giderse gitsin zihninin içindekileri de götürüyor. Kaçmak değil, zaman iyi gelmiş size.”

“Biraz öyle aslında...” Derince bir nefes verdi. “Senin hayatını çok bilmiyorum ama sen de badireler atlamışsın. Aileni kaybetmişsin, başın sağ olsun,” diye içten bir sesle konuştu.

“Dostlar sağ olsun,” diye mırıldandım.

Kahvesini bitirdikten sonra bir süre sessizce durdu. Ben hâlâ gerginliğimi atamamış olduğumdan konuşamıyordum. İkide bir kapıya bakıyordum ama ne gelen vardı ne giden. Alptekin çok uzaklaşmış olamazdı, çikolataları hâlâ yerde duruyordu. Karan bu gece yatakta benden güzel bir tekme yiyecekti.

Bu derin sessizliğe son vermek için, “İsterseniz yemekleri ısıtayım. Acıkmışsınızdır,” dedim.

Elini *yok* der gibi kaldırdı. “Ben böyle zamanlarda ağzıma tek bir lokma koyamam. Dün Karan aradığından beri bir şey yemedim ama inan bana tok gibiyim,” dedi. “Ama siz yiyeceksiniz. Ben de size eşlik ederim.”

“O zaman Karanların gelmesini bekleyelim.”

Bir anda ayağa kalktı. “Seninle biraz bahçede yürüyelim mi? Benim bacaklarım açılsın biraz. Saatlerdir otur otur her yerim tutuldu.”

Homurdanışı gözüme tatlı geldiği için gülümsedim ve ayağa kalktım. “Biraz esiyor ama, üstünüze şal getirmemi ister misiniz?”

Bu fikir ona cazip gelmeyecek olsa gerek, “Ben yanıyorum,” dedi. “Son günlerde sıcak basıyor beni. Serin hava iyi gelecektir.” Bahçeye çıktığımızda, Patron ve yavrular bizi görünce yanımıza geldiler ve ayağımıza dolandılar. İkimiz de onların kafasını sevdiikten sonra adımlamaya başladık. “Yakın bir zamanda Urfa’ya gidiyormuşuz.”

Bu bir soruydu sanırım.

Kollarımı göğsümde birleştirdim. “Öyleymiş,” dedim. “Ben de yakın bir zamanda öğrendim. Pek hazır değilim ama bakalım. Bazen de oluruna bırakmak gerek sanırım.”

Bana döndü. “Çeyizin yok yani?” diye sordu. Kafamı sağa sola salladım. Bundan utanmamıştım ama keşke olsaydı. Elini omzuma koymasını ve gülmesini beklemiyordum. “Benim de yok. Boş ver. İki fincan takımınız olmayınca da mutlu olursunuz.”

Kafamı sağa doğru yatırdım. “Karan size ne iş yaptığımı söyledi mi?”

“Evet, söyledi. Sesini öve öve bitiremedi. Bir gün dinlemek isterim.”

“Ben de bir gün hayat hikâyenizi dinlemeyi isterim,” dedim, umarım fazla kaçmamıştı. Ama çeyizim yok demesi ve eski anılarından hüznle bahsetmesi merakımı uyandırmıştı. “Yani anlatmak isterseniz tabii,” diye ekledim.

Yorgunca bir hâlde, “Bir gün, vakti gelince anlatırım. Canının sıkılır, önceden uyarısını geçeyim,” dedi. İlerideki çardakta oturan Karanları işaret etti. “Seni hayatlarının içine dâhil edecek kadar çok seviyorlar. Aynı zamanda da seni hayatları pahasına koruyorlar. Bu sevginin ne kadar zor bulunduğunu biliyor musun? Ben bulamadım. Umarım siz doya doya yaşarsınız.”

Sevdiğim adama, Arif’e, Arif’le uğraşan Alptekin’e bakarak gülümsedim. “Umarım siz de yanımızda olursunuz,” deyip ona baktım. “Ne kadar kalacaksınız?”

Güldü. “Kolay kolay başınızdan gitmem. Beni öyle kolay gönderemezsiniz. Zaten anca vakit buluyorum,” dedi. Şaka yapıyordu ama ben *hayır, onu kastetmedim* demek için zor duruyordum. “Bir sorun çıkmazsa yirmi gün kadar buradayım. Biraz başınızı ekşitip öyle giderim. Gel, bizim oğlanların yanına geçelim,” deyip onlara doğru yürüdü.

Üçü de bizi görünce gülümsedi. Arif ayağa kalkıp neredeyse asker selamı vereceğini sandığım bir şekilde durdu. Şahide Akdoğan’a bakarak, “Kayısları aldım. Getireyim mi?” diye sordu. Demek ki bu yüzden ortalarda görünmüyordu.

Şahide Akdoğan, “Getirmediğin kabahat,” deyince, Arif koşar adım yanımızdan uzaklaştı. Ben Karan’ın yanına oturunca, o da Alptekin’in yanına oturdu. “Görmeyeli amma değişmişsiniz siz. Hiç halanızla ilgilenmiyorsunuz. Akdoğan erkeklerine ne oldu böyle?”

Alptekin hemen onun koluna sarıldı. Candan bir şekilde, “Halam!” dedi. “İlle de halam! Öyle de halam böyle de halam! Halam da halam!” deyip halasının yanaklarını defalarca öptü. Başkası olsa bu kadar öpülmekten rahatsız olurdu ama o gayet memnun görünüyordu. “Sensiz ne kadar kötüydüm, biliyor musun? Beterdim, viraneydim, divaneydim. Sen geldin, güneş açtı. Neredeydin ay yüzlüm?” deyip neredeyse serenat yapma noktasına geldi.

Şahide Akdoğan sırıttı. “Eşek herif, hemen de alır gönlümü!”

Karan ise sadece, “Konuşuyordunuz diye sizi bölmek istemedim,” dedi. Bakışları beni buldu. “Umarım muhabbetiniz iyi geçmiştir.”

Şahide Akdoğan’la göz göze geldim. Bunun cevabını ben veremezdim. Bu sırada Arif kayıslarla beraber geldiği için sorunun cevabı havada kaldı.

Arif koca bir kutuyu ortaya bıraktı. “İçeride üç kutu daha var. Diğer renginden de alacaktım ama ondan kalmamıştı. Sipariş verdim, yarın gelecek,” dedi. Görevini yerine getiren asker gibiydi. “Azad edilebilir miyim artık?”

Şahide Akdoğan kutuya bakarken çölde su bulmuş kadar mutluydu. Birkaç tane kayısıyı hemen ağzına atınca yüzüne kan geldi desem yeriye. “Edildin...” deyince, insan irisi rahatlamış bir nefes verdi. “Ama sadece bir süreliğine,” diye devam eden cümleyle ise çilesinin devam ettiğini anladı.

Otururken, “Elim kopaydı da o kayısıları yemeyeydim,” diye hayıflanıyordu. Karşımda Şahide Akdoğan olmasaydı, Arif’in bu hâline gülebilirdim.

Karan elimi tutunca ona doğru döndüm. “Yemeğe geçelim mi sevgilim? Hem acıktım hem de yemekten sonra yapmam gereken konuşmalar var. Onları daha fazla erteleyemem,” dedi.

“Olur, ben hazırlayayım. Halan yemeyeceğini, bize eşlik edeceğini söyledi,” dedim.

Bu sırada, Alptekin’in kedi gibi sırnaştığı, bunu keyifle karşılayan Şahide Akdoğan bizi duydu. “Bir iki bir şey atıştırırım ben de. Bakalım gelin hanımın elinin lezzeti nasılmış...” deyince bir an bana inme indi sandım. Yemekleri ben yapmıştım, bu sefer yalan yoktu ama teste tabi tutulacak olmak beni germişti. Hem de gelin hanım mı demişti o?

Karan hâlimi görüp, “Hala, kızla uğraşmasana,” demese ve Şahide Akdoğan buna gülmese öyle durmaya devam edebilirdim. “Gel, beraber hazırlayayım sevgilim,” deyip bizi oradan uzaklaştırması, akşam yiyeceği fırçanın dozunu azaltmaya yetti. Kolunu omzuma atıp kulağıma yaklaştı. “Seni ilk defa böyle görüyorum. Kedi gibi bakıyorsun Lâl. Karşında kim var sanki? Ben bile deden benden nefret ederken böyle olmadım.” Yanağımdan makas aldı. “Çok tatlısın sevgilim.”

Dudağıma yakın olan elini ısırdım. “Ben sana tatlıyı göstereceğim! Nasıl beni onunla yalnız bırakırsın? Sana dememiş miydim beni bir an bile yalnız bırakma diye?” deyip bir daha ısırdım. Yüzü buruştu. “Böyle acır işte canın.”

Şaşkın bir şekilde bir eline bir bana baktı. “Elimde dişlerinin izi kaldı,” dedi.

Tehditkâr bir şekilde, “Bekle sen daha ben sana neler edeceğim!” dedim.

Mutfağa girince beni bir anda duvarla kendi arasında sıkıştırdı. “Neler edermişsin mesela? Isırır mısın yine? Nasıl korktum bilemezsin sevgilim...” Parmağının tersiyle yanağımı okşadı. “Nesin sen? Katil civciv mi?”

Gıcık bir şekilde sııttım. “Hani biz Urfa’ya gideceğiz ya...”

“Evet,” derken yavaş yavaş dudağıma doğru yaklaşıyordu. “Seni almaya gideceğiz.”

“İşte o iş biraz zor olacak...” dediğimde, dudaklarımda olan bakışları gözlerime çıktı.

Çatılan kaşlarıyla, “Nasıl yani?” diye sordu.

Alt dudağımı ısıırıp düşünüyormuş gibi yaptım. “Sen dedemle konuşurken bile bu kadar gerilmediğini söyleyince benim aklıma karpuz kabuğu düştü. Sen gerçekten hiç uğraşmadın. Biraz çabalaman gerek. Yani... Yani olmaz böyle.”

“Ne olacak ki?” diye saf bir şekilde sordu.

“Tuzlu kahve bile yapmaya kıyamıyordum ben. Ya da dedemin ilk başta *bende size verilecek kız yok* demesine ne gerek vardı diye düşünüyordum.” Karan’ın gözleri irileşti. “Ama anladım ki çabasız elde edilen şeylerin değeri daha az oluyormuş. Hazır ol Karan Akdoğan, sana edeceğim şeylerden sonra katil civcivin nasıl terör estirdiğine şahit olacaksın.”

“Yapmazsın ki,” dedi.

“Yaparım,” dedim.

“Kıyamazsın,” dedi.

“Kıyarım,” dedim.

“İnanmam,” dedi.

Yanağından makas aldım. “Arkana yaslan ve şovumu seyret,” deyip kolunun altından çıktım. Onun yaptığı gibi kalçasına vurup bir de kahkaha atmıştım.

20. BÖLÜM

Mutluluk Sarhoşu

*H*ani bazı anlarda öyle çok heyecanlanırdınız ki o anda kıyamet kopacak sanırdınız, birkaç adım atıp sevdiğinize sarılacakken dünya yıkılacak da ona kavuşamayacak gibi, deli gibi açken yemek yiyeceğiniz bir anda evren tersine dönecekmiş de midenize bir lokma bile giremeyecekmiş gibi hissederdiniz... Saniyeler asırlar gibi geçer, kalbiniz şiddetle atar, elinizi kolunuzu koyacak yer bulamazdınız...

Son birkaç gündür bu hissi iliklerime kadar hissediyordum.

Urfa'ya geldiğimiz dakikalarda ise bu his katlanarak artmıştı. Her an bir şey olacak da mutluluğum, heyecanım bozulacakmış gibi hissediyordum. Karanların buraya gelmesi, beni dedemden isteyecek olması, evlenecek olmamız ve daha birçok neden vardı. Bunlar bir an önce gerçekleşmezse panikatak geçirecektim.

Mutluluk ne kadar da zormuş arkadaş.

Urfa'ya uçakla gelmiştik. Ben de arabayla gelme taraftarı değildim ama Şahide Akdoğan kati suretle arabayla gelmeyi reddetmiş, o kadar yolu çekmeyeceğini söylemişti. *Etrafta şişmiş ayaklar görmek istemiyorum* demesiyle uçakla gelmekte hemfikir olmuşuk.

Ayarlanan arabalar bizi havaalanından almıştı. Şimdi konağa doğru gidiyorduk. Karan elimiz boş gitmeyelim dediği için meşhur bir tatlıcıdan kilo kilo tatlı almıştı. Bunu yaparken de elimi tutup öpmüştü. Hele, “Tatlı yiyelim de tatlı tatlı alayım seni,” demesi yok muydu? Ona kıyıp da çektirmeyeyim diye yapıyorsa o kadar doğru yoldaydı ki kahveye tuz atmaktan bile vazgeçme noktasına gelmiştim.

Gergin olduğunu biliyordum. Direksiyonu tutuş şeklinden bile heyecanı belli oluyordu. Arada bir sakallarıyla oynuyor, ensesini kaşıyor, yüzünü sıvazlıyordu. Oldukça tatlı ve ısırıcılık duruyordu.

Arkada oturan Şahide Akdoğan bir anda, “Ay şiştim!” diye bağırınca yerimde sıçradım. “Karan, aç şu klimayı. Benzinin mi bitiyor çocuğum? Açsana!” derken bir yandan da sıcaktan bayıldığına dair sesler çıkarıyordu.

Karan, “Hala, içerisi gayet serin. Biraz daha açarsak hı olacağız,” dedi ve haklıydı. Havalar daha yeni yeni ısınıyor ve dışarısı ne kadar sıcak görünürse görünsün aldatıcı bir güneş vardı. “Camını açayım ben senin.”

Şahide Akdoğan bir şey demedi. Klimayı kapattım ve Karan’ın boynuna ince hırkamı koydum. Rüzgâr tam onun boynuna vuruyordu ve ben hasta olmasını istemiyordum. O bana gülümseyerek teşekkür ederken ben de ona göz kırptım.

Yerimde duramıyordum. Buraya geldiğim ilk an biraz nahostu ama şimdi sevdiğim adam ve onun ailesiyle geliyordum. Camı açıp, *Evlениyorum!* diye bağırmamak için zor duruyordum. Buldumcuk mu olmuştum ben?

Alptekin uyku mahmuru bir sesle, “Geldik mi?” diye sorunca, sonunda uyandığını anladım. Uçağa bindiğimiz anda uyumuştum. Arabaya bindiğimizi bile anladığına şüpheliydim. Arkamı döndüm ve onun şişmiş yüzüne baktım. Etrafına bakındı. “Neresi burası?”

Şahide Akdoğan, “Cehennem,” dedi.

Alptekin kafası karışık bir hâlde, “Hangi cehennem?” diye sordu. Şahide Akdoğan etrafını işaret etti. Alptekin ne anladıysa, “Ha...” dedi. Ne kadar garip anlaşıyorlardı.

“Geldik sayılır,” dedim. Açılmamış bir şişe suyu ona uzattım. “Tüm yol uyudun Alp. Şunu iç, biraz kendine gel. Bir ara acıkır uyanırsın sanıyordum ama uyanmadın. Hatta tatlıcının önündeyken kokuyu alır diyordum ama...”

Suyu içerken gözleri irileşti. Nefes nefese, “Beni neden uyandırmadınız?” diye sordu. Çenesinden sular akıyordu. “Kim bilir ne baklavalara vardı! Yazıklar olsun size! Bunu bilmeniz gerekirdi. Orası benim cennetimdi!” Küskün bir şekilde baktı ve yüzünü cama doğru çevirdi. “Bir zevkim var şu hayatta. Tatlı! Ona da engel oldunuz. Artık cehennemde miyiz neredeyiz bilmiyorum ama ben siz cennetteyseniz bile orada olmak istemiyorum.”

Karan, “Lâl, neden söylenmesine izin veriyorsun?” dedi. “Söyle de nazlanmasın,” deyince uzatmadım.

Onun bu tavrına gülerek, “Ben sana ayrı bir paket yaptır-dım,” dedim. Hemen bana doğru döndü. Mutluluktan gözleri parladı resmen. “Sen var ya! Sen, en sevdiğim yeni gelinsin!” de-yip alnıma öpücük kondurdu. Ama öyle sert öptü ki kafam ge-riye doğru gitti. Heyecanla, “Hani nerede? Nerede?” diye sordu.

Şahide Akdoğan, “Miden boşken tatlı mı yiyeceksin? Olmaz,” dedi. “Önce bir yemek ye. Sonra ne yersen yersin.” Alptekin bundan çok memnun olmasa da uzatmadı. Şahide Akdoğan’a yanaştı ve sıcaktan çıldıran kadına sokularak onu öpmeye başla-dı. “Uzak dur benden! Cayır cayır yanıyorsun. Ay git! Yapışma-sana çocuğum bana. Öpme ayol! Alptekin!” Fakat Alptekin onu öpmeye devam etti.

Ben de önüme döndüm ve kaç dakika kaldığına baktım. Üç dakika sonra varmış olacaktık. Heyecandan boğazım kurumuş-tu. Bir Karan’a bakıyordum bir yola. Elimi ayağımı nereye ko-yacağımı şaşırmıştım.

Karan bu hâlîme gülerek, “Sanırım biraz heyecanlısın?” diye sordu. Kafamı hızlıca aşağı yukarı salladım. “Ben de öyle olduğum için anlıyorum seni. Ama sen her an bayılacak gibisin sevgilim. Biraz sakın mı olsan?”

“Nasıl?” dedim.

Dudaklarını büzdü. “Seni rahatlatacak bir şey yapabiliriz,” demesine kalmadan Şahide Akdoğan yüksek bir sesle öksürmeye başladı.

“Biz buradayız. Daha evlenmeden ne bu konuşmalar?” dedi, kınayıcı bir şekilde. Ağzım açık kaldı. Bir anda kıpkırmızı olduğuma emindim. Alptekin’in koltuğu yumruklayarak gülmesiyle daha da kızardım. Şahide Akdoğan, “Bir durun, ara verin. Nedir bu canım?” diye devam etti.

Koltuğun içine girip eriyerek arabadan çıkmak istiyordum. Acilen.

Karan sitem eder gibi, “Onu mu diyorum hala?” dedi. Kızmıştı. “Temiz hava almak gibi, bir şeyler atıştırmak gibi, yürümek gibi... Sizin içiniz fesatsa biz ne yapalım?” Elimi tutunca, iyice cama doğru döndürmüş olduğum kafamı ona çevirdim. “Neden kızı utandırıyorsun?”

Hızlıca, “Utanmadım,” dedim. Karan *belli oluyor* der gibi bakarken sırıtıyordu. “Zaten buradayken ayrı olacağız. Dedem hepimize ayrı oda yaptırmış. Öyle yani. Bir şey yapamayız ki. Ay yapmayız ki!” diye telaşla konuştum.

Şahide Akdoğan, “Kız bozuldu ayol,” deyip güldü.

Alptekin omuzlarımdan tutup beni sarstı. “Yeni geline acil format gerek. F5 tuşun nerede senin?” diyerek elini yüzümde gezdirmeye başladı.

“Uğraşma ya benimle,” diyerek elini yüzümden uzak tutmaya çalıştım.

Karan şaşkın bir şekilde, “Nasıl yani?” diye sorunca anlamayarak baktım. “Nasıl ayrı odalarda kalacağız? Beraber uyumayacak mıyız? Ne gerek var ki buna? Ben kabul etmiyorum bunu,” deyip kestirip attı.

Araba durunca direkt inmeye yeltenen Şahide Akdoğan, inmeden Karan’ın omzuna birkaç defa vurdu. Dedemi kastedererek, “Bunu bir de arabaya bile delici bakışlar atan adama söyle,” dedi. Alptekin de, “Allah sabır versin abim,” deyip inince ikimiz baş başa kaldık.

Kapının önündeki kalabalığa bakarak saf bir şekilde, “Geldik,” dedim. “İnsek mi?”

Karan’ın kaşları çatıktı. “Bunu neden önceden söylemedin Lâl? En azından kendimi hazırlardım?”

“Sevgilim, birkaç gün ayrı yatacağız sadece. Hazırlanman gerektiğini o telaştan düşünemedim, kusura bakma,” dedim. Bir yandan da inmemizi bekleyenlere bakıyordum. Herkes bizi karşılamayı bekliyordu. Biz yatak kavgası yapıyorduk.

Kemerini çözdü. “Sen zaten dünden razıymışsın,” deyip bana ters ters baktı. “İyi uyursun bensiz. Tamam,” dedi ve tripli bir şekilde arabadan indi.

Arkasından boş boş baktım. Ben de ayrı uyumak istemezdim ama dedemin evinde onunla aynı yerde uyuyamazdım. Hem de adam bize ayrı oda hazırladığını açıkça beyan etmişken. Trip mi atacaktı cidden? Tribini yerdim onun.

İnmeden derin bir nefes aldım. Kalabalığa doğru yürürken bütün bakışlar bendeydi. Evin etrafındaki diğer evlerdeki insanlar da dışarıdaydı. Sadece bizim konaktakiler değil, herkes bana bakıyordu. Terleyen ellerimi pantolonuma sildim.

İlk olarak beni görür görmez yüzü gülen dedemin yanına geldim. Onu etrafımda görmeye çok alışmıştım. Ayrı kaldığım her an çok özölüyordum. Neşeli bir sesle, “Hoş geldin,” dedi. Yüzünde içime huzur dolduran bir gülümseme vardı. Bana sıkıca sarıldı. “Gözüm yollarda kaldı kızım. Rahat geldiniz mi?”

Elini öptükten sonra yanaklarını da öptüm. “Geldik geldik,” dedim. Arkamı dönüp, tokalaşmak için bekleyen gruba baktım. “Biraz acıktık ama. Buraya gelmişken yemek yemeyelim dedik.”

Dedem sevecen bir şekilde, “İyi yapmışsınız,” dedi. Ben Reşat abiyle tokalaşırken dedem elini öpmesi için Karan’a izin verdi. Karan’ın sırtına iki defa vurdu. “Hoş geldin. Kızımı sağ salim getirdin bana. Allah razı olsun.”

Karan, “Almaya geldim,” deyip çarpık bir şekilde gülümsedi.

Dedem boğazını temizledi. Kısık bir sesle, “Orasını bilemeyiz,” demesiyle ben gülsem de Karan’ın yüzü, ifadesiz bir hâle büründü. Şapşal ya! Dedem vermezse bile ona kaçacağımı bilmiyordu sanki.

Şahide Akdoğan, “Bu merasimin bitmesini beklerken bayılacağım şimdi,” diye homurdanmaya başladığında, suyunun kaynadığını anladım. Elini dedeme uzattı. “Ben Şahide, Karan’ın halasıyım,” deyip omuzlarını dikleştirdi.

Dedem onun elini sıktı. “Ben de Baran. Eflâl’in dedesiyim,” derken an az Şahide Akdoğan kadar baskın konuştu. İçeriye işaret etti. “Buyurun geçin. Size soğuk bir ayran ikram etsinler.” Durmadan yüzünü yelleyen, sıcakladığını belli eden kadını süzdü. “Hararetlenmişsiniz gibi duruyorsunuz.”

Şahide Akdoğan abartılı bir şekilde, “Gibi mi?” dedi. “Bayılacağım şimdi şuracığa!” deyip homurdanarak içeri doğru yürüdü. Dedem hemen onunla beraber içeri girerken, kadına garip bir varlıkmış gibi bakıyordu.

Dedeciğim, bilmelisin ki seninle aynı düşüncüyü paylaşıyordum.

Yusuf’un, “Valla billa cennetlik olacağım. Yüzünü gördüm,” demesiyle suratımı buruşturdum. Kısaca sarıldık. “Ne, yalan mı? Bir gittin pir gittin.”

Karan'dan önce yanıma Alptekin geldi. "Biraz öyle oldu ama bak hayırlı bir iş için geldim," dedim. Alptekin'i işaret ettim. "Alp'le tanışmıştın zaten." Kimse o muazzam tanışmayı unutmazdı tabii. "Karan'ı da tanıyorsun diye düşünüyorum."

Alptekin mermer gibi suratıyla Yusuf'un elini sıktı. Sonra hiçbir şey demeden içeri girdi. Tatlısını yeseydi de kendine gelseydi.

Karan, Yusuf'la tokalaştı. "Memnun oldum," deyip elimi tuttu. "Geçelim mi içeri?"

Hep beraber içeri geçtik. Konağa adım atar atmaz burnumun direği sızladı. Burada pek vakit geçirmemiştim ama evimde gibi hissediyordum. Gözlerimi etrafta gezdirirken bir kere daha anlıyordum ki çok özlemiştim. Babamın varlığını iliklerimde hissediyordum. Sanki büyülmüş bir yerdeydim. İçimdeki kız çocuğu kıpır kıpırdı.

Karan beğeni dolu bir şekilde, "Ne kadar büyükmüş. Dışarıdan küçük görünüyor," dedi.

Yusuf, "Arka tarafı da var. Göründüğünden daha büyüktür," diye cevap verdi. Merdivenleri işaret etti. "Sofra hazır sayılır. Siz içeri geçin, ben yemeğe geçeceğimizi söyleyeyim," dedi ve yanımda uzaklaştı.

Bize merakla bakan insanlara gülümsüyordum. Konak çalışanları dâhil herkes bizi baştan aşağı inceliyordu. Burası küçük bir yer olduğu için merak edilmemiz normaldi. Şehir dışından gelen kız ve damat hakkında haftalarca konuşurlardı artık.

Karan merdivenden çıkarken elini belime koydu. "Sıcak gibi ama hasta eder bu hava. Üstüne bir şey almadan oturma. Tamam mı? Hasta olmanı istemiyorum."

Gözler üstümüzde olmasa onu öperdim ama bunu yapamazdım. İnsanlara malzeme vermeye gerek yoktu. Ona bir gülümseme gönderdim. "Ben hırka giyerim ama sen incecik gömlekle duruyorsun. Söyleyelim de ceketini getirsinler."

“Ben hallederim... Sen şu ikiliyi ne yapacağımızı düşün,” diyerek ileridekileri işaret etti.

Bahsettiği, halası ve kardeşiydi.

Şahide Akdoğan baş köşeye kurulmuştu. Alptekin yelpazeye ona yelliyordu. Bir yandan ayrıranını içen çatlak kadın hâlâ mutsuz görünüyordu. Ne istiyordu? Havariler tarafından üzüm yedirilmesini mi?

Dedem ve Reşat abi, neredeyse ağızları açık bir hâlde onlara bakıyordu. Urfa’ya bu kadar Akdoğan fazla mıydı acaba? Kahkahamı zar zor bastırıp, “Umarım iyi anlaşılır,” dedim. Pek sanmıyordum ya. Dedemin yanına sedire oturmadan önce, “Çok özlemişim burayı,” dedim. Gözümü taş duvarlardan alamıyordum. “Keşke yakın olsa da her gün gelebilme şansım olsa.”

Beni parlayan gözleriyle izleyen Reşat abi, “Biz de seni burada görmeyi özlemişiz,” dedi. Özellikle Şahide Akdoğan’a bakarak, “Nasılsınız? Bir ihtiyacınız var mı?” diye sordu.

Şahide Akdoğan ona, “Mikail değilsen bana yardımcı olamazsın,” deyince, adamcağız ne diyeceğini bilemez gibi baktı. Kadın, ayrıranını kafasına dikti. Kafasını ileri doğru hareket ettirip, Alptekin’e durmasını işaret etti. Onları izleyenler eminim film izliyor gibiydiler. “Bu ne sıcaktır yahu? Siz nasıl yaşıyorsunuz burada?”

Hatice abla, dedem ve Reşat abi birbirilerine baktı. Dedem, “Sıcak mı ki?” diye sorunca Şahide Akdoğan ona küfreder gibi, “Değil mi?!” diye sordu.

Dedemin eli ayağına dolandı. Misafirini rahat ettirememiş olmak onu mutsuz etmişti. Telaşla, “Reşat, söyle de bir vantilatör ayarlasınlar. Soğuk su falan bir şey de getirsinler,” dedi. Reşat abi koşarak gitti.

Ah dedem ya, bilmiyordu ki Şahide Akdoğan’ı şu an Kuzey Kutbu bile soğutamazdı.

Akşam yemeği saati gelmişti. Güneş yavaş yavaş bize veda ediyordu. Göğre kızılık hâkimdi. Kuş sesleriyle etrafta koşuşturan çocukların sesleri kulaklarımıza doluyordu. Etrafımda sevdiğim insanlar vardı ve ben çok mutluydum. Mutluluktan bayılmak mümkün müydü? Bayılasım vardı da.

Karan'ın dikkati telefonundaydı. Pürdikkat bir şey okuyordu. Alptekin'in gözleri ise etrafta ve ona bakan insanlarda dolanıyordu. Şahide Akdoğan ise Urfa'nın iklimi hakkında dedeme garip garip sorular soruyordu.

Hepsinin keyfinin yerinde olmasını, burayı sevmesini istiyordum. Bugün hepimiz yol yorgunu olduğumuz için burayı sevdirmeye işlemlerine başlamayacaktım ama yarın çabalayacaktım.

Adım sesleri gelince, bakışlar merdivene doğru döndü. Yusuf, arkasında elleri dolu kadınlarla beraber masaya doğru yaklaştı. "Ağam, her şey hazır. Geçebilirsiniz," dedi. En önce hareketlenen, beni şaşırtmayarak Alptekin oldu.

Dedem yavaşça ayağa kalkıp, "Geçelim isterseniz," dediğinde, hepimiz ayaklandık. Sırfburada tıka basa yemek için kahvaltı bile yapmamıştım. Bu yüzden karnım zil çalıyordu. Geçmeden önce Karan'a bakarak, "Sizin çocuklara aşağıya sofrı kurduk. Söylersen onlar da geçsin," dedi.

Karan minnetle gülümsedi. "Sağ olasın, söylerim," deyip merdivenin başında bekleyen Yiğit'e işaret etti. "Tatlıları arabadan çıkarın, sıcakta beklemesinler. Sonra siz de yemeğe geçin Yiğit."

Herkes yerine geçerken Karan'a doğru yaklaştım. "Arif diğre arabada sanıyordum ama değıl sanırım. Nerede ki? Gelmedi mi?"

İsteme ve nişan aynı anda olacaktı ve hepsi iki gün sonra olacaktı. Abimle bugün sabah konuştuğumda yetişeceğini söylemişti. Ankara'dan gelmek isteyenler o gün gelip dönmeyi planlıyordu. Ömer ve Hale'nin gelmesi zaten hayal gibiydi.

Karan, “Dün bir işi olduğunu söyleyerek izin aldı benden. İstemeye yetiyeceğini söyledi ama işinin ne olduğunu söylemedi. Sena’nın ağzını aradım ama orada değil,” diye cevap verdi. Sandalyemi kibarca çekti. “Yakında öğrenirim ama aklım onda kaldı. Sen de sorar mısın bir, Sena’ya?”

“Sorarım tabii,” dedim. İçime yerleşen huzursuzluğu defetmeye çalıştım. “Bir şey öğrenirsen sen de bana söyle, olur mu?”

Karan yanıma oturdu. “Söylerim güzelim,” dedi. Bana yandan bir bakış attı. “Sen bana haber vermezsin ama ben sana veririm işte...” diye de oda mevzusuna değinip lafını da esirgemedi.

Dedemin, “Afiyet olsun. İstedığınız bir şey olursa çekinmeden söyleyin,” demesiyle bakışmamız bölündü. Karan bunun lafını uzunca bir süre yapacak gibiydi.

Masada yok yoktu. Alptekin’in midesini bayram ettirecek içli köfteler, etli sarmalar, kebaplar, lahmacunlar, çeşit çeşit salatalar ve mezeler vardı. Daha yemeden ağzımın suyu akmaya başlamıştı. Hemen tabağımı doldurmaya giriştim.

Şahide Akdoğan, “Ellerinize sağlık, her şey çok güzel görünüyor,” deyip bardağını Yusuf’a uzattı. “Ben bir bardak daha ayran alabilir miyim?” Derin bir nefes verdi. “Hatta siz bana direkt sürahiyi getirin.”

Masanın köşesindeki acı biberi görünce gözlerim irileşti. Nasıl yandığımı hatırladım. “Sakın şundan yemeyin,” deyip biberi işaret ettim. “Ben düştüm o bataklığa siz de düşmeyin!”

Karan, “Çok mu acıydı?” diye sordu. “Ne kadar acı olabilir ki?”

Dedem, “Eflâl’i yerinde zıplatmıştı. Her benim diyen yiyemez bu biberi. Biz artık alıştık ama siz alışık değilsiniz.” Resmen onları gaza getirmek için, “Acıya dayanıklı değilseniz yemeyin sakın,” dedi.

Akdoğanlara bir şey yapmamasını söyledikten sonra arkaya yaslanıp izlemek gerektiği için dedem aynen bunu yaptı. Onların egolarına bir güzel dokundu ve hepsini gaza getirdi.

Beni şaşırtmadan üçü de birer biber aldığında gözlerim irileşti.

Telaşla, "Yapmayın!" dedim. Karan'ın elini tutup onu durdurmaya çalıştım. "Öyle basit bir acı değil bu. Öldürüyor insanı. Yemesenize!"

Şahide Akdoğan daha cümlem bitmeden, "Hiçbir şey beni yakamaz bu saatten sonra," diyerek ağzına kocaman bir biber atınca gözlerimi sıkıca yumdum. Artık tuvaletten çıkamazdı.

Alptekin, boş vermiş bir ifadeyle, "En fazla ne kadar olabilir? Acı macı bize işlemez bacı!" diyerek o da ağzına attı. Kime ne anlatıyordum ki?

Karan'ın elini bırakmadan, "Bari sen yapma. Bak gerçekten çok acı!" diye yalvarır gibi konuştum. "Mideni mi bozmak istiyorsun? Günlerimiz zehir olur bak!"

Rahat bir ifadeyle göz kırpan, beni dinlemeyen sevgilim elimi bıraktı. "Sıkıntı yok güzelim. Biz ne acılar yedik," dedi. Biberi kibar bir şekilde kesti ve ağzına attı.

Benden günah gitmişti, değil mi?

Üçüne bakarken suratımda korkunç bir ifade vardı. Reşat abiyle dedem ise kıs kıs gülüyordu. Tabii etmişlerdi edeceklerini, keyifleri yerindeydi.

İlk önce tepki veren Alptekin oldu. Bir anda ayağa fırladı. Kusacak gibi duruyordu. "Bu ne lan?!" diye bağırdı. Dilini dışarı çıkarıp garip garip sesler çıkarmaya başladı. Ben bu sahnenin kralını yaşamıştım. Yusuf'un yakasına yapıştı. "Öldürecek misiniz bizi? Yanıyorum! Biri söndürsün beni!"

Ayağa kalktım ve Yusuf'un elindeki ayrıanı aldım. Alptekin'e uzattım. "İç şunu! Ben sana demedim mi yeme diye? İç!"

Şahide Akdoğan'ın bas bas bağırarak, "O benim ayrıanımdı!" demesi konağı resmen inletti. Ayrıanını Alptekin'e verdiğim için bana öldürücü bakışlar atıyordu. "Ağgg! Ver ayrıanımı!" deyip Alptekin'in üstüne atıldı. "Ver dedim sana!"

Yusuf sadece gülüyordu. Telaşla, “Ne gülüyorsun Yusuf? Kadına ayran verin!” dedim. Şahide Akdoğan’ın gözlerinden ateş çıkacakmış gibiydi. Kadın bir anda ejderhaya dönüşecek diye korkuyordum.

Gülerek, “Veriyorum veriyorum,” dedi Yusuf. Aynı salaklığı başkalarının da yapması onu diğerleri gibi eğlendiriyordu. Ona göre biz şehirliler acıya dayanıklı değildik. Bunu bir kere daha kanıtlamıştı.

Şahide Akdoğan ayranı bir dikişte içerken, ben sesi soluğu çıkmayan Karan’a baktım. Dudakları mühürlenmiş gibiydi. Ellerini yumruk yapıp masaya yaslamıştı. Dişlerini sıkıldığını çenesinden anlayabiliyordum. Gözleri kıpkırmızı olmuştu. Ama ağzını açıp da bir şey demiyordu.

Demeyeceğini de bildiğim için, “Yusuf, Karan’a da ayran ver ve...” dedim. Masada bal var mı diye baktım. Dedem önceden tedbirini almıştı. Bu senaryonun yaşanacağından emindi. Hemen küçük dilimlerin üstüne balı sürdüm ve üçüne uzattım. “Yiyin şunları,” dedim kızarak. “Sonra üstüne tekrar ayran için.”

Şahide ve Alptekin Akdoğan resmen saldırır gibi ekmeklere uzandılar. Karan ise sanki cayır cayır yandığından değil de ben dedim diye yiyormuş gibi rahat bir tavırla aldı ekmeği, yavaşça çiğnemeye başladı. Nasıl yandığını bilmesem şu hâline inanabilirdim. Kendinden ödün vermiyordu paşam!

Ağzı doluyken, “Bu ne?!” dedi Şahide Akdoğan. *Dedi* demek az kalırdı aslında, kükredi. “Siz bizi öldürmek mi istiyorsunuz?” derken, kocaman gözleriyle dedeme bakıyordu. Dedem ise kıs kıs gülüyordu. Şahide Akdoğan, öldürmek ister gibi bakıyordu dedeme.

“Biz sizi uyarmıştık,” dedim. Hâlâ dili dışarda nefes alıp veren Alptekin’i sandalyesine oturttum. “Bir şeyler yerseniz bastırır o acıyı.”

Karan boğazını temizledi. “Otursana,” deyip yanını işaret etti. Sesi yandığını açıkça belli ediyordu ama o tek kelime etmiyordu. Yüzünün kıpkırmızı olduğundan haberi yok gibiydi.

Bir musibet bin nasihatten yeğdir sözü o kadar doğrudu ki. Cayır cayır yanan bu üçlü bir daha söz dinlemesi gerektiğini umarım bilirdi. Ben de bu yoldan geçmiştim, uzunca bir süre lavaboyla yakın temasta olacaklarını biliyordum.

Alptekin, “Ben bir ara nefes almayı unuttum,” derken diline bardak bastırıyordu. “Öbür tarafa gittim geldim valla.” Hatice teyze onun tabağına bir şeyler doldurmaya başladı. Kadına gülümseyerek teşekkür etmeyi de elden bırakmıyordu. Bir anda oluşan sessizlikte merdivenin başından gelen gülme sesini duyunca hepimiz gibi onun da bakışları oraya doğru döndü. Alptekin’in kaşları çatıldı. “Neden gülüyorsun?”

Gülen, 23-24 yaşlarında genç bir kızdı. Onu tanıımıyordum. Açık kahverengi saçlarını ince bir eşarpla bağlamıştı. Hafif çekik gözleri, bu mesafeden belli olan gür kirpikleri ilk defa gördüğüm emindim. Daha fazla gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu.

Hatice teyze uyarı dolu bir sesle, “Aypâre,” dedi. Kafasıyla *git* der gibi işaret yaptı. “Aşağıdan tepsiyi getir hele!”

Alptekin bardağı dilinden çekti ve parmağıyla kızı işaret ederek, “Bana gülüyor,” deyip Aypâre’yi şikâyet etti. “Bakın, hâlâ gülüyor!”

Dedem de güler gibi bir sesle, “Kızım, sen aşağıya in. Onlar böyle şeylere alışık değil, tepkileri de farklı oluyor,” deyince, Aypâre gülmeye devam ederek aşağı indi.

Hatice teyze servisleri yapmaya devam ederken mahcup bir şekilde, “Kusura bakmayın ağam,” deyip hemen o da aşağı indi.

Alptekin ters bir sesle, “O kim?” diye sordu. Bana bakıyordu ama bilmediğim için omuz silktim. Kızın arkasından ters ters baktı. “Hayatında hiç diline bardak koyan görmemiş gibi gülüyor bir de. Allah Allah...”

Dedem, "Aypâre, Hatice'nin yeğeni. Normalde sadece yazları gelir giderdi ama şimdi okulunu bitirince temelli döndü," dedi. "Hatice'nin ablasının kızı Aypâre. Annesini doğumda, babasını da daha iki yaşında kaybetti. Elimizde büyüdü sayılır." Yaşlı gözleri, gözlerimi buldu. Bazı şeylerin hasretini nerede dindirdiğini görebiliyordum. "Torunum kadar severim onu."

Kıskanmış mıydım? Hayır. Aksine içim sızlamıştı. Yaşanmayanlara, hiç yaşanamayacaklara, heba olan günlerimize içim sızlamıştı.

Alptekin burnunu çekti. "Bana güldü ama," dedi çocuk gibi. Karan, "Uzatma Alptekin," dese de o uzatacağı belli olan bakışlarını merdivenlerden çekmedi.

Biraz sonra herkes tekrar yemeğine döndü. Hepimiz aç olduğumuz için masada ne var ne yoksa silip süpürmüştük. Söz dinlemeyen üçlü anca yemeğin sonunda dillerindeki acıyı bastırabilmişti. Yemek faslı, Şahide Akdoğan'ın nazları, dedemin misafirperver olma çabası, Alptekin'in ara ara yukarı çıkan Aypâre'nin üstünden gözlerini ayırmaması ve Karan'ın hiç konuşmadan sessiz bir şekilde yemeğini yemesiyle son buldu.

Yemekten sonra dedem ve Şahide Akdoğan köşeye geçip kahve içerken ben ayakta sigara içen sevgilimin yanına gittim. Bakışların üzerimizde olmadığından emin olunca ona arkadan sarıldım. İrkildi. "Korkuttum mu sevgilim? Özür dilerim," deyip önüne geçtim. Gözleri hâlâ kırmızıydı. Kollarını sıvazladım. "Sen buz gibisin Karan. Bak, hasta olacaksın böyle."

Sigarasını söndürdü. Ben onun üstüne bir şey getirmek için gidecekken o beni elimden tuttu, kendine çekip sarıldı. "Hastayım ki zaten," dedi. Saçlarımı koklayıp öptü. "Vurulmuşum bir Urfalı kıza. Ona hasta olmuşum," deyince dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı.

Nazlı bir sesle, "Ya..." dedim.

Bir kere daha öpmeden, "Ya tabii ya..." dedi.

“Ama böyle şeyler söyleyerek kafamı karıştıramazsın. İncecik gömlekle duruyorsun Karan. Serkeş misin sen? Biraz söz dinle ya!” deyip kolları arasından çıkmaya çalıştım. “Bu yüzden sesin soluğun da az çıkıyor. Yemekte de neredeyse hiç konuşmadın. Hasta oldun işte... Bırakır mısın? Sapık var diye bağıırsam görürsün! Ay, bıraksana be adam! Ceketini getirip geleceğim geri.”

Daha da sıkı sarıldı. “Bırakmam da senden ayrı da uyumam. Duydun mu?” dediğinde derdini anladım. Gözlerimin içine baktı. “Zaten yorgunum. Kollarında dinlenemezsem nasıl iyileşeyim?” diye mızımız bir şekilde sorunca, hemen yumuşadım.

Kafamı sağa doğru yatırdım. “Dedeme ne diyeyim sevgilim? Sen de beni anla...” Adım sesleri duyduğum anda onu ittim. Geriye doğru sendelerken bana şaşkınca bakıyordu. Bu hâlini fırsat bilip, “Ben sana ceketini getireyim,” diyerek koşar adım uzaklaşmaya başladım.

Arkamdan arsız bir şekilde bağıırarak, “Koş koş. Yakalarsam neler edeceğim ben sana,” diye tehdit etmesi yok muydu? İstiyordu ki dedem onu ahırda yatırsın. Deli adam.

Hızlıca aşağı indim. Yiğit ve birkaç kişinin olduğu yere doğru yürüdüm. Beni fark ettiklerinde Yiğit hemen yanıma geldi. Emir vermemi bekler gibi, “Bir şey mi lazım oldu yenge?” diye sordu.

“Sana zahmet Karan’ın ceketini getirir misin? Arabadaydı,” dedim. Kafasını salladı. Tam gidecekken durup bir şey söyleyecekmiş gibi baktı ama vazgeçti. “Ne oldu Yiğit? Bir şey söyleyecektin de vazgeçtin sanki. Bir şey mi oldu?”

Ensesini gergin bir şekilde kaşıdı. “Arif abi, kendisi yokken sizi yalnız bırakmamamı söyledi. Hep göz hizanda olsunlar dedi.” Devam etmesi için elimle işaret ettim. “Ama buradakiler bizi misafir etmek istiyor. Siz burada güvendeymişsiniz, bizim de dinlenmeye hakkımız varmış. Yan tarafta boş bir konağı bize ayarlamışlar.”

Gülümsedim. “Bunda kötü olan bir şey mi var? Dinlenesin mi gelmedi?”

“Şimdi bir sıkıntı çıkarsa bunun vebaliyle yaşayamam ben. Hem Arif abinin de sözünü çiğnemiş olurum.” Ellerin arkada birleştirdi. Reşat abinin yanımızdan geçtiği sırada sustu, sonra devam etti: “Birkaç kişi burada kalsın diye ayarladım ama onu da kabul etmiyorlar. Evimizde kimi kimden koruyacaksın dediler.”

“Benden onları uyarmamı ve işini yapmanı istememi bekliyorsun, değil mi?” Kafasını aşağı yukarı salladı. “Yiğit, işini yapmak istemeni takdir ediyorum ama sana bunu kim söylediyse doğru söylemiş.” Bir şey demesine izin vermeden devam ettim. “Lütfen ısrarcı olma ve sana denileni yap, git dinlen,” diye uysal bir şekilde konuştum.

Dediğimden pek memnun olmadı. “Karan abim de istemez ama bunu,” dedi sorar gibi.

Arkamı döndüm, bize yukarıdan bakan Karan’la göz göze geldim. “Ben ona böyle olması gerektiğini açıklarım,” deyip Karan’a öpücük attım. O ise kollarını merdivene yaslayarak eğildi ve bana sadece gülümsedi. Onu burada görmenin beni ne kadar mutlu ettiğini bilse bir ömür burada yaşamak isterdi. Üşüdüğünü bilerek tekrar Yiğit’e döndüm. “Sen ona ceketini götür ve sıcak bir şeyler getireceğimden başka bir şey söyleme. Sadece üç gün Yiğit. Eminim üç gün çalışmadan durabilirsin,” diye yumuşak bir sesle konuştum.

Bu sefer gülümsedi. “Eyvallah yenge,” dediğinde mutlu olduğunu gizlemeye çalışıyordu. Onları robot olarak mı gördüğümüzü düşünüyordu, anlamıyordum. “O zaman diğer çocuklara da söyleyeyim,” deyip uzaklaştı.

Yüzümde gülücükler saçarak mutfağa girdim. İçeride dört tane kadın vardı. “Kolay gelsin,” diye neşeyle şakıdım. “Sizi rahatsız etmeden benim bir ıhlamur yapmam mümkün müdür?”

Yaşlıca bir teyze elini önlüğüne silerken, “Olur mu kızım? Sen otur, biz hemen yaparız,” dedi.

Hatice teyze hemen yanıma geldi, “Hasta olan biri mi var? İstersen benim özel bir karışımım var, onu yapayım,” dedi.

İkisine de gülümsedim. “Ben hallederim gerçekten. Sadece sizin düzeninizi bozmak istemem. Karan hasta olacak gibi de, olmadan önlem alalım istedim,” deyip etrafa bakınmaya başladım. “İhlamur yoksa başka bir bitki çayı da olur.”

Hatice teyze beni kolumdan tutup sandalyeye oturttu. “Sen otur bir. Damadımıza bir çay yapamayacak mıyız biz?” deyip cıkladı. Bu hâli beni güldürdü. “Aypâre, sen de Eflâl kızıma bir kahve yap bakayım.”

Hepsi bana oturmamı işaret ederken aksini yapamadım tabii. Masadaki kuru üzümlerden atıştırmaya başladım. “Aypâre, seninle tanışamamıştık,” dedim. “Memnun oldum.”

Genç kız tatlı bir şekilde gülümseyerek, “Ben de oldum,” dedi. “Kahveni nasıl içersin?”

“Kiminle içtiğime göre değişiyor,” diye cevap verdim. Çok şekerli olmazsa her şekilde içerdim, kim nasıl içerse ona ayak uydururdum. “Sen kendine nasıl yapıyorsan bana da öyle yapabilirsin. Tabii kendine de yapmak şartıyla.”

Aypâre *olur* der gibi baktıktan sonra diğerlerine hitaben, “Size de yapıyorum o zaman,” dedi. Kimseden olumsuz bir cevap almayınca kahveleri yapmaya koyuldu.

Mutfak değişik baharatlar ve kahve kokuyordu. Bu tarz kokuları sevmezdim ama şimdi kendimi evimde gibi hissediyordum. Bu konağa hem bu kadar yabancı hem de bu kadar yakın nasıl hissedebilirdim? Sanki her yerinde bir sürü anım vardı, her yerini avucumun içi gibi biliyordum. Sanki de ilk defa geliyormuş gibiydim. Bende farklı hisler uyandırıyordu.

Hatice abla çayı hazırlarken beni yavaşça süzdü. “En son gördüğümünden beri yüzüne kan gelmiş senin. O kara çocuğun mu marifeti bu?” dedi.

Hülyalı bir şekilde, “Hı hı,” dedim. Dirseklerimi masaya koydum, yüzümü avuçlarıma yasladım. “Sanırım biraz öyle oldu...”

Teyzelerden biri, “Oğlan da maşallah heybetliymiş. Bizim kızın yanına kim yakışır diyorduk ama böylesini beklemiyorduk,” dedi. Yanıma gelip sırtımı sıvazladı. “Allah tamamına erdiresin kızım. Bir ömür boyu mutlu olun inşallah,” diye anaç bir şekilde konuştu.

Hep bir ağızdan, “Âmin,” dedik.

Hatice abla çayı demlenmeye bırakıp yanıma oturduğunda, “Yusuf’un evlilik ne zaman?” diye sordum. “Çok heyecanlıydı evleneceği için. Tarih aldılar mı?”

“Yaza inşallah,” diye cevap verdi. Oğlundan bahsedince gözlerinin içi güldü. “Gelinimizle tanıştık. Maşallah çok akıllı başında bir kız. Senden iyi olmasın, bir dediğimi iki etmedi şimdiye kadar.”

Aypâre, “Sen de onun bir dediğini iki etmiyorsun çünkü,” deyince bakışlar ona döndü. Omuz silkti. “Bana ne? Yalan mı teyze? Kız ne derse he diyorsun. Yakında Allah bir değildir dese...” Devam edemedi çünkü kalçasına terlik yedi. Acı içinde kalçasını tuttu. “Oha ama ya! Deldin yemin ederim!”

Kızarak, “Öyle denir mi kız?!” dedi Hatice teyze.

Ne ara geldiğini bilmediğim Alptekin gülererek, “Gülme, gülünecek hâle düşersin işte,” deyince bu sefer de bakışlar ona döndü. Kapıya yaslanmış, bariz bir şekilde eğlenerek Aypâre’ye bakıyordu. Elini göğsüne bastırdı. “Oh olsun! Abla, az bile yaptın. Bir tane daha at,” dedi.

Aypâre tehditkâr bir şekilde, “Dikkat et kafana gelmesin ama hel!” deyince, Hatice teyze, “Kızım, misafirle nasıl konuşuyorsun sen?” diye kızdı. Aypâre hâlâ kalçasını tutarken, “Misafir bana laf ediyor ama? Baksana bir de gülüyor!” dedi.

Alptekin, “Sen de bana güldün!” dedi.

Aypâre, “Komikti ama?” dedi.

Alptekin, “Seninki de komikti ama?” dedi.

Biz bir Alptekin’e bir Aypâre’ye bakıyorduk. Tenis maçı izliyor gibiydik.

Aypâre taşan kahvenin farkına varmadan, “Ben misafir falan anlamam, bana oh olmuş falan diyemezsin!” diye çemkirdi.

Alptekin şaşkın bir şekilde, “Öyle bir şey mi dedim? İftira! Kuru iftira!” dedi. Aypâre’ye doğru yavaşça yaklaştı. “Sen biraz şey misin?” dedi kızı süzüp.

Aypâre de ona doğru yaklaştı. Kaşlarını kaldırarak, “Ney miyim?” dedi.

“Deli?” dedi Alptekin.

Aypâre güldü. “Göbek adım deli benim. Bulaşma bana, pişman olursun.”

Artık Alptekin’in yüzünü göremiyordum ama sırtıttığını bilecek kadar onu tanıyordum. “Kızım, deli diye bana derler. Sen anca delicik olursun,” dedi. Masada oturan kadınlar *bunlar ne konuşuyor* der gibi birbirlerine baktı. “Sen bin pişman olursun asıl. Küçükük bir şeysin...”

Aypâre güldü. “Kavakta da boy var,” deyip kafasını kaldırarak Alptekin’e diklenerek baktı.

Alptekin ellerini arkada birleştirip kızın yüzüne doğru eğildi. “Kavakta da böyle kalp var mı?” demesi, beni tezahürat yapmaya itti ama Aypâre’nin öğürüyormuş gibi bir hareket yapmasıyla kahkaha attım. Bana bakmadan, gülenin ben olduğumu anlayan Alptekin kızgın bir şekilde, “Ef!” dedi.

Hemen sustum. Küçük enişteyi kızdırmak istemezdim.

Aypâre eliyle *kış kış* der gibi işaret yaptı. “Bu kamyon arkası sözlerini ötede söyler misin? Şu an hiç kusasım yok da...” dedi.

Alptekin, “Kız senin dilinin kemiği yok mu? Sen ben misin? Aa aa, kıza bak benden rol çalıyor?” diye eğlenerek sordu. “Aynaya mı bakıyorum ben şu an?”

Aypâre suratını buruşturdu. “Aman Allah korusun! Hadi ikile kardeşim. Bak kapı tam şurada,” deyip işaret etti. “Yürü de ense tıraşını görelim. Hadi... Hadi...”

Hatice teyze, “Kızım öyle denir mi? Sus artık,” dese de Alptekin, Aypâre’ye gülerek baktı.

Alptekin memnun bir ifadeyle, “Öyle demeyelim şimdi, lazımlı olur,” deyip göz kırptıktan sonra mutfaktan çıktı.

Neydi bu yaşanan? Düşmandan âşığa dönüşenlerin hikâyesini anlatan o kitaplardan birinin içinde miydim?

Aypâre, “Manyak mıdır nedir,” diye homurdandığı sırada kahvelerin taşıdığını gördü. “Hay ben böyle işin,” diye söze başlamasıyla Hatice teyze ayaklandı ve hemen onun yanına gitti. Kulağına bir şey söyledi ve kızın apar topar mutfaktan çıkmasına neden oldu.

“Sorun yoktu Hatice teyze. Alptekin’in de Aypâre’den aşağı kalır yanı yoktu. Neden kıza kızıp gönderdin. İkisi de uğraştı birbirleriyle,” dedim.

Hatice teyze kafasını sağa sola salladı. “Ağam, misafirle böyle konuştuğunu duysa...”

Ben de ayağa kalktım. “Ağam duysa bir şey demezdi çünkü kızın suçu yok. Misafir diye hep haklı mı olacak canım?” Demlendiğine inandığım çayı bardağa doldurmaya başladım. “Lütfen kızın üstüne gitme. Yanlış bir şey duymuş olsam söyledim ama duymadım. Genç onlar, böyle anlaşıyorlar.” Ondan cevap gelmedi. Ben bardağı elime aldım. “Teşekkür ederim çay için. İyi geceler hepinize,” dedim ve mutfaktan çıktım.

Yukarı çıktığımda, kimse bıraktığım yerde değildi. Herkes yol yorgunu olduğundan odasına çekilmişti. Karan’ın odasının nerede olduğunu bilmediğimden birinden rica edip bardağı Karan’a götürmesini istedim. Dedemi de ortalıkta göremeyince direkt olarak odamın yolunu tuttum.

Kapıyı açar açmaz içimi öyle bir huzur kapladı ki tüm yorgunluğum silindi gitti. Işığı açtım, çok özlediğim bu odaya girmek için adımımı attığım sırada bir el beni bileğimden yakaladı. Bağırmama fırsat bırakmadan eliyle ağzımı kapattı. Beni kapıyla duvar arasına sıkıştırması saniyeler sürdü.

“Benim,” dedi Karan. Görebiliyordum ama kalbim ağzımda atıyordu. “Çok mu korktun? Böyle olacağını tahmin edemedim sevgilim.” Elini kalbime koydu. Ne kadar hızlı attığını fark etti. “Evet çok korkmuşsun.”

Nefes nefese, “Sen deli misin?” dedim. Göğsüne vurdum. “Ak-lım çıktı Karan! Manyak mısın ya? Neden böyle bir şey yaptın?”

Beni göğsüne bastırdı. Sıkıca sarılıp, “Gizli gizli geldim bu-
raya,” dedi. “Beni görünce korkma diye böyle bir şey yapayım dedim. Ama daha çok korkuttum. Kusura bakma Lâl.”

Ona daha çok kızardım, eğer sesi bu kadar kötü gelmeseydi. Üzgün bir şekilde, “Hastasın ya sen,” dedim.

Beni kucağına almak için hamleyaptı. “Dedim ya sana hastayım.”

“Dur, alma beni kucağına,” deyip uzaklaştım. O trip attığını sanıyordu ama ben onu düşündüğüm içi bunu yapıyordum. “Hemen üstündekileri çıkar ve sıcak bir duş al. Ben sana giyecek bir şeyle çay getireceğim.”

“Hasta değilim ki ben,” deyip beni belimden tutarak kendine çekti. “Biraz öpsen beni kendime gelirim hemen,” derken dudaklarıma doğru yaklaşıyordu. Bu çok güzel olurdu ama bu şekilde iyileşemezdi. Bu yüzden onun hâlsizliğinden faydalanıp kaçtım. Huysuz bir çocuk gibi, “Ama ya!” diye sitem etti.

Karan’ın bu gece için hayal ettikleri başka gibi duruyordu. Bunun için dedemden kaçıp, liseli âşıklar gibi odama gelmişti ama çayını, ilacını içip uyuyacaktı. Yarın onu Sia’yla tanıştıracaktım. Alptekin’den öğrendiğim üzere, Karan atlardan korkuyordu. Bu da benim elime mükemmel bir koz veriyordu.

Karan Akdoğan’ın, onunla uğraşabilmem için iyi olması gerekiyordu. Böyle de ahlaklı savaşıyordum ben.

21. BÖLÜM

İhtimali Bile

Kalbim nerede mutlulukla atıyorsa, orayı bağrıma basıyordum. Urfa'nın yeri her zaman o kadar ayrıydı, bir gün dönüp dolaşıp buraya geleceğimi biliyordum. Belki yaşlandığımızda, Karan'la beraber çocuklarımızı büyüttüğümüzde, artık yorgun düştüğümüzde bu konakta verecektik son nefeslerimizi. Yüreğimin son kez burada atacağını hissediyordum.

Şafak vaktinde beni uyandıran, güneşin doğuşunu yakalamamı sağlayan, midemdeki kelebeklerin kanat çırpmasını sağlayan bu histi.

Dama çıkmıştım. Urfa'yı en iyi hissedebileceğim yer burasıydı. Şehir hâlen uyuyordu. Ve sevdiklerim de. Bir ben uyanıktım bir de kediler.

Yüzümde bir gülümseme vardı. İnsanı hasta edeceğini bildiğim ayazdan korunmak için omuzlarımdaki şala sıkıca sarılıyordum. Kimseyi uyandırmadan sessiz bir şekilde yapmaya çalıştığım kahvem çoktan bitmişti. Üşüyordum ama kalkasım yoktu. Burada olmak içimi bu kadar ısıtırken kalkamazdım da.

“Sen de âşıktın, değil mi baba?” diye boşluğa doğru fısıldadım. Bir ben duydum ama tüm Urfa’nın da işittiğini hissettim. “Böyle hissetmeye, bu saatlerdeki havaya, sessizliğe... Sen de seviyordun, değil mi? Sen de buraya gelince kendini yalnız hissetmiyordun?”

Burnumu çektim. Cevabını hiçbir zaman alamayacaktım ama içten içe biliyordum. Babam bu şehri bu kadar sevmese ben de sevmezdim. Babamın kızıydım ben. Nereye gidersem gideyim içimde büyüyen memleket aşkını bastıramayan Anadolu kızıydım.

Dalıp gittiğim bir sırada omzuma bir şey bırakılınca irkil-dim. Dedem, “Benim, kızım,” deyip omzuma attığı ceketıyla beni iyice sardı. “Yalnız kalmak istiyorsundur diye gelmemiş-tim ama baktım üşüyorsun içim el vermedi,” deyip yanı başıma oturdu. Onu ilk defa pijamalarıyla görüyordum. Lacivert pija-maların içinde farklı görünüyordu. Şaşırdığımı o da fark etti. “Kumaş pantolonla uyuduğumu mu sandın?” deyip göbeği sar-sıla sarsıla güldü.

Gülümsedim. “Sanırım öyle düşünmüştüm,” deyip ona doğ-ru döndüm. İşte şimdi ton ton dedelerden farkı kalmamıştı. “Yeni mi uyandın? Diğerleri de uyandı mı?”

“Daha uyanan yok. Haticeler kahvaltıyı hazırlamak için uya-nır birazdan ama misafirler hâlâ uyuyor,” dedi.

“Sen neden uyandın dede? Rahatsızlandın mı yoksa?”

“Namaz kılmaya kalkınca sonrasında uyku tutmuyor beni. İyiyim çok şükür,” deyip ceketinin yakalarını önümde birleş-tirdi. Onun bu hâli içimi ısıttığından tebessüm ettim. Gözle-ri yüzümde oyalandığında, gözlerinin yaşla dolduğunu fark etmem uzun sürmedi. “Sana bakınca babanı görüyorum. Bazı hareketlerin, gülüşün, sinirlenince kavislenen tek kaşın aynı baban gibi... Anneni tanıma şansım pek olmadı ama gözlerin Alysia’nın gözleriyle aynı.” Elimi tuttu, sıkıca kavradı. “Seni ne kadar sevgiyle büyüttükleri belli. Yattıkları yerde rahat uyusun-lar. Torunum çiçek gibi bir kız olmuş.”

Onun gözlerinden yaş akmaya başlamasa ben de ağlamazdım ama sanırım ikimiz de sulu gözdük ve kendimizi durdurmayı çok zor beceriyorduk.

Akan yaşı silerken, “Burada bir yerlerde midirler?” diye sordum. “Öyle hissediyordum dede. Belki de bu yüzden bu şehri çok seviyorum. Annemle babam burada mı uyuyorlar sence de?”

Titreyen sesiyle, “Ben de öyle hissediyorum. Ahdım var. Onları bulmadan ölmeyeceğim,” dedi.

Başımı omzuna koydum. “Daha göreceğimiz nice günlerimiz var ağam,” derken gülmeye çalışıyordum. Ağlarken bu biraz zor oluyordu. “Daha bu avluda torununun çocuklarıyla koşturacaksın sen. Bizim yaşayacağımız çok şey var. Hepsinin acısını çıkartacağız!”

Keyifli bir şekilde güldü. “Aklıma böyle şeyler düşürme, valla hi geceleri uyku tutmaz beni,” dedi. Kolumu yavaşça sıvazlamaya başladı. “Ben de seninle bunu konuşmak istiyordum Eflâl. Ben bir gün göçüp gitmeden senden bir şey yapmanı isteyeceğim.”

Bunu duymak bile iyi hissettirmese de konuşmasını bölmедim. Ölüm hepimiz için vardı. Eğer benden bir isteği varsa bunu duymak ve başına bir şey gelirse isteğini gerçekleştirmek isterdim.

“Bu beden bana emanet. Çok şükür iyiyim, bir sıkıntım yok ama kaderin bize ne yazdığını bilemeyiz. Bir gün son nefesimi verdiğimde nerede olursan ol, her ölüm yıldönümümde buraya gel, konağın sessiz kalmasına izin verme. Sana tek vasiyetim budur.” Kafamı kaldırıp gözlerine baktım. “Benden kalan her şey, mal varlıkları, arsalar, evler, arabalar... İstersen hepsini sat ama burayı elleme. Ben evlatlarımı en son burada gördüm. Bu avluda, veda ettiğimi bilmeden baktım onlara. Buranın yeri çok ayrı benim için. Bu konak, dedenin sana emanetidir.”

“Senden kalan tek bir çöpe bile kıyamam dede. Ne demek hepsini sat?” Kafamı sağa sola salladım. “Zaten bunları konuşmak bile zor geliyor...”

Anlayışla baktı. “Biliyorum ama şimdi sen buradayken söylemek istedim. Hayat ne getirir bilemeyiz. Yarınımızın garantisi yok ki kızım.” Yanağımdaki ıslaklığı sildi. “Senin önünde çok güzel bir hayat var. Ayağına taş düşmeyeceğine emin olmadan göçmem ben bu hayattan. Önce Karan’ın aklını almam lazım,” deyip beni güldürmek için sert sert baktı.

Güldüm ve ona sıkıca sarıldım. “Eti senin kemiğimi benim, dedem. İsteddiğini yap ama çok yoracak şeyler yapma. Biraz hasta gibi de...”

Homurdanarak, “Hasta ama benim evimde bana görünmeden senin odana girebileceğini sanacak kadar da kendinde maşallah...” demesiyle gözlerim irileşti. Yakalanmıştık işte. Ben demiştim de Karan kendini ajan sandığı için *beni kimse yakalayamaz* diye böbürlenmişti. “Uyansın da onunla bir Urfa’yı gezeyim. Onu tanıştıracığım birkaç kişi var.”

Boğazımı temizledim. “Ben de onu Sia ile tanıştıracaktım. Ne kadar sürer ki işiniz?”

Bedenini alan ürpermeyi hissettim. Benim üstümde şal ve ceket vardı ama o ince bir pijamayla duruyordu. “Akşama doğru çıksak iki saat sürmez. Siz ne yapmak istiyorsanız yapın,” derken ben ceketi onun omuzlarına koydum. “Üşümedim ki kızım,” dedi.

Güldüm. “Ben öyle hissettim sanırım. Burası iyice esmeye başladı. Oturmaktan da tutuldum.” Ayağa kalkıp ona elimi uzattım. “Gel sana bir kahve yapayım da içimiz ısınsın. Sonra da diğerlerini kaldırırız.”

Elimi tutsa da bana yük vermeden kendisi kalktı. Eski topraklar güçlü olur derlerdi. Ne kadar yorgun görünse de onca acıya direnen bu adamın sağlam olduğuna emindim.

“Sen kahveleri yapadur, ben de üstümü değiştireyim,” deyince kafamı salladım. Beraber dikkatli bir şekilde merdivenden indik. Aslında pijamalarıyla çok sevimli görünüyordu ama aşam böyle durmaya alışık değil gibiydi.

Odasına gitmeden önce, “Dede,” diye seslendim.

Bana doğru döndü. “Torunum,” dedi.

“Kahvelerimizi içerken bana biraz babamdan bahseder misin? Senden onu dinlemeyi çok seviyorum.”

Yüzünde hüznü bir gülümseme belirdi. “Kahvelerimizi acı yap o hâlde,” deyince *olur* der gibi baktım. O odasına giderken ben mutfağın yolunu tuttum. Ancak acı bir kahve, yaşanması imkânsız olan anıların acısını bastırabilirdi.

Kim bilir kaç defa içmiştik ikimiz de o acı kahveyi...

Küçükken kreşe gitmiştim. Çok fazla hatırlamasam da orada neler yaşadığımı az çok biliyordum. Yeri geldiğinde oyun arkadaşlarımla az kavga etmemiştim. Kıskançlıklar, çekememezlikler, tartışmalar hiç bitmezdi. Oyuncak kavgaları, arkadaşının en yakın arkadaşı olmadığını anlamak ve saatlerce gözyaşı dökmek, sonra bunu unutup kendine başka yakın arkadaş bulmak gibi dertlerim vardı.

Büyümüşüm ve anlamıştım ki dünya koca bir kreşe benziyordu. Hâlâ oyuncak ve arkadaş kavgası yapıyorduk. Ve ben en baş belası sınıfta olmalıydım. Yoksa bu kavgaların bir anlamı olmazdı.

Yusuf, “Bunu yapabileceğini sana kim söyledi? Sadece sana zarar gelmez, hayvana da zarar gelir,” dedi. “Sakin ol, tamam, en çok sen ata biniyorsun,” diye alaya alması, Alptekin’in ona karşı daha fazla bilenmesine neden oluyordu.

Alptekin omuzlarını dikleştirdi. “Altı yaşımdan dokuz yaşımaya kadar at bindim ben. Evde madalyam bile var. Sana neden kendimi kanıtlamaya çalışıyorum ki?” diye çıkıştı.

Yusuf ya sabır çekti. “Birader, bindin de aradan kaç sene geçmiş, farkında mısın? Biri sana yardım etsin diyoruz, ne var bunda? Sanki binme dedik ulan. Ne büyük egon varmış ya!”

Yusuf'un bu konuda benden çektiği yetmezmiş gibi bir de başına Alptekinsiz çıkmıştı.

Hep beraber at binmeye gidecektik. Avluda Karan'ın gelmesini bekliyorduk. Önemli bir telefon görüşmesi yapacağını söylemişti ama açıkçası pek inanmamıştım. Alptekin, onun atlardan korktuğunu söylediğinden beri binmekten kaçmak için bahaneler üretiyordu sanki. Günahını alıyor, hastalığını bahane ettiğini düşünsem de ses etmiyordum. Kaçacak pek yeri kalmamıştı.

Aypâre'nin iğneleyici bir tavırla, "Abi, bırak. Bunun gibi tipler, bir şeyi yapma denilince çıldırıyor. Kolunu bacağını kırsın da aklı başına gelsin," demesi, Alptekin'i güldürdü.

Alptekin, "Önüme bin de sana ne kadar iyi bildiğimi gösterim," deyince, Yusuf hemen çıkıştı.

"Höst ulan! Ne diyorsun sen?" deyip Alptekin'e doğru yürüdü. Reşat abi öksürüp ona durdurmasaydı, ben araya girecektim. Parmağını Alptekin'e doğru salladı. "O ağzının ayarı yoksa konuşma!"

Alptekin bir an ne dediğini unutmuş gibi olsa da hemen toparladı. "Lan sizin aklınız fesat çalışıyorsa ben ne yapayım? Ata binmekten bahsediyorum!" Ben onu tanıdığımdan, yeni tanıdığı bir kıza öyle bir cümle kurmayacağını biliyordum ama diğerleri bilmiyordu işte. Aypâre'ye bakarak, "Yanlış anladıysan kusura bakma. Hem sen bana laf sokup durmasan ben ağzımı açmam," dedi.

Aypâre kollarını göğsünde birleştirdi. Omuz silkti. "Elimde değil."

Alptekin keyiflendiğini gizlemeden, "O zaman bu böyle devam edecek," dedi. İkisi de birbiriyle uğraşmaktan keyif alıyor gibiydi. Dedim ya, kreşteydim ben. Tek fark, hepimiz 20'li yaşlardan büyüktük. Değişen tek şey yaşımızdı.

Yusuf bezgin bir şekilde, "La havle!" dedi. "İşim başımdan aşkın zaten. Bir de sizinle uğraşamam. Aypâre, annem seni uyar-mış, aklını başına al."

Aypâre uysal bir şekilde kafasını salladı. Yusuf ona bakmayı bıraktığı anda ise Alptekin'e uslu durmayacağını belli eden bir bakış attığında ikili arasındaki o kıvılcımı bir ben gördüm. Yan-masa mıydı buralar?

Birkaç saniye sonra Karan aşağı inmesi belki o kıvılcım büyüdü. Ama paşam sonunda gelebilmişti.

"Nerede kaldın sevgilim?" diye huysuz bir şekilde sordum. "Ağaç olduk burada."

"Halamla deden tartışıyordu. Onların arasını bulmaya çalışı-yordum," dediğinde, gözlerim irileşti. Yanıma geldi, elimi tuttu. "Ama korkma, hallettik."

"Ben neden duymadım? Neden tartışıyorlardı?" Karan'ın geldiğini görünce diğerleri çiftliğe doğru yürümeye başladı. "Biz gitmesek mi? Yalnız bırakmamız iyi olmayabilir. Ne sebeple tartışıyorlardı?"

Karan yatıştırıcı bir sesle, "Dedim ya güzelim, hallettim diye," deyip hapsirdi.

"İyi yaşı," derken ona üzgün bir şekilde bakıyordum. "Sesin de kırıgın çıkıyor. Gerçekten gitmeyelim. Sia kaçmıyor ya, iyileş-tiğin zaman gideriz," diye hızlıca konuşup onu yukarıya doğru çekmeye çalıştım.

"Yukarıda bir problem yok. Sia'yla tanışmamı çok istediğini biliyorum." Elimini bırakıp kapüşonlu hırkasının fermuarını çekti. "Çok durmadan geliriz. Aklının burada kalması için bir sebep yok. Uslu uslu oturuyor ikisi de."

Kararsız bir şekilde baktım. "Döndüğümüzde yatağa girip birkaç saat uyuyacaksan olur."

Gülümseyerek kafasını salladı. Beni kolunun altına alıp yürümeye başladı. Kulağıma yaklaşıp, “Olur ama sen de benimle uyuyacaksan...” dedi. Bu teklifi geri çevirmem imkânsızdı tabii. “Senden uzak durmam gerek. Hasta olmanı istemiyorum ama inan elimde değil.” Saçlarıma minik bir öpücük kondurdu. “Bu yüzden kendine dikkat et, bol bol vitamin al ve hasta olma. Çünkü ben senden uzak kalamıyorum.”

“Ya...” dedim. “Âşiksın sanırım bana.”

“Ya...” dedi. “Âşığım sanırım sana.”

Neredeyse sekerek yürümeye başladım. Çiftlikle aramızda çok mesafe yoktu. Önümüzdekiler bizden hızlı yürüdüğü için çoktan varmış olmalıydılar. Ben Karan’ı yormamak için yavaş yürümeye çalışıyordum.

“Sena ile konuştum,” dedim. “Arif’ten haberi yok. Ona da bir işi olduğunu söylemiş. Sadece akşamları arayıp iyi olduğunu haber verip kapatıyormuş. Sen bir şey öğrenebildin mi?”

Cıkladı. “Aklımda bir şey var ama emin olmadan bir adım atamam. İki güne gelecek zaten. O zaman ağzını arar öğrenirim.” Bir anda durunca ben de durdum. Karşıma geçip gözlüğünü çıkardı ve benim gözüme taktı. Açıklaması da, “Güneş var,” Oldu.

Kocaman sıırıttım. “Benim güneşim karşımdaydı aslında.”

Yüzümü elleri arasına aldı. “Etrafımızda bu kadar meraklı göz olmasa...” Kafasıyla sağ tarafı işaret etti. “Seni şuradaki ahıra kaçırdım.”

Kısa bir kahkaha attım. “Bu teklif beni neden bu kadar heyecanlandırdı?” diye gülerek sordum.

Dilini dudaklarında gezdirdi. “Hasta hâlimle bile ayaklarını yerden kesebiliyormuşum demek ki...” diye böbürlenerek konuştuktan sonra yeniden yürümeye başladı. “İş bitmiyor bende.”

Koluna vurdum. “Ukala! Birazdan da böyle konuşmaya devam edecek misin bakalım?”

Karan sesli bir nefes verdi. "Alptekin'in sana küçükken at tarafından tepildiğini anlattığını biliyordum. Bu yüzden bu kadar heyecanlısın." Kolunu omzuma atıp yanağıma sıktı. "Ama artık büyüdüm ya sevgilim. Hâlâ korkmuyorumdur belki?"

"Korkuyorsun."

"Korkmuyorum."

Heceleyerek, "Korkuyorsun," dedim.

Heceleyerek, "Korkmuyorum," dedi.

"Ya korkuyorsun dedim!"

Güldü. "İyi tamam, gönlün olacaksa korkuyor gibi yaparım."

Elini ısırdım. "Şimdi bu bahaneye sığınacaksın, değil mi? Yemezler canım! Korkuyorsun işte!" Çiftliğin kapısına gelince ileride duranları ve seyisi gördüm. "İtiraf etmezsen seni atlara yem ederim," diye tehdit ettim.

Elini kafamın üstüne koydu. "Sen önce ısırdığın yeri bir öp," dedi. Sanki bunu bekliyormuş gibi, ısırdığım yeri öptüm. "Sonra da benim bir Allah'tan bir de seni kaybetmekten korktuğumu unutma." Benim için kapıyı açtı ve geçmemi işaret etti. "Hevesini kaçırmak istemem ama korkmuyorum sevgilim."

Yüzümü buruşturdum. "Aman iyi ya! Korkma!" diyerek sert adımlarla yanından geçtim. Hemen beni yakalayıp elimi tuttu. "O zaman seninle bir yarış yaparız," diye ağzını aradım.

"O kadar da uzun boylu değil."

Korkuyordu işte!

Seyis, "Hoş geldiniz," deyip elini uzatmasaydı, onunla uğraşmaya devam ederdim. İkimiz de tokalaştık. "Biz de sizin gelmenizi bekliyorduk. İçeri geçelim o zaman. Ben atları ayarladım ama Sia yine bildiğiniz gibi. Hatta bugün biraz daha huysuz."

Alptekin, "Sia, babanın atıydı, değil mi?" diye sordu.

Heyecanla, "Evet," dedim. "Biraz agresif ama tanışan çok seversin," deyip koşar adım yürümeye başladım. Onun durduğu bölmeyi unutmadığımdan direkt olarak oraya gittim. Görür görmez kalbim hızlandı. "Sia, ben geldim! Beni hatırladın mı?" deyip kapısını açmaya çalıştım.

Seyis, "Hemen açma kızım. Dedenin kesin emri var. Kazaya belaya mahal verme dedi. Seni hatırlasın hele bir, sonra girersin içeri," dedi.

Karan da onu destekledi. Elimi tutup beni geriye doğru çekti. "Evet, baksana resmen burnundan soluyor." Korkuyorum demiyordu da. Hayır kendisi korkuyordu ama beni de uzaklaştırıyordu. "Biraz geride dur."

Alptekin, "Abi, aralarında kapı var. Hayvan nasıl aşsın kapıyı?" deyip güldü. Bana göz kırptı. "Ben atlarla iyi anlaşıyorum. Alayım mı gazını?"

Ben cevap vermeden, "Allah aşkına alsana!" dedi Aypâre. "Almayı dene de kim kimin gazını alıyormuş görelim."

Alptekin, "Alamaz mıyım?" dedi.

Sert bir dille, "Alamazsın Alptekin!" dedi Karan. "Oyun mu oynuyoruz? Koskoca at var karşında. Seni tek hareketiyle yere yığar, kemiklerini kırar. Sakın gaza gelip saçma sapan hareketler yapma!"

Ben gözlerimi Sia'dan alamıyordum. Siyah renginin üstündeki açık kahverengi benekler çok güzel görünüyordu. Görmeyeli kilo vermiş gibiydi ama hâlâ çok güzeldi. Ona dokunmak için ellerim karıncalanıyordu. Fakat o, köşeye geçip bize sinirle baktığı için bu biraz zor olacak gibiydi.

Alptekin, Aypâre'ye, "Abim kızmasa alırdım ama kismet değilmiş," dediğinde, Aypâre, "Ya ya, kesin öyledir," diye cevap verdi. Bu ikilinin atışmaları yüzünden birinin canı yanacak gibi hissediyordum.

Seyis, “Yusuf, sen diğerlerine dörtle beş numaradaki atları göster. Ben Sia’nın başından ayrılmayayım,” dediğinde, üçlü yanimızda uzaklaştı. Karan gitmeden onları dikkatli olmaları için bir kere daha uyardı. Ödö kopuyordu.

“Beni özlememiş gibi bakıyor,” diye mırıldandım. Kapıya yaslanıp onu izledim. “Ama ben onu çok özledim. Beni kaçırmış olsa da...”

Karan şaşkınca, “O ne demek? Nereye kaçırdı seni?” diye sordu. “Çeşmeye götürmüştü ya beni, ondan bahsediyorum,” dediğimde, “Ha... Kaçırdı deyince aklıma başka şeyler geldi,” dedi.

Korkudan ve hastalıktan kafası gitmişti adamın.

Seyisin girebileceğimi söylemesiyle ben yavaşça içeri doğru girdim ama Karan diken üstündeydi. Aralıksız konuşuyordu.

“Lâl, çok yaklaşıyorsun. Bak bir anda üstüne atlayacak gibi duruyor. Kenarda dur. Karnı acıkmış olabilir mi? Hayvan burundan soluyor sevgilim! Uzak durur musun? Yavaş yaklaş! Sana diyorum! Lâl!”

Elimi kaldırdım. “Karan, bir sus lütfen ya!” diye çıktım. Bu şekilde hayvanı daha çok ürkütüyordu. Elim Sia’ya doğru uzattım. Karan bir anda beni geriye doğru çekip önüme geçmeseydi, dokunmama az kalmıştı.

“Sana uzak dur diyorum! Neden sözümü dinlemiyorsun?!” diye kızdı. Gerçekten korkuyor olmalıydı. Omuzlarımdan tutup beni daha da geriye doğru itekledi. Şimdi Sia ile aramda kendisi vardı. “Tek bir hareketiyle kolunu kıracağını biliyorsun, değil mi? Bu pervasızlık ne?!”

Sia yüksek bir sesle kişneyince, seyis, “Bağırmanız onu da korkutuyor,” dedi.

Karan bağırdığının farkında olmayacak ki bir an afalladı. Bir çırpıda, “Tamam, korkuyorum,” dedi. Ellerimi tutup dikkatle gözlerime baktı. “Ama şu an kendim için değil, senin için korkuyorum. Babanın atıymış, anlıyorum ama uysallaşacak gibi durmuyor. Sana zarar gelmesini istemiyorum Lâl. Uzaktan sevemez misin?”

Sevemezdim ama o kadar endişeyle konuşmuştu ki bir an ne diyeceğimi bilemedim.

“Sizi tanıştırmak istiyordum,” diye mırıldandım. Henüz siniri geçmemiş olan, tedirgin bir şekilde bize bakan Sia’yı durduran, seyisin ona yem vermesiydi. “Ve özledim Karan. Onu göreceğim diye heyecandan uyuyamadım. Baksana, o beni hiç özlememiş!” diye sitem ettim.

Saçımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. Yumuşak bir sesle, “Birkaç gün daha buradayız. Ara ara gelir bize alışmasını sağlarız,” dedi. Kafasını çevirip ata baktı. “Sana benziyor, senin gibi asi. Aksini düşünmemiştim zaten. Ama biraz ılımlı olursak birkaç güne alışır bize.”

Karan’ın atlardan korkması hoşuma gider, onunla uğraşırım sanmıştım ama hayır, hiç hoşuma gitmemişti. Bir de üstüne hasta olması da onu rahatsız etmek istememem için bir nedendi. Bu yüzden uzatmadım. Başka bir ata da binebilirdik ama atın üstünde eminim daha çok hastalanırdı. Nişan öncesi daha da kötüleşmesini istemiyordum.

İsteksiz bir şekilde de olsa, “Peki,” dedim. Sia’ya kırgın bir şekilde baktım. Umarım beni ne kadar üzdüğünü anlardı. “Seninle bir şekilde anlaşıcağız küçük hanım. Ama bugün ama yarın, ben seninle beraber gezeceğim. Duydun mu? Böyle bakarak beni korkutamazsın!”

Karan sanki daha da köpürmeye başlayan Sia’ya bakarak, “Duydu duydu,” dedi hızlıca. Bizi atın yanından uzaklaştırdı. Yüzümü çevirmeye çalıştı. “Şöyle bakıp hayvanı daha da kızdırmasan mı Lâl?”

“Ya ama önce o başlattı!” derken ters ters bakmaya devam ediyordum.

“Atla at olma sevgilim,” dedi. “Gel de bir Alptekin’e bakalım. Kesin başına iş alacak.”

Yüzüm ona doğru dönük yürüyerek, “Akşam tekrar gelip Sia’yla anlaşmaya çalışacağız ama, değil mi?” diye sordum.

“Bazı maddelerde hemfikir olursak anlaşabileceğimizi düşünüyorum...”

“Ya Karan!” dedim.

Elimi öptü. “Tamam sevgilim, tamam,” dedi. Beyaz bir atın üstünde duran Alptekin’i işaret etti. “Baksana bizimkine, hemen havalara girmiş.”

Alptekin tam bir beyaz atlı prens gibi görünüyordu. Üstünde kahvenin tonlarını taşıyan kıyafetleri, atın üstündeki profesyonel duruşu, rüzgârın dağıttığı saçlarını tek eliyle düzeltmesi ve yanından başka bir atın üstünde geçen Aypâre’ye serseri bir bakış atması...

Yusuf, “Birbirinize bu kadar yakın geçmeyin. Şov yapacağım diye yaralanacaksınız!” diye uyardı ama ikilinin onu duymadığına emindim.

Aypâre’nin bindiği at simsiyahtı. Açık bıraktığı saçları, at yüksek bir süratte koştukça dalgalanıyor ve Alptekin yanından geçerken neredeyse onun yüzüne değecek kadar yakınına geliyordu. Fonda bir müzik çalsa kendimi bir filmin içinde sanabiliirdim. Başrollerin birbirine meydan okudukları, yakınlaşma zamanlarının geldiğini anladığımız bu sahnede eminim nefesim kesilirdi.

Karan’ın sinirli bir sesle, “Yavaş ol Alptekin! At bu, yarış arabası değil!” demesi sahnemin içine limon sıktı.

Aypâre, Alptekin’in yanından geçerken dalga geçerek, “Abini dinle! Üzülme!” diye bağırdı.

Alptekin kahkaha attı ve atı yavaşlatarak ortaya geçti. Atla beraber kendi etrafında dönmeye başladı. “Genelde üzerim ben... Ama sana kıymasam mı ki Ay Perisi?” demesiyle Aypâre’nin yüzündeki kinayeli sırıtış yerini yavaşça utangaç bir sırıtışa bıraktı.

Kız şaşkın bir şekilde, “Ne?” dedi. O da yavaşladı. “Ne perisi?”

“Ay,” dedi Alptekin. Ona doğru yaklaştığında atlar birbirlerine dokunmak için hareketlendi. “İsminin anlamı ay parçası demek değil mi?”

Aypâre, “Ama sen peri dedin?” diye sordu.

Alptekin omuz silkti. “Dilim sürçmüştür. Senden olsa olsa Ay Cadısı olur,” demesiyle kızın kaşları çatıldı. Ve yeniden atışmaya başladılar.

Onları izlemek oldukça zevkliydi ama sanırım atlarla beraber durmadan dönmeleri yüzünden benim de başım dönmeye başladı. Dünden beri çok yediğimden olsa gerek ara ara yoklayan bir mide bulantım da vardı. Bir de her şeyden yiyeceğim derken midemi altüst etmiştim. Karan’a diyordum ama ben de hastalanacak gibiydim.

Karan hâlimi anlayıp, “İyi misin?” diye sorunca gülümsedim.

“Bunların laf dalaşı başımı döndürdü. Uzaklaşalım mı buradan? Sana çeşmeyi göstermek istiyorum,” dedim. Alptekin’e uslu durması için yaptığı uyarıdan sonra birlikte çiftlikten uzaklaştık. Yanımda olması, elimi tutması en büyük ağrılarımı dindiriyordu. Birkaç adım sonra ne baş dönmesi kalmıştı ne de bulantı. İlaç gibi bir adamdı.

Çeşmeye kadar gittikten sonra konağa dönmemiz iki saat kadar sürmüştü. Çok fazla adım attığımızdan olsa gerek acıkmıştık. Ufak tefek bir şeyler atıştırdıktan sonra ben odaya geçip duş almıştım, Karan ise dedemle beraber dışarı çıkmıştı. Akşam yemek yedikten sonra beraber Urfa’yı gezecektik. Bu yüzden yorulmasını istemiyordum ama dedeme karşı çıkamamıştık.

Yemeğe yardım etmek için mutfağa indim. Alptekin ortalarında yoktu. Tam Şahide Akdoğan nerede diye düşünürken onu mutfakta masanın başına kurulmuş bir şekilde buldum. Beni görmemişti. Hemen kaçsa mıydım?

Arkamı dönecekken, “Oo, gelin hanım, sizi bugün görmeyiz diye düşünüyorduk. Urfa’ya geldiniz, bizi unuttunuz,” dedi. Kaçamamıştım. Her dakika onunla oturamazdım ya? İçimden *sakin ol Eflâl*, diye geçirdim. *O senin misafirin, ona sitem edemezsin*. “Bir nasılsın hala, bir istediğin var mı demek yok. Bu gençlik ölmüş ölmüş!”

“Nasılsın hala? Ben yeğenlerinle ilgilenirken dedem de seninle ilgileniyordu ama haklısın,” diye sakın bir şekilde cevap verdim. Yanına oturdum. “Var mı bir isteğin?” diye saygılı bir şekilde sordum.

Yandan bir bakış atıp, “Yok,” dedi.

Hatice teyzeyle göz göze geldim. Ne yapacağımı bilemez bir şekilde bakınca *aldırma* der gibi bir hareket yaptı. Sonra da, “Biz de Şahide Hanım’la akşam ne yemeği yapsak diye düşünüyorduk. Senin istediğin bir şey var mı kızım?”

Hevesle, “Ekşili köfte!” dedim. “Geldiğimden beri aklımdan çıkmıyor. Geçen yaptığının tadı damağımdan gitmek bilmedi. Zahmet olmazsa sana...”

“Olmaz olmaz,” deyip buzluktan kıyma çıkardı. “Yanına da pilav yaparım. Mis gibi olur.”

Şahide Akdoğan, “Ben de kuru ekmek yerim,” dedi. Gözlerimi devirmemek için üstün bir çaba harcadım. Sanki yemekler sadece bana kadar yapılıyordu. Ağzına kuru kayısı attı. Şapırdatta şapırdatta yemeye başladı. “Ne olacak yani? Sanki bir kere mi kız alacağız? Başka zaman yeriz. İlk değil, son da olmaz.”

Karan’dan bahsetmiyordu, değil mi? Alptekin’den bahsediyordu. Öyleydi, değil mi?

Hatice teyze arabuluculuk görevini üstlenmiş bir hâlde, “Aşk olsun Şahide Hanım. Siz de kayısı hoşafı istemiştiniz ya. Bakın, kaynatıyorum kayısıları,” deyip tencereyi işaret etti.

Şahide Akdoğan resmen burun kıvırdı. “Elinize sağlık,” dedi ama bunu zar zor söylediği belli oluyordu.

Köfteleri yerken boğazımda kalırsa sebebi bu kadındı. Burası benim evimdi ama ben de her zaman gelemediğimden ilgi görüyordum. Ki bence bu hakkımdı. Ama o misafir diye tüm ilginin onda olmasını istiyordu. Alptekin’in kime çektiği o kadar belliydi ki.

Gülümseye çalıştım. “Hala, sana biraz etrafı gezdireyim mi? Ayakların açılmış olur. Konağın arka tarafında çok güzel bir çarçak yapmışlar. Ne dersin?” diye yılanı dışarı çıkarmaya çalıştığım tatlı dilimle sordum.

“Bu sıcakta mı? Sen beni çatlatmak istiyorsun herhalde?” dedi. Bana sanki canını almak istemişim gibi bakmaya başladı. “Kalsın.”

Tatlı bir şekilde, “Peki,” dedim.

Ve Oscar almaya hak kazandım.

Bu kadın Belçika’da yaşamasıydı, Karan’la evlenmeyi bir kere daha düşünebilirdim. İyi ki bazı mesafeler vardı.

Bir anda ayağa kalktım. “Telefonum çalıyor! Kim arıyor ki acaba? Ben ona bir bakayım,” dedim, koşarak mutfaktan çıktım. Telefonum cebimdeydi ve çaldığı yoktu. Bazen kaçmak gerekirdi işte. Odaya çıkıp biraz babamın kütüphanesini karıştıracaktım.

Sevdiğimiz insanlar hasta olmasın. Onlar kötü hissetmesin, bizim de kalbimiz sızlamasın.

Karan öksürdükçe benim ciğerlerim acıyordu sanki. Ağrı-larını o kadar içselleştirmiştim ki benim de başım ağrıyordu. Kendimi hâlsiz hissetmeye başlamıştım. Onun kırmızı gözlerine baktıkça içim titriyordu. Ne illet bir şeydi bu sevdâ?

Dedemin bakmadığından emin olunca, “Eğilsene,” deyip elini çekiştirdim. Çarşının ortasındaydık. Dedem ve Şahide Akdoğan önden yürüyordu, biz de arkalarından. “Eğilsene Karan!”

Anlamayarak, “Ne eğilmesi? Ne demek istediğini anlamıyorum ki,” dedi.

“Alnını öpüp ateşine bakacağım. Yükselmisse konağa dönelim,” diye açıkladım. Elini çekiştirmeye devam ettim. Adam deve gibiydi maşallah. Parmaklarımın ucunda dursam da alnına yetişemiyordum.

Karan *saçmalama* der gibi baktı. “Dedenin arkası dönük ama bütün çarşı bize bakarken alnımı mı öpeceksin? Daha gitmeden arkamızdan konuşmaya başladılar.”

Omuz silktim. “Sanki nereni öpeceğim ya? Alnını öpecektim sadece.” Elimin tersini alnına koydum. “Böyle anlamıyorum ki. Öpmem lazım!”

Gülümseyip elini alnımdan çekti. “Lâl, bana çocuk muamelesi yapmasan mı? İlacımı içtim, sağ olasın bir sürü meyve de yedim. Sabaha bir şeyim kalmaz.” Etrafa bakındı. “Ne güzel şeyler var, baksana. Gelmişken sana bir tane eşarp alalım.”

“Ne alaka Karan?”

“Senin haberin yok mu? Deden nişandan sonra imam nikâhı kıymak istediğini söyledi, ben de sen istersen olacağını söyledim. Demek ki daha sana söylememiş. Nikâh kıyılırken başını örtmen gerek.” Bir tezgâhın önünde durup eline beyaz bir eşarp aldı. “Bu nasıl?”

“Güzel gibi,” diye mırıldandım. Sessiz bir şekilde, “Ben imam nikâhı nasıl oluyor bilmiyorum. Tek bildiğim ayrılmak için üç defa boş ol demek,” dedim.

Eşarby bana takarken kaşları havalandı. “Hanımefendinin bildiğine bak. Onu bilmeseymişsin de olurmuş.” Arkamı döndürdü. “Benim boş olasım yok pek.” Kıkırdadım. Beni yeniden kendine çevirdi. Eşarp bağlamayı nereden bildiğinden emin değildim. Nasıl görüldüğümü de bilmiyordum. Ama o muazzam bir şeye bakıyormuş gibiydi. Dudakları yukarı kıvrıldı. “Çok yakıştı.”

Tezgâhtaki kadın, “Bakmak ister misiniz?” diye aynayı uzattınca, hemen alıp baktım.

Beğenmiştim. Hakkımı yiyemezdim, yakışmıştı da.

Karan cüzdanını çıkardı, “Alalım bunu. Borcumuz ne kadar?” diye sordu.

Kadın, “Benden size hediye olsun. Yeni çiftte bir şey takacak durumum yok ama Baran Ağa’nın torununun eşarby benden olsun. Güle güle tak kızım,” diye sevecen bir şekilde konuştu.

Eşarby çıkarırken, “Teşekkür ederim,” dedim.

Karan, “Sağ olun,” dese de kadının yanında oturan çocuğun başını okşarken çocuğun eline birkaç yüz lira sıkıştırmaktan geri durmadı. İyi akşamlar diledikten sonra eşarby alıp oradan uzaklaştık.

“İmam nikâhıyla alakalı bilmem gereken bir şey var mı?” diye sorunca, bakışları beni buldu.

“Mehir olarak ne istediğini düşünebilirsin. Muhtemelen ne olduğunu bilmiyorsundur,” dediğinde kafamı *evet* anlamında salladım. “Erkeğin kadına evlenirken vermeyi taahhüt ettiği mal veya mal benzeri şeyler. Yani benden bir şeyler istemen gerek. Altın, para, ev, araba gibi...”

Kaşlarım havalandı. “Neden?”

“Dinimizde böyle çünkü. Kadını evliliğe ısındırmak hem de ona ekonomik güç vermek için yapılan güzel bir âdet bence,” dedi. Arada geçtiğimiz tezgâhlarda durup bir şeyler baktıktan sonra yoluna devam ediyordu. “Sen ne isteyeceğini düşün.”

Aslında bir şey isteyeceğim yoktu. Eğer zorundaysam da küçük bir altın isteyebilirdim. Bir an şirketi üstüme yapma fikri aklımı çelse de kendimi durdurdum. O kadar da değildi.

Bu çarşayı, daha önce geldiğimde de gezmiştim. Fakat o zaman bu kadar keyif almamıştım. Çarşının çıkışında Karan'ı görmüş-tüm. Sonrası ise malumdu. Karan güzel bir dayak yemişti. Yüzünün o hâlini hatırlayınca karnıma yumruk yemiş gibi oldum.

Karan bana bakarak, “Ne oldu? İrkildin,” dediğinde, çarşıda olmamızı umursamadan yanağından öptüm. Hoşuna gitse de, “Ne oldu? Neden öptün?” diye sordu.

“Burada dayak yemiştin,” dediğimde, kaşları çatıldı. “Onu hatırlayınca kalbim sızladı ve öpmek istedim.”

Sakallarını kaşıdı. İlerisi tam da o anın gerçekleştiği yerd. “Vardır her delikanlının sevdiği için dayak yediği bir an. Az bile yemiştin,” deyince elini sıktım. Böyle demesindi. “Benim de aklıma senin burada dalgın dalgın dolaşman geldi. Tezgâhlardan hediyeelik eşya alıyordun. Biriyle konuşurken yüzün gülüyordu ama sonrasında yine asılıyordu. Biraz daha dayak yesem o hâlini görmekten daha az acırdı canım.”

Başımı koluna yasladım. “İstersen ben döverim seni,” dediğimde güldü. “Ciddiyim bak.”

“Kıyamazsın bana.”

“Leman Sam'ın bir şarkısı var, *Kıyamam Sana*. Bazen o şarkıyı dinleyip ağlıyorum,” dedim. Koluna öpücük kondurdum. “Kıyamam sana.”

Kolumu sıvazlarken beni biraz daha kendine çekti. “Başka bir şarkısı daha var, *Gül Güzeli* diye,” dediğinde, sanki şarkının melodisini duydum. “Gül güzelim, asıl ben kıyamam sana... Ama sen kıyarsın bana. Sütün içine karabiber atmadım diye kolumu nasıl çimdikledin. Korkuyorum ben senden.”

Kahkaha attığımda dedemlerin bakışları bize doğru döndü. Gülen, Karan'mış gibi onu işaret ettim. Dedem bu yaptığıma gülse de Şahide Akdoğan yüksek sesli gülmemden hoşlanmamıştı. Çok da umurumdaydı.

"Halan beni sevmeyi sanırım," derken, gözümüne ilişen takıcıya doğru yürümeye başladım. "Şikâyet etmiş gibi olmasın ama bana kötü kötü bakıp alttan alttan laf sokuyor. Halbuki ağzımı açmıyorum. *Aman tadımız kaçmasın Ali Rıza Bey* modundayım diye mi üstüme geliyor, anlamış değilim..."

Elime aldığım bilekliği göstererek, "Beğendin mi?" diye sordu. Kafamı sallayınca bilekliği bileğime taktı. "Aslında sevmiyor değil, onun mizacı böyle. Tavırlarının ben de farkındayım. Yapmamasını söyledim ama bu aralar iyice sinirli birine dönüşmüş. Şu an, çatmak için seni buldu. Yakında başkasına bulaşırsa seni rahat bırakır." Bileziğin parasını ödeyip elimi tuttu. Ama bu sefer yüzüğe bakmak için tutmuştu elimi. "Bu yüzüğü çıkarmadığının sürece kimsenin seni ezmesine izin vermem. Hoş, çıkarsan da izin vermem." Gözlerime baktı. "Ama çıkarma yine de sen."

Gördüğüm her şeyin tadına bakma hastalığına yakalandığım için bize uzatılan her ikramı alıyor ve yiyordum. Karan ise ki-barca reddediyordu. Ben ona uzatılanları da yiyordum. Umarım nişan için aldığım kıyafet dar gelmezdi.

Uzatılan lokumu yedikten sonra, "Sen öyle diyorsan, tamam," dedim. "Karan, şu uzatılan şeyleri geri çevirme. Ben yerim. Yemeyeceksen al, bana ver."

"Sen son zamanlarda ne kadar yediğinin farkında mısın?" Bunu neden kızar gibi söylemişti ki? Lokmam ağzımda öylece kalmıştı. "Yemekten sonra kustuğunu duydum Lâl. Bu kadar yersen tabii kusarsın. Hastalanmak mı istiyorsun?" Devam etmeden önce birkaç defa öksürdü. Asıl hasta olan kendisiydi. Sussundu. Lokumun yarısını elimden aldı. "Bu gidişle mideni bozacaksın."

Savunmaya geçerek, “Alptekin’in baklavanın üstüne bal dökmesi midemi bulandırdığı için kustum,” dedim. Lokumu almak için uzandım. “Ver de yiyeyim, boşa gitmesin.”

Lokumu ağzıma koydu ama hiç hoşnut değildi. “Can boğazdan gelir, tabii ye ama her şeyin bir kararı vardır sevgilim. Hamile kalsan, yemene dikkat etmen için peşinde dolaşmam gerekecek sanırım,” deyip sırtıttı.

Bir an gözlerim irileşti. Karan bunu fark etmeden yürümeye devam etti. En son ne zaman regl olmuştum? Belirtileri gösteriyor muydum? Hamile olabilir miydim?

Dedemlerin yanına varıp, beraber bir çay bahçesine otursak da ben hâlâ aynı ifadedeydim. Resmen aydınlanma yaşıyordum. Yarın abimin geleceği bilgisini edinmiş, Ömer’le konuşmuş, Alptekin’le Aypâre’nin konakta kavga ettiğini, Yusuf’un onları ayıramadığını öğrenmiş ve iki porsiyon tatlı yesem de aynı şekilde bakmaya devam etmiştim.

Böyle bir şey olabilir miydi ya?

22. BÖLÜM

Bir Adım Kala

*H*ayat koca bir kum saatiydi. Biz bu saatin hem içindeydik hem dışında. Hem onunla beraberdik hem onu izleyen gözdük. Yeri geldiğinde onu tutup çevirebiliyor, yeri geldiğinde o ne derse onu yapıyorduk. Bazen çaremizdi o, bazen çaresizliğimiz. Kırılınca tamir etmesi güçtü ama kıran da bizdik.

Şimdilerde bu kum saatini tutan el benim elimmiş gibi hissediyordum. Yer yer çatlakları vardı kum saatinin. Kırıklarından kumlar süzülüyordu. Ama onu onarabildiğimi hissedebiliyordum. Sevgimiz sarıyordu o yaraları, kırıklarını inancımız onarıyordu. Bir kere alaşağı olmuştu, zaman bizi yerle bir etmişti ama toparlayabilmiştik işte.

Abime sarılmak için indiğim merdivenleri ikişer üçer atarken bunu çok iyi biliyordum. Onunla beraber nice engeli beraber aşmış, o saatin içinde çok yara almış ama her seferinde bir kere daha kadere meydan okumuştuk. Biz beraber olduğumuzda aşamayacağımız engel yoktu.

Son basamağı da inince, “Abi!” deyip boynuna atladım. Abim geriye doğru sendeledi ama ikimizin de düşmemesini sağladı. “Yarın sabah geleceksin sanıyordum. Beni çok mutlu ettin!” derken onu resmen boğuyordum.

“Daha fazla dayanamadım. Kaçtım, geldim,” deyip yanaklarımı öptü. Ayaklarımın yere değmesini sağlayıp çenemi tuttu. “Ağlamayacaksın, değil mi? Gözlerin çipil çipil bakıyor. Sakın ağlama bak yoksa beni kimse tutamaz!”

Dudaklarımı sarkıttım. “Mutluluk ağlaması da mı yasak?” diye sordum.

Beni kolunun altına alıp Karan’a doğru çevirdi. Bize gülümseyerek bakan sevdiğim adamı işaret etti. “Biz seninle birlik olup bu adamı ağlatacağız. Anasından emdiği sütü burnundan getireceğiz. Bir tek o ağlayabilir,” deyince, Karan güldü.

“He kardeşim he,” deyip yanımıza geldi. Abimle sarıldılar. “Hoş geldin. Haber verseydin, Yiğit alırdı seni.”

Abim, “Eyvallah, geldim bir şekilde,” derken bu tarafa koşan Alptekin’e doğru elini kaldırdı. “Alptekin, sakın üstüme atlama. Zaten sırtım ağrıyor...” demeye kalmadan, Alptekinsiz onun üstüne atladı bile.

“Amirim! Şükür kavuşturana be!” derken neredeyse adamın kucağına çıkmıştı. Bacaklarını abimin beline sarmaya çalışıyordu. Ağaca tırmanıyordu sanki. Abim onu iteklemeye çalışsa da o koala gibi yapışmaya devam ediyordu.

“Lan Alptekin! İnsene oğlum üstümden!” diyen abim, Alptekin’in öpücüklerine gülmece ciddiye alınabilirdi. Bu sefer de onun yüzünü iteklemeye çalıştı ama Alptekin bu yola baş koymuştu. “Birader, bu aşk nedir ya? Biz seninle daha bu aşamaya gelmemiştik. Bu kadar hızlı seviye atlayamayız!”

Alptekin kahkaha atarak aşağı indi. "Sen yokken ben bu aşka seviye atlattım amirim. Artık beşik kertmesi sayılırız. Bizim töremize göre sen artık benim helalimsin!" deyip abimin alnını öpmeye çalıştı ama o kadarını yapmaya fırsat bulamadı. Abim onu ensesinden yakalayıp kedi gibi tuttuktan sonra kendinden uzaklaştırdı.

Onları izlerken evlatlarıma bakıyor gibiydim. Bir anda anaç duygularım kabarmıştı. *Hanım hanım, bunlar benim yavrularım* modundaydım. Dedemle Şahide Akdoğan aşağı inmeseydi bu fasıl biraz daha sürebilirdi.

Dedem, "Selamünaleyküm," diyerek abimle tokalaştı. "Hoş geldin Yasin. Haber verseydin karşılardık seni."

Abim gülümsedi. "Herkes beni karşılamak istiyormuş ama ben kendim gelebiliyorum ya," diyerek dalga geçti. "Hem bu güzel hanımefendiyi görmek için daha fazla bekleyemedim. Merhabalar Şahide Hanım. Yine ılık ılıksınız," demesi yok muydu?

Abi, biz o kadınla düşmanız. Aramızda soğuk savaş var. Sakın ona iltifat etme... diyeceğim yeri geçmiş bulunuyorduk. Abim, ona kırılarak bakan Şahide Akdoğan'ın elini öpüyordu.

"Yine formundasın Yasin. Sen de olmasan iki güzel şey duymayacağım," diyen Şahide Akdoğan bana bakınca, ekşimiş suratımı düzelttim. "Birbirinize hiç benzemiyorsunuz..." derken bana laf sokuyordu ama kimse bunu görmüyordu!

Abim gülümsedi. "Ben geldim. Artık rahat olabilirsin," dediğinde kusmak istedim. Öğürmemek için derin bir nefes almak zorunda kaldım. Abim beni çıldırtacaktı. Çantasını yavaşça eline aldı. "Müsaade varsa ben birkaç saat uyumak istiyorum. Sonrasında size eşlik ederim. Akşam yemeğine çağırırsanız uyanırım," dedi.

Uyanma abi. Benimle birlik olmayacaksan uyanma!

Şahide Akdoğan'a gıcık bir şekilde bakmamaya çalışarak abimin koluna girdim. "Ben sana odanı göstereyim abi," diyerek onu yukarı doğru çekiştirmeye başladım.

“Eflâl çekmesene, düşeceğiz,” dedi.

“Düş sen düş!” derken daha çok çekiştirdim. “Kadın resmen bana laf sokuyor ama sen ona iltifat ediyorsun. Bravo!” deyip iki defa alkışladım. Odanın önüne gelince karşısına geçtim. “Bir de birlik olup bana laf sokun. Ha, ne dersin?”

Kaşları çatıldı. “Sevmiyor mu seni?”

Üstüne bastırarak, “Nefret ediyor!” dedim. Odanın kapısını açtım. “İçeri geç uyu ve uyandığında benimle birlik olmazsan sana neler edeceğimi aklına getir!” Bana şaşkınca bakmaya devam etti. İki yanağını da öptüm. Daha sakın bir şekilde, “Bir şeye ihtiyacın olursa seslenebilirsin. Buralarda olacağım,” dedim ve bu şaşkın hâlimden faydalanıp onu odanın içine ittikten sonra kapıyı kapattım.

Bu kadın etrafımdaki erkekleri kendi tarafına çekmeyi nasıl başarıyordu?

Yüzümü sıvazladım. Dedem misafir diye ses etmemeye çalışıyordu. Alptekin zaten halam da halam diye ölüp bitiyordu. Karan yaşlı kadın diyerek beni avutmaya çalışıyordu. Hepsini kabul edebilirdim ama abimin onun tarafına geçmesini kabul edemezdim.

Abimle nice yolları beraber aşmıştık. Beraber düşüp beraber kalkmıştık. Onu Şahide Akdoğan’a yâr etmezdim. Herkesi kendi tarafına çekebilirdi ama abimi asla.

Karan, “Lâl?” diye seslenince olduğum yerde sıçradım. Savaş boyalarımı sürerken dalmıştım. “Ne yapıyorsun burada? Duvara bakarak ne düşünüyorsun?”

Bu soruya, *Halânı merdivenlerden itekleyip yakalanmama planı yapıyorum*, diye cevap veremezdim, değil mi?

Tüh. Ne yazık.

“Birazdan elbisemi teslim etmeye gelecekler de acaba her şey istediğim gibi oldu mu diye düşünüyordum,” diye yalan söyledim. Bu kadar hızlı yalan söylemek beni bile şaşırttı doğrusu. Ona doğru yaklaştım. “Sen ne yapıyorsun?”

“Akşam Özlemleri almaya beraber gidelim mi diye soracaktım. Hem beraber biraz vakit geçiririz,” deyip kolunu belime sardı. “Ne dersin?”

Yarın isteme ve nişan vardı. Herkes bu akşam gelecekti. Bu yüzden akşama büyük bir yemek hazırlığı vardı. Kalabalık bir sofraya hazırlayacağımız için elbise işini halledip mutfağa yardım etmeyi düşünüyordum. Ama Karan bana böyle bakıp bu kadar yakınımıdayken onu reddetmem oldukça zordu.

“Ben mutfağa yardım ederim diye düşünüyordum,” diye mırıldandım. Karan dudaklarıma doğru yaklaşmasa daha kolay konuşabilirdim. Sertçe yutkundum. “Açık bir alandayız, farkında mısın? Öpecek misin beni?”

Kafasını sallayarak, “Hı hı,” dedi.

“Biri görecektir ama.”

Birkaç saniye düşünüp, “Odamıza gidelim mi?” dedi.

Kıkırdadım. “Orası benim odam. Odamız diye bir şey yok.” Biri, aşağıdan bana seslendi. “Elbisem gelmiş olmalı.”

Biraz uzaklaşıp gözlerime baktı. “Denemene yardım edeyim mi? Çok güzel fermuar açarım.” Yanlış bir şey söylemiş gibi gözlerini kıstı. “Pardon. Kapatırım demek istemiştım,” derken bir de çarpık bir şekilde sırtıyordu.

Gülerek, “Sen iyice arsız oldun!” dedim.

“Öyle mi olmuşum? Hiç farkında değilim,” deyip dudağıma hızlı bir öpücük kondurdu. “Bu beni birkaç dakika idare eder. Elbiseyi al gel de hemen dene. Ben çıkarmana yardım etmek için odamızda bekliyor olacağım,” dedi ve kalçama vurmak suretiyle beni merdivenlere doğru yönlendirdi.

Dedem bu hâllerimizi görse yerin dibine girerdim ama hoşuma da gidiyordu işte. Sanki geceleri yanımda değilmiş de bizi ayırmışlar gibi davranıyordu. Manyak adam, aklımı başımdan alıyordu!

Aşağı inince elbiseme dair bir şey göremedim. Seslenenler dedemle Şahide Akdoğan olmalıydı.

“Efendim, dede? Bir şey mi oldu?” diye sordum. Şahide Akdoğan’a bakmıyordum. Bu kadar da tavrımızı koymalıydık, değil mi?

Dedem, Reşat abiye el ettikten sonra, “Adağım var demiştin ya, senin için de bir tane kuzu kestireceğim. Ama ne adadığını bilmediğim için sana sorayım dedim. Reşat’a söyle de ona göre kessinler,” dedi.

Aylar önce -Alptekin sağ olsun- hastanede yattığım zaman, *buradan çıkarsam kurban keseceğim* diye bir cümle kurmuştum. Ne zamandır aklımdaydı ama bir türlü kısmet olmamıştı. Dedeme söylemiştim ve benim tatlı dedem unutmamıştı.

“Kuzu uygundur Reşat abi,” dedim. Dedeme gülümseyerek baktım. “Teşekkür ederim dede. Unutmadığın için.”

Saçımı okşadı. “Biz Şahide Hanım’la hayvanlara bakmaya gideceğiz. Misafirler gelmeden kurbanlar kesilecek. Senin mutluluğunu görürsem diye üç tane dana adak adamıştım ben de. Onlar da kesilip dağıtılacak,” dedi. Kafamı salladım. “Birkaç saate geliriz biz.”

Şahide Akdoğan bana bir görüşürüz bile demeden dedemle beraber konaktan çıktı. Arkasından bakarken otuz iki diş sıırtım. Dese ne olurdu demese ne olurdu!

“Deli misin?” diyen sese doğru döndüm. Alptekin kucağında iki tane küçük oğlan çocuğuyla oturuyordu. Telefonda araba yarışı sesi geliyordu. Yaşıtlarını bulmuştu. “Ne sırtıyorsun delirmiş gibi? Ürkütücü görünüyorsun Ef. Nişan hazırlıkları başına mı vurdu?” derken bu hâlimden oldukça eğlendiğini hiç gizlemiyordu.

Elimi ona doğru kaldırdım. “Ben şimdi senin başına vurursam görürsün! Neden kimse beni anlamıyor ya? Görmüyor musunuz? Şeytanın arka bacağıyla uğraşıyorum ben!” deyip ayağımı yere vurdum. “Bıktım bu savaşta tek başıma olmaktan!” Çocuklarla beraber bana şaşkınca bakmaya başladılar. Çok mu anormal davranıyordum ben?

Etrafına bakınıp, “Savaşta mıyız?” diye sordu.

Burnumu çekip omuzlarımı dikleştirdim. “Hem de çok büyük bir savaşta’yız Alp. Ve ben karşımda olan herkesi ezmeye hazırım,” diye kararlı bir dille konuştum. “Var mısın yok musun?”

Kaşları havalandı. “Kutumda büyük hissediyorum gibi ama ben bir de Hamdi Bey’in teklifini duyayım,” dediğinde, ona sinirle baktım. Bu hâlim onu güldürdü. Neydi benim bu Akdoğanlardan çektiğim? Biri bitiyor biri başlıyordu.

Parmağımı ona doğru salladım. “İşine bak Alp! İşine bak!” diyerek yukarı çıkmaya başladım. Merdivenden aşağı bakıp bir anda kafasına tükürmemek için zor duruyordum.

Odaya girdiğimde resmen burnumdan soluyordum. Artık sorun sadece Şahide Akdoğan olmaktan çıkmıştı. Sorun kimse o kadının bana yaptıklarını anlamamasıydı. Bir bakışıyla bile benimle alay eden kadının gözlerini kimse görmüyordu. Herkes mi salak olurdu ya?

Karan sinirimi görünce yataktan kalkıp yanıma geldi. “Elbise nerede? Sen neden sinirlisin?” diye sordu.

“Elbise daha gelmemiş ama bana gelenler geldi!” diye sinirle konuştum. “Karan, ben yorulduğum bak. Daha fazla uğraşamayacağım. Aklıma bir sürü fitne fesat şeyler geliyor. Ben böyle biri değildim ya! Beni ne hâle getirdi!”

Karan yatağa oturdu, ellerini belime koyup beni kucağına doğru çekti. “Kim getirdi sevgilim? Neler oldu, anlat bana...” deyip dudaklarını boynuma bastırdı. “Söyle, kızayım hepsine. Kim sinirlendirdi benim sevgilimi?” Sıcak nefesini boynumda hissetmesem, dudakları dudaklarıma doğru yol almasa onu halasına karşı dolduracaktım. “Alayım mı sinirini?” derken eli tişörtümün eteklerini buldu.

Sanırım beni uysallaştıracak şey onun sevgisiydi.

Kabullenerek ve hatta yalvararak, “Alsana,” dedim.

O ise daha cevabımı duymadan çoktan kapıyı kilitlemiş ve beni kucağına almıştı bile.

Kendimi artık karşılıma komitesi gibi hissediyordum. Her geleni kapıda karşılıyor, çay kahve ikram edip odasına yolluyor ve sonrasında konak gezdirme faslına geçiyordum. Yanlış anlaşılmasın, bundan çok memnundum. Keşke her dakika, sevdiğim biri kapıdan girseydi de ben onlarla saatlerce ilgilenbilseydim.

Son olarak Batuhan da içeri girdiğinde bugünkü misafir kotamızı doldurmuş olduk.

“Hoş geldin Batu,” deyip ona ilk sarılan ben oldum. Yüzünde kavgadan kalan birkaç çizik vardı ama onun haricinde iyi görünüyordu. “Umarım rahat gelmişsindir.”

Karan herkesi havaalanından kendi almak istese de dedemin verdiği işler yüzünden kimseyi almaya gidememişti. Bahsettiğim işler de bozulan bir saati tamir etmek, dolabı duvara sabitlemek, hayvanlar kesilirken başında durmak, konakla ilgilenen herkesle tek tek tanışmak gibi işlerdi. Dedemin bunları hem Karan’ı uğraştırmak hem de bir gün bize kalmasını istediği bu konağı benimsenmesini sağlamaktı.

İkisini bir arada bir şeyler yaparken izlemek gün boyu eğlencelerimden biri olmuştu. Kızlar gelene kadar onların peşinden ayrılmamıştım. Arada bir atışmalarını kıkırdayarak izlemiştim.

Karan saygılı biriydi. Dedeme hiçbir zaman ne sesini yükseltmiş ne de kötü bir şey söylemişti. Arada ya sabır çeker gibi baktığı anlar oluyordu ama o kadar kusur kadı kızında da olurdu canım.

İkisi de birbiriyle iyi anlaşıyordu. Ve içten içe hissediyordum ki Karan babasının hasretini dedemde, dedem oğlunun hasretini Karan’da dindiriyordu. İkisi de farkında olmadan birbirine iyi geliyordu.

Ve bu manzarayı izleyen ben, gözlerimin dolmasına engel olamıyordum.

Alptekin'le Batuhan yıllardır birbirini görmüyormuş gibi kucaklaşırken Yağız Efe, Karan'ın bacaklarına dolandı. "Enişte, arkadaşlarımla avluda oynayabilir miyim? Söz veriyorum kapıdan dışarı çıkmayacağım," derken adamın pantolonunu çekiştiriyordu.

Karan eğilip onu kucağına aldı, "Annen izin vermedi, değil mi?" dedi. Yağız Efe üzgün bir şekilde kafasını salladı. "Yemek yiyeceğiz diye izin vermemiştir. Yemeğini yedikten sonra oynarsın aslanım. Hatta ben de oynarım sizinle. Hazır alan genişken Yasin abinlerin bir façasını alayım."

Yağız Efe, "Gerçekten mi?" diye sevinçle sordu. "Ama façasını almak ne demek? Küfür mü demek?"

Karan onun yanağını öpüp yere indirdi. "Küfür değil ama biraz argo bir tabir. Aklını almak, onları yenmek için kullandım ben. Sen kullanma bu tabiri," dedi.

Yağız Efe kafasını salladı ve koşarak arkadaşlarının yanına gitti. Gider gitmez de, "Akşam sizin façanızı alacağım!" dediğinde, Karan ona *yazıklar olsun* der gibi bakmaya başladı. Sanırım küçük çocuca her öğüdünü dinleteceğini sanıyordu.

Onun yanına gelip koluna dokundum. "Ben masaya baka-
cağım. Sen de erkeklere söyler misin yemeğin hazır olduğunu?" dediğimde kafasını salladı. "Üstüne de hırkanı giy. Daha iyileşmiş sayılmazsın."

Yanağıma küçük bir öpücük kondurdu. "Tamam sevgilim."

Abim ve dedem arka tarafta bir şeyler konuşuyordu. Gökhan da onların yanındaydı. Şahide Akdoğan'ı, Özlem ve Sena'yla baş başa bırakmıştım. Umarım delirmemişlerdir diye düşünerek yukarı doğru çıkmaya başladım. Ama duyduğum sesler hiç de delirme seslerine benzemiyordu.

“İlahi Şahide abla, ne kadar komik bir kadınsın. Ben uzun zamandır böyle gülmedim,” diyen Özlem’in sesiyle kan beynime sıçradı. Abla mı? Komik mi? Uzun zamandır böyle gülmedim mi? “Ay vallaha çatlayacağım,” derken kahkahalar atıyordu.

Yanlış duyuyordum bence. Kesin yanlış duyuyordum.

Sena, “Canım sıkındı. Keyfimi hiçbir şey yerine getiremez diyordum ama... Allah senden razı olsun,” derken gülmekten konuşamıyordu.

Kurşun yemiştım sol yanımdan.

Üçünü katıla katıla gülerken görmek çok zordu. Merdivenden kendimi atasım, dikkat çekesim vardı. Ben nerelere gitseydim de başıma bunlar gelmeseydi? Kadın çevremdeki herkesi yanına çekiyordu. Gerçekten beni öldüresi vardı. Bayılıverecektim şuracığa.

“Oh oh, Allah muhabbetinizi arttırsın hanımlar!” diyerek onlara doğru yaklaştım. Kızlar gülmeye devam etse de Şahide Akdoğan suratını astı ve bana gıcık bir şekilde bakmaya başladı. “Neye gülüyorsunuz? Söyleyin de ben de güleyim.”

Sena söyleyecekken Şahide Akdoğan, “Sen anlamazsın,” demesin mi? Boğardım ama ben bu kadını. “Yani gülmezsin demek istedim. İlk başta komik de sonra komikliği kalmıyor,” diye toparlamaya çalıştı.

Sanki çok meraklıydım onun komik olmayan şakalarını duymaya!

İşin açıkçası meraklıydım. Neye gülmüşlerdi ki o kadar? Kendimi gruptan dışlanmış gibi hissediyordum. Utanmasam gidip Karan’a şikâyet edecektim.

Kaşlarımı kaldırarak, “Öyle mi?” dedim. Zorlukla gülümse dim. “Senacığım, gülmen bittiyse bana bir bakar mısın?” dedim.

Sena, “Bitti bitti,” diyerek kalkıp yanıma geldi. Onu hemen köşeye doğru çekıştirdim. “Ne oluyor abla ya? Canımı acıttın,” deyip kolunu sıvazlamaya başladı.

“Size o kadından uzak duracaksınız, sadece beni övmek için konuşacaksınız demedim mi ya ben?! Bu gülmeler ne? *Conom sokkondo*, *soğ ol* diyerek ne güzel gülüyordun! Yazıklar olsun!” diye sitem ederek konuştum. Bir de üstüne iki defa alkışladım.

Sena, “Bir kere ben öyle konuşmuyorum!” dedi. “Kadın komik ama ne yapayım? Seni övmeye çalıştıkça bize çok komik şeyler anlatmaya başladı. Abla gerçekten Sia’yı severken tekme yiyip kalçanın üstüne mi düştün?”

Dün akşam yaşanan bu talihsiz olayda gülünecek bir şey var mıydı Allah aşkına? Kalçamda hâlâ büyük bir ağrı vardı. Ben gülünecek bir şey göremiyordum.

Yalandan bir gülüşle, “Ha ha ha! Ne kadar da komikmiş! Bir insan düştü diye bu kadar gülünür mü?” dedim. Özlem’in gülme sesini duyunca Sena’nın dikkati oraya çekildi. Orada olmak istediğini tüm jest ve mimikleriyle belli ediyordu. “Git ya! Git de gül yani ne yapayım!” dememe kalmadan koşar adım yanımdan uzaklaştı.

Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım. “Allah’ım, bu kadın melek olabilir mi? Şeytan olan ben olabilir miyim? Neden herkesle iyi anlaşıyor da benimle anlaşamıyor? Problematik olan ben miyim?” diye içimden sordum. Cevap alamadım pek tabii.

Onları kendi hâline bırakarak ve hasetlenerek oradan uzaklaştım. Masayı kontrol ettim, peçeteleri düzelttim, eksikleri aklıma yazıp aşağı inmek için hareketlendim.

Merdivenin yarısında abimle karşılaştım. Uykusunu almış, zinde görünüyordu. “Nereye güzellik? Bana yemek yeneceği söylendi,” deyip geçmem için kenara geçti.

“Neden Selin’i getirmedi?” diye pat diye sordum.

Önce kaşları çatıldı sonra güldü. “Senin görümcelik yapasın mı geldi? Kızın işi vardı. Görev önemli değil, kardeşimi istemeye gelecekler, izin al diyemedim,” deyip burnumu iki parmağının arasına sıkıştırdı.

Uyandıktan sonra onunla konuşmak için zamanım olmuştu. Eğer üzülmeiyim diye beni kandırmıyorsa aklandığını ve işinin başına geçebileceğini öğrenmiştim. Elbette bu süreçte yorulmuş, yıpranmıştı ama bu yola bile isteye girdiği için kimseyi suçlayamıyordu. Her şeyin düzeleceğini söylediğinde, inandığım insanlardan biriydi abim. Bu yüzden tüm kalbimle düzeleceğine inanıyordum.

Yüzümü buruşturdum. “Bu da bir görev sayılmaz mıydı? Eltilik görevi?” deyip ona üstten üstten baktım.

“Kızım, eltin olmuyor ki senin, yengen oluyor,” deyip benimle dalga geçti. “Sen daha akrabalık terimlerini öğrenememişsin. Karan’a da kayınço demiyorsundur inşallah.”

Omzuna çarparak yanından geçtim. “Maşallah herkes de bana gülüyor. Ne kadar komik bir kızmışım ben. Ne yapsam, kendi stand up şovumu mu kursam?” diye söylenerek aşağı indim. O ise arkamdan gülmeye devam etti.

Mutfığa girince hummalı bir koşuşturmacanın içine düştüm. Herkes bir yandan bir şeyler hazırlıyordu. Elime tutuşturulan tabakları yukarıya taşımak için mutfaktan aforoz edildim. Zaten kokudan olsa gerek midem bulanmıştı. Oradan uzaklaşmak iyi geldi.

Çıktığım ilk anda Alptekin’in bedeniyle çarpışmamak için ani bir refleksle kenara çekildim. “Alp! Yavaş olsana! Bir yerimi kesecektim!” diye kızdım. Ama o bana aldırmadan içeri girdi, birkaç saniye sonra ise geri çıktı.

“Aypâre nerede?” diye hızlıca sordu. “Arıyorum arıyorum yok. Benden mi kaçıyor bu kız?”

Anlamayarak, “Aypâre mi senden kaçacak? İş vardır,” dedim.

Kafasını sağa sola salladı. “Üstüme düştü diye utandı herhalde, ortalıkta görünmüyor. Dur bir de ahıra bakayım,” deyip koşar adım uzaklaştı.

Acaba üstüne düşme olayı nasıl yaşanmıştı? Her bir detayını merak ediyordum. Arif burada olsaydı, neler olduğunu kesin bilirdi.

Maalesef Arif hâlâ yoktu. Karan'ın söylediğine göre yarın gelecekti. Arif'i etrafımda görmeye çok alıştığımı fark ediyordum. Bir anda çıkıp yenge demelerini bile özlemiştim. Mutluluğumu sevdiklerimle paylaştığım bugünlerde onu yanımda görememek beni üzüyordu. Umarım geçerli bir bahanesi olurdu yoksa ona uzunca bir süre trip atacaktım.

Kızlarla beraber git gel yaparak masayı kurmuştuk. Herkes geldiğinde şükürler olsun masaya geçebildik. Dedem bir başköşeye, Şahide Akdoğan diğer başköşeye oturdu. Biz de gelişigüzel bir yerlere geçtik. Tabii ben direkt Karan'ın yanına geçtim. Ne de olsa benim yerim beyimin yanındı.

Dedem, "Herkese afiyet olsun," deyince masada çatal bıçak sesleri duyulmaya başladı.

Ben yemekleri taşıırken ve tüm gün kesilen hayvanların kan kokusu aldığımdan olsa gerek doymuştum. Son günlerde de doğru düzgün dinlenemediğimden gözlerim kapanıyordu. Yorulduğumu şu dakikalarda hissediyordum.

Batuhan, "Bilerek yemek yememiştim. İyi yapmışım," diyerek tabağına et doldurmaya başladı. "Mis gibi de kokuyor."

Alptekin onun tabağına içli köfte koydu. "Şundan bir tane yesene. Ama bak bir tane ye sadece," diye uyarısını geçtikten sonra tadını ballandıra ballandıra anlatmaya başladı.

Yağız Efe annesini hızlı yiyip arkadaşlarının yanına gitmek için darlıyordu. Arif'in yokluğuna üzüldüğü için Sena'nın suratı asıktı. Abim dedemle siyaset tartışıyordu. Gökhan'la Şahide Akdoğan'ın gülerek bir şeyler konuşması beni çileden çıkarıyordu. Kadın, bir kişiyi daha kendi tarafına çekmişti.

Kafamı Karan'ın omzuna yasladığımda, "Güzelim?" dedi. Yemeğe yeni başlamışken hatta ağzıma tek bir lokma almamışken gözlerimi kapatmamı garip bulmuş olmalıydı. "Uyuyacak mısın? Bir şeyin mi var?"

"Yorulдум," diye mırıldandım. "Biraz şöyle durayım. Sonra uyanır bir şeyler atıştırırım. Ama siz devam edin. Konuşun, gü-lün, yemek yiyin... Tamam mı?"

Kolunu kaldırdı ve başımı göğsüne yasladı. "Yatağına yatırayım mı seni? Çok hırpaladın kendini, tabii yorulursun," dedi. Beni gün ortasında yoran kendisi değilmiş gibi...

Hızlıca reddederek, "I-ıh," dedim. "Burada durup sizi duymak istiyorum. Böyle gözlerimi kapatacağım sadece. Siz konuşun. Ben uyumuyorum ki," derken iyice göğsüne sokuldum. "Tamam mı?"

Güldüğünü göğsünün oynamasından anladım. "Tamam güzel sevgilim, tamam," deyip saçlarımı okşadı.

Aslında uyuyordum. Yani uyumak üzereydim. Ama Karan'ın bunu bilmesine gerek yoktu. Sevdiklerimle beraber koca bir masadaydım. Onların gülüşleri karnımın doymasını sağlamıştı. Sevdığım adamın göğsünde dinleniyordum. Birlikteliğimizi resmîleştirmeye başlamak için son bir adımımız kalmıştı. Her şey istediğim gibi gidiyordu.

Onların kahkahaları, çatal bıçak sesleri kulağıma dolarken yüzümde tatlı bir sırıtış vardı. Huzurlu ve mutluydum. Zihnim yavaş yavaş karanlığa doğru çekiliyordu. Karan yemeğini yiyip sohbete dâhil olurken saçlarımı usul usul okşamayı ihmal etmiyordu, böylece de küçük şekerlemem başlamış oldu.

Sevdiğim insanların seslerini duymak, onların kahkahaları eşliğinde uyuklamak o kadar güzeldi ki uzun zamandır böyle huzurlu uyuduğumu hatırlamıyordum. Seslerin içine doğru çekilirken gözlerimi yavaş yavaş aralamaya başladım. Sandalyede değil, koltukta oturduğumun farkındaydım. Hâlâ Karan'ın göğsündeydim ama yerimiz değişmişti. Bunu hatırlamıyordum bile.

Karan uyandığını fark ederek, "Günaydın," dedi. Kafamı kaldırdığımda bana gülümseyerek baktığını gördüm. Yaklaşık bir saat kadar geçmiş olmalıydı, güneşin doğmasına saatler vardı ama ben onun yüzüne bakınca güneşim doğmuş gibi hissediyordum. "Yemeği yiyip koltuklara geçtik. Sesimize mi uyandın?" diye sordu. "Seni odaya götürecektim ama bundan hoşnut olmayacağını düşündüm."

Uykulu bir sesle, "İ-h," dedim. Biraz esneyip uykumun açılmasını sağladım. Yoksa hâlâ uyuyasım vardı. Bulmuştum mis gibi göğsü, bırakasım yoktu. Bu küçük şekerlememde rüyamda gördüğüm bir detayı ona sormak istedim. "Senin başka bir adın daha var, değil mi? Efdal?" diye pat diye sordum.

Karan'ın kaşları hafifçe çatıldı. Bunu duymayı beklemiyor olmalıydı. "Rüyada mı gördün diye soracağım ama öyle olmuş olmalı," deyip doğrulmama yardımcı oldu. Gözlerime dikkatle baktı. "Sana bahsedecektim ama bir türlü kısmet olmadı."

Bu ismi Hale'den duymuştum. Efdal'e selam söylememi istemişti. İlk başta tanımadığım birinden bahsediyor sanmıştım. Eve geldiğimde bu ismi Karanlara söylediğimde şaşırdıklarını görüp onlardan birinin ismi olduğunu anlamıştım. O kadar olayın içinde ise bunu konuşmak aklımdan çıkmıştı.

Şimdi ise rüyamda Karan'a Efdal diye seslenince bazı taşlar yerine oturmuştu.

Avluda oturuyorduk. Herkes yanındakiyle sohbet ediyordu. Çay ve tatlı faslına geçilmişti. Keyifler yerinde görünüyordu. Yüzlerde gülümseme hâkimdi.

Karan elimi tutunca bakışlarım yeniden onu buldu. Gerildiğini görebiliyordum. “Anlatmaya bir türlü fırsat olamadı. Ama bu süreç için değil sadece, seni tanıdığımdan beri. Bunu önceden söylemeyi düşündüm ama benim için geçmişte kalmış bir detaydı. Bundan bahsetmek üzerdi sadece, yaralardı.” Kelimeleri seçerken zorlanıyordu. Yanlış bir şey mi sordum diye düşünmeye başladım. “Ama şimdi anlıyorum ki beni bugünkü Karan yapan aslında o eski Efdal’mış. Onu yok saymam değil, kabul etmem gerekiyormuş.”

Elini hafifçe sıktım. “Eğer gerileceksen şimdi anlatmak zorunda...”

“Hayır hayır. Gerilmedim, anlatmak istiyorum,” dedi hızlıca. “Aslında ilk ismim, Efdal. Efdal Karan Akdoğan.” Hafifçe tebessüm etti. Yüzümdeki ifadeyi tartıyordu. “Şaşırdın mı yoksa kızdın mı? Söylemem gerekirdi elbette. Hatta Ömer, *Nikâhta mı öğrenecek kız*, diye benimle dalga geçiyordu. Ama ben bu ismi duymaya bile katlanamıyordum.”

İfademi toplamaya çalıştım. “Kızmadım. Neden kızayım?” deyip ben de gülümsedim. Önceden söylemesini isterdim ama bu problem edebileceğim bir detay değildi. Hem bu isimle ilgili kötü anıları olduğunu bakışlarından görebiliyordum. “Şaşırdım ama evet. Başka bir adın olduğunu biliyordum.” Dudaklarımı büzdüm. “Efdal... Çok güzel isimmiş. Neden kullanmak istemiyorsun?”

Gözlerine oturan buğuyu gördüğümde kimsenin bakmadığından emin olup dudaklarına bir buse kondurdum, *yanındayım* demek ister gibi. “İstemezsen bir daha bahsini geçirmeyiz,” diye de ekledim.

Başparmağıyla elimi hafifçe okşamaya başladı. “Ben doğduğumda babam tüm mahalleye pide dağıtmış. Neşesinden geçilmiyormuş. Annem zor bir doğum geçirdiği için dokuz ay boyunca akli çıkmış adamın. Hem benim hem annemin sağlığından korkmuş. *Efdal*, annemin babasının adı. *Karan*’ı ise babam seçmiş...

Evde, okulda, iş yerinde herkes *Efdal* derdi bana. *Erdemli* anlamına geliyor. Gururla taşırdım bu ismi. Annem öyle çok severdi ki bu ismi, bana kızdığı zamanlar hariç hep *Efdal* diye seslenirdi.”

Gülümsedim. “Kızınca *Karan* oluyordun, değil mi? Al başımdan oğlun *Karan*’ı mı diyordu?” diye sordum.

“Aynen öyle oluyordu,” dedi hüzünlü bir sesle. “Büyük çocuktum ben, bir de iki taraftan da ilk torun. Beni el üstünde büyütmediler, şımartmadılar. Aksine, bir ağırlığım vardı hep. *Efdal* halleder, *Efdal* bilir, *Efdal* ne derse o derlerdi... Okulda biriyle mi kavga ettim, babam *Efdal*’in bir bildiği vardır derdi. Alptekin’le Miray sorun mu çıkardı, annem ikisini bana gönderirdi. Şirkette yapılması gereken bir iş mi var, ben yapardım. Akli başında olan bendim.”

Anlayışla baktım. “Bu seni baskı altında hissettirmedimi mi?”

Kafasını sağa sola salladı. “Aksine, daha çok kendimde gibi hissettirdi. Bütün özgüvenim, kendime olan inancım buradan geliyor. Annemle babam çok güvendi bana. Onların gözünde *Efdal halleder*’dim hep. Benden ne bekledilerse yüzlerini hiç kara çıkarmadım.” Derin bir nefes verdi. “Anlayacağın *Efdal* ismini çok seviyordum. Omzumda bir rütbeymiş gibi gururla taşıyordum. Sonra...” Kelimeler boğazına saplanıyormuş gibi hissetmenin ne demek olduğunu iyi bildiğimden onu çok iyi anlıyordum. Konuşurken zorlanıyordu. “Sonra bir gün bu ismi son kez duydum. Annem canını verirken son bir kez söyledi. Son nefesinde adımı haykırdı. *Efdal* dedi ve ben *Efdal*’in aslında hiçbir şeyi halledemediğini o an anladım.”

Karşımda küçük *Efdal* vardı. Odasında köşeye geçmiş, yaşananların suçlusunun kendisi olduğunu sanan, titreyen dizleriyle kendini yetersiz hisseden küçük bir oğlan çocuğu.

“Senin suçun değildi,” diyebilirdim.

Acı bir tebessüm etti. “Engel olabilirdim. Önceden fark edebilirdim. Babamı durdurabilirdim. Bir sürü şey yapabilirdim.” Ondan bu yükü almak istedim ama ona hüznle bakmaktan başka bir şey yapamadım. “Efdal olmayı bir daha sevemedim. O gün ailemle beraber Efdal’i de gömdüm toprağa. Efdal güçsüzdü artık, hiçbir şey halledemezdi. Yeni biri olmak zorundaydım. Karan’ı seçtim. Ve bir daha hiç Efdal olamadım.”

Eline öpücük kondurdum. “Senin suçun değildi,” dedim tekrar.

“Lâl, artık geçti. Artık Efdal olmaktan korkmuyorum. Anladım ki Efdal’i gerçekten Efdal yapan ailesiymiş. Ona yüklenen anlamlar, sorumluluklar değil, yanındaki insanlarmış. Onlar var diye her şeyin üstesinden geleceğini sanıyormuş.”

“Biz varız artık,” diye fısıldadım.

Elimi göğsünün üstüne koydu, bana *iyi ki yanımdasın* der gibi baktı. “Siz varsınız artık,” diye fısıldadı. “Belki önceden söylemem gerekirdi. Böyle öğrenmen...”

Sözünü kesip, “Adının ne olduğunu önemli değil. Sen benim sevdiğim adamsın. Kalbini seviyorum ben senin. *Karan* bir isim sadece. Aynı şekilde *Efdal* de,” dedim. Gülümsedim. Avucumu kalbinin üstüne bastırdım. “Bana lazım olan sensin sevgilim. Burası, benim için atsin. Başka bir şey istemiyorum.”

Avucuma dudaklarını bastırdı. “Teşekkür ederim Lâl. Her şey için,” deyip etrafına bakındı. “Bugün için, yanımda olduğun için, yeniden aile olmanın mümkün olduğunu gösterdiğin için.” Beni kendine doğru çekti. Sıkıca sarıldı. “Beni sevdiğin için teşekkür ederim.”

Başımı göğsüne yaslayıp kollarımı ona sıkıca sarmam, sessiz cevabımdı. Asıl her şey için ben teşekkür ediyordum. Efdal de olsa Karan da olsa, o benim sevdiğim adamdı. Ve son nefesimi vermek istediğim bu kollarda, kalbimde her zaman o yazılı olacaktı.

Yağız Efe bir anda bize doğru koşmaya başlamasaydı Karan'dan ayrılışım yoktu ama üstümüze atlayan bu fıstık reçeli bizi ayırmıştı.

"Teyze!" deyip kucağıma atladığı sırada Karan onu koltuk altlarından yakaladı.

"Bu şekilde atlanır mı aslanım? Birimizin kaşına gözüne zarar verirsin böyle," diyerek Yağız Efe'yi dizine oturttu.

Yağız Efe nefes nefeseydi. "Çocuklarla maç yaptık, ben kazandım," diye sevinçle şakımaya başladı. "İki tane golü ben attım. Yarın röveşata yapacağız!"

Karan onun karışan saçlarını düzelterip, "Röveşata değil, rövanş onun adı," derken gülümsüyordu.

Heyecanlı çocuğumun yanağından makas aldım. "Aferin sana! Ama anladığım üzere takım oyunuydu. Kazandım değil de kazandık demen gerekmez mi? Hep beraber oynadınız ya..." dedim.

Yağız Efe bu dediğimi duymazdan geldi. "Bana tatlı yedirir misin teyze? Annem üstüme dökerim diye kendim yememe izin vermedi. Her yeri batınıyormuşum," diye sitem ederken duymasın diye annesine bakıyordu. Bu kadar da cesur yürekti işte. "Olur mu?"

Gülerek, "Olur teyzem," dedim. "Sevgilim, şu tabak boşta gibi. Onu uzatır mısın?" diye Karan'dan rica ettim. Tabağı elim alınca kararsız bir şekilde baktım. "Üç çeşit tatlı var burada. Üçünden de yersen anneni gece uyutmazsın. Bir tanesini seçmen gerekiyor."

Elini yüzüne koyup düşünmeye başladı. Bu hareketi Karan'la beni güldürdü. Ciddi ciddi tabağa bakarak düşünüyordu. Bu tatlılığa dayanamayarak kolunu acıtmayacak şekilde ısırdım. Bal gibiydi ya bal!

"O zaman bu çikolatalı olanı yiyeyim," deyip profiterolü işaret etti. "Ama hepsini yemezsem şundan da biraz yiyebilirim, değil mi?"

Karan onun yanaklarını sıkıştırıp sesli bir şekilde öptü. "Sen bu kadar sevimliyen insanlar sana nasıl hayır diyebiliyor?" deyip bir kere daha öptü.

Yağız Efe kıkırdadı. “Diyemiyor ki,” demesin mi? Ben de yalaklarını öpücüğe boğdum.

Tatlının kremasından aldım, çatalı dudaklarına doğru yaklaştırdım. “Duyduğuma göre yarın smokin giyecekmişsin,” dediğimde ağzı dolu olduğu için kafasını salladı. “Annen çok yakıştığını söyledi. Ya seni öyle görünce heyecandan düşer bayılırsam?”

Eliyle ağzını kapatıp utangaç bir şekilde gülmeye başladı.

Karan, “Benden yakışıklı mı olacaksın?” diye yalandan bir kızgınlıkla sorunca, Yağız Efe daha çok güldü. “Terk ederim o nişanı. Kabul edemem!”

Yağız Efe elini onun göğsüne koydu. Konuşmak için ağzındaki bitmesini bekledi. “Üzülme Karan abi. Senden yakışıklı bile olsam teyzem seni çok seviyor. Babam dedi ki kalbin kimi severse onu çok güzel görürmüşsün,” derken bilge bir sesle konuşması ve bakışları beni eritti.

Tabağı sehpayaya koydum. “Ya bu nasıl bir konuşma!” deyip karnını gıdıklamaya başladım. “Sen beni şeker komasına mı sokacaksın? Başıma iş mi açacaksın ya benim!” Kısıkcımdan kaçmak için neredeyse Karan’ın tepesine çıktı. Karan onu benden kaçırmaya çalışmasa, hemen onunla birlik olmasa, o küçük göbeğini çoktan ısırmıştım. “İkiye bir, olmaz ama böyle! Gel buraya! Seni yiyeceğim!”

Yağız Efe kahkahalar atarak benden kaçmaya çalışırken Karan’ın üstünü başını mahvetmişti ama onun kadar gülen adamın umurunda değildi bu.

Bir ara dedemin, “Ellerine çocuk ne kadar çok yakışıyor,” dediğini duyar gibi olsam da yüksek sesli gülmelerimiz nedeniyle doğru duyduğumdan emin değildim. Çünkü bana karşı birlik olup beni gülme krizinden çatlatmaya çalışan iki tane çocukla uğraşıyordum.

23. BÖLÜM

Sen Planlar Yaparken

*H*ayatımı yazan kalemin sahibine sesleniyorum: Senden tek bir şey istiyorum. Bugün mürekkebinden kötü bir sahne dökülmesin, mutluluğumuz bozulmasın, her şey istediğimiz gibi olsun. Lütfen.

Güne böyle başladım. Bol dol dua edip evrene pozitif enerji göndererek, her şeyi olumlamaya çalışarak, enerji alıp vererek, aklıma gelen tüm sayıları bir yerlere yazarak ve en önemlisi nefes almayı unutmuyarak.

Sabah lanet alarmın sesiyle değil, Karan'ın duş alma sesiyle uyandım. Tabii ki onu yalnız bırakamazdım. Su tasarrufu yapmamız gerektiğini düşünerek hemen yanına ilişmiştim. Bu sebeple olsa gerek kahvaltı boyunca sırtıtp durdum. Tabii bunu anlayanlar bana pis pis bakmaktan geri durmadı. Evet, Özlem ve Sena'dan bahsediyordum.

Bugün yapılacak pek bir şey yoktu aslında. Elbisemi giyip hazırlanmak, bir de nişan konseptini ayarlamak haricinde beni oyalayacak bir iş yoktu. O yüzden misafirlerimle konakta vakit geçirmiş, onlarla ilgilenirken heyecanımı yatıştırmaya çalışmışım.

Ama başarılı olamamıştım.

Heyecan, telaş, kalp çarpıntısı, yüksek tansiyon, el titremesi, gözde seğirme, terleme, karın ağrısı ve panikataak geçirme gibi birçok problemle uğraşıyordum. Bunları internette aratsam birçok hastalığım olduğunu öğrenebilirdim. Fakat ben sadece yeni gelin olma telaşı yaşayan biriydim. Heyecanın beden bulmuş hâli olduğumdan mütevellit yerimde duramıyordum.

Elim dursa dilim durmadığı için, “Ablam, sence o oraya oldu mu?” diye Sena’ya seslendim. “Ben griden nefret ederim. Bilmiyor musun?”

Kendi nişan organizasyonumu düzenlediğimden bahsetmedim, değil mi? Keşke bu kadar özgüvenli olmasaydım da bunun üstesinden gelebileceğimi düşünmeseydim. Kendimi ne sanıyordum da durumum el verirken, “*O kadar masrafa gerek yok. İki perde, birkaç süs eşyası, bir iki tane balonla hallederim ben,*” demiştim? Sanki az bir telaşım varmış gibi...

Sena hayretler içerisinde, “Abla, balonların rengini sen seçmedin mi? Ben sadece asıyorum,” diye haklı bir isyanda bulundu.

“Renkleri ben seçtim ama neden böyle oldu, bilmiyorum. Benim aklım mı var Sena?” deyip yüzümü sıvazladım. Tarlası yanmış çiftçi gibi yere çöktüm. Bugün yapılacak iş yok demiştim, değil mi? Neden bu kadar şom ağızlıydım ki ben? Parmagımla balonları işaret ettim. “Onları çıkartıp sadece tül perdeyi takalım. İçimi boğdu o griler.”

Sena ve Özlem birbirine bakınca anladım ki sipariş ettiğim tülün rengi de griydi. Aklım neredeydi benim? Neden saçma sapan tercihler yapıyordum?

Çölde su bulmuşum gibi hissettiren, “Sevgilim?” diyen Karan’ın sesini duyduğumda yere çömelmiş, elimle ağzımı kapatarak, nişan konseptimiz olması gerekirken boş olan duvarı izliyordum. Karan yanıma geldi, elimden tutarak beni ayağa kaldırdı. Etraftaki karmaşıklığa bakarak, “Hazırlıklar nasıl gidiyor diye soracaktım ama gitmiyor gibi sanki...” dedi.

Derin, bikkın bir nefes verdim. “Başka zaman nişanlansak olur mu? Ben bugün yapamayacağım,” dediğimde kaşları havalandı. Sanki ona *bana Lâl demeni istemiyorum* demişim gibi baktı. “Akıllı olmayan biriyle mi nişanlanmak istiyorsun? İyi, gel nişanlanalım o zaman.”

Gergin konuşmama rağmen sakın bir ifadeyle, “Bir şey söyleyeceğim ama kızma, olur mu? Ya da yanlış anlama,” dedi. Kaşlarım çatıldı. Canım daha fazla sıkılabilir miydi ki? Sanmıyordum. “Herkesle tek tek ilgilenirken aklın karışır, bir şeyler yolunda gitmez diye ben bir B planı düşünmüştüm,” diye ağzının kenarıyla konuştu.

“Başka biriyle nişanlanmak gibi mi?”

Kısa bir kahkaha attıktan sonra yanağıma öpücük kondurdu. “Hayır, nişan için organizasyon şirketinden yardım almak gibi.”

Sevinçle, “Nasıl?” dedim.

“İstersen yarım saate bir ekip gelip her şeyi ayarlayacak. Tabii ama istersen. İstemezsen seninle beraber hallederiz,” deyince boynuna atladım. Verdiğim tepkiye güldü. “Kızmadın diye düşünüyorum...”

“Karan, neden kızayım? Başaramayacağımı düşünmüş olman biraz kırılcı ama gerçekten başaramadığımı düşünürsek bunu akıl etmene çok sevindim!” dedim ve yanaklarını defalarca öptüm. Onu öpmelerimle keyifle gülümsedi. Gözlerini kapatıp bir süre onu öpmeme izin verdi. Yeni tıraş olmuş yüzünü öpmelere doyamadığım için bu süre biraz uzadı tabii. “Ne kadar teşekkür etsem az. Beni neyden kurtardığını bilmiyorsun!”

Gülümseyerek saçlarımı yüzümden çekti. “Alışveriş yaparken seni izledim,” dedi. “Griyi çıkartmak isterken özellikle o rengi seçtin. Herhalde kararını değiştirdi diye düşünüp ses etmedim. Ölçüleri doğru almana rağmen başka boyutları seçtin.”

Yüzümü buruşturunca çenemi parmaklarının arasına aldı. “Kafan haklı olarak çok dalgındı sevgilim. Kim nasıl gelip gidecek, her şey hazır olacak mı diye düşünürken elbette aklın karışacaktı. Herkesin yatacağı çarşafın rengini bile kendine dert edindin. Bir yerde hata yapmandan normal yok. Bu senin nişanın.” Dudağımın kenarına içimi kıpır kıpır eden bir öpücük kondurdu. “Bizim nişanımız. Stresli değil, mutlu olmanı istediğim için yedek bir plan düşündüm.”

Şimdi ağlasam bunu da strese bağlar mıydık?

Gözlerim dolu doluyken, “Karan,” diyebilirdim. Başka bir şey desem ağlayacağımı biliyordum.

Beni kendine çekti. Sıkıca sarıldı. “Karan, kurban olsun sana. Her şey istediğin gibi olacak. Sakın doldurma o okyanusları. Bugün müstakbel Akdoğan olacaksın sen,” deyip huylanacağım yerlere dokunmaya başladı. Bu beni yüksek bir sesle güldürdü. “Ha şöyle! Bugün sadece bu sesi duymak istiyorum ben!” Gözlerimin içine bakınca uslu bir çocuk gibi kafamı aşağı yukarı salladım. “Öp şimdi beni.”

Beyimin ağzından çıkan, emirdi benim için. O yüzden hiç beklemeden dudaklarına kapandım. Kalp ritmim normale dönsün diye verdiğim savaş başarısız olmuştu. Sakinleşirken aynı zamanda da bu kadar heyecanlanmam normal olmasa gerekti. Bunu nasıl başarıyordu, bilmiyordum. İki dudağının arasında ezilen dudaklarım baştan aşağı titrememe sebep oldu. Yerin ayaklarımın altından kaydığını hissettim.

Dudaklarında soluklanırken, “Teşekkür ederim sevgilim,” diye mırıldandım.

Burnunun ucunu burnuma sürttü. “Ettin,” dedi.

O, odaya girdiğinden beri etrafımızdaki insanların varlığını unutmuştum. Sağıma soluma baktım ama kimseyi göremedim. Onu bir kere daha öptükten sonra, “Sen neden heyecanlı değilsin?” diye soruşum onu gülümsetti.

“Biraz önce heyecanım dinsin diye Alptekin’le beraber voleybol oynadım. Heyecanım dindi gibi oldu ama sonra dedenle konuşunca tekrar geldi,” deyip sesli bir nefes verdi. Pek hoş bir konuşma olmamış gibiydi. “Dedenin bir isteği var.”

“Herhalde iyi bir istek değil?” diye sordum.

Benden yavaşça uzaklaştı, cebinden sigarasını çıkardı. “Erkek tarafı olarak bizim dışarıdan gelmemizi istiyor. Çıkıp öyle gelecekmiz. Bazı âdetleri yok saymış ama elimde çiçek çikolatayla kapıdan girdiğimi görmek istiyormuş.” Bir anda bana doğru döndü. “Bunu ben de istiyorum, yanlış anlama ama halama nasıl diyeceğim, gel çıkalım sonra da geri gelelim diye? Sanki halamı tanımamış gibi...”

Şahide Akdoğan beni sinir edecek bir şeyi koşa koşa yapardı. Bu yüzden aklıma ilk geleni söyledim: “Eflâl’in görmek istediği bir yer vardı ama onu götürmek kısmet olmadı, gel seni götürreyim dersen koşa koşa gelir. Sonrasında çiçeği çikolatayı alır gelirsiniz.”

Karan’ın yüz ifadesi, fikrimi beğendiğini belli ediyordu. “Çok güzel akıl ettin. Böyle diyeyim,” deyince, burun kıvırdım. Halasının bana gıcık olduğunu bu şekilde kabul etmiş oluyordu. Karan boğazını temizledi. “Tabii ben Lâl derim.”

Sanki derdim ismimi nasıl söyleyeceğiydi. Yerdeki sönmüş balonları toplarken ona yan yan baktım. “Kahvene ne bulursam atayım da gör sen gününü,” dedim, sadece güldü. Beyefendi şaka yapıyorum sanıyordu. “Dedeme söyleyeyim de ilkinde vermesin beni!”

“Deden ilkinde verse, ben vermem,” diyen abimin sesini duyunca bakışlarımız kapıya doğru döndü. Abim eşofmanlıydı ve bayağı bir terlemişti. Soluk soluğa da olsa Karan’a diklenir bir şekilde baktı. “Bizden kız almak kolay mı ulan? Herifteki rahatlığa bak. Yakmış sigarasını püfür püfür içiyor. Bu kızı sana öylece verir miyiz sanıyorsun aslan?”

Karan bıyık altından güldü. Sigarasının dumanını savurdu. “Alırım ben,” diye kendinden emin bir şekilde konuştu.

Abim, bana bakarak, “Kardeşim, sen bir kafanı çevir,” dedi. Dedigini yaptım. Bir ses duydum. “Nah alırsın! Demiroğlu’nu gaza getireyim de gör sen. Alırım ben ne lan? Pazardan meyve mi alıyorsun hırbo?”

Alkışladım. “Konuş be abi! Konuş!” diye onu gaza getirdim.

Karan bana *öyle mi* der gibi baktı. Abim bu bakışı görünce, “Kıza baskı mı kuruyorsun lan sen? O nasıl bakış?” diyerek elini ona doğru salladı. “Daha yeni tıraş olmuş o yüzünü maymun ederim senin. Babyface yaparım seni,” deyince kahkaha attım.

“Ne kadar eğleniyorsunuz ya siz?” diyen Karan, bir bana bir abime bakıyordu. Abim yanıma gelip kolunu omzuma attı. Sırılsıklamdı ama umursamadım. “Karan’a karşı birlik mi oldunuz siz şimdi? Bana komplo mu kuracaksınız? Aman ne çok korktum! Ne olur beni üzmeğin Görkemler!” diye bizimle alay etti.

Parmağımla Karan’ı işaret ettim. “Abi, bu konuşan dün gece dedem beni vermezse kaçırma planları yapan adama hiç benzeriyor...” dedim. Karan bana *sana yazıklar* olsun der gibi baktı. Bu bakışına sadece dudaklarımı büzdüm. Sigarasını söndürdü, bize baka baka yakasını silkti. “Bizden yaka mı silkti o?”

Abim ayağını kaldırıp Karan’a tekme atıyor gibi yaptı. “Çık git lan! Kızın yanında sana bir küfür ederim, üç gün oturamazsın!” deyince Karan da güldü.

Karan bize *sizden iflah olmaz* bakışı attı. “Allah size akıl fikir versin,” diyerek odadan çıktı ama abim onun arkasından güzel bir şekilde sövmeye devam etti.

Karan’ın arkasından abimle birkaç saniye kadar güldük. Sonra ben abime doğru döndüm. “Amirim, sporlar yapılmış. Ama böyle terli terli durmayın. Hasta olursunuz,” diyerek sırtını yokladım. Sırılsıklamdı. “Çok terlemişsin abi. Hemen duşa gir.”

Yanağımdan makas aldı. "Gireceğim ama girmeden bir seni göreyim dedim. Belki başka bir vakit olmaz diye," deyip karşıma geçti, ellerini omuzlarıma koydu. Bir anda ciddi bir yüz ifadesine bürününce ben de ciddileştim. "Benim senden başka kardeşim yok. Biliyorsun, değil mi? Karanlar da var elbette ama sen benim çiçeğimsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. "Biliyorum abi."

Direkt olarak gözlerimin içine baktı. "O herifin seni üzme-yeceğini biliyorum. Üstüne titriyor. Ama belki gün gelir canını sıkar, kalbini kırar. İşte o zaman beni arıyorsun ve ben onun kafasını kırıyorum!" deyince, kıkırdadım. Gülmeme bozulur gibi oldu. "Ben ciddiym! Arkadaşım kardeşim demem ağzını yüzünü dağıtıyorum onun. Senin abin var. Bir kere hata yaptık ama bir daha aynı hatayı yapmayız. Ne olursa olsun yanında olurum senin. Bunu da biliyor musun?"

Tüm kalbimle, "Biliyorum," dedim.

Ensemde tutup beni göğsüne bastırdı. "Seni çok sevdiğimi de biliyorsundur o zaman. Ya da seni beyazlar içinde görünce kalpten gitmemek için dil altı hapı alacağımı da. Keşke deden seni vermese de hâlâ bir arada yaşamaya devam etsek diye dua ettiğimi de..." deyip saçlarımı öptü. "Bu kadar büyümüş olamazsın!" diye sitem etti.

Kollarımı beline doladım. "Senden önce evleniyorum... Şaka gibi gerçekten." Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. "Bana ne takacaksın?" diye muzipçe sordu.

Gülerek, "Bir çeyrek düşünmüştüm ama az kalır şimdi. Bu herifler zengin, altta kalmayalım. İki tane çeyrek takayım," dedi.

"Ahi, bir tane yarım taksan daha mantıklı değil mi?"

Çenesini kafama bastırdı. "Sus! Sus, abiye laf yetiştirme," dedi. Yerimizde sallanmaya başladık. Ter kokuyordu ama bunu umursamıyordum. Burnumun direği kırılmıştı evet ama ona sarılmak istiyordum.

“İnşallah deden onu süründürür. Ömer de yok ki onunla birlik olayım. Alptekin tam bir abici olmuş, asla abisine laf söyletmiyor,” diye söylenmeye başladı.

“Kahvesine bir sürü şey atarım diye düşünmüştüm ama...”

Daha cümlem bitmeden, “Sakin vazgeçtim, kıyamadım falan deme!” dedi. “Valla gelirim Domestos dökerim o kahveye. At tuzunu, yoksa ben başka şeyler atarım! Paşama bak! Böyle kolay kız mı alınır ya?!”

Aslına bakılırsa Karan bir sürü zorlukla baş etmişti. En başında istemeden de olsa kendini bir yalanın içinde bulmuştu. Bunun ceremesini fazlasıyla çekmişti. Sonrasında yaşanan ayrılık sürecinde de yıpranmıştı. Geçenlerde de kendi isteğimle de olsa kaçırıldığımı düşünürsek benim için fazlaca uğraş vermişti. Kolay olduğu falan yoktu ama ne diyebilirdim ki. Abimin çene- siyle baş edemezdim.

“Tamam abicim, dökerim ben,” deyip onu yatıştırdım. “Ama sen gerçekten böyle durma. Hasta olursan Selin bana *abisine bakmamış* der, canım sıkılır.”

Gülümseyip alnıma öpücük kondurdu. “Sen de git hazırlan. Çok güzel olma ama,” deyince bir asker gibi kafamı salladım. Aferin bakışı atıp uzaklaştı.

Heyecandan titreyen ellerimi nereye koyacağımı bilmiyordum. Yüzüklü elim daha fazla titriyordu sanki. Terlemeye de başlayınca hemen odanın yolunu tuttum. Bir an önce hazırlanmam ve zamanın geçmesi gerekiyordu. Yoksa cidden panikataktan hastanelik olacaktım.

“*I said yes!*” dediğim bir görselle bu nişanı taçlandırmasa mıydım? Kesinlikle yapmalıydım.

Ben telaşlıyken etrafımdaki insanlar da telaşlı olunca aklım başımdan uçup gidiyordu. Birinin beni toplaması gerekiyordu, benimle beraber çıldırması değil. Aynı şimdi olduğu gibi.

Özlem dünyanın en mantıksız şeyini duymuş gibi, “Kapıda karşılamak gerekir tabii ki. Ne demek merdivenden in. Dizi mi çekiyoruz?” deyince, Hatice abla onu onaylayarak kafasını salladı. “Saçma sapan önerilerde bulunma Sena.”

Sena ofladı. “Zaten Arif yetişemedi, canım sıkkın. Yapmıyorum ben öneri falan,” deyip küskün bir yüzle köşeye geçip oturdu.

Arif yoktu. Bugünün ilk olumsuzluğu buydu. Çok üzül-müştüm. Arif ne aramış ne sormuş ne de neden gelemeyeceğini söylemişti. İyi olduğunu söyledikleri için, geldiğinde ona bol bol kızacaktım. Yanımda görmek istediğim insanların başında o vardı. Kaç gündür görmediğim için zaten özlemiştim. Bir de üstüne bugün gelemeyeceğini öğrenince üzüntüm katlanarak artmıştı.

Sena’nın omzunu sıvazladım. “Arif belki akşam gelebilir. Sana ne söyledi tam olarak?” diye sordum.

Üzgün bir sesle, “Sadece mesaj attı. *Yetişemeyeceğim* yazmış,” dedi. “Karan abiye sordum. Ona da aynı mesajı atmış. Nerede ne yapıyor, bilmiyoruz. Zaten içimde de kötü bir his var. İyidir abla, değil mi?”

Bilmiyordum. Arif bizi habersiz bırakacak bir insan değildi. Kaç gündür ortalarda olmamasının bir nedeni olmalıydı. Bu neden her neyse başımızı ağrıtabilecek gibi hissediyordum.

“Eminim iyidir. Ben ona boşuna mı insan irisi diyorum? Arif başının çaresine bakar,” dedim. Bunu, inanarak söylemiştim ve öyle olmasını diliyordum. Hem ne olabilirdi ki? Başına kötü bir iş gelse yardım isterdi, değil mi? Kötü haber tez de yayılırdı. Kendimi böyle avutuyordum.

Korna sesi duyunca hepimiz bir anda ayaklandık. Aypâre, “Geldiler!” diye bağırdığında, kalbim göğüs kafesimi delecek sandım.

“Geldiler!” dedim, sanki kimse duymamış gibi. Gökhan bu tepkime bakarak güldü. “Gerçekten geldiler!”

Abim ağzına ne olduğunu bilmediğim bir şey atıp, “Ulan zaten birkaç saat önce çıkmadılar mı? Ne bu heyecan?” diye konuşunca, ayakkabımı çıkarıp ona atmak istedim. Heyecanıma da karışıyordu!

Biz zaten aşağıda bekliyorduk. Dedem merdivenin başında görününce kapıyı açmak için beklemeye başladım. Özlem hemen yanıma gelip üstümü düzeltti. “Titriyorsun Eflâl. Biraz sakin ol. Her şey yolunda. Mis gibi de oldun,” deyip yüzüme dua okumaya başladı.

“Bayılacak gibi hissediyorum,” dedim. “Heyecandan karnım ağrıyor. Bacaklarım titriyor. Bu nasıl bir his ya?”

Abim ağzındakini bitirmeden rahat bir ifadeyle, “Bir de bayıl diyecektim ama sen zaten bayılacak gibisin,” diyerek benimle dalga geçti. “Sanki her gün görmediğin insanlar.”

O nereden bilecekti ki? Hiç yeni gelin olmamıştı.

Ayaklarımı yere vurup tepinmek istesem de bir şey demeden, yerine geçmesini işaret ettim ona. Herkesin bir yeri vardı ve sıranın bozulmaması gerekiyordu.

Bu sırada dedem ve Reşat abi aşağı indi. Dedem beni elbiseyle önceden gördüğü için sadece gülümsemekle yetindi. Kendisi de yerine geçince konağın büyük kapısını açmam için kafa-sıyla işaret etti. Derin bir nefes verdim. Herkesin yanıma doğru sırayla dizildiğinden emin oldum.

Alptekin kapının arkasından, “Açsanıza artık!” diye bağırınca, Batuhan onu, “Lan bağırmasana, sus!” diye uyardı. Bu bizim taraftakilerin gülmesine neden oldu.

Titreyen elimle kapıyı açtım. Gördüğüm bir çift kara gözle, bugün heyecandan bayılmamak için büyük bir uğraş vermem gerektiğini bir kere daha anladım. Karan jilet gibi bir takım elbisenin içinde, özenle yapıldığı belli olan saçları ve tatlı gülümsemesiyle bana bakıyordu. Elindeki, siyah bir kâğıda sarılmış kırmızı gül buketiyle beraber bana doğru geldiğinde nefesimi tuttum. Ceketinin cebindeki beyaz mendilin rengini elbisemle uyumlu olsun diye bilerek seçmişti.

Çiçeği bana doğru uzattı. Bunu yaparken beni baştan aşağı yavaşça süzdü. Evet, kalbim artık patlamak üzereydi.

“Su gibisin,” dediğini zar zor duydum. Kulaklarım uğulduyordu. Çiçeği bana verdikten sonra yanağıma kondurduğu öpücük karnımdaki kelekleri zorladı. Sanki bedenimde zelzele oluyordu. K harfli kolyeyi taktığımı görünce dudakları yukarı doğru kıvrıldı. “Hoş buldum,” dedi ama ben hoş geldin diyememiştım. Sadece sırtıyıordum.

Sonunda, “Hoş geldin,” diyebildiğimde sadece göz kırptı.

Diğer elindeki çikolatayı da uzatıp, “Tatlı tatlı alayım gelinimi,” demesin mi? Gerçekten kalpten gidecektim.

Kızlara da çiçek almıştı. Benim yanımda geçip onlara da birer tane gül verince doğru bir tercih yaptığımı bir kere daha anladım. Biliyordum. Onun doğru bir tercih olduğunu biliyordum.

Aypâre çiçek ve çikolatayı elimden alınca bana kaknem kaknem bakan Şahide Akdoğan’ın elini öpmek için uzandım. “Hoş geldiniz,” dedim ama o cevap vermek yerine sadece kafasını salladı. Hoş bulmamıştı herhalde. Beni, Karan’ın aksine beğenmediğini belli eder bir şekilde süzdü. Üstüne süs olsun diye attığı ceketini düzeltti ve bana ağzının kenarıyla bile gülümsemedi.

Sakin ol Eflâl. Sakin ol Eflâl. Karan’ın halasına uçan tekme atman aranızı bozar. Sakin ol Eflâl.

Abim, Karan’a, “Kızlara gül aldın da bize bir şey almadın mı? Tribünlere oynama be!” diye takılırken, ben Alptekin’e sarıldım.

“Ef, ne kadar güzel olmuşsun!” diyerek o da bana sarıldı. Elbisemin kırıışması falan umurumda değildi. Heyecanımı atmak için ona sarılmam gerekiyordu. “Abim biraz önce bayılacaktı. Sabahtan beri heyecandan tek lokma yemedi,” deyip üzgün bir şekilde baktı. “Ekmek arası bir şey mi yapsan ona?”

Bu çocuk ne ara abici oldu, anlamamıştım. Ben abisiyle uğraşır sanıyordum ama o, Ömer’in yokluğunu aratmayacak bir şekilde abisine destek oluyordu.

Özlem benim yerime cevap verdi: “Şimdi olmaz ama birazdan ona ufak bir şey hazırlarım ben.” Alptekin memnun bir ifadeyle onunla da sarıldı.

Tam bir sırtık gibiydi. Abisi gibi o da takım elbise giymişti ama serseri olduğu için kravat takmamış, ilk üç düğmesini de iliklememişti. Saçını bilerek bu şekilde dağınık bıraktığına adım kadar emindim. Manyak çocuğun serseri serbest stili böyleydi.

Sona kalan Batuhan bana dostane bir şekilde sarıldı. “Nereden nereye be Eflâl?” dediğinde ikimiz de gülümsedik. “Kim derdi o kadar olaydan sonra bir gün seni istemeye geleceğiz?” Derin bir iç çekti. “Darısı başıma.”

Ona Betül’le neler yaptığını sormayı unutmıştım. Şu telaş bittikten sonra neler olup bittiğini detaylıca konuşmak istiyordum.

Dedem misafirleri yukarı çıkarırken biz aşağıda bekliyorduk. Karan, merdivenin ortasında, sırtına vuran abim ve Gökhan’dan fırsat bulup bana bakınca, ona el salladım. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Yaparken bile saçma bulmuştum ama beynim, bedenime komut verememişti. Neyse ki Karan da bana el sallamıştı. İkimiz de ne yaptığımızı bilmiyorduk. Bu yüzden tek başıma salak hissetmediğim için mutluydum.

Özlem gülererek kalçasıyla kalçama vurunca ona baktım. “Kız, bu bakışlar ne? Tamam, en âşık sizsiniz! Eridik anam eridik!” diye benimle uğraşmaya başladı.

Sena, “Bunlarla aynı odada iki saniyeden fazla durunca ya-
nıyorsun abla. Ateşleri sana da bulaşıyor,” diye onu destekledi.
İkisi ellerini çarptı.

Mutfağa giderken, “Bulaşmayın bana!” dedim. Aypâre’ye,
“Çikolatalarım nerede?” diye sordum. “Hemen bir tane yemez-
sem kan şekerim düşecek.” Aypâre çikolata kutusunu getirince,
pahalı olduğu üstündeki fiyonktan bile belli olan paketi açmaya
başladım. “Karan çok güzel olmamış mıydı? Aynı bir damat gibi
olmuştu...” diye hülyalı bir şekilde konuştum.

“Zaten damat değil mi?” diyen Sena, bana alık alık bakıyor-
du. Arif yok diye onun da kafası gitmişti. Delirdim mi, herkesi
kendime benzetiyordum. Ne hoş!

Elbisemin yakasını düzelttim. Beyaz, saten elbisemi günler
önce internette görüp almıştım. Karan’a gösterince o da çok be-
ğenmişti. İnce askılı elbisemin degaje bir yakası vardı. K harfli
kolye dekoltemin üstünde çok güzel duruyordu. Elbise, dizimin
birkaç parmak üstündeydi. Beyaz, ince bantlı topuklu ayakka-
bımla beraber uyumlu olmuşlardı. Saçımı su dalgası yapmıştım.
Önlerimden birkaç parça tel bırakıp geriye kalanı arkada inci bir
tokayla toplamıştım. Hafif simli makyajımla beraber o fotoğrafı
atmaya hazırdım.

“Leyla, Leyla, Leyla,” diye seslenen Özlem, elini gözümün
önüne getirerek salladı. “Kız sana sesleniyoruz. Duymuyor mu-
sun? Git bir bak diyoruz. Önceden ayarladığımız yere geç otur.
Kahveleri nasıl içersiniz diye sor.”

Telaşla, “Şimdi mi?” dedim.

Özlem gülerek beni belimden itekledi. “Evet Leylacığım,
şimdi,” dedi. “Ben de sesinle geleyim de düşüp bayılırsan tu-
tarım seni.” Beraber yukarı çıkarken ileride çocuklarla oynayan
Yağız Efe’ye seslendi. “Oğlum terledin! Ankara’ya gittiğimizde
hasta olursan başının etini yiyeceğim. Duydun mu Yağız Efe?!”
diye bağırdı.

Yağız Efe, “Anne, bence herkes duydu!” diye bağırınca gü-lümsedim.

Özlem kendi kendine söylendi. “Dil de pabuç kadar.”

İçeri girmeden, “Annesine çekmiş,” deyince, belimi çimdik-ledi. Bakışlar bizde olmasa tepki verirdim ama huylanmamak için dişlerimi sıkıp zar zor durdum. “Özlem!” diye dişlerimin arasından söylendim.

Bu odadaki herkesi tanıyordum ama sanki hepsini ilk defa görüyor gibiydim. Titreyen dizlerim de heyecanımdan nasibini aldı. Kapının girişindeki sandalyeye otururken ensemden aşağı doğru akan teri hissediyordum. Diken üstünde oturmuşluk hissi de benimleydi. Elim ayağım buz kesileli çok oluyordu zaten.

Karan’la göz göze gelince alt dudağımı dişledim. Kafasını hafifçe önüne eğmişti. Kirpiklerinin altından bana bakış atıyordu. Neden bana böyle bakıyordu ki? Kalbim yerinden çıksın istiyor-sa doğru yoldaydı.

Dedem, “Bir şeyler yaşandı. Yanlış veya doğru, olan oldu. Bugün burada oturabiliyorsak bir şeyleri affetmişiz demektir,” deyince, bakışlarım onu buldu. Oldukça ciddi görünüyordu. Kaşları çatıktı “Karan’ı sevmesem torunumu ona emanet etmem ama hatırlatayım: Kızımı üzerse, değil Urfa, tüm Türkiye de kar-şıma çıksa onu elimden alamaz!”

‘ Bir sessizlik oluştu. Herkes birbirine bakmaya başladı. Karan’ın başı tamamen öne eğilmişti. Bu sessiz bir kabul ediş olsa gerekti.

Şahide Akdoğan net bir şekilde, “Üzmez!” dedi. Bir anda bana bakınca irkildim. “Benim yeğenim hatasını anlamış. Sev-diği kadını üzecek biri değil. Eğer üzerse de karşısında beni de bulur. Siz orasını hiç merak etmeyin!”

İyi bir şey söylemişti ama yine de bana aynı şekilde, yani nef-ret eder gibi bakmaya devam ediyordu. İçten içe beni seviyordu da çaktırmıyordu bence. Ben de kendimi böyle kandırıyordum işte.

Dedem kafasını aşağı yukarı salladı. “Bir daha yalanlarla torunumu kandırırsa da onu ben üzerim,” diye devam etti. Karan’ın başı yine yerden kalkmadı.

Abim, “O bir kere olur,” diye ateşe körükle gitmese olmuyordu. Bir de Karan onun yüzünden yalan söylemişti. Susması gerekirdi ama uğraşılacak yeri buldu mu durmuyordu işte.

Kaş göz yaptım ama asla umursamadı beni. Rahatça yerine yayıldı ve omuz silkti. Biz Selin’i istemeye gidecektik, değil mi? Ben bunun öcünü alırdım.

Şahide Akdoğan boğazını temizledi. “Beğenmiyorsanız...” diye söze başlayınca, Karan kafasını yerden kaldırdı ve hızlıca, “Hala,” diye uyardı. Kaşlarını kaldırarak, “Kahveni nasıl içiyordun sen?” diye sordu.

Bu bir yardım çağrısı olmalıydı. Ama dedem, “Anlamadım? Beğenmiyorsak ne olacaktı?” diye sorunca, Karan’ın çağrısı yanıtsız kaldı.

Şahide Akdoğan gayet rahat bir şekilde, “Torununuzu vermezsiniz,” deyince herkes bir dumur oldu. “Zorla almıyoruz ya canım? Kızınız evlenmeye gönüllü değil mi? Ben mi yanlış görüyorum?”

Keşke görmesen. Keşke ya keşke!

Karan ona sinirle baktı. Önceden halasını uyarmış olmalıydı ama kadının dilinin kemiği yoktu ki canım. Dedem de böyle şeyler söylememeliydi ama onu da ben gaza getirmiş bulunmuştum. Kafamı nerelere vursaydım?

Dedem güldü ama bu sinirli bir gülüştü. “Vermeyiz o zaman hanımefendi,” dedi. Yutkundum. Şakaydı, değil mi? Ben, Karan’ı köşeye sıkıştırmasını, onunla uğraşmasını söylemiştim ama bu şekilde değil.

Batuhan ellerini birbirine çarpıp, “Haydi gelin hanım bize kahve yapsın. Ağzımız tatlansın da tatlı tatlı konuşalım,” derken, ben Karan’a bakıyordum.

Sorun yok der gibi gülümsese de sorun vardı. “Değil mi gelin hanım? Hepimiz sadece içiyormuşuz kahveleri. Önceden böyle konuşmuşuz. Hadi sen kahveleri yapiver...”

Karan burnunun ucunu kaşırken kafasıyla *sen git* der gibi işaret yaptı. Dedem ve Şahide Akdoğan birbirine bakıp ya sabır çekerken nasıl gönül rahatlığıyla gidebilirdim ki?

Yavaşça ayağa kalktığımda Şahide Akdoğan gıcıklık yaparak, “Ben orta şekerli içiyorum,” dedi.

Zıkkım içme seçeneğini kullansam nasıl olurdu?

Ben saygılı biriydim. Bu yüzden kafamı salladım ve Karan’a kaşlarımı kaldırarak *dikkat et* mesajı verip salondan çıktım. Nefesimi tuttuğumu da tam bu anda fark ettim. Elimi karnıma koydum.

Özlem’in arkamdan geldiğini görünce, “Karnım çok fena ağrıyor,” dedim.

Sırtımı sıvazladı. “Heyecandandır heyecandandır,” dedi. “Şunlar kavga etmeden kahveleri yapalım hemen.”

Aslında kahveleri ben yapacaktım. Önceden her şeyi ayarlamıştım ama ağrıdan ve heyecandan ellerim titrediği için Aypâre’den rica ederek sandalyeye oturdum. Yukarıda kıyamet kopmamasını diliyordum. Karan’ın bir şekilde onları yatıştırması gerekiyordu.

Çikolatalardan yemeye devam ettim. Tatları çok güzeldi. Karan nereden aldıysa hakkını vermişti. Sabahtan beri tek lokma girmeyen midem bayram ediyordu.

Özlem ve Sena da kahveyle ilgileniyordu. “Tuzu ben atayım ama,” dediğim sırada Alptekin içeri girdi.

“Tuz mu atacaksın?” diye, sanki zehir atacakmışım gibi sordu. Ocağın başında Aypâre’yi görünce, “Kahveleri o mu yapıyor? Bugün ölesim yoktu benim,” dedi.

Aypâre ona dönüp burun kıvrarak baktı. “Tüh! Ben de seninkine Klorak dökerim diyordum,” dedi.

Alptekin ellerini cebine koyup güldü. “Dur daha bizimkine sıra gelmedi. Geldiğinde elinden zehir olsa içerim zaten,” deyince, mutfaktaki herkes birbirine baktı. Bunlar nefret mi ediyordu yoksa flört mü? Asla çözemiyordum.

“Sen neden geldin Alp? Yukarıda bir şey mi oldu?” diye sordum. Kafasını sağa sola salladı. “Ee, neden geldin? Git abine yardım et!”

Hâlâ Aypârê’ye bakarken, “Öylesine bir bakmaya geldim ya,” dediğinde koluna vurdum.

“Ya başlatma şimdi bakmana! Yukarıda Üçüncü Dünya Savaşı çıkacak, beyimiz bakmaya geldim diyor!” diye çıktım. “Abini niye yalnız bırakıyorsun?”

“Bari bir şigara içseydim...” deyince ona öyle bir baktım ki, “Tamam tamam gidiyorum ya,” diyerek koşar adım uzaklaştı.

Hatice teyze Aypârê’ye bakarak, “Bu çocuk sana mı bakmaya geldi?” diye sorunca, hepimiz Aypârê’nin cevabını beklemeye başladık.

“Ne bileyim teyze ben...” Cevabı karnımı doyurmamıştı. Hatice teyze *sonra konuşacağız* bakışı atınca anladım ki o da benim düşündüklerimi düşünüyordu.

Özlem, “Gel Eflâl,” deyince hemen ayaklandım. Sena tüm gün fotoğraf ve video çekimi yapacaktı. O yüzden o da hemen makineyi hazırladı ve yanıma geldi. Ben Karan’ın kahvesine tuzu dökerken, Sena da video çekmeye başladı. Özlem, “Yarım kaşık az, bir kaşık dök,” diye beni gaza getirmeye çalışıyordu.

“Boğulsun mu adam?” deyip tuzluğu kenara koydum. “Başka bir şeyler daha dökecektim ama yukarıdaki hâlini görünce kıyamadım. Yeter bu kadar.”

Sena, “Abla, suyuna da şeker koy. Kahveden dili damağı kuruyunca suyu içtiği zaman da kötü olsun,” diye şeytanın görevini üstlenerek bir öneride bulundu. Ben yapmayacaktım ama Özlem bardağa şekeri boşaltıp bir güzel karıştırmıştı bile. Sena, “Karan abi, bunu izlerken, seni sevdiğimi unutma. Bu işler evliliğin tuzu biberi...” deyip, kendini kurtarmaya çalıştı.

“Az koysaydın Özlem! Bu kadar koyulur mu?” diye sitem ettim ama o beni umursamadı.

“Sen Karan’inkini ver, ben diğerlerini veririm,” deyip tepsiyi elime tutuşturdu. “Hadi bakalım. Allah yüzümüzü kara çıkartmasın,” dediğinde, hep bir ağızdan âmin dedik.

Yukarı çıkarken titreyen ellerimle kahveyi dökmemek için büyük bir uğraş verdim. Karan ona söylediğimi yaparak, hazırlanan organizasyondaki yerine oturmuş olmalıydı. Ben de yanına oturacaktım. Tabii oraya kadar kalpten gitmezsem.

İçeri girdiğimde bir sessizlik oldu. Kimseye bakmadan, başımı tepside kaldırmadan Karan’a doğru ilerledim. Yanına varınca dizlerimi hafifçe kırıp fincanını alması için beklemeye başladım.

Fincanı alırken, “Eline sağlık,” dedi. Yavaşça alıp önündeki sehpa koydu. Gözlerimiz buluşunca zorlukla yutkundum. Şu an böyle bakmaması gerekirdi. Zaten titriyordum, kucığına düşecektim. Suyunu da alınca tepsiyi kucığıma aldım, yanına oturdum. Sadece benim duyabileceğim bir sesle, “Umarım tuzu çok atmadın,” dedi.

Kısık bir şekilde ona bakmadan, “Suyu içme,” dedim.

“Neden? Ne koydular? Şeker mi?” diye sorunca kafamı salladım. Sena hâlâ kameraya kaydediyordu. Umarım Karan’ı uyardığım an videoda çıkmazdı. Yoksa başımın etini yerlerdi. “Sağ ol sevgilim.”

Özlem kahveleri dağıttıktan sonra yerine oturdu. Heyecanımı görüp rahatlatmak ister gibi gülümsedi ama elimde değildi. Ağrım da giderek şiddetlendiği için daha da kötü olmuştum. Ensemden aşağı doğru akan teri hissediyordum.

Herkes kahvesini içerken ben ellerime bakıyordum. Abim, "Damat ne iş yapar?" deyince kafamı kaldırıp ona baktım. Bilmiyor muydu da soruyordu? "Kimdir, necidir, kimlerdendir?" diye devam etti.

Alptekin gülerek, "Kaçakçı," deyince, Karan birkaç defa öksürdü. Alptekin hemen topladı. "İş adamı kendisi. Yıllardır süregelen şirketimizde yönetici. Başka ne sormuştunuz? Hah, İspartalı. Yedi kuşaktır oralı. Güllerin içinden koşarak geldi buraya. Pek sever gülleri."

Dedem, "Sigara, alkol var mı?" diye sorunca gözlerimi devirdim. Hayır derse yalan olacaktı, evet derse hoş olmayacaktı.

Şahide Akdoğan kestirip atarak, "Her şeyi kararında. Sigara içer ama günde birkaç tane. Alkolü de akli başından gidecek kadar içmez. Kumarı yoktur. Gözü de dışarı da değildir," dedi. Bu cevapla dedemle abim birbirine baktı. Başka ne sorsak diye düşünüyorlardı. Şahide Akdoğan, "Gelelim sebebi ziyaretimize," demese belki de daha fazla soracaklardı. "Bugün buraya hayırlı bir işin geldik," deyince hepimiz yerimizde toparlandık.

Başlıyorduk.

Karan'ın sessiz ve gergin bir şekilde, "Bismillahirrahmanirrahim," dediğini duydum.

Şahide Akdoğan omuzlarını dikleştirdi, sesini ayarladı. "Karan'ın çocukluğunu bilirim. Abim de de yengem de onu hiçbir zaman el üstünde büyütmedi. Nerede ne yapması gerektiğini çok iyi bilir. Bana gelip *evleneceğim ben hala* dediğinde bir kere bile doğru insanı bulup bulmadığının şüphesine düşmedim. O derece akli başında bir çocuktur," deyip Karan'a bir anne şefkatiyle baktı. "İsterim ki her şey gönlünce olsun. Bu sebeple gönlündekini istemeye geldik," deyip bakışlarını bana çevirdi.

Bu sefer iğneleyerek değil de güzel bir şekilde bakıyordu. Bu yüzden tebessüm ederek karşılık verdim.

“Eflâl’i çok fazla tanıma şansım olmadı ama ikisini bir arada görünce birbirleri için doğru insan olduklarını anladım. Bakışlarındaki sevdâyı fark etmeyecek birini tanımıyorum. İkisi birbiri için yaratılmış,” deyip dedeme baktı. “Bu yüzden bize de onları bir araya getirmek düşer. Siz de uygun görürseniz, Allah’ın emri, peygamberin kavliyle kızınız Eflâl’i oğlumuz Karan’a istiyoruz.”

Karnıma şiddetli bir ağı saplanınca elimi karnıma bastırdım. Nefesimi tutup dedemin cevabını beklemeye başladım. Karan’a bakamıyordum. Onun da nefesini tuttuğuna emindim.

Dedemin bakışları bana değdi. “Senin rızan var mı kızım?” diye sorunca, sadece kafamı salladım. “A” bile diyemeyecek durumdaydım. Dedem birkaç saniye düşündü. “Aklımda hayır deyip sürüncemede bırakmak vardı ama ikisinin de heyecanını görünce kıyamadım.” Gözlerinin dolduğunu gördüm, benimkiler de hemen doldu. “Eflâl benim bu dünyadaki en değerlim. Onu Karan’dan başkasına emanet edebilir miydim, bilmiyorum. İkisinin mutluluğu için elimi üstlerinden çekmeyeceğim. İki ci-handa da birbirlerine eş olurlar inşallah. Yolları bahtları açık olsun, ayaklarına taş değmesin.” Akan gözyaşını hızlıca sildi. “İyi-ce sulu göz oldum ben de,” diye ton ton bir şekilde homurdandı.

Reşat abi dedemin kulağına doğru yaklaştı. “Ağam, son sözü söylemedin,” deyince, hepimiz güldük.

Dedem yeni aklına gelmiş gibi kafasını aşağı yukarı salladı. “Allah tamamına erdiresin. Verdim gitti!”

Karan’la aynı anda derin bir nefes verdik. Ne ara ayağa kalktık, ne ara büyüklerin elini öptük, ne ara herkesle tokalaşıp sarıldık, bilmiyordum. Aklım uçup gitmişti. Videoyu izlediğimde eminim ki etrafa salak salak baktığımı görecektim. Sadece ağzım kulaklarımda gülümsediğimi ve tebrikleri kabul ettiğimi biliyordum. Heyecandan Karan’ı bile öpememiştim.

Normalde bu aşamaların nasıl olduğunu bilmiyordum ama herkes ayakta tokalaşırken Karan bu ânı beklermiş gibi bir anda kahvesini kafasına dikti. Onu uyarmama rağmen ekşimiş yüzüyle suyunu da içti. Ve kusacak gibi bakmaya başladı. Manyak adam, neden dinlememişti ki beni?

Gökhan, “Adam kahveden öteki tarafı boylayacak. Biri şu adama su getirsin,” dediğinde abim kendi suyunu Karan’a uzattı. “Al, ölmeden iç şunu,” demese olmazdı.

Karan suyu alıp beklemeden içti. Fakat ağzındaki tat geçmemiş olsa gerek ki aynı şekilde bakmaya devam etti. Özlem ona çikolatalardan uzattığında hemen bir tanesini yedi. Kafasını sallayarak kendine gelmeye çalışması çok tatlıydı. Ekşimiş suratının kalbimle zoru vardı.

Dedem, “Damat kızı istediğini de belli ettiğine göre herkes ayaktayken yüzükleri takalım,” deyince, Karan’la yan yana durduk.

Karan, “Seni öpmedim!” deyip beni öpmeyi akıl etti, yüzümü elleri arasına aldı. Önce alınımı sonra da yanaklarımı öperken elleri titriyordu. O da benim kadar heyecanlıydı, bir şey söyleyemedi. İkimiz de birbirimize aptal âşık gibi bakmaktan başka bir şey yapamadık.

Dedem önceden ayarladığımız ama son dakika yetişen al-yanslarımızı önce benim parmağıma sonra Karan’ın parmağına taktı. Kurdeleyi kesmeden önce Şahide Akdoğan’a baktı.

“Siz kesmek ister misiniz?” deyince, Şahide Akdoğan gülümseyerek ona işaret etti. Dedem, “Peki madem,” diyerek makası eline aldı. Dua okumaya başlayınca hepimiz ellerimizi açtık. Yavaşça ve kalpten bir şekilde okuduktan sonra ikimize gülümseyerek baktı. “Allah sizi birbirinizden ayırmasın. Hayırlı uğurlu olsun,” diyerek kurdeleyi kesti.

Olmuştu. Nişanlanmıştım. Resmen müstakbel Akdoğan olmuştum.

Yine bir curcuna olduğunda ben yine başka âlemlerdeydim. Alptekin, “Yeni gelinimiz,” diyerek beni havaya kaldırmaya çalışmasa ona sarıldığımı bile fark etmeyecektim. Karan onun elinden beni zor aldı.

“Kızı daha yeni aldım, bir bırak,” deyip bana sarılınca herkes gülmeye başladı. Ben de güldüm ve ona şimdiye kadar sarıldığımı kadar sıkıca sarıldım. Diğerleri birbirini tebrik ederken o kulağıma yaklaştı. “Artık nişanlısın. Bundan sonra sana nişanlım diye seslenebilirim,” deyip yanağımyı öptü.

“Bakayım alyansına,” deyince elini bana doğru uzattı. İstedığımız gibi ince bir alyanstı ve ona çok yakışmıştı. Bir alyansa bir ona bakıp, “Rüyada gibi hissetmem normal mi?” dediğimde, kalbimi yerinden çıkartacak bir şekilde gülümsedi.

“Yalnız değilsin sevgilim. Ah pardon, nişanlım,” deyip beni kolunun altına aldı. Sena fotoğrafımızı çekerken o, şakağıma öpücük konduruyordu. Flaşlar patlarken ben sadece gülümsüyordum. Karan fotoğrafların çoğunda kameraya değil de bana bakarken çıkacaktı.

Sena, “Herkes yan yana geçsin de toplu fotoğraf alalım,” deyince, herkes yan yana dizildi. “Biraz sıkışın da kadrāja alabileyim. Alptekin yaklaş şöyle.”

Alptekin telefonuna bakıyordu. Bir anda, “Ömer abimler gelmişler!” diye bağırdı. “Ömer abimler size sürpriz yapmışlar. Urf’a ya iniş yapmışlar. Geliyorlarmış!”

Karan, “Ciddi misin?” diyerek ceketinin iç cebinden telefonunu çıkardı. “Beni de aramış ama duymamışım. Arif de aramış,” dedi ama bunu mutlu bir şekilde söylememişti. Hatta yüzü asılmıştı.

Hepimiz ona bakıyorduk. İfadesi endişe dolu olunca, “Karan?” dedim sessizliğini bozmasını umarak. “Betin benzin attı. Kötü bir haber mi var?”

Sena telaşla, “Abi, ne oldu? Arif dedin sustun. Bir şey mi oldu?” diye sordu.

Karan cevap vermeyince telefonunun ekranına baktım. Kayıtlı olmayan numaradan gelen bir mesaja bakıyordu. Mesajın içeriğini okuyunca kanımın çekildiğini hissettim.

Arif'in geleceğini pek sanmıyorum. Ondan Soner'in kardeşi olduğunu gizlediğin için sana bilendi. Abisiyle konuşmak için Yunanistan'a gidiyor. Kim bilir, belki sana karşı birlik olurlar. Ve unutmadan, tebrik ederim. Umarım birlikteliğiniz kısa sürer. Bunun için uğraşacağıma emin olabilirsiniz.
Sevgiler, Ali

Herkes ne olduğunu sorarken ben de Karan gibi kalakaldım. Karnımdan kasıklarına doğru giden ağrının şiddetlendiğini hissedince elim karnımı buldu. Karşımda durup bacaklarıma doğru bakan Özlem'in bakışlarını görünce benim de bakışlarım karnımı buldu.

Beyaz elbiseme yakışmayacak kırmızı kan, bacaklarımdan arasından süzülüyordu. Başımın döndüğünü ve bayılacağımı hissettim.

Özlem, "Eflâl'in kanaması var!" dediğinde, tüm bakışlar önce yüzümü sonra da bacaklarım arasından süzülen kanı buldu.

Karan'ın gözlerinde gördüğüm ifadeyi bile tartamayacak noktadaydım. Ömer ve Hale geliyordu. Arif'in, Soner'in kardeşi olduğunu öğrenmiştim. Şüphe ettiğim hamileliğim, şiddetli bir kanamayla bana kendini belli oluyordu. Bir anda her şey tepetaklak olmuştu.

Kaderimizi yazan elin sahibi, bugün tek bir isteğimi yerine getirmemekte oldukça kararlı görünüyordu.

Devam edecek...

